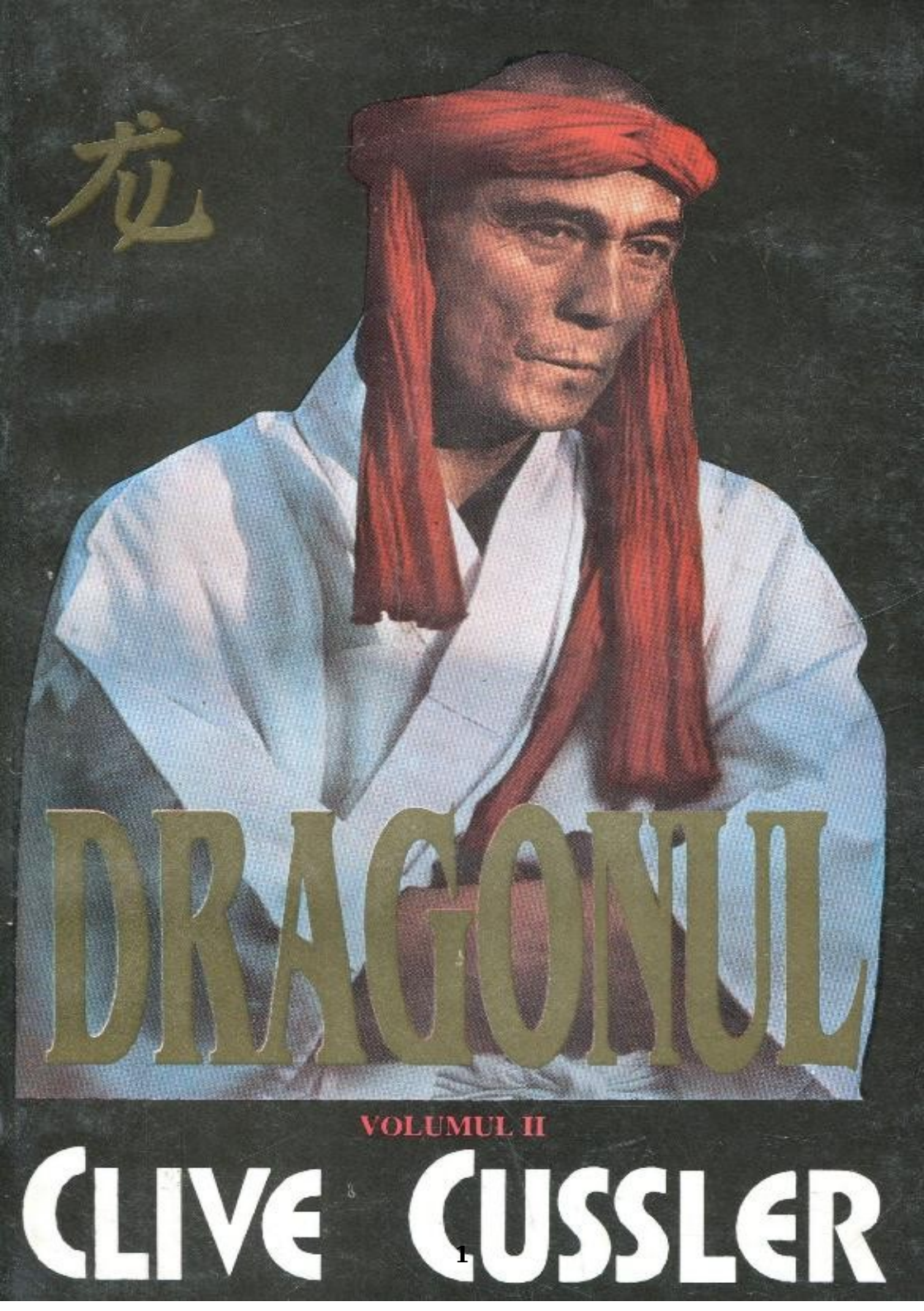

VOLUMUL II

CLIVE CUSSLER

CLIVE CUSSLER

DRAGONUL

Vol. 2

V.3.0

(*Serie: Dirk Pitt*)

www.virtual-project.eu

ISBN:
973-918-004-3

Traducător: VICTOR OLARU

Titlu original:
Dragon

Editura Olimp
1994

PARTEA a III-a
Insula Ajima

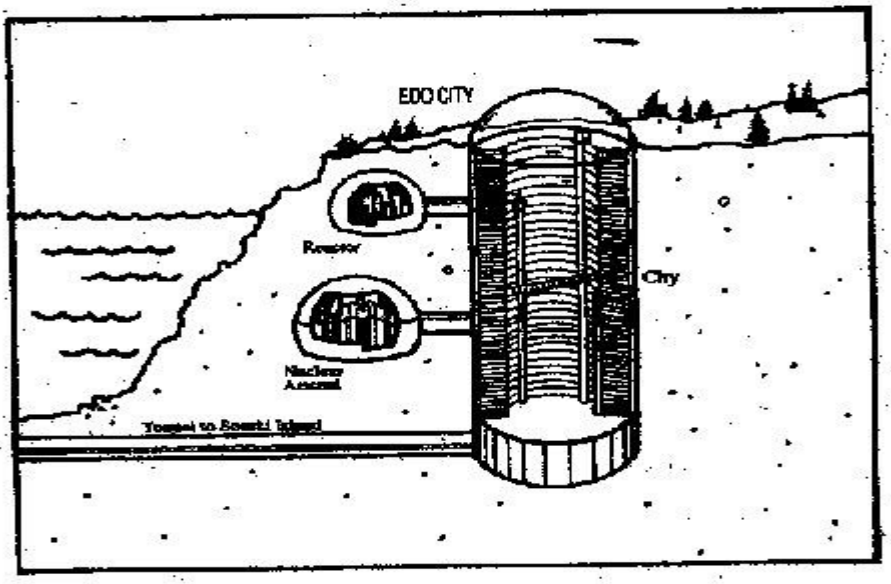

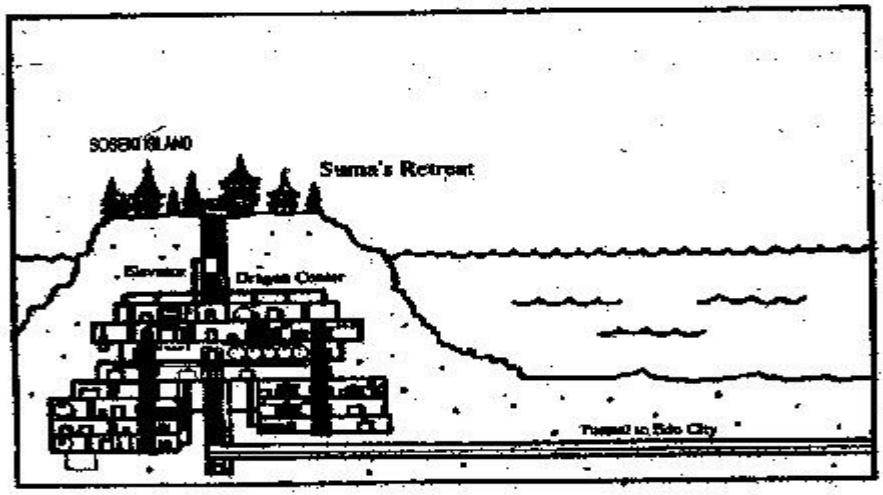

31

12 octombrie 1993
Bielefeld, Germania de Vest

Dimineaţa de toamnă era rece, cu un vânt muşcător suflând dinspre nord, când August Clausen păşi afară din casa lui construită pe jumătate din lemn şi privi câmpul care se întindea până spre movilele pădurii Teutoburg de lângă Bielefeld, din nordul Rhenaniei-Westfalia. Ferma lui era în câmpie, mărginită de un pârâu şerpuitor pe care îl zăgăzuise de curând. Îşi încheie paltonul gros de lână, respiră adânc de câteva ori, apoi o porni pe potecă spre hambar.

Bărbat solid şi viguros, trecut puţin de şaptezeci şi patru de ani, Clausen era adeptul zilei integrale de muncă, de la răsăritul soarelui până la apus. Ferma era în posesia familiei lui de cinci generaţii. El şi soţia sa crescuseră două fete, care se măritaseră şi plecaseră de acasă, preferând în locul vieţii la fermă o existenţă citadină în Bielefeld.

Cu excepţia unor muncitori sezonieri angajaţi pe perioada secerişului, Clausen şi soţia lui se ocupau singuri de treburile fermei.

Clausen împinse uşile hambarului, deschizându-le larg şi se urcă într-un tractor mare. Vechiul dar solidul motor cu benzină porni la prima cheie. Băgă în viteză şi conduse tractorul în curte, cotind apoi pe o şosea de ţară, îndreptându-se spre câmpul care fusese recoltat şi pregătit pentru însămânţarea din primăvara următoare. Pentru astăzi îşi planificase să umple o mică groapă care se formase în colţul dinspre sud-vest al terenului cu lăptuci. Era una din puţinele munci pe câmp de care voia să scape, înainte ca iarna să-şi intre în drepturi. În seara precedentă dotase tractorul cu o cupă de excavator, care să ia pământul dintr-o movilă, aflată în apropierea unui vechi bunker de beton rămas din timpul războiului.

O porţiune din pământul lui Clausen servise pe vremuri drept aerodrom pentru un escadron Luftwaffe. La întoarcerea acasă, după ce servise într-o brigadă Panzer, care luptase împotriva

Armatei a Treia a lui Patton prin Franţa şi jumătate din Germania, găsise mormane întregi de avioane arse şi distruse, cât şi maşini avariate împrăştiate peste tot pe terenurile lui ajunse pârloagă. Ce era bun păstrase pentru el, iar restul îl vânduse negustorilor de vechituri.

Tractorul se deplasa pe şosea cu o viteză bună. În ultimele două săptămâni nu plouase mai deloc şi dealurile erau uscate. Frunzele plopilor şi mestecenilor aveau pete de un galben aprins pe verdele şters. Clausen trecu printr-o deschizătură din gard şi se opri lângă groapă. Coborî şi studie atent adâncitura. În mod curios, aceasta părea mai întinsă şi mai adâncă decât cu o zi înainte. La început se întrebă dacă fenomenul nu se datora infiltraţiei subterane a râului pe care îl zăgăzuise. Şi totuşi pământul din mijlocul adânciturii părea uscat de-a binelea.

Se urcă din nou în tractor, merse până la movila de pământ de lângă bunkerul vechi, care acum era aproape complet acoperit de tufişuri şi cârcei de viţă de vie şi coborî cupa. După ce o umplu cu pământ, dădu în marşarier, apoi se apropie de groapă până când ajunse cu roţile din faţă pe marginea acesteia. Ridică uşor cupa cu intenţia de a vărsa încărcătura de pământ, dar partea din faţă a tractorului începu să se aplece. Roţile din faţă se cufundau în pământ.

Clausen privi uluit cum adâncitura se deschise şi tractorul alunecă într-un puţ apărut dintr-o dată. O spaimă cumplită îl îngheţă când omul şi maşina căzură în bezna de jos. Era înnebunit de frică, dar instinctiv se propti cu picioarele în podeaua de metal şi ţinu strâns de volan. Tractorul se prăbuşi în cădere vreo doisprezece metri, înainte să alunece cu zgomot într-un râu subteran adânc. Bulgări uriaşi de pământ loviră apa, transformând-o într-un vârtej înnegrit curând de norii de ţărână care căzeau. Zgomotul răsună, până departe în întinderea nevăzută, când tractorul se cufundă în apă până la linia înaltelor pneuri din spate, înainte de a se opri.

Impactul alungă respiraţia din trupul lui Clausen. O durere violentă îi străbătu spinarea şi ştiu că aceasta însemna o vertebră lezată. Două sau poate mai multe coaste trosniră, după ce se lovi cu pieptul de volan. Intră într-o stare de şoc, inima bătându-i nebuneşte şi respirând dureros. Ameţit, nici nu simţi apa învolburându-i-se pe piept.

Clausen mulţumi cerului că tractorul aterizase pe cele patru roţi. Dacă s-ar fi răsturnat pe oricare din părţi, sau ar fi căzut pe

capotă, în toate aceste cazuri ar fi fost strivit sau ferecat în cabină şi înecat. Stătu acolo, încercând să înţeleagă ce i se întâmplase. Privi în sus la cerul albastru, pentru a-şi da seama de situaţia lui. Apoi cercetă întunericul din jur prin norii de pământ. Tractorul căzuse în bazinul unei peşteri de calcar. Un capăt era inundat, dar celălalt se ridica deasupra bazinului, spre o peşteră imensă. Nu văzu nici urmă de stalactite, stalagmite sau alte decoraţiuni naturale. Atât micuţa peşteră de la intrare, cât şi încăperea mai mare păreau să aibă o înălţime de şase metri, cu tavanele netede modelate cu echipament de excavaţie. Cu mare chin se strecură afară din cabina tractorului şi, mai târându-se, mai înotând, ajunse în porţiunea cu formă de rampă care ducea spre peştera uscată. Cu genunchii şi mâinile alunecându-i pe suprafaţa lucioasă a peşterii, se luptă să înainteze în patru labe până când dădu de teren uscat. Epuizat, reuşi să se ridice, se întoarse şi cercetă cotloanele întunecate ale peşterii.

Aceasta era înţesată de avioane, literalmente zeci de aparate. Toate erau parcate în rânduri drepte, de parcă aşteptau un escadron de piloţi fantomă. Clausen le recunoscu ca fiind primele aparate cu reacţie ale Luftwaffe, Messerschmitt-262 Schwalbe; (Rândunică). Stăteau ca strigoii în culorile lor pestriţe verde-cenuşiu şi, în ciuda celor cincizeci de ani de nefolosinţă, păreau într-o condiţie excelentă. Doar uşoara coroziune a suprafeţelor de aluminiu şi pneurile dezumflate indicau lunga abandonare. Baza aeriană secretă fusese probabil evacuată şi toate intrările ferecate înainte de sosirea armatelor aliate.

Clausen îşi uită temporar rănile când se plimbă impresionat printre avioane, în zona de comandă, precum şi în cea de reparaţii şi întreţinere. Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, rămase uluit de ordinea care domnea acolo. Nu remarcă nici un semn de plecare precipitată. Avu simţământul că piloţi şi mecanicii se aflau la inspecţie pe aerodromul de deasupra şi se puteau întoarce în orice clipă.

Intră într-o stare de extaz, când îşi dădu seama că toate aceste aparate din timpul războiului erau pe proprietatea lui, sau sub ea şi îi aparţineau lui. Valoarea avioanelor pentru colecţionari şi muzee se ridica probabil la milioane de mărci vest-germane.

Clausen se înapoie la marginea bazinului subteran. Tractorul îi oferea o imagine jalnică cu volanul şi pneurile din spate ieşind afară din apă. Încă o dată privi cerul prin gaura deschisă. Nu

avea nici o speranţă să se caţere afară prin propriile lui forţe. Deschizătura era prea sus şi pereţii prea abrupţi.

Nu se simţea absolut deloc îngrijorat. În cele din urmă nevasta lui va veni să-l caute şi va chema vecinii după ce îl va fi găsit stând fericit în mina lor de aur subterană, recent descoperită.

Pe undeva trebuia să existe un generator de curent electric. Se hotărî să-l descopere. Poate, se gândi el, ar putea să-l pună în funcţiune şi să lumineze peştera. Privi la ceas mijindu-şi ochii şi calculă că vor mai trece patru ore până când absenţa lui prelungită va stârni curiozitatea soţiei sale.

Ezită, privind gânditor capătul îndepărtat al peşterii care se ridica în bazinul ameninţător, întrebându-se dacă nu cumva, în bezna din spatele adâncimilor inundate de ape, se afla altă peşteră.

32

— Dacă lumea ar şti ce se petrece în spatele ei, ar pune foc Washington-ului, zise Sandecker, pe când peisajul rural din Virginia se derula prin faţa geamurilor antiglonţ de culoare închisă ale autobuzului Agenţiei Naţionale de Securitate, deghizat într-un autobuz de linie, cunoscut pe plan naţional.

— Suntem vârâţi în război până peste cap, mormăi Donald Kern, director adjunct al echipei MAIT. Şi nimeni în afară de noi nu ştie asta.

— În ceea ce priveşte războiul ai dreptate, zise Pitt contemplând un pahar cu sifon pe care îl ţinea într-o mână. Nu-mi vine să cred că tipii ăştia au avut curajul s-o răpească pe Loren şi pe senatorul Diaz în aceeaşi zi.

Kern ridică din umeri.

— Senatorul a ieşit din cabana de pescuit la şase dimineaţa, a vâslit pe un lac nu mai mare decât un iaz şi a dispărut.

— De unde ştii că nu s-a sinucis sau că nu s-a înecat absolut întâmplător?

— Nu s-a găsit nici un cadavru.

— Ai dragat şi ai cercetat lacul întreg de azi-dimineaţă? întrebă Pitt sceptic.

— Nimic mai primitiv decât ceea ce spui. Ne-am dirijat cel mai modern satelit de spionaj deasupra zonei. Nu există nici un cadavru nici deasupra, nici sub apă.

— Tehnologia de care dispuneţi vă permite să vedeţi din spaţiu un cadavru aflat sub apă?

— Uită ce ai auzit, zise Kern rânjind uşor. Crede-mă pe cuvânt că altă echipă japoneză de agenţi secreţi profesionişti l-au răpit pe Diaz în miezul zilei, o dată cu barca lui cu motor şi au reuşit să o facă în prezenţa altor cinci pescari care jură că nu au văzut nimic.

Pitt îl privi pe Kern.

— Dar la răpirea lui Loren *au existat* martori.

— Al şi Frank, care fireşte şi-au dat seama de ce se întâmpla. Dar spectatorii din tribune se concentrau asupra cursei. Dacă s-a întâmplat ca unul dintre ei să privească în direcţia lui Loren, în timp ce cursa era în desfăşurare, tot ceea ce a văzut a fost o femeie urcând de bunăvoie într-o limuzină.

— Ceea ce a dat la iveală planul bine gândit al răpitorilor, zise Sandecker, a fost faptul că voi *ştiaţi* că ea a fost răpită şi aţi luat urma maşinii. Acţiunea voastră alertă a confirmat totodată implicarea japoneză din spatele răpirii senatorului Diaz.

— Cel care a pus la cale răpirile separate e de meserie, se declară Kern de acord. E prea mult pentru Frăţia Sângelui Roşu.

— Organizaţia teroristă, zise Pitt. Ei au făcut-o?

— E ceea ce doresc ei să credem noi. FBI-ul a primit un telefon din partea cuiva care pretindea că e membru al acestei organizaţii, asumându-şi responsabilitatea. Un circ întreg. Mi-am dat seama de treaba asta în mai puţin de un minut.

— Dar elicopterul care dirija limuzina? întrebă Pitt. L-aţi urmărit?

— Până la Hampton Roads. Acolo pur şi simplu a explodat şi a căzut în apă. O echipă de salvare a marinei cred că îl caută acum.

— Pun pariu pe o sticlă de scotch că nu vor găsi cadavre.

Kern îi aruncă lui Pitt o privire şireată.

— Probabil vei câştiga.

— Dar limuzina care a dispărut? Vreo urmă, ceva?

Kern scutură din cap.

— Până acum nimic. A fost probabil ascunsă şi abandonată, după ce au transferat-o pe doamna senator Smith în alt vehicul.

— Cine se ocupă de urmărire?

— FBI-ul. Cei mai buni agenţi de teren ai lor formează deja echipe de cercetare şi pun cap la cap toate datele cunoscute.

— Crezi că asta are vreo legătură cu cercetarea noastră privind maşinile-bombă? întrebă Giordino care, împreună cu Pitt şi Mancuso, fuseseră luaţi de Kern şi Sandecker dintr-un loc aflat la câteva mile de locul accidentului.

— Cred că vor să ne facă să renunţăm, răspunse Kern. Dar părerea noastră este că vor să stopeze activitatea Comitetului Senatorial de Investigare şi să elimine pe deputaţii care susţin o lege de stopare a investiţiilor japoneze în Statele Unite.

Sandecker aprinse unul din trabucurile lui scumpe, după ce îi reteză capătul.

— Preşedintele este într-o situaţie imposibilă. Atât timp cât există o şansă ca Smith şi Diaz să fie în viaţă, nu poate permite ca ştirea despre răpiri să ajungă la urechile mijloacelor de informare. Dumnezeu ştie ce naiba poate ieşi din asta dacă Congresul şi marele public află ce s-a întâmplat.

— Ne-au băgat rău de tot la apă, zise Kern mohorât.

— Dacă nu e Frăţia Sângelui Roşu, atunci cine? întrebă Giordino aprinzându-şi un trabuc pe care îl şterpelise din rezerva amiralului Sandecker din Washington.

— Numai guvernul japonez dispune de resurse pentru o operaţie de răpire atât de complicată, speculă Pitt.

— Din câte am putut stabili noi, zise Kern, primul-ministru Junshiro şi cabinetul său nu sunt, direct implicaţi. E foarte posibil să nu aibă habar de ce se întâmplă în spatele lor. Nu e ceva neobişnuit în lumea politicii japoneze. Bănuiala noastră se îndreaptă spre o organizaţie ultrasecretă, alcătuită din industriaşi ultranaţionalişti bogaţi şi lideri ai lumii interlope, care urmăreşte expansiunea şi protejarea imperiului economic japonez aflat în plină ascensiune, cât şi propriile ei interese. Cel mai bun agent al nostru din „echipa Honda”, cât şi alte surse, indică că e vorba de un ticălos extrem de influent numit Hideki Suma. Showalter e sigur că Suma este răspunzător de operaţia automobilelor-bombă.

— Un client foarte primejdios, adăugă Sandecker. Viclean, lucid, om de acţiune strălucit, a tras sforile în spatele scenei politice japoneze timp de trei decenii.

— Iar taică-său a făcut acelaşi lucru trei decenii înaintea lui, zise Kern. Se întoarse spre Mancuso. Frank e expert în familia Suma. A întocmit un dosar extensiv despre ei.

Mancuso stătea într-un confortabil scaun rotativ sorbind o bere fără alcool, din moment ce băuturile alcoolice nu erau permise în autobuzul de comandă al Agenţiei Naţionale de Securitate. Îşi ridică privirile.

— Suma, tatăl sau fiul? Ce vrei să ştii?

— Un scurt istoric al organizaţiei lor, răspunse Kern.

Mancuso sorbi câteva înghiţituri din pahar şi se uită fix în tavan de parcă îşi punea gândurile în ordine. Apoi începu să vorbească de parcă recita un expozeu la o lecţie de engleză.

— În timpul cuceririi japoneze din al doilea război mondial, armatele lor au confiscat o imensă comoară, alcătuită din prădarea ordinelor religioase, băncilor, corporaţiilor de afaceri şi comorilor guvernelor înfrânte. Ceea ce începuse ca o scurgere înceată din Manciuria şi Coreea se transformă în curând într-un fluviu, în timp ce China şi toată Asia de Sud-Est, Malaya, Singapore, Indiile Olandeze de Răsărit şi Filipinele căzură în faţa atacului violent al Imperiului Soarelui Răsare. Totalul aurului,

nestematelor şi nepreţuitelor obiecte furate rămâne de domeniul speculaţiei, dar estimările se ridică la cifra de patru sute cincizeci cinci sute de miliarde, repet, miliarde de dolari la valoarea actuală a acestuia.

Sandecker scutură din cap.

— Inimaginabil.

— Numai aurul singur a fost estimat la peste şapte mii de tone.

— Totul a ajuns în Japonia? întrebă Giordino.

— Numai până în 1943. După aceea, navele de război americane şi în special submarinele noastre au întrerupt fluxul. Arhivele indică faptul că mai mult de jumătate din întregul tezaur a fost trimis pentru inventariere în Filipine şi mai departe la Tokio. Dar către sfârşitul războiului a fost îngropat în locuri secrete, prin insule şi a devenit cunoscut sub numele de Aurul lui Yamashita.

— Unde intră în joc familia Suma? întrebă Pitt.

— Ajung şi la ei, zise Mancuso. Societăţile lumii interlope japoneze s-au mişcat repede după plecarea trupelor de ocupaţie şi-au însuşit conturi în bănci, bunuri de valoare naţională şi averi ale persoanelor particulare, toate acestea în numele împăratului. Doi agenţi minori ai unei organizaţii criminale cunoscute sub numele de Cerul Negru, care domina lumea interlopă a Japoniei la început de secol, s-au desprins de aceasta şi şi-au lansat propria societate, numind-o Dragonii de Aur. Unul era Korori Yoshishu. Celălalt era Koda Suma.

— Koda, fiind tatăl lui Hideki, concluzionă Sandecker.

Mancuso încuviinţă din cap.

— Yoshishu este fiul unui dulgher de temple din Kyoto. A fost izgonit de acasă de taică-său când avea zece ani. A intrat în rândurile Cerului Negru şi a avansat ierarhic în rândurile acestei organizaţii. În 1927, la vârsta de optsprezece ani, şefii lui i-au aranjat să se înroleze în armată, unde a avansat cu iscusinţă la gradul de căpitan, în perioada când Armata Imperială cucerea Manciuria. A pus la cale o operaţiune cu heroină care a adus bandei sute de milioane de dolari, pe care aceasta i-a împărţit cu armata.

— Stai puţin, zise Giordino. Vrei să spui că armata japoneză se ocupa cu traficul de droguri?

— Organizau operaţiuni care ar fi stârnit invidia regilor drogului din Columbia, răspunse Mancuso. Mână în mână cu

conducătorii bandelor criminale japoneze, militarii se ocupau de comerţul cu opiu şi heroină, îi forţau pe cetăţenii aflaţi sub ocupaţia lor să participe la loterii falsificate şi să-şi azvârle banii la casele jocurilor de noroc şi controlau negoţul cu produse la bursa neagră.

Autobuzul se opri la lumina roşie a semaforului şi Pitt privi spre chipul unui şofer de camion care încerca în zadar să vadă prin geamurile întunecate ale vehiculului.

Probabil, Pitt se uita cu adevărat pe fereastră, dar urmărea cu mintea fiecare cuvânt rostit de Mancuso.

— Koda Suma avea aceeaşi vârstă cu Yoshishu, primul născut al unui marinar de rând din Marina Imperială. Tatăl lui îl obligă să se înroleze în armată, dar el dezertă şi fu recrutat de gangsterii Cerului Negru. Cam în acelaşi timp când îl băgară pe Yoshishu în armată, şefii bandei muşamalizară dosarul de dezertare al lui Suma şi aranjară să fie reînrolat în armată, de data aceasta ca ofiţer. Alimentând cu favoruri şi bani persoanele potrivite ajunse repede la gradul de căpitan. Fiind agenţi ai aceleiaşi organizaţii criminale, era absolut firesc ca ei doi să lucreze împreună.

Yoshishu coordona operaţiunile cu heroină, în timp ce Suma se ocupa de jafuri şi încărcături clandestine la bordul vaselor de război imperiale.

— O reţea mafiotă monumentală, observă Giordino indispus.

— Adevărata cuprindere a acesteia n-a putut fi niciodată stabilită.

— Jaful a fost de proporţii mai mari decât cel organizat de nazişti în Europa? întrebă Pitt deschizând altă sticlă cu apă gazoasă.

— Cu mult mai întins, răspunse Mancuso zâmbind. Atunci, ca şi acum, japonezii au fost mai interesaţi de latura economică – aur, pietre preţioase, valută forte – în timp ce naziştii s-au concentrat asupra capodoperelor de artă, sculptură şi obiecte rare. Expresia chipului său deveni brusc serioasă. Urmând forţele japoneze în China şi apoi în restul Asiei de Sud-Est, Yoshishu şi Suma s-au dovedit a fi mafioţi de superclasă. Ca şi personajele cărţii lui Heller, *Captură-22,* ei au pus la cale afaceri reciproc avantajoase cu propriii duşmani. Au vândut bunuri de lux şi materiale de război lui Chiang Kay-Shek, devenind prieteni buni cu generalissimul, un aranjament care a adus după sine plata unor dividende frumuşele, după ce comuniştii au năvălit în China, dar şi mai târziu când guvernul chinez s-a mutat în

Formosa, care a devenit Taiwan. Au vândut, au cumpărat, au jefuit, au făcut contrabandă, au smuls bani prin şantaj şi au comis asasinate într-o proporţie nemaiîntâlnită, însângerând fiecare ţară care ajungea sub călcâiul lor. E de la sine înţeles că Suma şi Yoshishu jucau în stilul „una pentru tine, două pentru mine” când prada era inventariată şi împărţită cu forţele imperiale.

Pitt se ridică de pe scaun şi se întinse, atingând cu uşurinţă tavanul autobuzului.

— Cât anume din cantitatea totală a lucrurilor jefuite a ajuns de fapt în Japonia?

— Un mic procentaj se află în trezoreria imperială de război. O parte din comoară mai uşor transportabilă, pietrele preţioase şi platina, a fost adusă cu uşurinţă la Tokio la bordul submarinelor şi ascunsă într-o fermă la ţară. Cea mai mare parte a lingourilor a rămas pe insula principală Luzon. A fost depozitată în sute de kilometri de tuneluri, săpate de mii de prizonieri de război ai forţelor aliate folosiţi ca sclavi, care erau fie ucişi prin epuizare, fie executaţi, pentru a asigura secretul ascunzătorilor după război. Am excavat un tunel la Corregidor care conţinea scheletele a trei sute de prizonieri care au fost îngropaţi de vii.

— Cum se face că această chestiune n-a fost adusă niciodată în atenţia opiniei publice mondiale? întrebă Pitt.

Mancuso ridică din umeri.

— Nu ştiu. După patruzeci de ani actele de barbarism au fost menţionate în câteva cărţi. Dar până atunci, marşul morţii până la Bataan şi armatele de soldaţi americani, britanici şi filipinezi care au pierit în lagărele de prizonieri erau doar nişte amintiri estompate.

— Nemţii sunt încă hăituiţi pentru holocaust, medita Pitt, dar japonezii au rămas aproape nederanjaţi în urma atrocităţilor comise.

Chipul lui Giordino era înverşunat.

— Au recuperat japonezii ceva din comoară după război?

— Parte din ea a fost descoperită de companiile de construcţii japoneze, care pretindeau că îi ajută pe filipinezi să se refacă după ravagiile conflictului, prin dezvoltarea unor diverse proiecte de construcţii industriale. Fireşte, au lucrat deasupra ascunzătorilor respective. Altă parte a fost descoperită de Ferdinand Marcos care, cu ajutorul vaselor, a scos afară din ţară mai multe sute de tone de aur şi l-a transformat discret în valută

pe pieţele mondiale de vânzare a lingourilor. Şi o parte bunicică a fost recuperată de Suma şi Yoshishu, douăzeci de ani mai târziu. Poate cam şaptezeci la sută din tezaur a rămas încă ascuns şi poate nu va fi recuperat niciodată.

Pitt îl privi întrebător pe Mancuso.

— Ce s-a întâmplat cu Suma şi Yoshishu după terminarea războiului?

— Nu sunt proşti tipii ăştia. Au mirosit înfrângerea chiar din 1943 şi au început să facă planuri de supravieţuire în stil mare. Evitând să moară în luptă în timpul întoarcerii lui MacArthur la Luzon sau să ajungă la sinuciderea rituală dictată de umilinţa înfrângerii, Suma a comandat un submarin. Apoi cu ajutorul generos din partea împăratului, au ajuns în Chile, la Valparaiso, unde au trăit timp de cinci ani într-un lux exagerat. Când MacArthur era ocupat cu războiul din Coreea, mafioţii se întoarseră acasă şi deveniră şefi ai bandelor lumii interlope. Suma îşi consacră geniul maşinaţiilor economice şi politice, în timp ce Yoshishu îşi consolida puterea asupra lumii interlope şi noii generaţii asiatice de traficanţi de droguri. În zece ani deveniră cei mai puternici mafioţi ai Orientului îndepărtat.

— O pereche cu adevărat drăgălaşă, zise Giordino caustic.

— Koda Suma a murit de cancer în 1973, continuă Mancuso. Precum un cuplu de gangsteri din Chicago din perioada prohibiţiei, fiul lui Suma, Hideki şi Yoshishu se puseră de acord să-şi împartă masiva organizaţie în arii de activitate diferite. Yoshishu conduse activităţile criminale, în timp ce Hideki alcătui o bază de putere în guvern şi industrie. În bună parte ticălosul bătrân s-a cam retras, menţinându-şi ghearele pe diverse plăcinte, conducându-i pe actualii lideri ai organizaţiei criminale Dragonii de Aur şi ocazional punând la cale o acţiune comună împreună cu Suma.

— Potrivit „echipei Honda”, îi informă Kern, Suma şi Yoshishu şi-au unit forţele să sprijine financiar uzina de armament şi Proiectul Kaiten.

— Proiectul Kaiten? repetă Pitt.

— Numele codificat pentru operaţiunea cu automobilele-bombă. În engleză aceasta înseamnă „O schimbare de cer”. Dar pentru japonezi are o însemnătate mai largă: „Se apropie o nouă zi, o mare schimbare”.

— Dar Japonia pretinde că interzice introducerea armamentului nuclear, îndrăzni să observe Pitt. Pare al naibii de

ciudat faptul că Suma şi Yoshishu au putut să construiască o fabrică de producere a armamentului nuclear fără cunoştinţa sau sprijinul guvernului.

— Nu politicienii conduc Japonia. Sforile sunt trase de trepăduşii din spatele uşilor închise ale democraţiei. N-a fost nici un secret atunci când Japonia a construit reactorul care a produs rapid metalul lichid. Dar nu s-a ştiut că, pe lângă funcţionarea lui ca sursă de energie, acesta producea totodată plutoniu şi convertea litiu în tritiu, ingrediente esenţiale pentru armele termonucleare. Presupunerea mea este că primul-ministru Junshiro şi-a dat în secret binecuvântarea pentru construirea arsenalului nuclear, oricât de greu i-a venit s-o facă, din cauza riscului ca acest lucru să ajungă la urechea publicului, dar în mod intenţionat a fost exclus de la Proiectul Kaiten.

— Fireşte, guvernul lor nu funcţionează ca al nostru, zise Sandecker.

— „Echipa Honda” a localizat uzina de armament? îl întrebă Pitt pe Kern.

— Sunt siguri că se află într-un perimetru de şaizeci de kilometri pătraţi din jurul oraşului subteran Edo.

— Şi încă nu au găsit-o?

— Jim Hanamura crede că oraşul dispune de tunele adânci care fac legătura cu obiectivul. O acoperire ingenioasă, fără construcţii la suprafaţă sau şosele ca să dea la iveală locul. Proviziile intră împreună cu miile de oameni care trăiesc şi muncesc în Edo. Majoritatea echipamentului şi materialelor de orice fel pot fi introduse şi scoase fără probleme.

— S-a descoperit vreo pistă care duce la centrul de comandă al exploziei? întrebă Giordino.

— Centrul Dragonului?

— Aşa l-au numit?

— Au un nume pentru orice, zâmbi Kern. Nimic solid. În ultimul său raport Hanamura spune că dăduse de o pistă care are ceva de a face cu un tablou.

— Informaţia asta ne ajută ca lopata pe mort, comentă ironic Giordino.

Uşa compartimentului de comunicaţie aflată în spatele autobuzului se deschise, un bărbat ieşi şi îi înmâna lui Kern trei foi de hârtie.

În timp ce ochii îi străbăteau textul, chipul i se contractă. În cele din urmă, după ce termină de citit a treia pagină, cuprins de

mânie lovi cu pumnul braţul unui fotoliu.

— Oh, Dumnezeule.

Sandecker se aplecă înspre el.

— Ce s-a întâmplat?

— Un raport de la Mel Penner de la Palau. Zice că Marvin Showalter a fost răpit în drum spre ambasadă. Un cuplu de turişti americani a afirmat că a văzut doi japonezi intrând în maşina lui Showalter când acesta a oprit din cauza unui camion ce bloca o şosea la o distanţă de un bloc de ambasadă. S-a întâmplat ca soţul şi soţia să raporteze acest lucru funcţionarilor ambasadei pentru că au remarcat numerele de înmatriculare americane şi surpriza arătată de şofer când răpitorii au sărit în maşină. N-au mai văzut nimic altceva deoarece autocarul cu turişti s-a mişcat în faţă şi le-a obturat vederea. Când au ajuns să vadă din nou strada, maşina lui Showalter dispăruse în trafic.

— Continuă.

— Jim Hanamura a cam întârziat cu informaţiile. În ultimul său raport către Penner, Jim confirmă localizarea uzinei de armament la trei sute cincizeci de metri sub pământ. Zona principală este legată de Edo City la patru kilometri spre nord, de o cale ferată electrică care trece printr-o serie întreagă de tuneluri spre arsenale, spaţii de depozitare a deşeurilor şi birourile personalului.

— Mai e ceva? insistă blând Sandecker.

— Hanamura a mai spus că urmăreşte o pistă serioasă care duce spre Centrul Dragonului. Asta e tot.

— Ce zice de Roy Orita? întrebă Pitt.

— Numai o scurtă menţiune.

— A dispărut şi el?

— Nu, Penner nu zice asta. Afirmă doar că Orita insistă să se ţină tare până când lămurim noi lucrurile.

— Aş zice că oaspeţii conduc echipa gazdă cu trei la unu, zise Pitt cu un aer filosofic. Ne-au răpit doi parlamentari, au tăiat elanul echipelor „Honda” şi „Cadillac” şi, ultimul dar şi cel mai grav lucru, au aflat ce urmărim şi de unde suntem.

— Suma are toţi aşii, încuviinţă Kern. Aş face mai bine să-l informez de îndată pe domnul Jordan ca să-l avertizeze pe Preşedinte.

Pitt se lăsă pe spătarul scaunului şi îl fixă pe Kern cu o privire rezervată.

— De ce te grăbeşti?

— Ce vrei să spui?

— Nu văd nici un motiv de panică.

— Preşedintele trebuie să fie alertat. Nu ne confruntăm numai cu pericolul unui şantaj nuclear, ci şi cu o răscumpărare politică pentru Diaz şi Smith. Suma poate lăsa securea să cadă în orice moment.

— Nu, nu o va face. Oricum nu încă.

— De unde ştim noi asta? întrebă Kern.

— Ceva îl reţine pe Suma. Are o sumedenie de automobile-capcană ascunse. Are nevoie doar ca unul dintre acestea să străbată străzile din Manhattan sau Los Angeles pentru a speria de moarte Casa Albă şi publicul american. Literalmente are guvernul la mână. Dar el ce face? Se joacă de-a răpitul. Nu, îmi pare rău, ceva nu merge conform planului normal. Suma nu e gata de acţiune. Vă spun eu că bate pasul pe loc.

— Cred că Dirk are dreptate, zise Mancuso. Este posibil ca agenţii lui Suma să fi aşezat automobilele-capcană pe poziţie înainte să pună la punct comanda exploziilor.

— E logic, i se alătură şi Sandecker. Am mai putea avea încă timp să trimitem o nouă echipă pentru a o găsi şi neutraliza.

— În momentul de faţă totul depinde de Hanamura, ezită Kern temător. Putem spera doar că a descoperit Centrul Dragonului. Dar totodată trebuie să luăm în consideraţie şi posibilitatea foarte reală că este ori mort, ori capturat de oamenii lui Suma.

Tăcură cu toţii în timp ce peisajul rural al Virginiei se derula prin faţa geamurilor autobuzului. Frunzele copacilor aruncau reflexe aurii sub soarele toamnei.

Trecătorii de pe marginea şoselei nu acordară nici o atenţie autobuzului aflat în mers. Dacă vreunul dintre ei ar fi zărit înscrisul cu destinaţia, aflat deasupra parbrizului şoferului, ar fi crezut pur şi simplu că înăuntru se afla un grup de vizitatori ai câmpurilor de luptă din războiul civil, aflaţi în vacanţă.

În cele din urmă Sandecker rosti gândul care stăruia în mintea tuturor.

— De-am şti măcar ce pericol urma să descopere Jim Hanamura?

33

În acel moment, în cealaltă parte a lumii, Jim Hanamura şi-ar fi oferit bucuros noul automobil Corvette şi modemul sistem de sunet Redondo Beach oricui din amintitul autobuz ce străbătea Virginia, fiind dispus să facă schimb de locuri cu el.

Ploaia rece a nopţii îi uda hainele şi pielea, în timp ce zăcea într-un şanţ de scurgere a apei acoperit de noroi şi frunze aflate în putrefacţie. Poliţia şi agenţii de securitate care îl vânau împânziseră zona şi porniseră la acţiune cu zece minute în urmă, dar el zăcea acolo în nămol, încercând să se odihnească şi să-şi alcătuiască un plan de acţiune. Cu un efort dureros se rostogoli până ajunse să se sprijine pe cotul nevătămat şi privi de-a lungul şoselei. Singurul semn de viaţă venea din partea unui bărbat aflat în garajul unei case mici, care stătea aplecat sub capota deschisă a unui camion de transport.

Căzu la loc în şanţ şi leşină pentru a treia oară de când fusese împuşcat în timpul evadării sale din Edo City. Când Hanamura îşi reveni în fire, se întrebă cât timp fusese inconştient. Privi încheietura mâinii drepte, dar ceasul se oprise, fiind spart în momentul avarierii maşinii. Probabil un interval nu prea lung, deoarece şoferul camionului de transport încă repara la motor.

Cele trei gloanţe provenite din puştile automate ale agenţilor de securitate îl atinseseră în braţul şi umărul stâng. Avusese parte de unul din acele ghinioane, un incident neprevăzut care se întâmplă unul la o mie şi care poate prinde un agent operativ profesionist pe picior greşit.

Planurile lui fuseseră precise şi executate întocmai. Falsificase permisul de trecere al unuia dintre inginerii şefi ai lui Suma cu numele de Jiro Miyaza, care semăna foarte mult cu Hanamura la chip şi alură.

Intrarea în Edo City şi trecerea de punctele de control de până la secţia de design şi construcţie fuseseră floare la ureche. Nici un paznic nu se arătă suspicios în legătură cu un om care se întorcea la serviciu după program şi lucra în plus până după miezul nopţii. Toţi japonezii obişnuiesc sa lucreze în plus, rareori întâmplându-se să se limiteze la programul normal de opt ore.

Inspecţia fusese destul de lejeră, totuşi mai severă decât cea impusă la pătrunderea în sediul Pentagonului din Washington.

Paznicii dădură din cap spre Hanamura şi stătură cu ochii pe el când îşi introduse permisul de intrare în computerul electronic de verificare a identităţii. Se auzi bâzâitul corespunzător, becul verde al unei camere video se aprinse şi paznicii îi făcură semn să treacă, satisfăcuţi că Hanamura era autorizat să pătrundă în acea secţiune a clădirii. Cu aşa de mulţi oameni care intrau şi ieşeau la orice oră din zi şi din noapte, nu-şi amintiră că persoana reală – căreia i se substitui se Hanamura – plecase spre casă cu câteva minute înainte.

Hanamura cercetă trei birouri într-o oră şi jumătate înainte să găsească ceva interesant. În spatele sertarului biroului unui proiectant găsi un cilindru cu ciorne ale unei instalaţii secrete. Schiţele ar fi trebuit să fie distruse. Presupunea doar că proiectantul neglijase să le arunce într-unul din aparatele de tocat hârtie.

Nu se grăbi deloc, fotocopie desenele, introduse copiile într-un plic şi puse originalele înapoi în sertar aşa cum le găsise. Plicul îl îndoi şi îl legă cu un şnur pe gamba piciorului. O dată ce trecu de paznici când părăsi clădirea, Hanamura crezu că nu mai are nici o problemă. Ieşi în vastul atrium şi îşi aşteptă rândul la un lift ce dădea spre un tunel pietonal care ducea la parcarea unde îşi lăsase camioneta Murmoto. În lift se aflau douăzeci de oameni şi Hanamura avu ghinionul de a se afla în rândul din faţă.

Când uşile se deschiseră la nivelul unde se afla parcarea, soarta îi jucă o festă urâtă. Împins în faţă de mulţimea din spatele său, Hanamura dădu nas în nas cu Jiro Miyaza.

Inginerul, a cărui identitate o împrumutase Hanamura, ieşise dintr-un ascensor adiacent cu soţia şi cei doi copii ai săi. Se îndreptau către acelaşi nivel de parcare având de gând să facă în acea seară o plimbare cu maşina la suprafaţă. În mod inexplicabil, ochii lui Miyaza fură atraşi de ecusonul prins de buzunarul lui Hanamura.

Timp de o clipă se zgâi pur şi simplu, apoi ochii i se măriră şi se uită la figura lui Hanamura fără să-i vină să creadă.

— Ce faci cu permisul meu? întrebă el indignat.

— Sunt de la serviciul de securitate interioară, răspunse calm Hanamura cu un aer autoritar. Examinăm zonele de securitate pentru a verifica vigilenţa paznicilor. Întâmplător mi s-a dat permisul cu numele tău şi numărul actului de identitate.

— Fratele meu este adjunctul şefului serviciului de securitate. Nu mi-a pomenit de o astfel de acţiune.

— Nu facem reclamă pe tema asta, zise Hanamura privindu-l aspru pe Miyaza care refuză să dea înapoi.

Hanamura încercă să-şi croiască drum pe lângă Miyaza, dar inginerul îl înşfacă de braţ.

— Aşteaptă! Vreau să verific chestia asta.

Mişcarea iute ca fulgerul a lui Hanamura rămase aproape neobservată. Îşi repezi palma în pieptul lui Miyaza, rupându-i sternul. Inginerului i se tăie respiraţia, se apucă cu mâinile de piept şi alunecă în genunchi. Hanamura îl dădu la o parte şi se îndreptă calm către vehiculul său pe care îl parcase cu spatele în spaţiul special amenajat. Deschise repede uşa neîncuiată a camionetei Murmoto V-6, se strecură pe locul şoferului şi acţionă cheia de contact. Motorul porni la a doua atingere a cheii, acţionă schimbătorul de viteze şi se îndreptă spre rampa şi poarta de ieşire aflate la nivelul inferior.

Ar fi putut să reuşească dacă soţia şi copiii lui Miyaza n-ar fi început să urle cât îi ţinea gura arătând înnebuniţi cu mâna către Hanamura. Un paznic aflat în apropiere se repezi spre ei şi îi interogă. Nu înţelese mare lucru din sporovăială lor, dar fu suficient de isteţ pentru a folosi aparatul portabil radio alertându-şi colegii de la intrarea principală.

Hanamura nu întâmpină nici un obstacol, dar ajunse cu o fracţiune de secundă prea târziu. Un paznic păşi afară din gheretă şi ridică braţul făcându-i semn lui Hanamura să se oprească. Doi camarazi de-ai săi, aşezaţi pe laturile opuse ale tunelului de ieşire, îşi ridicară armele în poziţia de tragere. În plus exista şi solida barieră de oţel ce închidea drumul.

Hanamura aprecie scena cu un ochi de profesionist. Trebuia să încerce să-şi croiască drum în partea cealaltă. Îşi încordă toate puterile pentru impact, apăsă până în podea pedala de acceleraţie şi se ghemui pe locul şoferului cât de jos putu. Lovi bariera în parte cu bara de protecţie a camionului, în parte cu farurile, făcându-le praf, iar masca din faţă pătrunse în radiator. Şocul nu fu atât de puternic pe cât se aştepta Hanamura, se auzi doar un zornăit de metal şi sticlă şi un scrâşnet smucit în momentul în care camioneta smulse bariera de oţel din locul în care era fixată în blocul de beton. Apoi geamurile dispărură într-o ploaie de ţăndări când paznicii deschiseră focul cu puştile lor automate. Aici avu un pic de noroc. Paznicii, în loc să tragă în motor, în rezervor sau în cauciucuri, ţintiră mai sus.

Focul încetă brusc când ieşi afară din tunel şi goni printr-un

şuvoi de maşini ce intrau în oraşul subteran de pe o şosea adiacentă. Hanamura îşi împărţi în mod egal atenţia între oglinda retrovizoare şi şoseaua şi traficul din faţă. Nu se îndoia nici o clipă că oamenii din serviciul de securitate al lui Suma alertau poliţia pentru a ridica baraje.

Folosind viteza a patra, trecu camioneta Murmoto peste trotuar şi se înscrise pe un drum neasfaltat, plin de noroi din cauza ploii care nu contenea. Numai după ce străbătu cu greu zece kilometri dintr-o zonă împădurită îşi dădu seama de durerea care îi ardea umărul şi de sângele lipicios care i se prelingea pe partea stângă a trupului. Se opri sub un pin falnic şi îşi examina umărul şi braţul stâng.

Fusese atins în trei locuri. Un glonţ îi trecuse prin biceps, unul îi lovise clavicula, iar altul îl izbise în muşchiul umărului. Nu erau răni mortale, dar neîngrijite puteau deveni extrem de serioase. Ceea ce îl îngrijora pe Hanamura era faptul că pierduse mult sânge. Deja simţise primele semne ale leşinului. Îşi rupse cămaşa şi făcu câteva bandaje primitive oprind scurgerea sângelui cât de bine putu.

Încetul cu încetul, şocul şi durerea fură înlocuite de amorţeală şi de ceaţa care i se infiltra în minte. Ambasada era la o sută şaizeci de kilometri distanţă în inima Tokio-ului. N-ar fi reuşit niciodată să ajungă acolo străbătând mulţimea de străzi aglomerate fără să fie oprit de un poliţist intrigat de camioneta scrijelită de gloanţe sau de reţeaua de agenţi înarmaţi ai lui Suma, care vor bloca fiecare drum important ce ducea în oraş. Pentru o clipă îi trecu prin cap să se refugieze în hanul echipei MAIT, dar Asakusa era la nord-est de Tokio în partea opusă a Edo City-ului din vest.

Îşi ridică privirea prin parbrizul sfărâmat spre cerul ploios. Norii joşi împiedicau urmărirea cu elicopterul. Asta îi venea în ajutor. Bazându-se pe viguroasa tracţiune pe 4 roţi a camionetei Murmoto, Hanamura se hotărî să meargă pe teren variat folosind şoselele mărginaşe, înainte de a abandona autocamioneta cu speranţa de a fura o maşină.

Hanamura continuă să şofeze prin ploaie înconjurând cursuri de apă şi lanuri de orez, îndreptându-se mereu către luminile oraşului ce licăreau difuz pe cerul acoperit de nori grei. Cu cât se apropia mai mult de metropolă, cu atât circulaţia devenea mai densă. Peisajul de ţară se curma aproape imediat şi micile drumuri întunecate se lăţiră în şosele şi autostrăzi aglomerate.

La rândul ei autocamioneta începu să dea semne de oboseală. Radiatorul era avariat în urma coliziunii cu bariera şi aburul alb ieşea şuierând de sub capotă din ce în ce mai ameninţător. Privi aparatul de măsură de la bord. Acul de temperatură vibra pe roşu. Era timpul să găsească altă maşină.

Apoi din cauza pierderii de sânge leşină şi se prăbuşi peste volan. Autocamioneta Murmoto părăsi şoseaua şi lovi cu putere câteva maşini parcate, înainte de a trece prin peretele subţire de lemn al unei case. Şocul îl făcu să-şi recapete cunoştinţa şi privi zăpăcit în jurul unei mici curţi distruse de camionetă. Îi mulţumi lui Dumnezeu că locuitorii casei erau plecaţi, iar camerele mobilate scăpaseră de dezastru.

Un far încă funcţiona, luminând o poartă în spatele curţii. Hanamura trecu poticnindu-se prin ea, ajungând într-o alee din spatele casei, când zbieretele vecinilor alertaţi răsunară în spatele lui. Zece minute mai târziu, după ce străbătu împleticindu-se un mic parc, căzu epuizat şi se ascunse într-un şanţ înnămolit. Zăcu acolo ascultând şuieratul sirenelor îndreptându-se spre camioneta avariată. La un moment dat, după ce mai prinse puteri, începu să avanseze spre unul din cartierele retrase ale Tokio-ului, dar un vehicul al poliţiei patrula şoseaua, luminând cu proiectoarele parcul şi străzile înguste din jur. În acel moment leşină din nou.

Când frigul umed îl trezi, îşi dădu seama că era prea slăbit să fure o maşină şi să continue drumul. Încet, ţeapăn şi strângând din dinţi ca să-şi înăbuşe durerea care revenea chinuitor în valuri, traversă şoseaua legănându-se şi se apropie de bărbatul care lucra la motorul camionului său.

— Te rog, ai putea să mă ajuţi? îl imploră Hanamura cu voce scăzută.

Bărbatul se întoarse şi privi uluit la străinul rănit care se clătina în faţa lui.

— Eşti rănit, zise el. Sângerezi.

— Am avut un accident mai sus pe stradă şi am nevoie de ajutor.

Bărbatul îl cuprinse pe Hanamura cu braţul după mijloc.

— Să te duc în casă, soţia mea îţi va da primul ajutor în timp ce eu chem ambulanţa.

Hanamura îl îndepărtă.

— Să lăsăm asta. E în regulă.

— Atunci ar trebui să mergi direct la spital, zise omul cu

sinceritate. Te duc eu imediat.

— Nu, te rog, se eschivă Hanamura. Dar ţi-aş fi extrem de recunoscător dacă vei duce la ambasada americană un pachet din partea mea. E foarte urgent. Sunt curier şi venind din Edo City maşina mea a derapat şi a ieşit de pe şosea.

Proprietarul camionului rămase aşteptând în picioare fără să înţeleagă, în timp ce Hanamura mâzgăli ceva în engleză pe spatele plicului şi i-l dădu.

— Vrei să duc asta la ambasada americană în loc să te transport la spital?

— Da, trebuie să mă întorc la locul accidentului. Poliţia va chema o ambulanţă.

Şoferul camionului nu înţelese nimic din toate astea, dar acceptă rugămintea fără alte comentarii.

— De cine să întreb la ambasadă?

— De un anume domn Showalter. Hanamura căută în buzunar, îşi scoase portofelul şi îi înmâna şoferului un teanc gros de bancnote japoneze. Pentru efortul dumitale. Ştii unde să mergi?

Chipul şoferului se lumină la ivirea chilipirului neaşteptat.

— Da, ambasada este lângă joncţiunea liniilor expres trei şi patru.

— Cât de repede poţi să pleci?

— Tocmai am terminat de reparat distribuitorul camionului. Pot să plec în câteva minute.

— Foarte bine. Hanamura se înclină. Îţi mulţumesc foarte mult. Spune-i domnului Showalter că va trebui să-ţi dubleze ceea ce ţi-am plătit în momentul în care primeşte plicul.

Apoi Hanamura se întoarse şi plecă clătinându-se în ploaie şi în bezna nopţii.

Ar fi putut să meargă cu şoferul camionului până la ambasadă, dar nu îndrăznea să rişte un leşin sau chiar moartea, în ambele eventualităţi şoferul ar fi intrat în panică şi s-ar fi dus la cel mai apropiat spital sau ar fi chemat un poliţist. Atunci preţioasele desene ar fi fost probabil confiscate şi s-ar fi reîntors la sediul lui Suma. Cea mai bună soluţie era să se încreadă în şansa şi în onoarea şoferului de camion, în timp ce el atrăgea urmărirea în altă direcţie. Împins numai de curaj şi de voinţă, Hanamura merse aproape un kilometru, înainte ca un vehicul blindat să apară din bezna parcului, să zvâcnească pe stradă şi să gonească în urmărirea lui. Prea epuizat să poată alerga, alunecă în genunchi lângă o maşină parcată şi scotoci în haină după

pastila ucigătoare. Degetele tocmai i se încleştaseră în jurul capsulei cu otravă când maşina blindată cu însemne militare şi lumină roşie intermitentă pe capotă se opri, iar în lumina farurilor umbra lui Hanamura apărea pe peretele unui depozit la câţiva metri distanţă.

O siluetă coborî din maşină şi se apropie. În mod ciudat, purta un straniu palton de piele croit ca un chimono şi avea la brâu o sabie katana de samurai a cărei lamă şlefuită scânteia în lumină. Când se apropie încât i se putu vedea chipul în lumina farurilor, privi în jos spre Hanamura şi vorbi cu un glas infatuat.

— Ia te uită, vestitul copoi amator de artă, Ashikaga Enshu. Nici nu te-am recunoscut fără perucă şi barbă falsă.

Hanamura ridică ochii spre chipul de şarpe cu clopoţei al lui Moro Kamatori.

— Ia te uită, repetă el, doar nu oi fi slugoiul lui Hideki Suma.

— Ce ai spus?

— Ştii tu. Slugoi, lingău, ăla care îşi linge stăpânul la fund.

Kamatori deveni livid şi îşi dezveli turbat de furie dinţii strălucitori.

Hanamura nu-i oferi lui Kamatori satisfacţia unui răspuns. Gâfâia cu buzele întinse într-un rânjet chinuit. Vârî rapid în gură pilula aducătoare de moarte şi o muşcă cu molarii pentru a elibera lichidul. Otrava fu absorbită instantaneu în gingie prin ţesut. În treizeci de secunde inima urma să i se oprească şi era mort.

— Adio, căcănarule, murmură el.

Kamatori avu la dispoziţie doar o clipă să acţioneze, dar ridică sabia, apucând mânerul lung cu ambele mâini şi o învârti cu toată puterea descriind un cerc larg. Şocul surprizei scânteie o clipă scurtă în ochii lui Hanamura, înainte ca acesta să fie înlocuit cu luciul morţii.

Kamatori încercă satisfacţia finală de a vedea cum sabia sa câştigă în cursa cu otrava, când lama desprinse capul de pe umerii lui Hanamura cu perfecţiunea ghilotinei.

34

Limuzinele Murmoto de un cafeniu metalizat erau parcate într-un şir dezordonat în spatele rampei ce ducea spre interiorul ca o peşteră al unui mare semitrailer. George Furukawa se simţea grozav de uşurat că aceste patru automobile erau ultimul transport. Documentele pe care le găsise ca de obicei sub scaunul din spate al propriei maşini sport includeau un scurt răvaş care îl informa că partea care îi revenea din proiect se încheiase.

Totodată primi noi instrucţiuni să examineze maşinile, controlând dispozitivele de transmitere a semnalelor radio. Nu i se dădea nici o explicaţie, dar trase concluzia că Hideki Suma era îngrijorat de faptul că ultimul transport s-ar putea să fi fost urmărit de un anume grup nenumit. Gândul că acesta ar putea fi format din agenţi federali îl făcea pe Furukawa să se simtă extrem de neliniştit. Se învârti repede în jurul fiecărui automobil studiind afişajul digital al unui dispozitiv electronic care detecta transmiterea de semnale radio.

Satisfăcut că limuzinele sport cu urâta lor culoare cafenie erau în regulă, făcu semn şoferului camionului şi ajutorului său. Aceştia înclinară uşor din cap fără să rostească vreun cuvânt şi pe rând începură să ducă maşinile de pe rampe în trailer.

Furukawa se întoarse şi se îndreptă spre maşina lui, fericit să fi scăpat de o misiune pe care o considera inferioară poziţiei lui de vicepreşedinte al Laboratoarelor Samuel J. Vincent. Onorariul frumuşel, pe care Suma i-l plătise deja pentru efortul şi loialitatea lui, va fi înţelept investit în corporaţii japoneze care îşi deschideau filiale în California.

Rulă până la poartă şi înmâna paznicului copiile documentelor. Apoi îndreptă botul bombat al maşinii sport Murmoto spre traficul aglomerat de camioane din jurul terminalului docului şi porni spre birou. De data aceasta nu-l mai mânca curiozitatea, aşa că nu mai privi înapoi. Interesul său privind destinaţia secretă a transportului de automobile se stinsese.

Stacy îşi trase în sus fermoarul hanoracului, strângându-şi bine gulerul în jurul gâtului. Uşa laterală a elicopterului fusese îndepărtată şi aerul rece al oceanului pătrundea în interiorul

cabinei de control. Lungile plete blonde îi biciuiau chipul şi-şi le legă la spate cu o scurtă bandă de piele. Ţinea pe genunchi o cameră video pe care o ridică şi o pregăti. Apoi se aplecă într-o parte cât de mult îi permise centura de siguranţă şi fixă obiectivul camerei pe automobilul sport Murmoto ce părăsea zona docurilor.

— Ai văzut numărul de înmatriculare? întrebă pilotul blond care menţinea elicopterul într-un zbor orizontal.

— Da, l-am filmat. Mulţumesc.

— Pot să mă apropii puţin dacă vrei.

— Rămâi în siguranţă, îi ordonă Stacy vorbind în microfonul căştii în timp ce se uita prin obiectivul camerei.

Eliberă declanşatorul şi aşeză din nou camera pe genunchi.

— Probabil sunt alertaţi că cineva e pe urmele lor, altfel n-ar fi căutat dispozitivele de transmitere a semnalelor radio în maşini.

— Ce noroc pe bătrânul Weatherhill că nu transmitea!

Bill McCurry o îngheţa pe Stacy doar când se uita la ea. Era îmbrăcat numai într-un şort de doc, un tricou cu o reclamă de bere mexicană pe el şi purta sandale. Când făcuseră cunoştinţă mai devreme în aceeaşi dimineaţă, Stacy îl privise mai mult ca pe o gardă de corp decât ca pe unul dintre cei mai importanţi detectivi ai Agenţiei de Securitate Naţională.

Cu părul lung decolorat, pielea bine bronzată de soarele din sudul Californiei şi ochii de un albastru pal, privind pătrunzător prin lentilele roşii ale ochelarilor cu ramă de plastic, mintea lui McCurry era concentrată în parte spre camionul de transport al automobilelor şi parte spre meciul de volei în care promisese să joace în seara aceea pe plaja de la Marina del Rey.

— Camionul o ia spre Harbor Freeway, zise Stacy. Rămâi în afara sferei vizuale a şoferului şi vom urmări transmisia lui Timothy.

— Ar fi trebuit să fim sprijiniţi mai mult, zise McCurry serios. Dacă nu există nici o echipă care să-i urmărească în vehicule la sol şi nici alt elicopter care să ne înlocuiască, dacă avem probleme cu motorul, e posibil să ratăm urmărirea şi să-l punem în pericol pe Weatherhill.

Stacy scutură din cap.

— Timothy ştie care e treaba. Tu, nu. Crede-mă pe cuvânt, nu putem risca să folosim vehicule terestre sau o grămadă de elicoptere bâzâind deasupra. Tipii din camion au fost alertaţi şi urmăresc semnele unei operaţiuni de supraveghere.

Deodată vocea tărăgănată cu accent texan a lui Weatherhill se auzi în căşti.

— Sunteţi acolo sus, „echipă Buick”?

— Te auzim, Tim, răspunse McCurry.

— Pot să transmit?

— Bandiţii au căutat microfoane, răspunse Stacy, dar poţi să transmiţi.

— Menţineţi contactul vizual?

— Temporar, dar ne menţinem la câţiva kilometri în spate, ca să nu fim reperaţi din cabina şoferului.

— Am înţeles.

— Nu uita să transmiţi pe frecvenţa stabilită.

— Da, mămico, zise Weatherhill jovial. Acum ies din cutia asta unde am transpirat tot şi mă pun pe treabă.

— Ţinem legătura.

— Normal. Nici nu-mi trece prin cap să fug de voi.

Îndepărtând panoul fals de sub bancheta din spate şi dezmorţindu-şi trupul din poziţia contorsionată în care se afla, Weatherhill se târî în spaţiul portbagajului celei de a treia limuzine Murmoto încărcată în trailer. Desfăcu încuietoarea dinăuntru şi deschise portbagajul. Apoi, ieşi afară, se ridică în picioare şi îşi întinse încheieturile care îl dureau.

Weatherhill suferise în poziţia asta chinuitoare timp de aproape patru ore, după ce o echipă specială de agenţi vamali îl ascunsese în interiorul maşinii, înainte de sosirea camionului şi a lui Furukawa. Soarele care bătea în capotă şi lipsa ventilaţiei – nu putuse nici măcar crăpa ferestrele de teama de a nu trezi suspiciunea şoferilor camionului – în curând îl scăldară în sudoare. Nu crezuse niciodată că o să ajungă să i se facă rău din cauza mirosului unei maşini noi.

Interiorul trailerului era întunecat. Scoase o lanternă dintr-un săculeţ pe care îl ţinea la centura aferentă uniformei unui mecanic auto obişnuit şi lumină maşinile bine ancorate din interiorul trailerului.

Două erau pe rampele aflate deasupra celor două de pe podea.

Din moment ce camionul rula pe o şosea californiană plată, iar călătoria în trailer nu ridica probleme, Weatherhill hotărî să cerceteze mai întâi limuzinele Murmoto aflate pe rampele de sus. Se caţără şi deschise încetişor capota celei mai apropiate de el.

Apoi scoase micuţul analizator de radiaţii din săculeţ şi studie afişajul, în timp ce îl învârtea în jurul compresorului de aer condiţionat al automobilului.

Citi afişajul de pe spatele mâinii sale. Apoi aşeză un set de scule îngrămădite pe apărătoare. Se opri şi vorbi în aparatul de emisie recepţie.

— Alo, „echipa Buick”?

— Te ascultăm, răspunse Stacy.

— Încep operaţia de explorare.

— Fii atent să nu tai vreo arteră.

— N-ai nici o grijă.

— Suntem pe recepţie.

În cincisprezece minute Weatherhill demontase cutia compresorului şi examinase bomba. Era uşor dezamăgit. Modelul nu era atât de avansat precum anticipase. Inteligent alcătuit, de acord, dar el ar fi putut concepe şi construi de unul singur o bombă mult mai eficientă şi distrugătoare.

Îngheţă când auzi sunetul servofrânei şi simţi cum încetineşte camionul. Dar acesta o coti pe altă autostradă şi curând începu să gonească din nou. Asamblă la loc compresorul şi o semnaliza pe Stacy.

— Încă pe recepţie? întrebă el scurt.

— Încă aici, răspunse Stacy.

— Unde mă aflu?

— Traversezi Covina de Vest. Vă îndreptaţi spre răsărit, către San Bernardino.

— Mi-am retras contul şi nu mai am nici o treabă la bancă, transmise el. La ce staţie să cobor din autobuz?

— O secundă să verific opririle, îi răspunse Stacy. După câteva clipe reveni. Este un punct de oprire în partea asta din Indio. E obligatorie. Şoferii trebuie să se oprească pentru inspecţie. Dacă din vreun motiv anume se abat din drum, o să-i facem să tragă pe dreapta cu ajutorul maşinii şerifului. Altminteri ar trebui să ajungi în staţia de oprire în patruzeci şi cinci sau cincizeci de minute.

— Ne vedem acolo, zise Weatherhill.

— Drum bun.

Ca majoritatea agenţilor secreţi, a căror adrenalină pompează puternic în timpul perioadelor critice ale operaţiunii, acum, că partea dificilă trecuse, Weatherhill se relaxa repede şi curând începu să se plictisească nemaiavând nici o treabă.

Tot ce-i mai rămânea acum de făcut era să se caţere prin trapa de ventilaţie până pe capotă şi să sară în spatele trailerului în afara razei vizuale a oglinzilor retrovizoare ale şoferilor.

Deschise torpedoul şi scoase pachetul ce conţinea hârtiile de garanţie ale automobilului şi manualul proprietarului. Aprinzând luminile interioare, Weatherhill începu să răsfoiască pe îndelete manualul. Deşi făcuse studii de fizică nucleară, fusese întotdeauna fascinat de electronică. Căută la pagina cu diagrama electrică a limuzinei cu intenţia de a depista firele.

Dar pagina din manual nu conţinea nici o diagramă electrică. În locul acesteia era o hartă cu instrucţiuni pentru amplasarea automobilelor în poziţiile desemnate pentru explozie.

Strategia lui Suma îi păru lui Weatherhill atât de îndrăzneţ de evidentă, încât trebui să se forţeze s-o creadă. Bombele din maşini nu erau pur şi simplu o ameninţare pentru protejarea planurilor de expansiune economică a Japoniei. Spaima şi oroarea erau reale. Exista intenţia ca acestea să fie folosite.

35

Trecuseră cel puţin zece ani de când Raymond Jordan nu mai forţase o intrare. Fireşte, acest lucru nu se întâmplase de când începuse să avanseze în grad, pornind de la un simplu agent operativ. Dintr-un capriciu, se hotărî să vadă dacă mai avea încă astfel de disponibilităţi.

Introduse sonda unui minuscul computer în firele sistemului de alarmă al hangarului lui Pitt. Apăsă un buton şi extrase combinaţia în sondă. Cutia de alarmă recunoscu codul şi i-l oferi pe un afişaj LED. Apoi cu o nonşalanţă şi uşurinţă înşelătoare, formă combinaţia potrivită care anula alarma, deschise cu şperaclul încuietoarea uşii şi pătrunse înăuntru fără să facă cel mai mic zgomot.

Îl spionă pe Pitt stând în genunchi în faţa Stutz-ului turcoaz, cu spatele la el, în colţul îndepărtat al hangarului. Pitt părea să repare un far.

Jordan rămase neobservat şi privi colecţia. Era uimit de faptul că era atât de bogată. Îl auzise pe Sandecker vorbind despre aceasta, dar descrierea verbală era departe de realitate, încetişor se strecură în spatele primului rând de maşini, îl ocoli şi se apropie de Pitt din partea hangarului unde se afla apartamentul. Era un test. Curiozitatea îl împingea să vadă reacţia lui Pitt faţă de un nepoftit care apărea brusc la un braţ distanţă de el.

Jordan se opri înainte de a parcurge ultimii trei metri şi pentru o clipă îi studie pe Pitt şi maşina.

Stutz-ul era rău avariat în multe părţi şi avea nevoie să fie vopsit. Parbrizul era crăpat şi farul din stânga părea să atârne de un fir.

Pitt era îmbrăcat de casă, purtând o pereche de pantaloni de catifea cord şi un pulover. Părul lui negru era ondulat şi zburlit. Avea o expresie hotărâtă, ochii verzi sub cearcănele negre privind pătrunzător, capabili să străpungă tot ce aveau în faţă. Părea să vadă dincolo de sticla farului în interiorul cromat al acestuia.

Jordan se apropie când Pitt zise dintr-o dată, fără să se întoarcă.

— Bună seara, domnule Jordan. Îmi pare bine că ai venit.

Jordan îngheţă, dar Pitt îşi văzu de treabă cu aerul indiferent al unui şofer de autobuz care aştepta banii potriviţi pentru un bilet de călătorie.

— Ar fi trebuit să bat la uşă.

— Nu, nu trebuia. Ştiam că eşti în apropiere.

— Ai un simţ în plus sau ochi în spate? întrebă Jordan, mişcându-se uşor în zona periferică a câmpului vizual al lui Pitt.

Pitt se uită la el şi rânji. Ridică şi înclină vechiul far care arăta pe suprafaţa lui de argint imaginea lui Jordan.

— Am observat că ai dat târcoale hangarului. Ai intrat ca un profesionist. Cred că nu ţi-a luat mai mult de douăzeci de secunde.

— N-am observat camera video din spate. Cred că am devenit senil.

— Se află vis-a-vis pe stâlpul de telefon. Majoritatea musafirilor o observă pe cea fixată pe clădire. E cu infraroşii. Activează un clopoţel alert când cineva se apropie de uşă.

— Ai o colecţie incredibilă, îl complimentă Jordan pe Pitt. Cât timp ţi-a luat să o aduni?

— Am început cu un automobil închis cu două locuri, un Ford maro club din 47, acum douăzeci de ani, acela din colţ, iar colecţionarea lor a devenit o boală. Unele le-am achiziţionat în timpul proiectelor cu NUMA, altele le-am cumpărat din colecţii particulare sau la licitaţie. Maşinile vechi şi clasice sunt investiţii de care te mândreşti. E mult mai amuzant decât picturile. Pitt termină înlocuirea farului şi se ridică în picioare. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Stomacului meu bulversat nu i-ar strica un pahar de lapte.

— Te rog, vino sus, îl pofti Pitt către scara ce conducea la apartamentul lui. Sunt onorat că şeful a venit să mă vadă, în loc să-şi trimită adjunctul.

Când Jordan ajunse pe prima treaptă, ezită şi zise:

— Pentru că am considerat că eu trebuie să fiu acela care să-ţi spună. Doamna deputat Smith şi senatorul Diaz au fost scoşi afară din ţară.

Urmă o pauză când Pitt se întoarse încetişor şi îl fulgeră cu privirea, în care se citi brusc un sentiment de uşurare.

— Loren e în viaţă?

Cuvintele veniră mai degrabă ca o dorinţă decât ca o întrebare.

— Nu ne ocupăm de terorişti demenţi, răspunse Jordan.

Operaţiunea de răpire a fost prea sofisticată pentru a provoca rănire sau moarte. Avem toate motivele să credem că dânsa şi Diaz sunt trataţi cu respect.

— Cum de au scăpat controlului?

— Agenţii noştri au ajuns la concluzia că ea şi Diaz au părăsit ţara de pe aeroportul Newport News, Virginia, într-un avion particular ce aparţine uneia dintre corporaţiile americane ale lui Suma. Până când să putem trece prin ciur toate zborurile programate sau nu de pe toate aeroporturile aflate pe o suprafaţă de o mie de kilometri pătraţi, să depistăm înregistrarea fiecărui avion, până să-l depistăm pe cel al lui Suma şi să-i luăm urma prin satelit, acesta era deja deasupra Mării Bering, în zbor spre Japonia.

— A fost prea târziu pentru a-l forţa să coboare pe una din bazele noastre militare sub presiunea unui avion al armatei?

— Cu mult prea târziu. A fost întâmpinat şi escortat de o escadrilă de avioane de vânătoare japoneze FSX aparţinând Aviaţiei Militare Japoneze de Autoapărare. Aş putea adăuga că acest tip de avion a fost construit pe o relaţie de parteneriat între General Dynamics şi Mitsubishi.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

Jordan se întoarse şi privi spre maşinile sclipitoare.

— I-am pierdut, zise el cu o voce lipsită de tonalitate.

— După ce au aterizat?

— Da, la Aeroportul Internaţional Tokio. N-are rost să explic de ce n-au fost interceptaţi, sau cel puţin urmăriţi, deoarece numai mentalitatea idioată a Departamentului de Stat e de vină pentru lipsa agenţilor noştri secreţi din Japonia, care i-ar fi putut opri. Pentru moment asta e tot ce avem.

— Cei mai buni specialişti în materie de informaţii de pe suprafaţa pământului şi asta e tot ce aveţi! Vocea lui Pitt suna foarte obosită. Intră în bucătăria lui, deschise frigiderul şi turnă nişte lapte. Apoi îi dădu paharul lui Jordan. Dar ce au făcut grozavele voastre echipe speciale din Japonia? Unde au fost când a aterizat avionul?

— Dat fiind faptul că Marvin Showalter şi Jim Hanamura au fost asasinaţi…

— Asasinaţi amândoi? îl întrerupse Pitt.

— Poliţia din Tokio a găsit cadavrul decapitat al lui Hanamura într-un şanţ. Capul lui Showalter, minus trupul a fost descoperit acum câteva ore, înfipt în gardul ambasadei noastre. Colac peste

pupăză, bănuim că Roy Orita e agent dublu. Ne-a vândut încă de la început. Numai Dumnezeu ştie câte informaţii i-a furnizat lui Suma. Nu vom putea niciodată să evaluăm scurgerea de informaţii.

Mânia lui Pitt se înmuie când citi tristeţea însoţită de frustrare de pe chipul lui Jordan.

— Îmi pare rău Ray, nu ştiam că situaţia e atât de proastă.

— Nu mi s-a întâmplat niciodată ca o echipă MAIT să înregistreze un astfel de eşec.

— Ce anume te-a pus pe urmele lui Orita?

— Câteva chestii mai generale. Showalter era prea deştept să fie răpit fără ajutor din interior. A fost trădat de cineva în care avea încredere şi care îi cunoştea mişcările cu exactitate. Şi a mai fost şi Jim Hanamura; şi-a exprimat câteva suspiciuni cu privire la Orita, dar nu avea argumente solide. Pentru a spori suspiciunea, Orita a părăsit misiunea şi a dispărut. Nu i-a mai dat raportul lui Mel Penner de când a dispărut Showalter. Kern crede că se ascunde în bârlogul lui Suma din Edo City.

— Ce ştii despre el?

— A treia generaţie de americani. Taică-său a câştigat Steaua de Argint în campania italiană. Nu ne putem imagina ce momeală a folosit Suma pentru a-l recruta.

— Cine i-a executat pe Hanamura şi Showalter?

— Nu avem încă toate dovezile. Se pare că e vorba de un omor ritualic. Un medic patolog al poliţiei crede că le-au fost tăiate capetele cu o sabie de samurai. Asasinul principal al lui Suma e cunoscut ca un mare iubitor al vechilor arte marţiale, dar nu putem dovedi că el a făcut-o.

Pitt se cufundă încet în fotoliu.

— O pierdere, e a dracului de mare pierdere.

— Jim Hanamura n-a murit degeaba, zise Jordan cu subită încăpăţânare. Ne-a oferit prima şi singura pistă spre centrul de control al exploziei.

Pitt ridică privirea încrezător.

— L-aţi localizat?

— Nu avem încă motive de sărbătorire dar suntem foarte aproape.

— Ce informaţii a furnizat Hanamura?

— Jim a pătruns în birourile proiectanţilor lui Suma şi a găsit ceea ce par a fi nişte schiţe ale unui centru de control electronic care se potriveşte cu ceea ce căutăm noi. Informaţiile sugerează

că e vorba de o instalaţie subterană la care se ajunge printr-un tunel.

— Ceva despre locul unde se află?

— Mesajul scurt pe care l-a scris pe spatele unui plic, pe care l-a trimis la ambasadă printr-un şofer al unui camion pentru distribuirea pieselor auto, este prea enigmatic pentru a fi descifrat cu acurateţe.

— Mesajul?

— A scris: „Căutaţi pe insula Ajima”.

Pitt dădu uşor din umeri.

— Deci care e problema?

— *Nu există* insula Ajima, răspunse Jordan înfrânt. Ridică paharul şi-l examina. Asta e lapte smântânit.

— E mai bun pentru tine decât laptele gras.

— Ca apa de băut, murmură Jordan, pe când studia o vitrină cu trofee. Majoritatea erau premii obţinute cu automobilele deosebite la concursurile de frumuseţe, câteva erau trofee de fotbal dobândite în liceu şi în Academia de Aviaţie Militară şi două erau pentru scrimă. Eşti scrimer?

— Nu chiar din echipa olimpică, dar mă descurc când e cazul.

— Spadă, floretă sau sabie?

— Sabie.

— Mă uimeşti cât eşti de priceput. Şi eu mă ocup de scrimă.

— Tu preferi loviturile abile.

— Ce păcat că nu putem avea o întâlnire, zise Jordan.

— Am putea să ajungem la un compromis, să folosim spada.

Jordan zâmbi.

— Tot eu voi rămâne în avantaj, din moment ce tuşeurile cu floreta şi spada sunt făcute cu vârful, în timp ce la sabie se socotesc loviturile cu muchia.

— Hanamura trebuie să fi avut un motiv foarte bun pentru a sugera că pe insula Ajima se află centrul de control, zise Pitt întorcându-se la miezul problemei.

— Era un pasionat al artei. Operaţiunea lui de a plasa microfoane în biroul lui Suma s-a bazat pe multiplele lui cunoştinţe de artă japoneză timpurie. Ştiam că Suma colecţionează tablouri, în special lucrări ale unui artist japonez din secolul al XVI-lea, care a pictat o serie de peisaje ale insuliţelor ce înconjoară insula principală Honshu, aşa că am falsificat una. Apoi Hanamura, făcând pe negustorul de artă, i l-a vândut lui Suma. Singura lucrare care îi lipseşte lui Suma este

cea care înfăţişează insula Ajima. E unica legătură pe care pot s-o fac.

— Atunci Ajima trebuie să existe.

— Sunt sigur de asta, dar numele nu poate fi asociat nici unei insule cunoscute. Nu apare nicăieri, nici pe hărţile vechi, nici pe cele moderne. Presupun doar că a fost un nume de alint folosit de artist, Masaki Shimzu şi înregistrat astfel în cataloagele de artă ale operei sale.

— Au înregistrat microfoanele lui Hanamura vreo discuţie interesantă?

— O conversaţie cu caracter foarte informativ între Suma, măcelarul său Kamatori, bătrânul Korori Yoshishu şi un mafiot important pe nume Ishiro Tsuboi.

— Geniul financiar din spatele Campaniei Kanoya Securities. Am auzit de el.

— Da, a participat la dezbaterea aprinsă cu senatorul Diaz şi Loren Smith, membra Congresului în timpul audierii comitetului pe Capitol Hill, cu câteva zile înainte ca aceştia să fie răpiţi.

— Şi zici că e în legătură cu Suma?

— Sunt legaţi unul de altul până peste cap, răspunse Jordan. Mulţumită microfoanelor puse de Jim în biroul lui Suma, am aflat că Tsuboi a fost acela care a manevrat fondurile pentru construirea arsenalului nuclear în spatele fruntaşilor politici japonezi şi mai mult ca sigur în spatele oamenilor acestora. Totodată am auzit pentru prima dată numele de cod Proiectul Kaiten.

Pitt turnă o ceaşcă de cafea rece făcută mai de mult şi o băgă în cuptorul cu microunde. Privi prin uşa de sticlă cana, cu ochii îngustaţi de concentrare.

Jordan sparse tăcerea.

— Ştiu la ce te gândeşti, dar nu mi s-a dat numărul de oameni necesari pentru a-i salva pe Diaz şi Smith şi să distrug şi Proiectul Kaiten într-o singură operaţiune.

— Nu pot să cred că Preşedintele le întoarce spatele.

— Nu are de gând să facă publică chestiunea şi să ameninţe cu război din cauza răpitorilor, când se află într-o situaţie clar dezavantajoasă. Prioritatea noastră urgentă este de a anihila Proiectul Kaiten. Odată realizat acest lucru, Preşedintele ne va da aprobarea să folosim orice forţă e necesară pentru eliberarea lui Smith şi Diaz.

— Deci ne întoarcem la mistica insulă Ajima, zise Pitt aspru.

Spui că este singurul tablou din ciclu pe care Suma nu-l posedă?

— Da, răspunse Jordan. Hanamura a spus că şi-l doreşte cu disperare.

— Avem vreo informaţie asupra locului unde ar putea fi?

— Tabloul cu Ajima a fost ultima dată văzut la ambasada japoneză din Berlin, chiar înaintea căderii Germaniei. Vechile arhive OSS menţionează că a fost inclus pe lista obiectelor de artă, pe care naziştii le-au prădat din Italia şi transportat cu trenul în nord-vestul Germaniei, înainte de avansarea armatei ruse în ultimele săptămâni de război. Apoi a dispărut din istorie.

— Nu s-a auzit ca ulterior să fi fost recuperat?

— Nu.

— Şi nu avem nici un indiciu privind localizarea generală a insulei sau conturul ei?

— Nici unul.

— Mare ghinion, comentă Pitt. Găseşte tabloul, compară forma ţărmului zugrăvit de artist cu cea a insulelor de pe hartă şi vei obţine localizarea ascunzătorii lui Hideki Suma sau cam aşa se spune într-un basm de adormit copiii.

Ochii lui Jordan se îngustară.

— Se întâmplă să fie singurul indiciu în favoarea noastră de care dispunem.

Pitt nu fu convins.

— Avioanele şi sateliţii spion ar trebui să detecteze instalaţia cu uşurinţă.

— Cele patru insule importante ale Japoniei: Honshu, Kyushu, Hokkaido şi Shikoku, sunt înconjurate de aproape o mie de insule mai mici. A o găsi pe cea care ne trebuie nu e chiar aşa uşor.

— Atunci de ce nu le izolaţi pe acelea care pot fi legate printr-un tunel de oricare din cele patru insule principale?

— Nu ne considera atât de proşti, zise Jordan iritat. Am eliminat deja orice insulă situată la o depărtare mai mare de zece mile de coastă şi ne-am concentrat asupra celorlalte. În primul rând la suprafaţa lor nu apar nici un fel de structuri sau activităţi suspecte. Nu-i nimic neobişnuit în asta, dacă presupunem că întreaga instalaţie se află probabil mult sub pământ. Şi în sfârşit toată geologia insulelor este alcătuită din rocă vulcanică pe care senzorii noştri nu o pătrund. Ţi-am răspuns la toate întrebările?

Pitt insistă.

— Nimeni nu poate să excaveze un tunel fără să se

debaraseze de pământ şi roci.

— Aparent, japonezii pot. Analiza fotografiilor din satelit nu a demonstrat urme ale excavării unui tunel pe coastă sau ale unei şosele care să ducă într-o anumită intrare.

Pitt ridică din umeri şi înălţă steagul alb.

— Deci ne întoarcem la un tablou rătăcit undeva în trecut.

Deodată Jordan se aplecă înainte în scaun şi îl fixă adânc cu privirea pe Pitt.

— Aici intri tu în acţiune.

Pitt bănui întrucâtva despre ce putea fi vorba.

— Ai de gând să mă trimiţi în Japonia să mă învârt pe insule? Asta e treaba?

— Greşit, zise Jordan cu un zâmbet ocrotitor, care nu-i plăcu deloc lui Pitt. Pleci în Germania să te învârti într-un bunker Luftwaffe.

36

— S-au scufundat şi au dispărut pur şi simplu.

Pitt se ghemui sprijinindu-se într-un genunchi şi privi apa întunecată şi rău prevestitoare, pe lângă tractorul pe jumătate cufundat. Întârzierea avionului îl obosise şi, în timpul călătoriei de la Washington, de abia reuşise să fure câteva ore de somn. Afurisită treabă să n-ai timp să te bucuri de un mic dejun pe cinste într-unul din hanurile locale şi de o porţie de somn până la amiază, îşi plângea el de milă.

— Corzile de siguranţă au fost tăiate. Tânărul ofiţer care comanda echipa de scafandri germani dădu la iveală o coardă de nailon al cărei capăt părea să fi fost secţionat. De ce anume? Nu ne putem imagina.

— Dar liniile de comunicaţie?

Pitt sorbi încet o înghiţitură de cafea. Cu mâna liberă ridică o pietricică şi o zvârli leneş în apă, observând vălurelele care se răspândeau în urma aruncării.

— Linia telefonică cu şeful echipei de scafandri a fost întreruptă şi ea, admise neamţul. Era înalt şi musculos. Engleza lui avea doar un uşor accent. La scurt timp după ce echipa formată din doi scafandri s-a scufundat în eleşteu au descoperit un tunel subacvatic care mergea spre vest. Au înaintat pe o distanţă de nouăzeci de metri, înainte de a raporta că tunelul se termină în faţa unei încăperi cu o uşă din oţel. Câteva minute mai târziu telefonul şi corzile de siguranţă au fost tăiate. Am trimis o altă echipă să investigheze. A dispărut întocmai ca prima.

Pitt întoarse capul şi îi privi pe membrii echipei de scafandri ai Marinei Militare Germane, care stăteau nedumeriţi şi întristaţi la gândul morţii colegilor lor. Erau strânşi în jurul meselor şi scaunelor pliante ale unui post de comandă portabil format dintr-un grup de scafandri-salvatori aparţinând poliţiei. Trei civili, despre care Pitt presupuse că erau funcţionari guvernamentali, îi chestionau cu voce scăzută pe scafandri.

— Când s-a scufundat ultimul om? întrebă Pitt.

— Cu patru ore înainte de sosirea dumneavoastră, îi răspunse tânărul ofiţer care se prezentase cu numele de locotenent Helmut Reinhardt. Am avut de furcă cu restul oamenilor care

insistau să-i urmeze. Dar nu am de gând să mai risc altă viaţă, până nu aflu ce se petrece acolo. Se opri şi arătă cu capul spre scafandrii poliţiei care erau gătiţi în costume de un portocaliu aprins. Imbecilii ăştia de poliţişti se cred invincibili. Vor să trimită o echipă acolo jos.

— Există persoane predestinate sinuciderii, zise Giordino căscând. Uită-te la mine. N-aş merge acolo decât într-un submarin atomic. N-o să las dracii să se dea la fiul doamnei Giordino. Am de gând să mor în pat în braţele unei frumuseţi erotice din Orientul îndepărtat.

— Nu-i da importanţă, zise Pitt. Bagă-l la întuneric şi îl apucă halucinaţiile.

— Înţeleg, murmură Reinhardt, dar evident nu pricepea nimic.

În cele din urmă Pitt se ridică şi dădu din cap în direcţia lui Frank Mancuso.

— Capcane cu bombe, zise el simplu.

Mancuso încuviinţă din cap.

— De acord. Intrările de la tunelele comorii din Filipine au fost înţesate cu bombe, armate să explodeze în caz de atingere cu echipament de săpare. Diferenţa este că japonezii au plănuit să se întoarcă şi să recupereze comoara, în timp ce naziştii au dorit ca bombele capcană puse de ei să distrugă prada cu căutători cu tot.

— Dacă oamenii mei au fost prinşi acolo, zise cu amărăciune Reinhardt, incapabil să folosească cuvântul „ucişi”, asta nu s-a întâmplat din cauza bombelor.

Unul dintre bărbaţii cu aspect oficial veni de la postul de comandă şi i se adresă lui Pitt.

— Cine sunteţi şi pe cine reprezentaţi? îl întrebă el în germană.

Pitt se întoarse spre Reinhardt, care-i traduse întrebarea. Apoi îl privi din nou pe cel care îi adresase întrebarea.

— Spune-i că noi trei am fost invitaţi.

— Eşti american? izbucni străinul într-o engleză anevoioasă. Cine ţi-a dat autorizaţia să vii aici?

— Cine-i mutra asta? întrebă Giordino cu o ignoranţă sublimă.

Reinhardt nu-şi putu reţine un uşor zâmbet.

— Herr Gert Halder, ministrul Monumentelor Istorice. Să vă prezint pe Herr Dirk Pitt şi colegii dânsului de la Agenţia Naţională Americană de Studii Marine şi Subacvatice din Washington. Se află aici la invitaţia personală a cancelarului

Lange.

Halder făcu o mutră de parcă ar fi primit o lovitură la plex. Îşi reveni repede, luă o poziţie băţoasă şi, fiind cu jumătate de cap mai scund decât Pitt, încercă să-l intimideze pe acesta cu un comportament teutonic de tip superior.

— În ce scop?

— Am venit din aceleaşi motive ca şi dumneavoastră, zise Pitt studiindu-şi manichiura. Dacă dosarele cu înregistrarea interogatoriilor înalţilor funcţionari nazişti din arhivele dumneavoastră de la Berlin şi din Biblioteca Congresului spun adevărul, optsprezece opere de artă au fost ascunse în tuneluri excavate sub un aerodrom secret. Acesta poate fi chiar acel aerodrom secret cu depozitul lui de artă care se extinde undeva dincolo de bariera de apă.

Halder fu suficient de înţelept să-şi dea seama că nu putea să facă pe grozavul cu bărbaţii aceştia duri şi hotărâţi, îmbrăcaţi în costume comode de un albastru verzui.

— Ştiţi, desigur, că orice obiect de artă găsit aparţine Republicii Germane, până când poate fi identificat şi returnat proprietarilor de drept.

— Suntem perfect conştienţi de acest lucru, zise Pitt. Ne interesează doar o singură lucrare.

— Care anume?

— Îmi pare rău, nu am voie să spun.

Halder îşi jucă ultima carte.

— Trebuie să insist ca scafandrii poliţiei să fie primii care să intre în încăpere.

— În ceea ce ne priveşte e în regulă, se înclină Giordino şi gesticula către apa întunecată. Poate, dacă unul din ajutoarele dumneavoastră e suficient de norocos să se şi întoarcă, vom afla cine dracu mănâncă oameni în gaura aia de iad.

— Am pierdut patru oameni, vorbi Reinhardt solemn. S-ar putea să fie morţi. Nu aveţi voie să mai lăsaţi oameni să moară prin ignorarea necunoscutului.

— Sunt scafandri profesionişti, replică Halder.

— Aşa erau şi oamenii pe care i-am trimis eu acolo. Cei mai buni scafandri din marina militară, cu o condiţie fizică mai bună şi mai bine antrenaţi decât echipa de salvare a poliţiei.

— Aş sugera un compromis, zise Pitt.

Halder încuviinţă din cap.

— Sunt dispus să ascult.

— Să formăm o echipă din şapte oameni. Noi cei trei de aici, ţinând cont de faptul că Mancuso e inginer minier, expert în excavaţia şi construcţia tunelurilor, în timp ce Al şi cu mine avem experienţă în salvări subacvatice. Doi dintre oamenii locotenentului Reinhardt, deoarece sunt specialişti în dezamorsarea oricăror bombe pe care le-am putea întâlni şi doi dintre scafandrii poliţiei, pentru sprijin medical sau de salvare.

Halder îl privi în ochi pe Pitt şi văzu numai tenacitate îndârjită. Era o propunere sănătoasă bazată pe logică. Zâmbi forţat.

— Cine intră primul?

— Eu, zise Pitt fără ezitare.

Vorba lui păru să răsune în peşteră câteva clipe lungi şi apoi tensiunea se evaporă brusc şi Halder îi întinse mâna.

— Cum doreşti. Îi strânse mâna lui Pitt şi scoase pieptul în faţă pentru a recâştiga imaginea demnităţii autoritare. Dar te fac responsabil, Herr Pitt, dacă declanşezi vreun mecanism explozibil şi distrugi operele de artă.

Pitt îi aruncă lui Halder un rânjet dispreţuitor.

— În cazul acesta, Herr Halder, poţi să-mi iei şi capul, literalmente.

Pitt stabili timpul pe computerul microelectronic ataşat cu o coardă de rezerva de aer şi verifică pentru ultima dată regulatorul şi compensatorul de flotabilitate. Pentru a cincizecia oară de când coborâse scara de pe terenul fermierului Clausen privi în jos spre băltoaca neagră.

— Angrenajul se mişcă, observă Giordino în timp ce îşi potrivea curelele tuburilor de aer.

Pitt îşi frecă bărbia gânditor fără să răspundă.

— Ce crezi că se întâmplă acolo? întrebă Mancuso.

— Cred că am rezolvat jumătate din mister, răspunse Pitt. Dar tăierea corzilor? Asta chiar că te pune în încurcătură.

— Cum îţi merge tubul acustic? întrebă Mancuso.

Pitt introduse mufa regulatorului şi vorbi.

— Mary avea un mieluşel…

Cuvintele se auziră înăbuşite dar totuşi clare.

— Cred că a sosit momentul, conducător neînfricat, mormăi Giordino.

Pitt dădu din cap spre Reinhardt care era însoţit de unul din oamenii săi.

— Gata, domnilor? Vă rog, încercaţi să staţi la doi metri

distanţă de omul din faţa voastră. Vizibilitatea pare să fie de patru metri, aşa că n-ar trebui să aveţi probleme în menţinerea distanţei. Echipa mea va comunica cu voi prin tuburile acustice.

Reinhardt flutură mâna în semn că a înţeles şi se întoarse, transmiţând instrucţiunile în germană scafandrilor poliţiei din spatele său. Apoi îl salută scurt şi milităreşte pe Pitt.

— După dumneavoastră.

Nu avea rost să o mai lungească. Pitt întinse ambele braţe înainte, cu degetele arătătoare aţintite în faţă.

— Eu o iau pe centru. Frank, în stânga mea la doi metri în spate. Al, tu vii pe dreapta. Fii foarte atent la orice fel de mecanisme neobişnuite lipite de pereţi.

Toate fiind spuse, Pitt aprinse lanterna de scafandru, verifică coarda de siguranţă pentru a vedea dacă e prinsă şi plonja în apă. Pluti o clipă, apoi foarte încet băgă capul în apă şi înotă spre fund cu lanterna de scafandru în faţă.

Apa era rece. Privi ecranul digital al computerului. Temperatura apei era de paisprezece grade Celsius sau cincizeci şi şapte grade Fahrenheit. Fundul de beton era acoperit cu nămol verde şi un strat subţire de mâl. Fu atent să nu-şi târască labele sau să le atingă de sediment, ridicând nori care ar bloca vizibilitatea celor din spate.

În realitate lui Pitt îi plăcea. Din nou se afla complet în elementul lui. Îndreptă lanterna în sus şi examină tavanul bunkerului. Acesta cobora intrând complet sub apă şi îngustându-se într-un tunel, aşa cum se aştepta. Apa de pe fund era de nepătruns, iar particulele care pluteau pe lângă el scădeau vizibilitatea la şase metri. Se opri şi îi sfătui pe ceilalţi să stea mai grupaţi. Apoi îşi continuă înaintarea, înotând uşor şi uniform, în timp ce conturul spectral al podelei cobora gradat, până când se uniformiza şi fu înghiţit de întuneric.

După ce străbătu încă douăzeci de metri, se opri din nou şi timp de un minut atârnă suspendat în timp ce se răsuci şi se uită după Giordino şi Mancuso. În spatele luminii anemice a lanternelor, aceştia păreau nişte forme fantomatice, dar îşi menţineau cu exactitate poziţiile ordonate. Se uită la computer. Afişajul de presiune indica o adâncime de numai şase metri.

Puţin mai departe tunelul subacvatic părea să se îngusteze, iar fundul începu să se ridice. Pitt se mişcă precaut, cu privirea încordată în beznă. Îşi ridică mâna liberă deasupra capului şi simţi că ajunsese la suprafaţă. Se răsuci pe spate şi lumină cu

lanterna. Lumina zilei apăru brusc şi se rostogoli concomitent cu mişcările lui la câţiva centimetri de vizor, ca argintul-viu.

Ca o creatură necuvântătoare ridicându-se din adâncuri, capul lui învelit în cască de cauciuc, cu vizor şi regulator, luminat sinistru de la suprafaţă, ieşi din apa rece în aerul stătut şi jilav al unei mici încăperi. Dădu uşor din labe şi nimeri o scară scurtă de beton. Începu să urce şi ajunse pe o podea netedă.

Privelişte a de care se temea nu se materializa, cel puţin nu încă. Pitt nu găsi trupurile echipei de scafandri ai Marinei Militare Germane. Văzu locul unde frecaseră cu labele pe mâzga podelei de beton dar acesta era singurul semn.

Examină cu atenţie pereţii încăperii, negăsind nici un fel de ieşitură ameninţătoare. În capătul îndepărtat, lanterna lumină o uşă masivă de metal mâncată de rugină. Urcă, chinuindu-se, scările încălţat cu labe şi se apropie de uşă. O apăsă cu umărul. Balamalele se învârtiră pe ştifturile lor incredibil de uşor şi de silenţios, aproape de parcă ar fi fost unse săptămâna trecută. Uşa se deschise spre interior şi apoi se închise repede, când Pitt încetă apăsarea, trasă înapoi de arcuri.

— Alo, ce ai găsit acolo?

Cuvintele se auzeau, dar vocea lui Mancuso suna de parcă ar fi făcut gargară în regulatorul de respiraţie prin tubul acustic.

— Ghiceşte ce se află dincolo de uşa numărul unu şi câştigi o rezervă de un an de zile de tablete Brillo, zise Giordino cu umor sec.

Pitt îşi scoase labele, îngenunche şi crăpă uşa încă câţiva centimetri. Studie pentru o clipă pragul şi făcu semn spre marginea de jos a uşii mâncate de rugină.

— Aceasta explică tăierea cablurilor de siguranţă şi de telefon.

Giordino încuviinţă din cap.

— Secţionate de marginea de jos, ascuţită, a uşii, după ce scafandrii au intrat şi sistemul de arcuri a trântit uşa la loc. Mancuso îl privi pe Pitt.

— Ziceai că ai rezolvat cealaltă jumătate a şaradei.

— Da, mormăi Giordino, cum ar fi cauza morţii celor mai buni scafandri din Marina Militară Germană.

— Gaz, răspunse Pitt scurt. Gaz otrăvitor inhalat după ce oamenii au trecut dincolo de această uşă.

— O teorie sănătoasă, se declară de acord Mancuso.

Pitt lumină cu lanterna apa şi zări bulele de aer care se apropiau, scoase fiind de Reinhardt şi echipa acestuia.

— Frank, rămâi aici şi opreşte-i pe ceilalţi să intre. Al şi cu mine vom merge singuri. Şi orice s-ar întâmpla asigură-te ca toată lumea să respire numai aerul din rezervoare. Să nu-şi îndepărteze regulatoarele sub nici un motiv.

Mancuso ridică mâna în semn că a înţeles şi se întoarse să întâmpine echipa următoare.

Giordino se lăsă pe un perete, îndoi un picior şi scoase o labă.

— N-are rost să ţopăi în astea ca un răţoi.

Pitt îşi frecă încălţările de cauciuc pe podeaua dură de beton pentru a vedea câtă aderenţă aveau pe suprafaţa lunecoasă. Frecarea era egală cu zero. Cea mai uşoară pierdere a echilibrului echivala cu o cădere.

O ultimă verificare pe computer a rezervei de aer. Putea să respire liniştit la presiunea atmosferică încă o oră. Ieşit din apa rece, temperatura aerului se afla la un punct în care îi era bine în costumul lui uscat.

— Fii atent pe unde calci, îi zise lui Giordino.

Apoi împinse uşa deschizând-o pe jumătate şi păşi înăuntru la fel de uşor de parcă ar fi mers pe sârmă. Atmosfera deveni brusc uscată şi umiditatea scăzu până aproape de zero. Se opri şi mătură cu lanterna podeaua de beton, căutând atent cabluri sau fire capcană ce conduceau la detonatori de bombe sau containere cu gaz otrăvitor. Un fir de pescuit, subţire, de culoare gri şi aproape invizibil în lumina difuză, era rupt în două la picioarele sale.

Lanterna lumină un capăt al firului care ducea spre o canistră pe care scria FOSGEN. Slavă Domnului, se gândi Pitt profund uşurat. Fosgenul era fatal numai inhalat. Nemţii inventaseră gazul *paralizant* în timpul celui de-al doilea război mondial dar, din anumite motive pierdute în trecutul difuz, nu-l folosiseră şi aici. Un noroc neaşteptat pentru Pitt, Giordino şi oamenii care îi urmau. Agentul paralizant putea ucide în contact cu pielea, iar ei toţi aveau porţiuni de piele expuse pe mâini şi în jurul vizoarelor.

— Ai avut dreptate în legătură cu gazul, zise Giordino.

— Prea târziu pentru a-i ajuta pe bieţii scafandri.

Mai descoperi alte patru capcane cu gaz, două dintre ele activate. Fosgenul îşi îndeplinise misiunea ucigaşă. Cadavrele scafandrilor militari zăceau în poziţii contorsionate la numai câţiva metri distanţă. Toţi îşi scoseseră rezervoarele de aer şi regulatoarele de respiraţie, fără să bănuiască prezenţa gazului, până când fusese prea târziu.

Pitt nu se obosi să le ia pulsul. Culoarea albăstruie a feţei şi ochii deschişi şi lipsiţi de expresie erau suficiente dovezi că erau morţi de-a binelea.

Îndreptă lumina lanternei spre o galerie lungă şi îngheţă. Aproape ochi în ochi îl privea o femeie cu capul aranjat într-o poziţie cochetă. Zâmbea la el cu un chip adorabil, cu pometii ridicaţi şi pielea netedă şi trandafirie.

Aceasta nu era singură. Alte câteva figuri de femei stăteau lângă şi în spatele ei, iar ochii lor nemişcaţi păreau să-l fixeze pe Pitt. Erau goale, cu trupurile acoperite doar de lungi cosiţe care le atârnau până la genunchi.

— Am murit şi am ajuns în raiul Amazoniei, murmură, Giordino cu o înfiorare fermecată.

— Nu te emoţiona, îl avertiză Pitt. Sunt sculpturi pictate.

— Mi-ar fi plăcut să le modelez şi eu în felul ăsta.

Pitt păşi în mijlocul sculpturilor în mărime naturală şi ţinu lanterna deasupra capului. Aurul scânteie într-un ocean de rame de tablouri poleite cu aur. Pe distanţa cuprinsă de lumină şi dincolo de aceasta, mult dincolo, lunga galerie era ticsită de şiruri nesfârşite de rafturi ce conţineau un depozit secret imens de minunate picturi, sculpturi, relicve religioase, goblenuri, cărţi rare, mobilă veche şi antichităţi arheologice, toate depozitate în cutii ordonate şi coşuri mari deschise.

— Cred, murmură Pitt prin tubul acustic, că vom face fericiţi o mulţime de oameni.

37

Germanii au acţionat cu eficienţa caracteristică. În patru ore sosiră experţii în decontaminare, instalară echipamentul de pompare şi băgară tulumba în galeria tezaurului. Atmosfera otrăvită fu absorbită repede şi eficient în camionul cisternă parcat la suprafaţă. În timp ce procesul de curăţire era în desfăşurare, Reinhardt şi oamenii săi dezamorsară mecanismele de eliberare a fosgenului şi dădură canistrele în primire echipajului de decontaminare. Numai atunci reuşiră scafandrii marinei să-şi transporte morţii la ambulanţele care aşteptau.

În continuare o ţeava mare de aluminiu fu vârâtă printr-o deschizătură în pământ ca un pai imens şi ataşată la o imensă pompă de absorbţie, care, în curând, începu să tragă apa din tunelul subteran, vărsând-o într-un pârâiaş din apropiere.

O echipă de excavare îşi făcu apariţia cu echipamentul respectiv şi începu să sape în rampa de intrare originală care conducea jos, în bunkerul umplut până la refuz la sfârşitul războiului.

Mancuso păşea nerăbdător prin bunker, oprindu-se de fiecare dată după câteva minute şi uitându-se la instrumentele care măsurau nivelul descrescând al gazului otrăvitor. Apoi se muta la marginea rampei – şi privea la apa care scădea rapid, înainte şi înapoi, urmărind progresul, numărând minutele până când putea să intre în siguranţă în galeria care conţinea prada jefuită de nazişti.

Pentru a fi în formă, Giordino dormi tot timpul. Găsise un pat de campanie vechi şi colbăit în atelierul unui fost mecanic Luftwaffe şi adormise imediat.

După ce Pitt îi dădu raportul lui Halder şi Reinhardt, îşi omorî timpul acceptând invitaţia la un prânz gătit în casă de Frau Clausen în conacul ei cald şi confortabil.

Mai târziu, hoinări prin bunker examinând vechile aparate de zbor. Se opri şi se învârti în jurul unui Messerschmitt 262, admirându-i forma suplă în formă de trabuc a fuselajului, stabilizatorul vertical triunghiular şi dizgraţioasele rezervoare de reacţie, care atârnau din aripile ca nişte cuţite ascuţite. În afară de crucile negre vopsite în alb de pe aripi şi fuselaj şi zvastica de pe coadă, singurul alt înscris era un mare număr 9, zugrăvit

imediat înainte de carlingă.

Primul şi cel mai operativ avion de vânătoare cu reacţie, din lume, fusese fabricat prea târziu pentru a salva Germania, deşi timp de câteva luni îi speriase de moarte pe aviatorii britanici şi americani.

— Zbura de parcă îl împingeau îngerii.

Pitt se întoarse la auzul vocii şi îl descoperi pe Gert Halder stând în spatele lui. Ochii albaştri ai neamţului fixau cu nostalgie carlinga Messerschmittului.

— Păreţi prea tânăr să fi zburat cu unul ca ăsta, zise Pitt.

Halder scutură din cap.

— Sunt cuvintele unuia dintre aşii aviaţiei noastre din timpul războiului, Adolf Galland.

— Punerea lor în funcţiune n-ar presupune cine ştie ce efort.

Halder privi escadrila de avioane care stătea în tăcere spectrală în vastul bunker.

— Rareori guvernul acordă fonduri pentru un astfel de proiect. Voi fi fericit dacă voi putea păstra cinci sau şase din ele pentru muzee.

— Şi celelalte?

— Vor fi vândute sau oferite la licitaţie pentru muzee şi colecţionari din întreaga lume.

— Ce mi-ar place să-mi pot permite şi eu o ofertă, zise Pitt cu jind.

Halder îl privi; aroganţa îi dispăruse. Zâmbi şiret.

— Câte aparate sunt în total?

Pitt se dădu în spate şi numără în gând avioanele din bunker.

— Exact patruzeci.

— Greşit. Sunt treizeci şi nouă.

Pitt le numără din nou şi îi ieşiră din nou patruzeci.

— Nu-mi place să vă contrazic, dar…

Halder îi făcu semn din mână.

— Dacă unul dintre ele ar putea fi scos când rampa de intrare este eliberată şi transportat peste graniţă, înainte ca eu să predau inventarul oficial…

Halder nu trebui să-şi termine fraza. Pitt auzi, dar nu era sigur că înţelesese sensul. Un ME-262 în stare recuperabilă valora probabil peste un milion de dolari.

— Când v-aţi propus să începeţi inventarul? întrebă el procedând cu prudenţă.

— După ce înregistrez obiectele de artă jefuite.

— Ar putea să vă ia săptămâni întregi.

— Probabil şi mai mult.

— De ce? îl întrebă Pitt pe Halder.

— Poţi să-i spui pocăinţă. M-am purtat foarte grosolan cu dumneata înainte. Şi mă simt obligat să-ţi răsplătesc efortul curajos, graţie căruia am ajuns la tezaur. În plus, ai salvat probabil cinci vieţi omeneşti şi m-ai împiedicat să mă fac de râs şi foarte probabil să-mi pierd slujba.

— Şi vă oferiţi să priviţi în altă parte în timp ce eu fur unul?

— Sunt aşa de multe încât unul nu se va băga de seamă.

— Vă sunt recunoscător, zise Pitt sincer.

Halder îl privi.

— Am rugat un prieten de la serviciile secrete să-mi dea nişte informaţii despre dumneata, în timp ce te aflai la treabă în tunel. Cred că un Messerschmitt-262 îţi va completa în mod benefic colecţia şi se va armoniza cu Ford-ul trimotor.

— Prietenul dumneavoastră v-a furnizat informaţii foarte complete.

— În calitate de colecţionar de frumoase relicve mecanice, cred că îi vei acorda aparatului respectul cuvenit.

— Va fi restaurat şi adus la condiţia iniţială, îi promise Pitt. Halder aprinse o ţigară şi se sprijini neglijent de un rezervor de reacţie când dădu afară fumul albastru.

— Îţi sugerez să închiriezi un camion cu platformă. Diseară, intrarea în bunker va fi suficient de mult lărgită pentru ca un avion să poată fi tras la suprafaţă. Sunt sigur că locotenentul Reinhardt şi restul oamenilor vor fi fericiţi să te ajute la transportul ultimei dumitale achiziţii.

Înainte ca un Pitt uluit şi recunoscător să mai poată rosti alt cuvânt, Halder se întoarse şi dispăru.

Trecură alte opt ore înainte ca pompa masivă să tragă cea mai mare parte a apei, iar aerul din galeria ce adăpostea prada de război să fie bun de respirat.

Halder stătea pe un scaun, instruindu-şi personalul format din experţi de artă şi istorici, cât şi o serie întreagă de funcţionari guvernamentali germani şi politicieni care doriseră să fie prezenţi la descoperire. O armată de reporteri de la publicaţii şi televiziune se strânsese pe câmpul cu lăptuci, acum devastat, al lui Clausen, cerând să intre în bunker. Dar Halder avea ordine precise de la superiorii lui din Bonn. Mass-media nu era

autorizată să intre până când tezaurul nu era înregistrat.

Începând de la uşa de oţel, galeria se întindea pe mai bine de jumătate de kilometru. Rafturile şi coşurile erau pline ochi şi se ridicau până la patru metri înălţime. În ciuda apei din tunel, uşa de intrare fusese perfect sigilată, iar construcţia de beton fiind de o excelentă calitate, umezeala nu pătrunsese înăuntru. Chiar cele mai delicate obiecte supravieţuiseră în cele mai bune condiţii.

Germanii începură imediat organizarea unui laborator foto şi de conservare, a unui atelier şi a unui birou de înregistrare. După şedinţă, Halder se mută în încăperea care adăpostea comorile de artă şi dirija activităţile dintr-un birou prefabricat, asamblat la repezeală şi dotat complet cu telefoane şi un fax.

Aproape inconştient, Pitt scutură din cap şi merse cu Mancuso de-a lungul tunelului acum uscat, minunându-se că atât de multe lucruri fuseseră îndeplinite în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

— Unde e Al? întrebă Mancuso.

— Pe afară, încercând să şparlească un camion.

Mancuso îl fixă cu privirea ridicând din sprânceană.

— Doar nu vă gândiţi să fugiţi cu o încărcătură de capodopere, nu-i aşa? Dacă e adevărat, nu v-aş recomanda. Nemţălăii o să vă împuşte înainte de a putea părăsi ferma.

— Nu şi atunci când ai prieteni sus-puşi. Pitt zâmbi.

— Nici nu vreau să aud despre asta. Orice aveţi de gând, vă rog s-o faceţi după plecarea mea.

Trecură prin uşa de la intrare pătrunzând în galerie şi ajunseră la biroul lui Halder care era aşezat într-o parte. Halder le făcu semn să intre, îndemnându-i să ia loc pe două scăunele de campanie, în timp ce conversa în germană la unul din cele patru telefoane. Puse receptorul în furcă când ei se aşezară.

— Înţeleg perfect că aveţi permisiunea din partea cancelarului Lange să căutaţi ceea ce vă trebuie, dar, înainte de a începe să scotociţi prin lăzi şi coşuri, aş vrea să ştiu despre ce e vorba.

— Nu ne interesează decât obiectele de artă furate de la ambasada japoneză din Berlin, răspunse Pitt.

— Credeţi că se află aici?

— N-a fost timp să fie transportate în Japonia, explică Mancuso. Ruşii încercuiau oraşul. Ambasadorul a închis clădirea şi de-abia a scăpat cu personalul în Elveţia. Documente istorice arată că obiectele de artă antică care decorau interiorul

ambasadei au fost încredinţate, spre păstrare, naziştilor, iar aceştia le-au ascuns sub un aerodrom.

— Şi credeţi că se află în depozitul secret descoperit aici?

— Da, aşa credem.

— Pot să vă întreb de ce guvernul american este atât de interesat de operele pierdute ale artei japoneze?

— Îmi pare rău, răspunse Pitt cu sinceritate. Nu putem să vă oferim informaţia aceasta. Dar vă asigur că cercetarea noastră nu ridică nici un fel de problemă pentru guvernul german.

— Mă gândesc la japonezi. Vor cere ca proprietatea lor să fie returnată.

— Nu intenţionăm să le păstrăm, îl asigură Mancuso pe Halder. Dorim doar să fotografiem câteva piese.

— În regulă domnilor, oftă Halder. Îl privi pe Pitt în adâncul ochilor. Am încredere în dumneata, Herr Pitt. Avem o înţelegere. Fă ce ai spus şi eu îţi garantez că mă ocup de celălalt aspect.

— Despre ce vorbea? Ce înţelegere?

— O recrutare.

— O recrutare? repetă Mancuso.

Pitt dădu din cap.

— M-a convins să mă înrolez în Luftwaffe.

Descoperiră raftul ce conţinea inventarul de la ambasada japoneză cam la cincizeci de metri în spatele nudurilor sculptate, care pe vremuri făcuseră farmecul muzeelor Europei. Nemţii instalaseră deja o serie de lămpi alimentate de un generator portabil, care luminau imensul tezaur ce părea să se întindă la infinit.

Secţia japoneză fu uşor de identificat, lăzile fiind marcate cu caractere kana şi scrise de mână cu mult mai mare fineţe decât lăzile simple de lemn folosite de jefuitorii nazişti.

— Să începem cu acesta, zise Mancuso, arătând spre un container îngust. Pare să aibă mărimea potrivită.

— Ai petrecut o perioadă de timp făcând prospecţiuni în Japonia. Ce scrie?

— Containerul numărul patru, traduse Mancuso. Proprietatea Majestăţii Sale Imperiale, împăratul Japoniei.

— Asta ne e de mare ajutor. Pitt continuă să lucreze şi ridică grijuliu capacul cu un ciocan şi o rangă. Înăuntru se afla o micuţă pânză delicată înfăţişând păsări în zbor în jurul mai multor vârfuri muntoase. E clar că nu e o insulă. Ridică din umeri.

Mai deschise alte două, dar picturile pe care le scoase în lumina difuză aparţineau unei perioade ulterioare celei a maestrului din secolul al XVI-lea, Masaki Shimzu. Majoritatea lăzilor mai mici gemeau de porţelanuri grijuliu aranjate. Mai rămăsese o singură ladă în fundul raftului care ar fi putut probabil să conţină o pictură.

Mancuso începu să dea semne de nelinişte. Sudoarea îi lucea pe frunte şi se foia nervos cu pipa.

— Ar fi bine să fie asta, murmură el. Sau înseamnă că am pierdut o groază de timp.

Pitt nu zise nimic şi îşi continuă treaba. Lada părea mai solid construită decât celelalte. Desprinse capacul cu ranga şi se uită pe furiş înăuntru.

— Văd apă. Cred că e un peisaj marin. Încă şi mai bine, e o insulă.

— Slavă Domnului. Scoate-o repede, bătrâne, s-o vedem.

— Stai aşa.

Lucrarea nu avea o ramă exterioară împodobită, aşa că Pitt o apucă de suportul din spate şi cu destulă osteneală o trase afară din ladă. O dată scoasă, o aşeză în lumină pentru verificare.

Mancuso căută grăbit în buzunar un mic catalog cuprinzând picturile lui Masaki Shimzu şi frunzări paginile, comparând fotografiile cu pictura.

— Nu sunt expert, dar pare stilul lui Shimzu.

Pitt întoarse pictura pe partea cealaltă şi o cercetă.

— Scrie ceva. Poţi să desluşeşti?

Mancuso miji ochii, se uită încercând să descifreze înscrisul.

— Insula Ajima de Masaki Shimzu, izbucni el triumfător. Am aflat locul centrului de comandă al lui Suma. Acum tot ce trebuie să facem e să comparăm conturul ţărmului cu fotografiile din satelit.

Mecanic, ochii lui Pitt traversară peisajul, pe care Shimzu îl pictase cu patru sute cincizeci de ani în urmă, al unei insule numită pe atunci Ajima. Nu era nici pe departe un paradis turistic. Stânci abrupte din rocă vulcanică străjuind deasupra brizanţilor care se loveau de ele, nici urmă de plajă şi o lipsă aproape totală de vegetaţie. Părea goală şi ameninţătoare, mohorâtă şi inexpugnabilă. Nu te puteai apropia pe mare sau din aer fără a fi detectat. O fortăreaţă naturală pe care Suma ar fi putut-o apăra foarte bine împotriva oricărui asalt.

— Să ajungi pe stânca asta, zise Pitt gânditor, va fi aproape

imposibil. Cine încearcă îşi rupe gâtul cu siguranţă.

Expresia triumfătoare de pe chipul lui Mancuso dispăru rapid.

— Nu zice asta, murmură el. Nici măcar să nu te gândeşti la asta.

Pitt îl privi pe inginerul minier în ochi.

— De ce? Nu e treaba noastră să ajungem acolo!

— Dar te înşeli. Îşi şterse obosit sudoarea de pe frunte. Cu echipele „Cadillac” şi „Honda” decimate, Jordan n-are de ales decât să ne trimită pe noi, pe mine, pe tine şi pe Giordino. Gândeşte-te la asta.

Pitt se gândi că Mancuso avea dreptate. Acum totul era foarte clar. Jordan îi păstrase pe ei trei în rezervă pentru o lovitură tainică asupra centrului de detonare a bombelor nucleare ale lui Suma.

38

Preşedintele fixa cu privirea dosarul deschis de pe birou. Când ridică ochii, chipul său avea o expresie sumbră.

— Chiar au de gând să facă să explodeze chestiile astea? Nu e un bluf?

Figura lui Jordan rămase impasibilă când încuviinţă din cap.

— Nu e vorba de nici o cacealma.

— E de neînchipuit.

Jordan nu răspunse, dar îl lăsă pe Preşedinte să-şi adune propriile gânduri. Omul nu părea să se schimbe niciodată. Arăta exact la fel ca în prima zi când Jordan îi fusese prezentat noului ales, senator de Montana. Aceeaşi constituţie suplă, ochi de un albastru intens, aceeaşi personalitate caldă şi deschisă. Puterea incredibilă pe care o deţinea nu-l schimbase nici un pic. Era politicos şi cordial cu personalul Casei Albe şi rareori i se întâmpla să uite de ziua de naştere a cuiva.

— Doar nu le-am înconjurat insulele cu o flotă de invazie, pentru numele lui Dumnezeu.

— Au devenit paranoici deoarece opinia publică s-a năpustit asupra lor, zise Donald Kern. În condiţiile în care China şi Rusia se îndreaptă spre democraţie, ţările blocului estic devin independente, Africa de Sud ţine alegeri libere, iar Orientul Mijlociu arde la flacără mică, atenţia lumii s-a îndreptat spre japonezi, pentru că aceştia progresează cu mult prea repede. Kern încuviinţă din cap.

— Agresivitatea lor economică n-a prea fost tocmai temperată cu subtilitate. Cu cât cuceresc mai multe pieţe, cu atât devin mai impertinenţi.

— Dar nu-i putem acuza pentru a-şi fi creat o lume economică aşa cum şi-o doresc, zise Jordan. Etica lor de afaceri nu se aseamănă cu a noastră. Ei nu văd nimic imoral în a exploata oportunităţile comerciale şi a profita de slăbiciunile comerciale. Singura Crimă în ochii lor este orice încercare de a împiedica progresul lor sistematic. Sincer vorbind, nici noi nu eram deosebiţi de ei în privinţa practicilor comerciale internaţionale după al doilea război mondial.

— Nu te contrazic, recunoscu Preşedintele. Puţini din foştii şi actualii oameni importanţi de afaceri ai noştri merită calificativul

de sfinţi.

— Congresul şi ţările Pieţei Comune sunt împotriva afaceriştilor japonezi. Dacă se hotărăsc să voteze în favoarea embargourilor comerciale şi naţionalizarea corporaţiilor japoneze, Tokio va încerca să negocieze, dar Suma şi apropiaţii lui sunt porniţi pe represalii.

— Dar ca să ameninţi cu moartea şi distrugerea nucleară…

— E vorba şi de altceva, explică Jordan. Extinderea comercială mondială face parte dintr-un plan mai larg. Japonezii trăiesc în condiţii îngrozitoare de înaltă densitate a populaţiei. O sută douăzeci şi cinci de milioane de oameni pe o bucată de pământ de mărimea Californiei, în bună parte teritoriu muntos ce nu poate fi locuit. Ţelul lor ascuns şi cu desfăşurare în timp este să exporte milioane din cei mai bine educaţi cetăţeni ai lor în alte ţări şi să formeze colonii, menţinând totodată legături strânse cu Japonia şi păstrând neştirbită loialitatea faţă de aceasta. Brazilia este un exemplu în această privinţă şi la fel sunt şi Statele Unite, dacă considerăm emigraţia în masă a lor în Hawaii şi California. Japonezii sunt obsedaţi de supravieţuire şi, spre deosebire de noi, îşi plănuiesc decenii de viaţă în viitor. Prin comerţ îşi construiesc o vastă societate economică globală cu tradiţiile şi cultura japoneză ca punct central. Ceea ce nu-şi dau ei seama este că Suma intenţionează să se instaleze pe sine ca director executiv.

Preşedintele aruncă din nou o privire dosarului deschis din faţa sa.

— Şi îşi protejează imperiul criminal plasând în mod strategic bombe nucleare pe teritoriul altor naţiuni.

— Nu putem învinui guvernul japonez sau marea masă a locuitorilor, aprecie Jordan. Sunt ferm convins că Junshiro a fost indus în eroare şi păcălit de Hideki Suma şi cartelul lui de industriaşi, bancheri şi şefi ai lumii interlope, care au construit în secret un arsenal nuclear şi l-au răspândit conform Proiectului Kaiten.

Preşedintele îşi deschise braţele.

— Poate ar trebui să fixez o întrevedere cu Junshiro şi să-l informez în legătură cu dezvăluirile agenţilor noştri.

Jordan scutură din cap.

— N-aş recomanda acest lucru pentru moment, sir. Trebuie să aşteptăm până când avem şansa de a anihila Proiectul Kaiten, începând cu şefii acestuia.

— Ultima dată când ne-am întâlnit, nu localizaseşi centrul de comandă.

— Informaţii recente ne-au adus foarte aproape de el. Preşedintele îl privi pe Jordan cu respect sporit. Îl înţelegea pe şeful serviciilor sale secrete, devotamentul acestuia faţă de ţară, nenumăraţii ani de serviciu, începând cu perioada de timiditate de după terminarea facultăţii, când intrase deja în munca secretă operativă. Preşedintele observă totodată şi amprenta lăsată de anii lungi de incredibil stres. Jordan consuma tot timpul tablete Maalox, ca pe floricele.

— Ai aflat unde urmează să fie amplasate automobilele-capcană?

Kern răspunse:

— Da, sir, una din echipele noastre a descoperit planul în timp ce urmărea un asemenea transport de maşini. Inginerii lui Suma au creat un plan diabolic şi bine conceput.

— Presupun că vor fi parcate în arii dens populate pentru a măcelări cât mai mulţi cetăţeni americani.

— Total eronat, domnule Preşedinte. Vor fi localizate strategic, cu pierderi minime de vieţi.

— Nu înţeleg.

— Pe tot teritoriul Statelor Unite şi al lumii industrializate, informă Kern, automobilele vor fi aranjate în reţele sistematice din regiuni pustii, aşa încât exploziile lor sincronizate să declanşeze un puls electromagnetic care se ridică în atmosferă. Acesta va crea o reacţie în lanţ, ca o umbrelă care se deschide deasupra sistemelor mondiale de comunicare prin satelit.

— Toate reţelele de radio, televiziune şi telefoane vor înceta pur şi simplu să existe, adăugă Jordan. Guvernele federal şi local, comanda militară, departamentele poliţiei şi şerifului, pompierilor, ambulanţelor şi transporturilor vor fi blocate, pentru că nu pot opera de-a surda.

— O lume fără comunicaţii, murmură Preşedintele. E de neimaginat.

— Tabloul e şi mai întunecat, continuă Kern ameninţător. Mult întunecat. Cunoaşteţi, desigur, domnule Preşedinte, ce se întâmplă când aşezi un magnet lângă discul unui computer sau lângă banda unei casete.

— Acestea sunt şterse.

Kern încuviinţă încet din cap.

— Pulsul electromagnetic al exploziilor nucleare va face

acelaşi lucru. Pe o suprafaţă de sute de mile în jurul fiecărei explozii, memoriile fiecărui computer vor fi şterse în totalitate. Fragmentele şi tranzistoarele de siliciu, coloana vertebrală a lumii noastre computerizate moderne, sunt lipsite de apărare în faţa unui puls ce trece prin circuitele electrice şi de telefon şi prin antene. Tot ce e metal va fi bun conductor pulsului, de la ţevi la şine de cale ferată, de la turnurile de microunde la structurile de oţel din interiorul clădirilor.

Preşedintele îl privi pe Kern, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Vorbeşti de un haos total.

— Da, sir, un colaps naţional complet cu rezultate catastrofale irecuperabile. Toate datele programate în computere de către bănci, companii de asigurări, corporaţii gigant, afaceri de amploare redusă, spitale, mari magazine, complexe comerciale – lista e fără sfârşit – vor dispare, împreună cu toate informaţiile ştiinţifice şi de inginerie.

— Fiece dischetă, fiece bandă?

— În fiecare casă şi birou, zise Jordan.

Kern îşi menţinu privirile aţintite asupra Preşedintelui pentru a-şi întări comentariul îngrozitor.

— Orice dispozitiv electronic cu memorie, operarea locomotivelor diesel şi controlul avioanelor în zbor vor înceta să funcţioneze. Avioanele în special ar putea suferi consecinţe oribile, din moment ce multe se vor prăbuşi la pământ înainte ca echipajele să poată prelua comanda manuală.

— Şi totodată vor fi afectate toate dispozitivele terestre de fiecare zi, zise Jordan, cum ar fi cuptoarele cu microunde, video-recorderele şi sistemele de securitate. Am ajuns să ne bazăm atât de mult pe computere încât n-am luat niciodată în consideraţie cât de vulnerabile sunt de fapt.

Preşedintele apucă un pix şi bătu cu el nervos în birou. Avea chipul tras, cu o expresie răvăşită.

— Nu pot permite ca acest plan pus în aplicare să paralizeze poporul american până în secolul următor, afirmă el categoric. Trebuie să iau serios în consideraţie posibilitatea unui atac, chiar nuclear dacă trebuie, împotriva arsenalului lor şi centrului de comandă a exploziilor.

— V-aş sfătui să n-o faceţi, domnule Preşedinte, zise Jordan cu o calmă convingere, decât poate ca ultimă soluţie.

Preşedintele îl privi:

— Care e punctul tău de vedere, Ray?

— Instalaţia lui Suma nu va deveni funcţională decât peste o săptămână. Permiteţi-ne să încercăm iniţierea unui plan de penetraţie pentru a o distruge dinăuntru. Dacă aceasta reuşeşte, veţi elimina riscul de a vă confrunta cu o furtună de proteste internaţionale împotriva a ceea ce va fi considerat ca un atac neprovocat asupra unei naţiuni prietene.

Preşedintele rămase tăcut, cu o expresie gânditoare pe faţă. Apoi zise încet:

— Ai dreptate, aş fi obligat să invoc nişte scuze pe care nimeni nu le-ar crede.

— Timpul este de partea noastră atâta vreme cât nimeni, în afară de echipa noastră MAIT şi noi trei, nu ştie ce se întâmplă, continuă Jordan.

— Bună treabă, murmură Kern. Dacă ruşii ar şti că teritoriul lor e presărat cu focoase nucleare străine, n-ar ezita să ameninţe cu o invazie pe scară largă a Japoniei.

— Iar noi nu avem nevoie de asta, zise Preşedintele calm.

— Nici japonezii nevinovaţi care habar nu au de ameninţarea dementă a lui Suma, zise Jordan aducând un argument în plus la pledoaria sa.

Preşedintele se ridică în picioare punând capăt şedinţei.

— Patru zile, domnilor, aveţi nouăzeci şi şase de ore.

Jordan şi Kern schimbară zâmbete încordate.

Asaltul asupra lui Suma fusese planificat înainte de a păşi în Biroul Oval. Tot ceea ce lipsea pentru declanşarea acestuia era un simplu telefon.

39

La patru dimineaţa, mica pistă de aterizare de pe aerodromul guvernamental de lângă Woodmoor, Maryland, părea pustie. Banda îngustă de asfalt nu era mărginită de lumini. Singurul ghid pentru un pilot care urma să execute o aterizare pe timp de noapte era un triunghi de becuri stradale cu vapori albaştri de mercur care se arcuiau deasupra intersecţiei a două benzi asfaltate ce marcau capătul de sud al pistei.

Apoi liniştea orelor mici ale dimineţii fu tulburată, când vaietul motoarelor cu reacţie tăie aerul nemişcat. O pereche de faruri se aprinseră, fasciculele lor luminând centrul pistei de aterizare. Avionul cu reacţie de transport Gulfstream, cu înscrisul CIRCLEARTH AIRLINES pictat pe partea superioară a fuselajului, atinse solul şi se îndreptă spre un automobil marca Jeep Grand Wagoneer, lângă care opri.

În mai puţin de trei minute după ce uşa pasagerilor se deschise şi doi bărbaţi cu bagaje coborâră pe sol, aparatul rulă spre capătul pistei şi îşi luă zborul. Când uruitul se stinse pe cerul întunecat, amiralul Sandecker le strânse mâinile lui Pitt şi Giordino.

— Felicitări, zise el afectuos, pentru o operaţiune atât de izbutită.

— N-am aflat rezultatele, zise Pitt. Fotografiile transmise de Mancuso s-au potrivit cu o insulă adevărată?

— Exact, răspunse Sandecker. Am aflat că insula a fost numită Ajima de către pescari, după ce unul dintre ei a naufragiat pe ea prin anul 1700. Dar pe hartă a rămas cu numele de insula Soseki. Şi, ca multe locuri geografice legate de folclorul local, denumirea Ajima s-a pierdut în cele din urmă.

— Unde se află? întrebă Giordino.

— Cam la şaizeci de kilometri est de Edo City.

Chipul lui Pitt se tulbură brusc de grijă.

— Vreun semn de la Loren?

Sandecker negă din cap.

— Doar că ea şi Diaz sunt în viaţă şi ascunşi într-un loc secret.

— Asta-i tot? zise Pitt iritat. Nici un fel de investigaţie, nici o operaţiune de a-i elibera?

— Până în clipa în care ameninţarea cu automobilele-capcană

nu e eliminată, Preşedintele are mâinile legate.

— La pat, bolborosi Giordino, schimbând pe ascuns subiectul, pentru a-l calma pe Pitt. Du-mă la pat.

Pitt înclină capul spre micuţul italian.

— Poftim. N-a deschis un ochi de când am plecat din Germania.

— Aţi ajuns repede, zise Sandecker. Aţi călătorit bine?

— Am dormit aproape tot timpul. Acum sunt odihnit.

— Frank Mancuso a rămas cu obiectele de artă? întrebă Sandecker.

Pitt dădu din cap afirmativ.

— Chiar înainte de decolare, a primit ordin de la Kern să le împacheteze şi să le transporte cu avionul la Tokio.

— O perdea de fum ca să-i împace pe nemţi, zâmbi Sandecker. Obiectele de artă pleacă de fapt spre San Francisco. Când va veni timpul, Preşedintele le va oferi japonezilor ca un gest de bunăvoinţă. Arătă spre jeep. Urcaţi. Din moment ce sunteţi atât de isteţi şi odihniţi, vă las să conduceţi.

— În ce mă priveşte, e perfect, zise Pitt bucuros.

După ce îşi aruncară gentile de voiaj în compartimentul pentru bagaje, Pitt se strecură la volan, în timp ce amiralul şi Giordino intrară pe cealaltă parte. Sandecker se aşeză pe locul de lângă şofer, Giordino în spate. Pitt băgă în viteză şi rulă pe un drum întunecat spre o poartă ascunsă într-un pâlc de copaci. O santinelă în uniformă veni spre ei, privi o clipă în interiorul maşinii, apoi îl salută pe Sandecker şi le făcu semn să iasă pe o şosea mărginaşă de ţară.

După trei kilometri, Pitt întoarse jeep-ul, luând-o pe şoseaua de centură a capitalei şi se îndreptă spre luminile Washington-ului. Traficul la acea oră a dimineţii era aproape inexistent. Fixă butonul de control al vitezei la o sută zece şi se lăsă pe spate, în timp ce puternicul automobil cu tracţiune pe patru roţi gonea fără efort pe asfalt.

Rulară câteva minute fără să scoată un cuvânt. Sandecker privea absent, prin parbriz. Pitt nu avea nevoie de imaginaţie deosebită pentru a-şi da seama că amiralul nu-şi părăsise culcuşul cald pentru a-i întâlni fără un motiv întemeiat. Ciudat lucru, havana groasă îi lipsea dintre dinţi şi îşi ţinea mâinile încrucişate pe piept, semne sigure de tensiune interioară. Ochii erau ca două cuburi de gheaţă. Cu siguranţă îl frământa ceva important.

Pitt hotărî să deschidă el discuţia.

— Unde mergem de aici? întrebă el.

— Mai spune o dată, mormăi Sandecker cu o absenţă ironică.

— Ce ne-a rezervat marele vultur în continuare? O plăcută săptămână de vacanţă, sper.

— Chiar vrei să ştii?

— Probabil nu, dar sigur aveţi de gând să-mi spuneţi, nu-i aşa?

Sandecker căscă parcă pentru a prelungi aşteptarea.

— Ei bine, mă tem că veţi avea parte de altă călătorie pe calea aerului.

— Unde?

— În Pacific.

— Unde anume în Pacific?

— La Palau. Echipa, sau ce a mai rămas din ea, urmează să se adune la Centrul de Culegere a Informaţiilor pentru noi instrucţiuni din partea directorului Operaţiunilor pe Teren.

— Lăsând la o parte scârboasa denumire birocratică, vreţi să spuneţi că ne întâlnim cu Mel Penner.

Sandecker zâmbi şi privirea i se îmblânzi considerabil.

— Ai o manieră abilă de a ajunge la miezul problemei.

Pitt fu precaut. Simţea că securea era gata să cadă.

— Când? întrebă el repede.

— Exact într-o oră şi cincizeci de minute. Decolaţi cu un avion comercial de la Dulles.

— Păcat că n-am aterizat acolo, zise Pitt acru, să vă scutim de cursa asta.

— Motive de securitate. Kern a considerat că e mai bine să ajungeţi la aeroport cu maşina, vă luaţi bilete şi vă urcaţi la bord ca oricare alţi turişti ce zboară spre Mările Sudului.

— Am fi putut să ne schimbăm hainele.

— Kern a trimis pe cineva cu geamantanele cu haine. Au fost deja trimise la avion.

— Ce drăguţ din partea lui. Trebuie să-mi aduc aminte să-mi schimb alarma de acasă la întoarcere…

Pitt se opri şi studie reflexia din oglinda retrovizoare exterioară. Aceeaşi pereche de faruri se ţinuse la aceeaşi distanţă în urma jeep-ului, de când acesta o cotise. Apăsă pe butonul de viteză constantă anulând comanda şi acceleră uşor. Farurile rămaseră în spate şi înaintară din nou.

— E ceva în neregulă? întrebă Sandecker.

— Suntem urmăriţi.

Giordino se întoarse şi privi în oglinda retrovizoare interioară, mai mare.

— Sunt mai multe. Observ trei furgonete într-un convoi.

Pitt privi gânditor în oglindă. Începutul unui rânjet îi străbătu chipul.

— Urmăritorii noştri, oricare ar fi ei, nu riscă. Au trimis un pluton întreg.

Sandecker înşfacă telefonul din maşină şi formă numărul direct cu echipa MAIT.

— La telefon amiralul Sandecker, rosti el scurt, ignorând codurile procedurale. Sunt pe şoseaua de centură care merge spre sud, lângă Morningside. Suntem urmăriţi…

— Spuneţi „fugăriţi”, îl întrerupse Pitt. Se apropie repede.

Deodată, o rafală de puşcă automată muşcă din capota jeep-ului, chiar deasupra capetelor lor.

— Corectaţi, zise Giordino cu un calm perfect. Schimbaţi „fugăriţi” cu „atacaţi”.

Sandecker se ghemui la podea şi vorbi repede în telefonul maşinii, comunicând locul exact şi dând ordine. Pitt apăsase deja pedala acceleraţiei până în podea. Cuplul de torsiune al puternicului jeep V-8 cu şase litri consum răspunse comenzii şi maşina zvâcni pe şoseaua de centură cu o sută cincizeci de kilometri pe oră.

— Agentul de serviciu va trimite un mesaj patrulei de circulaţie, anunţă Sandecker.

— Spuneţi-le să se grăbească, îl îndemnă Pitt, smucind solidul jeep într-o parte şi în alta, de-a lungul celor trei benzi ale autostrăzii pentru a înşela tirul urmăritorilor.

— Nu joacă cinstit, zise Giordino plin de regret.

Se aruncă jos pe podea, între banchete, când altă rafală împrăştie peste el cioburile lunetei, trecu prin maşină şi făcu ţăndări jumătate din parbriz.

— Au arme şi noi n-avem.

— Cred că pot să rezolv eu asta.

Pitt întoarse iute capul şi privi în jos spre el.

— Cum?

— Ieşind din blestemata asta de autostradă, unde suntem o ţintă perfectă şi luând-o pe un drum adiacent până ajungem într-un oraş. Se apropie cotitura spre Phelps Point, îl sfătui Sandecker, aruncând o privire peste bord.

Pitt aruncă o privire scurtă în oglinda retrovizoare. Acum văzu

că autodubele erau vopsite în culorile ambulanţelor. Chiar când observă asta, flaşurile de pe ele scânteiau în reflexe roşii şi albastre. Sirenele rămâneau însă mute, căci şoferii conduceau maşinile în acelaşi rând, acoperind în întregime benzile de circulaţie ale şoselei de centură pentru a-şi spori puterea de foc.

Pitt observă bărbaţi îmbrăcaţi în negru ţintind cu arme automate pe geamurile coborâte. Cel ce plănuise asasinatul îşi luase toate măsurile. Trebuie să fi fost patru oameni la o maşină. Doisprezece oameni înarmaţi până în dinţi împotriva a trei, care poate n-aveau asupra lor decât un briceag. Lui Pitt îi veni o idee ca să mai echilibreze puţin situaţia. Urcuşul lateral spre Phelps Point era la încă două sute de metri în faţă. Nu mai era timp. Fără să apese pe frână, avertizându-şi astfel urmăritorii de intenţie prin aprinderea stopurilor roşii, lansă brusc jeep-ul într-o mişcare de crab peste două benzi de circulaţie.

Aprecierea timpilor fu perfectă. O grindină de gloanţe trecură de puţin pe lângă jeep, când acesta părăsi şoseaua intrând pe un câmp înverzit şi dădu peste un şanţ nu prea mare, plin cu jumătate de metru de apă. Apoi toate roţile săltară pe pământ, când vehiculul se avântă peste cealaltă margine a şanţului, aterizând cu un scrâşnet de cauciuc pe un drum paralel cu şoseaua de centură.

Urmăritorii pierdură timp când, descumpăniţi, opriră derapând. Pitt câştigă aproape zece secunde înainte ca ei să se regrupeze, să se repeadă cu motoarele urlând pe drumul paralel cu şoseaua de centură şi să-şi continue vânătoarea.

Pentru a două oară în ultimele zile, Pitt conducea maşina de parcă ar fi concurat pentru un Mare Premiu. Totuşi, piloţii de curse profesionişti aveau un avantaj. Purtau căşti cu vizoare împotriva vântului îngheţat.

O luară pe un bulevard lung flancat de stejari, înainte de a ajunge într-o zonă rezidenţială. Aruncă jeep-ul într-o serie de curbe strâmte, la stânga după un bloc de locuinţă, din nou la stânga şi apoi la dreapta. Şoferii autodubelor erau versaţi în astfel de figuri. Se despărţiră şi încercară să-i taie drumul la intersecţii, dar ca întotdeauna reuşi să ajungă acolo înaintea lor şi să treacă cu un avans de câteva secunde.

Asasinii opriră focul în mijlocul caselor locuite, strângând implacabil plasa şi tăind căile de scăpare. Când Pitt reuşea să ia o curbă înainte ca ei să-şi facă apariţia de după blocul rămas în spate, acesta stingea luminile şi gonea prin beznă. Din nefericire,

luminile stradale îl dădeau de gol. Încercă toate trucurile cunoscute de el, câştigând câţiva metri aici, câteva secunde acolo, dar nu reuşi să-i descurajeze pe de-a-ntregul pe îndărătnicii asasini. Pitt ocoli şi lansă jeep-ul pe bulevardul principal al orăşelului. O staţie de benzină, un teatru şi mai multe magazine trecură prin faţa lor.

— Uitaţi-vă după un magazin cu articole de uz gospodăresc, zbieră el peste scrâşnetul pneurilor.

— Un ce? întrebă Sandecker nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Un magazin cu articole de uz gospodăresc. Trebuie să existe unul în oraş.

— Oscar Brown’s Hardware Emporium, îl anunţă Giordino. Am văzut firma imediat după ce am ieşit de pe şoseaua de centură.

— Orice ai de gând să faci, zise amiralul hotărât, acţionează repede. Tocmai s-a aprins becul roşu de la benzină.

Pitt privi indicatoarele de la bord. Acul rămăsese pe „gol”.

— Probabil că au găurit rezervorul de benzină.

— Oscar’s Emporium se apropie pe partea dreaptă a străzii, zise Giordino, făcând semn cu mâna prin parbrizul spart.

— Aveţi o lanternă? îl întrebă Pitt scurt pe Sandecker.

— E una în torpedou.

— Scoateţi-o.

Pitt aruncă o ultimă privire în oglinda retrovizoare. Prima autodubă aluneca de după colţ, la două blocuri în spate. Conduse jeep-ul în rigola din partea stângă a străzii şi apoi trase de volan spre dreapta.

Sandecker înlemni din cauza şocului.

Giordino rosti răguşit:

— Oh, nu!

Jeep-ul se roti o clipă într-o parte, apoi cele patru roţi, forţând maşina, încălecată bordura, traversară trotuarul şi trecură printr-o imensă vitrină de sticlă, pătrunzând în magazinul cu articole de uz gospodăresc. Jeep-ul se izbi de tejgheaua din faţă, făcând registrele de socoteli să zboare în toate părţile în întuneric. Un raft din spate, plin cu greble de grădinărit expuse spre vânzare, se făcu zob, greblele frângându-se ca nişte scobitori. Maşina doborî un rând de rafturi, zvârlind prin aer accesorii de instalaţii sanitare, piuliţe, bolţuri şi şuruburi, ca mitraliile ţâşnite din ţeava unui tun.

Lui Giordino şi Sandecker li se părea totul o nebunie, totuşi Pitt

nu se opri. Ţinea piciorul apăsat pe acceleraţie, străbătând intervalurile dintre rafturi de parcă ar fi căutat ceva, lăsând în urmă un dezastru total.

Zgomotul produs de jeep-ul înnebunit fu sporit de urletul subit al sistemului de alarmă.

În sfârşit, Pitt propti bara din faţă într-o vitrină care se transformă într-o ploaie de cioburi. Singurul far rămas aprins lumina difuz douăzeci sau treizeci de pistoale împrăştiate pe jos din vitrina sfărâmată şi rânduri de puşti şi automate aranjate într-un rastel de pe perete.

— Ticălos netrebnic, rosti Sandecker copleşit.

40

— Alegeţi-vă armele, zbieră Pitt pe deasupra urletului alarmei, când deschise uşa izbind-o cu piciorul.

Sandecker n-avu nevoie de îndemnuri suplimentare. Sări din jeep şi începu să scotocească rastelul după muniţii, în timp ce ţinea lanterna sub braţ.

— Ce-aţi dori, domnilor? strigă el.

Pitt înşfacă două pistoale automate Colt Combat Commander, unul cu lăcuire albastră, celălalt din oţel inoxidabil.

Sandecker orbecăi prin cutiile din rastel încă câteva secunde înainte să dea de calibrul potrivit. Îi aruncă lui Pitt două cutii de „Winchester Silver Tips”. Apoi se întoarse spre Giordino.

— De ce ai nevoie, Al?

Giordino scosese trei puşti de vânătoare Remington-1100 din rastel.

— Douăsprezece gloanţe pentru o puşcă de vânătoare cu două ţevi.

— Îmi pare rău, răspunse scurt Sandecker. Îi înmâna lui Giordino câteva cutii de cartuşe cu alice. Asta e tot ce am putut să găsesc acum, cartuşe cu alice mari.

Apoi se ghemui şi se îndreptă spre secţia cu vopseluri.

— Grăbiţi-vă şi stingeţi lumina, îi avertiză Pitt spărgând geamul lanternei cu patul unui Colt.

Autodubele se opriseră în spatele unui bloc, în afara razei vizuale a oamenilor din magazin. Asasinii ieşiseră din vehicule repede şi discret, îmbrăcaţi în costumele lor ninja de culoare neagră. Nu se repeziră spre magazinul cu obiecte de uz gospodăresc, ci se opriră, considerând că nu trebuie să se grăbească.

Operaţiunea tactică şi exersată de a ciurui jeep-ul şi pe ocupanţii acestuia fusese zădărnicită de manevra neaşteptată a lui Pitt, care virase de pe şoseaua de centură spre Phelps Point. Acum erau obligaţi să formuleze o nouă operaţie tactică pe moment. Analizară situaţia cu sânge rece. Încrederea în sine le întunecă judecata. Dat fiind faptul că nu li se răspunsese cu foc din partea celor din jeep şi fiind siguri că presupusele lor victime erau neînarmate, erau nerăbdători să atace magazinul şi să lichideze treaba.

Şeful lor fu suficient de înţelept să-i îndemne la prudenţă. Stătea în pragul uşii şi privea în întunericul dinăuntrul magazinului. Nu vedea nimic dincolo de dărâmăturile care erau puse în evidenţă de lucirea unui bec stradal solitar. Jeep-ul era pierdut în umbră. Nu auzea nici zgomote venind din interior, în afară de vaietul supărător al alarmei.

Analiza situaţiei fu precipitată de luminile care începură să se aprindă deasupra mai multor magazine. Nu-şi putea permite să atragă o grămadă de martori. Apoi mai erau şi organele locale de aplicare a legii. Se putea aştepta ca şeriful şi ajutoarele sale să apară din clipă în clipă.

Însă îşi permise o judecată greşită care îl conduse la o eroare fatală. Presupuse în mod eronat că bărbaţii din jeep erau grav răniţi în accident sau ascunşi de frică şi uită să trimită o echipă de oameni de-ai săi să înconjoare spatele magazinului. Îşi rezervă doar trei minute pentru a se năpusti asupra jeep-ului, a-şi extermina victimele şi pentru a se retrage în autodube. Omorul ar trebui să fie rapid şi fără probleme, se gândi el. Ca o precauţie, trase un glonţ în becul stradal, lăsând strada în întuneric şi împiedicând astfel ca oamenii săi să fie zăriţi în timpul asaltului. Duse la buze un fluier şi dădu semnalul de pregătire a armelor şi de trecere a pârghiilor puştilor lor automate Sawa de cinci milimetri şi cincizeci şi şase pe poziţia „asigurat”. Apoi scoase trei fluierături scurte şi începură să înainteze.

Alunecară uşor prin beznă, ca indienii încălţaţi în mocasini, strecurându-se câte doi prin vitrina sfărâmată şi dispărură repede în umbră. Primii şase oameni intraţi încremeniră în nemişcare cu nările adulmecând în toate direcţiile, cu privirile concentrate să străpungă întunericul.

Apoi brusc o canistră de cinci galoane cu diluant, având un fitil arzând în buza de golire, trecu printre ei şi se zdrobi de trotuar, explodând într-un vârtej de flăcări albastre şi portocalii. La unison, Pitt şi Giordino deschiseră focul, când Sandecker aruncă altă canistră cu lichid inflamabil.

Pitt folosea Colt-urile cu ambele mâini, trăgând în direcţia potrivită, dar fără să ochească cu precizie. Trase un foc de baraj care îi culcă pe cei trei oameni ghemuiţi în dreapta ferestrei, aproape înainte ca aceştia să-şi dea seama că fuseseră loviţi. Unul dintre ei avu timp să scape o rafală scurtă care nimeri într-un şir de bidoane de vopsea, lăsând jeturi colorate de email şi

împroşcând resturile de marfă spartă şi împrăştiată pe podea.

Giordino doborî primul bărbat din stânga, trăgând pe fereastră. Ceilalţi doi erau doar nişte umbre în întuneric, dar continuă să tragă în direcţia lor până când încărcătorul unei puşti Remington se goli. Apoi o aruncă şi luă alta pe care o încărcase în prealabil, trăgând tot mereu, până când focul adversarilor încetă. Pitt îşi încărca pe pipăite pistolul cu cartuşe, în timp ce privea concentrat prin flăcările şi fumul care se învolburau în faţa intrării magazinului. Ucigaşii în costume negre ninja dispăruseră complet, căutând disperaţi un adăpost sau zăcând în şanţ în spatele protecţiei benefice a bordurii trotuarului. Dar nu fugiseră. Erau încă acolo, la fel de periculoşi ca la început. Pitt ştia că erau uluiţi, dar şi turbaţi de furie. Se vor regrupa şi vor reveni, dar cu mai mare prudenţă şi viclenie. Şi data viitoare puteau să vadă; interiorul magazinului de obiecte gospodăreşti era viu iluminat de flăcările care atacaseră faţada de lemn a magazinului. Întreaga clădire şi oamenii din ea nu mai aveau decât câteva minute până a fi transformaţi în cenuşă.

— Domnule amiral? strigă Pitt.

— Sunt aici, răspunse Sandecker, în raionul de vopseluri.

— Ne-am prelungit vizita. Puteţi găsi o ieşire de serviciu în timp ce Al şi cu mine ne menţinem poziţiile?

— M-am şi dus.

— Tu eşti teafăr amice?

Giordino flutură o puşcă Remington.

— N-am găuri noi.

— E timpul s-o ştergem. Trebuie să prindem avionul.

— Te-am auzit.

Pitt aruncă o ultimă privire spre trupurile înghesuite ale străinilor pe care îi ucisese. Se aplecă şi trase cagula de pe chipul unuia dintre morţi. În lumina flăcărilor văzu o faţă cu trăsături asiatice. Simţi cum îl cuprinde furia. Numele Hideki Suma îi apăru în minte. Un om pe care nu-l văzuse niciodată şi nu avea idee cum arăta. Dar gândul că Suma reprezenta mocirla şi răul era suficient pentru a-l împiedica pe Pitt să simtă vreo remuşcare pentru oamenii pe care îi ucisese. Îl stăpânea o hotărâre calculată că persoana responsabilă pentru moarte şi haos trebuie să moară la rândul ei.

— Prin raionul de cherestea, strigă brusc Sandecker. E o uşă care duce la rampa de încărcare.

Pitt îl înşfacă pe Giordino de braţ şi îşi împinse prietenul în

faţă.

— Tu ieşi primul, eu te acopăr.

Strângând cu putere puşca Remington, Giordino se strecură printre rafturi şi dispăru. Pitt se întoarse şi mai deschise o dată focul cu Colt-urile, apăsând pe trăgaci atât de tare şi repede încât acestea trăgeau ca mitralierele. Şi apoi încărcătoarele se goliră, moarte în mâinile lui. Se hotărî repede să le păstreze şi să le plătească mai târziu. Le îndesă sub centură şi fugi spre uşă. Aproape că reuşi.

Şeful asasinilor, mai precaut decât oricând, după ce pierduse şase oameni, aruncă o pereche de grenade în magazinul acum în flăcări, urmată de o ploaie de gloanţe care trecură pe lângă Pitt.

Apoi grenadele explodară şi puterea lor devastatoare distruse ceea ce mai rămăsese din Oscar Brown’s Hardware Emporium. Undele de şoc doborâră acoperişul într-o ploaie de scântei în timp ce zgomotul ca de tunet zgâlţâi fiecare fereastră din Phelps Point, înainte de a se dispersa în afara oraşului. Tot ceea ce rămase era un cazan în flăcări între pereţii de cărămidă aflaţi încă în picioare.

Suflul exploziei îl prinse pe Pitt din spate şi îl aruncă prin uşa de serviciu peste rampa de încărcare, într-o alee din spatele magazinului. Ateriză pe spate, iar plămânii îi fură goliţi de aer în mod violent. Zăcea acolo gâfâind, încercând să-şi recapete răsuflarea, când Giordino şi Sandecker îl ridicară în picioare şi îl ajutară să se împleticească prin grădina din spate a unei case alăturate, până în spaţiul de securitate temporară oferit de estrada pentru orchestră a unui parc aflat vis-a-vis.

Alarma murise când firele electrice fuseseră distruse de foc şi acum auziră sirenele apropiindu-se, când şeriful şi pompierii veneau în viteză către flăcări.

Giordino avea talentul de a rosti mereu ultimul cuvânt şi ocazia i se ivi când toţi trei stăteau acolo, sub acoperişul estradei pentru orchestră, epuizaţi, învineţiţi, dar din plin mulţumiţi de a fi în viaţă.

— Presupui, se întrebă el sec, privind absent spre incendiul ce lumina zările, că am zis noi ceva?

41

Era sâmbătă seară şi centrul din Las Vegas era plin de viaţă, cu maşini care se târau pe bulevardul principal, culorile lor scânteind sub efectele luminii strălucitoare. Aşa cum târfele bătrâne şi elegante înfloresc după lăsarea întunericului, acoperite de bijuterii scânteietoare şi scumpe, hotelurile bătrâne de pe Las Vegas Boulevard îşi ascundeau faţadele neaspectuoase şi arhitectura brutal de austeră în spatele unei aurore boreale electrice, scânteietoare, care făcea reclamă pentru cei cu bani.

Undeva, în acest circuit, stilul şi sofisticarea dispăruseră. Strălucirea exotică şi decorul de bordel din interiorul cazinourilor păreau la fel de placide şi indiferente precum crupierii de la mesele de joc. Chiar şi clienţii, femei şi bărbaţi, care pe vremuri se îmbrăcau elegant pentru a participa la dineuri impresionante, acum soseau în tricouri, şorturi şi pantaloni de poliester mulaţi pe picior.

Stacy îşi lăsă capul pe spate pe perna automobilului decapotabil Avanti şi privi la intrările somptuoase ale hotelurilor. Părul ei blond flutura în vânt şi ochii luceau în atacul violent al luminilor scânteietoare. Şi-ar fi dorit să se relaxeze şi să se bucure de sejur ca turistă, dar era în misiune, jucând împreună cu Weatherhill rolul cuplului aflat în luna de miere, cum erau multe perechi în acel loc.

— Câţi bani avem pentru jocuri? întrebă ea.

— Două mii de dolari din banii contribuabililor, răspunse Weatherhill privind circulaţia intensă.

Ea râse:

— Asta o să-mi ajungă să mă distrez la jocurile mecanice câteva ore.

— Femeile şi jocurile mecanice, filosofă el. Trebuie să aibă ceva de-a face cu mânuirea manetei.

— Atunci cum explici fascinaţia exercitată asupra bărbaţilor de jocurile de noroc?

Stacy se întrebă ce replică ar fi dat Pitt. În mod acid şi cu tentă şovină, era sigură. Dar Weatherhill nu avea replică. Simţul umorului nu era unul dintre punctele lui tari. În drumul prin deşert de la Los Angeles o plictisise de moarte cu nesfârşitele

predici asupra posibilităţilor zborului nuclear în spaţiu.

După ce Weatherhill scăpase din camionul care transporta automobile-capcană, el şi Stacy primiseră ordinul din partea lui Jordan, să se întoarcă la Los Angeles. Altă echipă de experţi în urmărire îi înlocuise şi se ţinuse după trailerul cu maşini până la Las Vegas, la hotelul Pacific Paradise de unde raportă că acesta plecase gol, după ce depozitase maşinile într-un parcaj subteran.

Jordan şi Kern creaseră apoi o operaţiune pentru Stacy şi Weatherhill, anume ca aceştia să fure un compresor cu aer condiţionat ce conţinea o bombă, pentru a fi studiată, lucru care păruse prea riscant în timpul intervenţiei de pe şosea. În acelaşi timp aveau nevoie de răgaz pentru a construi un înlocuitor identic, după dimensiunile înregistrate de Weatherhill.

— Iată hotelul, zise el în cele din urmă, recunoscând pe bulevard reclama imensă ornamentată cu palmieri şi delfini de neon.

Principala atracţie afişată la intrare anunţa cel mai mare spectacol pe apă din lume. Altă reclamă luminoasă se întindea pe acoperişul clădirii principale scânteind cu litere purpurii, sinilii şi verzi şi identificând uriaşul complex cu numele de Pacific Paradise.

Hotelul era construit din beton de un albastru deschis, iar camerele aveau ferestre rotunde ca de vapor. Arhitectul trebuie să fi fost bătut cu teul pentru proiectarea unui astfel de edificiu neplăcut, se gândi Stacy.

Weatherhill trecu de intrarea principală şi rulă pe lângă o imensă piscină mărginită, ca o junglă tropicală, de o mulţime de alei şi cascade care se întindeau pe tot cuprinsul hotelului şi al parkingului.

Stacy privi monstruozitatea de hotel.

— Mai există ceva care să nu fie proprietatea lui Hideki Suma?

— Pacific Paradise este unul din cele zece hoteluri pe care Hideki Suma le deţine în principalele staţiuni din lumea întreagă.

— Mă întreb ce ar spune Nevada Gaming Commission dacă ar şti că sub cazino se află patru bombe nucleare?

— Probabil că nu le-ar păsa prea mult, zise Weatherhill, atât timp cât clienţii lor nu sunt mecanici.

— Mecanici?

— Ca să fie în avantajul patronilor.

Opri automobilul Avanti la intrarea principală şi îi dădu un bacşiş portarului, care le scoase bagajele din portbagaj. Un

angajat parcă maşina şi se înregistrară la recepţie, Stacy stând cu ochi strălucitori şi zâmbind sfios, într-o încercare de a părea o tânără mireasă, un eveniment din trecutul ei pe care nu şi-l mai prea amintea.

În cameră, Weatherhill îi dădu un bacşiş băiatului care le adusese bagajele şi încuie uşa. Imediat deschise servieta şi scoase o serie de planuri ale hotelului pe care le întinse pe pat.

— Au închis automobilele într-o boltă mare la al treilea nivel din subsolul clădirii, zise el. Stacy studie foaia de hârtie cu întregul plan al subsolului, cât şi un raport al echipei de supraveghere.

— Beton dublu armat cu un strat de oţel, citi ea cu voce tare. O uşă mare de oţel care se ridică până în tavan. Camere de luat vederi şi trei paznici cu doi dobermani. Nu putem pătrunde pe uşa principală. E uşor să anihilăm sistemele electronice, dar factorul uman şi câinii sunt deja prea mult pentru noi doi.

Weatherhill îi arătă o secţiune a planului.

— Vom pătrunde prin ventilator.

— Avem noroc că există aşa ceva.

— E o cerinţă obligatorie a codului de construcţie. Fără ventilaţie, pentru a împiedica expansiunea şi contractarea betonului, s-ar putea forma crăpături, afectând astfel fundaţia hotelului.

— De unde vine ieşirea?

— Din acoperiş.

— Prea departe de scopul nostru.

— Putem intra dintr-o cameră de materiale aflată pe al doilea nivel de parcare subterană.

— Vrei să intru eu?

Weatherhill scutură din cap.

— Eşti mai mică, dar dispozitivele nucleare sunt responsabilitatea mea. Voi intra eu, în timp ce tu ţii de frânghii.

Stacy examina dimensiunile tubului de ventilaţie.

— E cam strâmt. Sper că nu suferi de claustrofobie.

Cărând genţi de sport şi rachete şi îmbrăcaţi în haine albe de tenis, Weatherhill şi Stacy treceau drept un cuplu cuviincios, în drum spre terenurile de tenis ale hotelului. După ce aşteptară un ascensor gol, coborâră la nivelul doi al parcului din subsol, unde Weatherhill deschise uşa camerei de materiale în mai puţin de cinci secunde. Interiorul micuţ era străbătut de conducte pentru

abur şi apă şi instrumente digitale de control al temperaturii şi umidităţii. Un şir de dulapuri adăpostea mături, detergenţi şi cabluri de tracţiune pentru maşinile rămase în pană în parcare.

Stacy deschise rapid genţile de sport şi scoase afară un echipament variat, în timp ce Weatherhill îmbrăcă un costum de nailon dintr-o bucată. Se echipă cu o centură Delta şi hamuri pentru corp, ataşându-le în jurul taliei.

Apoi Stacy asambla un tub cu piston acţionat de aer cu un butoiaş de diametru mare, numit în mod ciudat „puşca cu fasole”, pe care o ataşă unui arici, un obiect ciudat care era acoperit cu nişte roţi cu rulmenţi şi cu un scripete în centru. După aceea desfăcu trei fire de coardă subţire şi le anexă la arici şi la „puşca cu fasole”.

Weatherhill consultă planul cu sistemul de ventilaţie pentru prima dată. Un mare puţ vertical cobora din acoperiş întâlnindu-se cu canale mai mici care treceau orizontal între tavanele şi podelele parcărilor. Canalul care ducea spre bolta unde se aflau automobilele-capcană trecea prin podeaua de sub picioarele lor şi acoperişul subsolului de mai jos.

Scoase un micuţ ferăstrău electric cu baterie şi începu să taie o gaură mare în peretele subţire de tablă. Trei minute mai târziu dădu la o parte bucata tăiată, scoase o lanternă minusculă şi lumină interiorul canalului.

— Coboară cam un metru înainte de a o lua spre boltă, zise el.

— Deci cât de departe? întrebă Stacy.

— Conform planului cam zece metri.

— Poţi să treci prin cotul unde canalul se curbează, devenind din vertical orizontal?

— Numai dacă îmi ţin răsuflarea, răspunse el cu un rânjet slab.

— Se verificăm legătura prin radio, zise ea potrivindu-şi un microfon şi un receptor în miniatură deasupra capului.

El se întoarse şi şopti ceva într-un transmiţător minuscul de pe încheietura mâinii.

— Alo, se aude, se aude?

— Perfect, dar eu?

— Foarte bine.

Stacy îl îmbrăţişa încurajator, apoi se aplecă în ventilator şi apăsă trăgaciul „puştii cu fasole”. Pistolul încărcat cu aer trimise ariciul în întuneric, unde impulsul şi roţile cu rulmenţi îl făcură să treacă uşor de cotitură. Îl auziră alunecând prin conductă câteva clipe trăgând după el cele trei corzi de nailon înainte de a se

percepe un zornăit care semnala faptul că acesta se oprise la impactul cu sita din peretele bolţii. Apoi Stacy apăsă pe alt trăgaci şi două corzi identice ţâşniră din arici pe lângă marginile canalului şi îl fixară solid.

— Sper că te-ai antrenat la sala de gimnastică, zise Weatherhill în timp ce îşi trecea coarda prin carabinierele hamurilor. Pentru că în seara asta bieţii tăi muşchiuleţi vor fi puşi la încercare.

Ea zâmbi şi arătă spre un scripete pe care îl şi ataşase la o conductă de apă.

— Mă bazez pe mecanismul cu pârghii, zise ea timid. Weatherhill îşi prinse micuţa, dar puternica lanternă de încheietura mâinii. Se aplecă şi scoase din geanta de sport un obiect ce se asemăna foarte mult cu un compresor de aer condiţionat. Îl confecţionase pentru a-l înlocui pe cel pe care urma să-l fure. Apoi, dădu din cap.

— S-ar putea să meargă.

Se aplecă spre puţul vertical şi începu să coboare încetişor cu capul înainte, agăţând compresorul fals mai jos de cap, în timp ce Stacy apucă de o coardă. Aici exista spaţiu suficient, dar când ajunse la cot, pe linie orizontală, trebui să-şi contorsioneze trupul, ca un şarpe şi să se strecoare înăuntru. Pătrunse cu spatele pentru a-şi putea mula corpul în jurul curbei strânse. Şi apoi reuşi să treacă.

— OK, Stacy, poţi să tragi, vorbi el în microfonul de la încheietură.

— Care e situaţia?

— Să zicem că de-abia pot să respir.

Îşi puse o pereche de mănuşi şi începu să tragă în sus de una din frânghiile de nailon care se încolăci în jurul scripetului pe arici şi, agăţată de hamurile lui Weatherhill, îl trăgea pe acesta prin galeria strâmtă a ventilaţiei.

Nu putu să facă prea mult pentru a-i veni în ajutor, decât să expire când simţea că ea trage tare de frânghie. Începu să transpire în costumul de nailon. Prin galeria de ventilaţie nu trecea aerul condiţionat, iar atmosfera de afară, care pătrundea prin deschizătura de pe acoperişul hotelului, era fierbinte şi înăbuşitoare.

Nici Stacy nu suporta căldura. Conductele de abur care treceau prin camera de materiale menţineau căldura şi umiditatea aproape de cea a unei saune.

— Văd ariciul şi grilajul ventilatorului, raportă el după opt minute.

Alţi cinci metri şi ajunse. Schiţele nu indicaseră nici un fel de cameră de luat vederi în boltă, dar el se uită în interiorul întunecat după acestea. Totodată scoase un mic senzor dintr-un buzunar de pe mânecă şi verifică dacă exista laser sau aparate de detectare a căldurii. Din fericire nu găsi nici un astfel de aparat.

Zâmbi pentru sine. Măsurile sofisticate de alarmă şi protecţie se găseau toate în afara boltei, o lipsă care era comună multor sisteme de securitate.

Slăbi şuruburile, legă o bucăţică de sfoară de ecranul ventilaţiei şi-l lăsă uşurel pe podea. Eliberă mânerul care desprindea ancorele ariciului şi-l lăsă în boltă împreună cu compresorul fals. Apoi coborî încetişor cu capul înainte până când se rostogoli în cele din urmă pe pardoseala de beton.

— Sunt înăuntru, îi spuse lui Stacy.

— Te aud.

Lumină bolta cu lanterna. Automobilele-capcană păreau de două ori mai ameninţătoare, ca un semn rău prevestitor, în bezna stătută şi înconjurate de ziduri groase de beton. Înfiorătoarea distrugere într-un astfel de spaţiu închis era greu de imaginat. Weatherhill se ridică în picioare şi îşi desfăcu hamurile. Se mişcă în jurul celui mai apropiat automobil-capcană, scoase o mică trusă de scule care fusese legată în jurul piciorului şi o întinse pe o apărătoare. Aşeză pe podea compresorul fals. Apoi, fără să se uite în interiorul maşinii, se întinse şi trase de butonul ce deschidea capota.

Examină pentru o clipă lăcaşul bombei apreciindu-i mărimea. Aceasta era proiectată să explodeze în urma unui semnal radio codificat. Ştia doar atât. Activarea mecanismului de explozie printr-o mişcare bruscă era îndoielnică. Experţii atomişti ai lui Suma construiseră o bombă care putea să absoarbă şocul produs de un automobil condus în mare viteză pe şosele accidentate. Dar nu era dispus să rişte, în special deoarece cauza exploziei de pe *Steaua Divină* era necunoscută.

Weatherhill înlătură toate gândurile urâte din minte şi se puse pe treabă îndepărtând furtunurile de presiune de la compresor. Aşa cum descoperise mai înainte, cablurile electrice ale bobinei evaporatorului, care acţiona ca o antenă, erau absolut elementare. Piesele electronice erau dispuse exact cum ar fi

făcut-o el însuşi. Îmbină cap la cap cablurile şi le reconecta la falsul compresor fără a le deranja circuitele. Acum avea tot timpul să îndepărteze şuruburile de pe consolele compresorului.

— Bomba eliminată din maşină, raportă el. Vrei să acţionezi comutatorul?

Alte şase minute şi compresorul era montat şi conectat.

— Sunt gata să ies.

— Sunt gata să te trag, răspunse Stacy.

Weatherhill se îndreptă spre trapa de ventilaţie şi îşi legă hamurile. Deodată observă că uitase ceva în bezna boltei. Se afla ceva pe bancheta din faţă a automobilului. Lumină bolta cu lanterna. Acum observă că toate cele patru maşini aveau un anume mecanism montat în spatele volanului. Bolta era răcoroasă, dar Weatherhill se simţea ca într-o saună. Era ud leoarcă în costumul de nailon. Ţinând încă lanterna în mână, îşi şterse faţa cu o mânecă şi se ghemui până când ajunse cu capul la nivelul geamului de lângă volan.

Ar fi fost ridicol să numeşti lucrul acela din spatele volanului un om mecanic. Dacă ajungeai să consideri că ăsta era un robot, chiar asta şi era. Capul era un fel de sistem vizual computerizat ridicat pe o coloană vertebrală de metal cu un piept plin de sisteme electronice. Nişte gheare de oţel cu trei degete erau prinse de volan. Braţele şi picioarele erau articulate la fel ca ale unui om, dar asemănarea cu acesta se oprea aici.

Weatherhill avu nevoie de câteva minute pentru a studia robotul şofer reţinând în memorie prototipul.

— Te rog răspunde, îi ordonă Stacy devenind neliniştită.

— Am găsit ceva interesant, răspunse el. Un dispozitiv nou.

— Mai bine grăbeşte-te.

Era fericit să se mişte. Roboţii, care stăteau într-o tăcere întunecoasă aşteptând o comandă pentru a duce maşina spre ţintele programate, începură să se uite la el ca nişte schelete. Îşi ataşă frânghiile la hamuri şi se întinse pe pardoseala rece ridicându-şi picioarele deasupra capului, cu spatele la perete.

— Trage.

Stacy se propti cu picioarele pe o conductă şi începu să tragă de frânghia care se învârtea pe scripetele ariciului. În celălalt capăt picioarele lui Weatherhill atinseră ventilatorul şi intră aşa cum ieşise, pe spate, numai că de data aceasta ţinea compresorul ce conţinea o bombă nucleară cu mâinile întinse în spatele capului.

De îndată ce ajunse în galerie, îi transmise lui Stacy.

— OK, opreşte-te, în timp ce eu înlocuiesc ariciul şi grilajul ventilatorului. N-are rost să lăsăm urmele vizitei noastre.

Mână peste mână, lucrând în jurul compresorului bombei, ridică ariciul şi întinse vergelele acestuia pe pereţii ventilatorului. Apoi trase grilajul în sus cu ajutorul frânghiei şi repede îl vârî din nou la locul lui. Acum îşi permise să se relaxeze. Nu-i rămânea decât să stea acolo şi să fie ridicat în sus pe galerie, lăsând tot efortul fizic pe umerii lui Stacy, privind bomba şi întrebându-se dacă va scăpa cu viaţă.

— Îţi văd picioarele, zise Stacy în cele din urmă.

Simţea muşchii braţelor complet epuizaţi, iar inima îi bătea nebuneşte din cauza efortului.

Când ieşi din îngusta galerie orizontală, o ajută cât de mult putu, împingând şi el. Acum avea loc să treacă bomba pe umăr, de unde ea putea s-o ajungă şi s-o tragă în siguranţă în camera, de materiale. De îndată ce înfăşură o pânză moale în jurul cilindrului şi-l aşeză în sacoşa de sport, îl trase pe Weatherhill prin deschizătura din galeria de ventilaţie.

Cu repeziciune eliberă coardele de nailon şi se debarasă de hamuri, în timp ce Stacy apăsă un al doilea trăgaci dând drumul dinţilor de pe arici. Apoi îl trase prin galerie, înfăşură coardele de nailon în jurul lui şi îl puse în sacoşa de sport. În continuare, în timp ce Weatherhill se schimba din nou în tricoul şi şortul de tenis, ea folosi banda adezivă pentru a sigila la loc panoul de deasupra deschizăturii forţate.

— Te-a deranjat ceva? o întrebă Weatherhill.

Ea scutură din cap.

— Au trecut câteva persoane după ce şi-au parcat maşinile, dar nu a apărut nici un angajat al hotelului. Se opri şi arătă spre geanta de sport ce conţinea compresorul. E aproape imposibil să crezi că avem aici o bombă nucleară.

El încuviinţă din cap.

— Una suficient de puternică să radă de pe suprafaţa pământului tot hotelul.

— Vreo problema? întrebă Stacy.

— Nici una, dar am descoperit că prietenul nostru, Suma, a mai inventat ceva, zise el îndesându-şi costumul şi hamurile în geantă. Maşinile au şoferi roboţi, nu au nevoie de oameni pentru a transporta maşinile la punctele exploziei.

— Ticălosul. Oboseala şi stresul dispăruseră, fiind înlocuite de

vehementă. Nici un fel de emoţii omeneşti implicate, deci nu există riscul ca şoferul să se răzgândească când e trimis să plaseze bomba, iar în cazul în care poliţia ar opri maşina, n-au cu cine vorbi.

— Suma n-a ajuns unde este, fiind prost. A folosi roboţi pentru treburile murdare e un lucru foarte inteligent. Japonia deţine primul loc în lume în robotică, iar o investigaţie va dovedi fără urmă de îndoială că inginerii şi tehnica de la Edo City se ocupă de proiectarea şi fabricarea roboţilor.

O revelaţie şocantă se ivi în privirea lui Stacy. Vocea ei sună ca o şoaptă prevestitoare de rău.

— Ce s-ar întâmpla dacă centrul de comandă al exploziilor ar fi păzit şi înzestrat cu roboţi.

Weatherhill închise fermoarul sacoşei de sport.

— Asta îl priveşte pe Jordan, dar după părerea mea ne va fi aproape imposibil să intrăm acolo.

— Atunci nu avem cum să-l oprim pe Suma să declanşeze explozia bombelor.

— S-ar putea să nu avem cum să-i oprim, zise el sumbru. Cele mai bune resurse ale noastre sunt mult inferioare faţă de cele ale lui.

42

Purtând un chimono foarte scurt, diferit de cel al gheişelor şi legat lejer pe talie cu un *obi sash,* Toshie se înclină discret şi întinse un prosop moale, dar de mari dimensiuni spre Suma, când acesta ieşi din sauna faianţată. Îşi înveli trupul cu prosopul în stil toga şi se aşeză pe un scăunel tapisat. Toshie căzu în genunchi şi începu să-i maseze picioarele.

Toshie era fata unui pescar sărac, al patrulea din cei opt copii, când Suma o întâlnise prima dată. Fusese un copil slăbănog, lipsit de atracţie, la care băieţii nu se uitaseră până când trupul începu să devină bine proporţionat, cu sâni mult mai mari decât ai majorităţii fetelor japoneze. Încetul cu încetul trăsăturile faciale se accentuară cu pomeţi proeminenţi, care erau puşi în evidenţă de nişte ochi mari şi negri.

Suma, plimbându-se singur la apusul soarelui, o spionase, în timp ce se afla în mare aruncând cu nămol în valurile mişcătoare. Stătea senină şi minunată sub razele soarelui în agonie. Purta un veşmânt uşor stropit de valuri şi transparent, care dezvăluia tot şi nu ascundea nimic.

Se simţi captivat. Fără să-i vorbească, îi află numele şi la vremea când stelele începeau să apară, încheiase deja târgul cu tatăl ei şi o cumpără pe Toshie pentru o sumă care, brusc, îl transformă pe nevoiaşul pescar în cel mai bogat om de pe insulă şi proprietarul unei noi şalupe de pescuit, echipată cu cele mai sofisticate dispozitive electronice.

La început Toshie fu înnebunită de şocul şi durerea resimţită la despărţirea de familie, dar cu timpul deveni copleşită de bogăţia şi puterea lui Suma şi în curând începu să-l placă. În felul ei, îi plăcea rolul inferior de secretară şi amantă. O pregătise cu cei mai buni profesori pe care îi putu găsi, o pusese să înveţe limbi străine, afaceri şi finanţe, află tot ce se poate şti despre modă şi deprinse subtilităţile plăcute ale amorului.

Ştia că nu se va însura niciodată cu ea. Mai erau multe alte femei, iar Hideki era incapabil s-o iubească numai pe una. Dar era amabil cu ea şi, când va veni timpul ca să fie înlocuită, ştia că el va fi generos.

Kamatori, purtând un veşmânt *yukata* galben şi lung, cu un model indigo cu păsări, stătea în apropiere la o masă lăcuită,

neagră şi joasă chiar vis-a-vis de Roy Orita şi sorbea ceaiul. Din respect pentru superiorul lor, ambii bărbaţi aşteptau răbdători ca Suma să vorbească primul.

Suma îi ignoră câteva minute, în timp ce se bucura de plăcerea masajului lui Toshie. Kamatori evita privirea mânioasă a lui Suma şi ţinea ochii în jos. În săptămâna aceea îşi pierduse pentru a doua oară cinstea obrazului şi se simţea extrem de umilit.

— Deci echipa ta de imbecili a eşuat, zise Suma în cele din urmă.

— A fost un ghinion, replică Kamatori, continuând să privească în jos la suprafaţa mesei.

— Ghinion! rosti scurt Suma. Cuvântul dezastru ar fi mai aproape de adevăr.

— Pitt, amiralul Sandecker şi bărbatul cu numele de Giordino au fost foarte norocoşi.

— N-a fost vorba de noroc. Pur şi simplu asasinii tăi au subestimat capacitatea grozavă a americanilor de a supravieţui.

— Ştii la ce te poţi aştepta din partea unor agenţi secreţi profesionişti, zise Kamatori încercând o scuză fragilă. Civilii nu se supun aceloraşi reguli.

Suma îi făcu semn lui Toshie să se oprească.

— Câţi oameni ai pierdut?

— Şapte, inclusiv şeful.

— Presupun că n-a fost capturat nici unul.

— Toate cadavrele au fost recuperate, iar supravieţuitorii au fugit înainte de sosirea autorităţilor locale. Nu a fost uitat nimic care să poată conduce la o pistă.

— Raymond Jordan îşi va da seama cine e de vină, zise Roy Orita.

— Nu ne priveşte. Pe chipul lui Kamatori apăru o expresie de dispreţ. El şi patetica lui echipă MAIT nu mai constituie o forţă efectivă. Capătul japonez al operaţiei lui a fost eliminat.

Suma nu se uită la ceai şi bău o ceşcuţă mică de sake oferită de Toshie.

— Jordan poate fi încă periculos, dacă agenţii lui descoperă locul unde se află centrul nostru de comandă.

— Jordan şi Kern ajunseseră la o pistă moartă când am pierdut contactul cu ei acum douăzeci şi patru de ore, zise Orita cu siguranţă. Nu aveau nici un indiciu privind locul.

— Vor încerca să localizeze automobilele-capcană, argumentă

Suma. Cel puţin atâta lucru ştiu.

Kamatori ridică indiferent din umeri.

— Jordan vânează umbre într-o oglindă afumată. Maşinile sunt bine ascunse şi păzite. Până acum o oră nici una nu a fost găsită şi confiscată. Şi chiar dacă agenţii lui vor da peste câteva şi vor neutraliza bombele, va fi prea târziu. Avem încă mai multe decât ne trebuie pentru a provoca un scut electromagnetic pe deasupra unei jumătăţi de glob.

— Ceva veşti din partea serviciilor secrete ale Comunităţii Europene sau ale KGB-ului? întrebă Suma.

— Ei habar nu au de nimic, răspunse Orita. Din motive necunoscute nouă, Jordan nu i-a informat cu nimic.

Kamatori sorbi ceaiul şi privi pe deasupra ceştii la Suma.

— I-ai înfrânt, Hideki. Specialiştii noştri în robotică aproape au terminat sistemele electronice de declanşare a armelor. Curând, foarte curând, vei fi în postura să-ţi impui condiţiile decadentei lumi occidentale.

Chipul lui Suma era o mască împietrită sculptată într-un rău care îl satisfăcea. Ca atât de mulţi oameni pătaţi de bani, Suma trecuse mult dincolo de bogăţie spre cea mai înaltă formă a corupţiei bolnave – setea nestăvilită pentru puterea absolută.

— Cred că a sosit timpul, zise el pe un ton aţâţat de o plăcere sadică, să începem să-i luminăm pe oaspeţii noştri în legătură cu scopul prezenţei lor aici.

— Dacă îmi permiteţi, zise Orita cu o uşoară aplecare a capului.

Suma dădu din cap afirmativ fără să scoată un cuvânt.

— *Gaijinii* sunt impresionaţi de condiţia socială şi bogăţie. Psihologia lor e uşor dependentă de faptul că îşi respectă gazdele şi celebrităţile bogate. Dumneavoastră sunteţi cel mai important expert financiar din lume. Lăsaţi-i pe deputată şi pe senator să fiarbă la foc mic în suspans şi confuzie, iar dumneavoastră rămâneţi la distanţă, în umbră. Trimiteţi-i pe alţii să le chinuie curiozitatea, aruncându-le bucăţele de momeală, până când minţile lor vor fi coapte pentru onorata dumneavoastră prezenţă şi ordinele divine pe care veţi binevoi să le daţi.

Suma aprecie sfatul lui Orita. Era un joc copilăresc care îi gâdila orgoliul, dar totodată era şi practic. Îl privi pe Kamatori.

— Moro, te însărcinez pe tine să începi iniţierea oaspeţilor noştri.

Loren se simţea pierdută. Nu mai trecuse printr-o asemenea stare în viaţa ei. Fusese drogată aproape imediat după răpirea de la cursa de automobile clasice şi îşi revenise de-a binelea doar cu două ore în urmă.

Când reuşi în cele din urmă să îndepărteze din minte ceaţa provocată de drog, se trezi într-un dormitor frumos mobilat, cu o baie elegantă dotată cu bideu şi cadă de marmură îngropată. Era mobilat într-un fel de decor specific unei insule din sudul Pacificului, cu mobilă de bambus şi o mică pădure de plante tropicale în ghivece. Podeaua era din cedru lustruit, iar pereţii păreau să fie acoperiţi cu frunze de palmier împletite.

Îi amintea de un sat de vacanţă din Tahiti unde petrecuse câteva zile – cu excepţia a două trăsături neobişnuite.

Nu exista clanţă interioară la uşă şi nici ferestre.

Deschise un dulap îngropat în perete şi privi înăuntru. Mai multe chimonouri scumpe, de mătase atârnau pe umeraşe, încercă unul şi fu plăcut surprinsă să descopere că i se potrivea perfect, Deschise şi sertarele de jos. Acestea conţineau lenjerie feminină care corespundea perfect mărimii ei, la fel ca şi sandalele de lângă dulap.

E mult mai bine decât să fi fost închisă într-o hrubă, se gândi Loren. Răpitorii ei nu păreau să aibă de gând să o tortureze sau să o execute. Întrebarea de ce oare fusese răpită deveni de ordin secundar. Profitând la maximum de situaţia fără ieşire, se relaxa în cadă şi făcu o baie cu spumă.

Apoi se uscă şi îşi aranja părul cu ustensilele necesare care erau aşezate pe poliţa ladei, laolaltă cu o grămadă de cosmeticale şi parfumuri scumpe.

Tocmai trăsese pe ea un chimono cu flori albe şi roz când se auzi un ciocănit uşor în uşă şi Kamatori păşi pe nesimţite în cameră. Rămase tăcut în picioare, timp de o clipă, cu braţele şi mâinile îngropate în mânecile *yukata,* cu o expresie trufaşă de dispreţ pe chip. Privirile i se ridicară încet de la picioarele goale ale lui Loren, îi zăboviră pe sâni şi apoi se ridicară spre chip.

Loren îşi strânse bine chimonoul în jurul trupului, îşi legă cordonul şi îi întoarse spatele.

— Bărbaţii japonezi intră întotdeauna în camera unei doamne fără să fie invitaţi?

— Mii de scuze, zise Kamatori cu o expresie evidentă de sarcasm. N-am vrut să fiu nepoliticos cu un renumit legiuitor

american.

— Ce doreşti?

— Am fost trimis de domnul Hideki Suma să văd dacă sunteţi bine instalată. Mă numesc Moro Kamatori. Sunt prietenul, bodyguard-ul şi confidentul domnului Suma.

Ea răspunse hotărât.

— Am bănuit că el e responsabil de răpirea mea.

— Inconvenienţa este numai temporară, vă promit.

— De ce sunt ţinută ostatic? Ce speră să câştige, în afara urii şi răzbunării din partea guvernului american?

— Doreşte cooperarea dumneavoastră în trimiterea unui mesaj Preşedintelui şi Congresului vostru.

— Spune-i domnului Suma să-şi vâre un băţ ascuţit în fund şi să trimită mesajul el însuşi.

Impertinenţă născută din vulnerabilitate, cugetă Kamatori. Era mulţumit. Se hotărî să străpungă prima linie de apărare a Lorenei.

— Ce coincidenţă! Aproape exact aceleaşi cuvinte ca ale senatorului Diaz, numai că el a folosit termeni mult mai picanţi.

— Mike Diaz? Frontul de curaj al lui Loren suferi o fisură adâncă. L-aţi răpit şi pe el?

— Da, aţi fost aduşi amândoi *aici.*

— Unde este *aici?*

— O insulă din apropierea coastei Japoniei.

— Suma e nebun.

— Nu prea, zise Kamatori răbdător. E un bărbat foarte înţelept şi receptiv. Şi în câteva zile îşi va anunţa regulile, pe care economiile occidentale vor trebui să le urmeze în viitor.

Loren se înroşi de mânie.

— E un nebun chiar mai mare decât am crezut eu.

— Nu cred. Nici un om în istorie nu a acumulat o avere ca a lui. N-a realizat acest lucru fiind un ignorant. În curând vei ajunge să crezi că poate să exercite control absolut atât asupra guvernului vostru, cât şi economiei acestuia. Kamatori se opri, coborî ochii privind insistent la forma rotunjită a sânilor Lorenei care împungeau faldurile chimonoului. Având în vedere tranzacţia ce urmează, ai putea foarte bine să te gândeşti la un schimb de loialitate.

Lorenei nu-i venea să creadă că auzea asemenea năzbâtii.

— Dacă senatorul Diaz şi cu mine păţim ceva, dumneata şi domnul Suma veţi avea de suferit. Preşedintele şi Congresul nu

vor sta cu mâinile încrucişate fără să facă nimic în timp ce noi suntem ţinuţi ostatici.

— Teroriştii musulmani iau ostatici americani de ani de zile şi voi nu faceţi nimic. Kamatori avea o privire amuzată. Preşedintele vostru a fost informat în mai puţin de o oră de dispariţia voastră şi i s-a spus cine e de vină. Crede-mă. A dat ordin să nu se întreprindă nici o acţiune de salvare şi nici un cuvânt să nu transpire spre mass-media. Colaboratorii, rudele şi colegii din Congres... nimeni nu ştie că aţi fost aduşi în secret în Japonia.

— Minţi. Prietenii mei nu vor tăcea.

— Prin prieteni, te referi la Dirk Pitt şi Albert Giordino?

Mintea Lorenei lucra cu febrilitate, cântărind situaţia.

— Îi cunoşti?

— Da şi-au băgat nasul în afaceri care nu-i privesc şi au suferit un accident.

— Au fost răniţi? se bâlbâi ea.

— Nu ştiu, dar precis nu au scăpat fără nici o zgârietură.

Buzele Lorenei tremurară. Căută să spună ceva.

— De ce eu? De ce senatorul Diaz?

— Dumneata şi senatorul sunteţi nişte simpli pioni într-un joc strategic al puterii economice, continuă Kamatori. Aşa că nu aştepta să fii eliberată până când domnul Suma nu dă ordin în acest sens. Un asalt din partea forţelor voastre speciale ar fi un efort ratat, deoarece agenţii voştri de informaţii nu au nici cea mai vagă idee unde vă aflaţi. Şi chiar dacă ar şti, nici o armată n-ar putea străpunge liniile noastre de apărare. În orice caz, dumneata şi cu senatorul veţi fi puşi în libertate şi suiţi într-o cursă spre Washington poimâine.

Uluirea din ochii Lorenei era ceea ce spera Kamatori să vadă. Îşi scoase mâinile din mânecile largi ale *yukatei,* se întinse brusc şi trase în jos chimonoul lui Loren până la brâu, ţintuindu-i braţele de trup.

Kamatori zâmbi sadic.

— Voi face tot ce depinde de mine să-ţi fac şederea scurtă cât mai plăcută. S-ar putea să-ţi dau şi o lecţie despre modul în care femeile trebuie să-i respecte pe bărbaţi.

Apoi se întoarse şi bătu de două ori puternic în uşă. Aceasta fu deschisă din afară de un paznic nevăzut şi Kamatori dispăru nelăsându-i nici o speranţă Lorenei privind viitorul apropiat, înainte de a fi pusă în libertate.

43

— Iat-o, zise Mel Penner când trase învelitoarea de pe masa spaţioasă, cu îndemânarea unui magician, dând la iveală modelul tridimensional al unei insule înconjurată de oceanul albastru din ipsos şi presărată de copaci şi clădiri minuscule. Insula Soseki, cunoscută în trecut sub numele de Ajima.

— Ai făcut o treabă minunată, îl complimentă Stacy pe Penner. Pare atât de reală.

— Pe vremuri construiam căi ferate în miniatură, zise directorul Operaţiunilor pe Teren. Pasiunea mea este construcţia de diorame. Weatherhill se aplecă deasupra mesei examinând stâncile abrupte care se ridicau din mare.

— Care e mărimea ei?

— Lungă de paisprezece kilometri şi lată de cinci în porţiunea ei cea mai întinsă. Aproape aceeaşi configuraţie ca San Miguel, una dintre insulele de pe coasta Californiei.

Penner scoase o batistă albastră dintr-un buzunar de la şold şi îşi tampona picăturile de sudoare de la tâmplă. Aparatul de aer condiţionat menţinea o temperatură confortabilă în interiorul micii încăperi, de fapt nu mai mare decât o colibă, care se ridica pe nisipul plajei insulei Koror din Palau, dar procentajul de umiditate de nouăzeci şi opt nu putea fi stăvilit.

Îmbrăcată într-un şort comod şi un maiou, Stacy se plimba în jurul mesei privind la modelul lui Penner.

Piscurile stâncoase peste care se întindeau poduri orientale în miniatură, cât şi pinii contorsionaţi ofereau insulei o calitate mistică.

— Trebuie să fie.... Ezită, căutând descrierea potrivită. Dumnezeiască, zise ea în cele din urmă.

— Cuvântul ăsta nu mi-ar fi trecut prin cap, mormăi Pitt în timp ce trase o duşcă zdravănă dintr-un pahar umplut pe jumătate cu tequila, zeamă de lămâie şi gheaţă dintr-o sticlă ce şi-o adusese de la Washington.

Purta chiloţi de baie şi un maiou NUMA. Picioarele lui lungi şi bronzate erau proptite pe spatele scaunului din faţă şi avea sandale de piele.

— O grădină minunată la suprafaţă, se prea poate, dar cu un monstru sălăşluind înăuntru.

— Credeţi că arsenalul nuclear şi centrul de comandă al lui Suma se află sub insulă? întrebă Frank Mancuso, care era ultimul din cei cinci membri ai echipei care sosise la Centrul de Culegere a Informaţiilor din Pacificul de Sud.

Penner încuviinţă din cap.

— Suntem siguri de asta.

Stacy se întinse şi atinse palisadele abrupte care se ridicau aproape vertical din ocean.

— Nu există nici un loc pentru ancorarea vaselor. Probabil au transportat echipamentul de construcţie pe calea aerului.

— Cum a fost posibil ca s-o construiască fără ca sateliţii noştri spion să nu detecteze activitatea? se întrebă Weatherhill cu voce tare.

Cu o expresie încrezută de mândrie pe chip, Penner ridică o secţiune din ocean care se întindea de la insulă spre marginea groasă a mesei. Le arătă un tub minuscul ce străbătea plasticul cenuşiu.

— Un tunel, explică el. Inginerii lui Suma au construit un tunel, care porneşte de la nivelul subteran cel mai adânc al lui Edo City şi se întinde zece kilometri până la coastă şi apoi alţi cincizeci pe sub fundul oceanului până la Soseki.

— Unu la zero pentru Suma, zise Pitt. Sateliţii noştri n-au înregistrat nici o mişcare suspectă deoarece pământul de la tunel a fost îndepărtat odată cu cel excavat în timpul construcţiei oraşului.

— O acoperire perfectă, zise Giordino, tentat de calambur. Călărea un scaun şi privea gânditor modelul miniatural. Era îmbrăcat în nişte blugi tăiaţi şi nimic altceva.

— Cel mai mare tunel din lume, zise Penner, depăşindu-l pe cel construit de japonezi, sub ocean, între Honshu şi Hokkaido.

Weatherhill mişca din cap într-o parte şi alta, uluit.

— O realizare incredibilă. Ce păcat că efortul n-a fost pus în slujba unui scop mai paşnic.

Ca inginer minier, Mancuso putea aprecia problemele enorme implicate într-un astfel de proiect gigantic.

— Lucrând numai dintr-o parte, trebuie să fi durat cel puţin şapte ani, zise el extrem de impresionat.

Penner scutură din cap.

— Lucrând după ceas, cu un echipament de săpare modern, inginerii lui Suma şi-au terminat treaba în patru…

— Cu atât mai fantastic, cu cât totul a fost dus la îndeplinire

într-un secret total.

Ochii lui Stacy nu părăsiseră modelul din clipa când acesta fusese expus.

Acum Penner ridică o secţiune a insulei ce le dezvălui un labirint miniatural de coridoare şi încăperi, toate împrăştiindu-se ca nişte spiţe ce porneau dintr-o imensă încăpere sferică.

— Aici avem macheta interiorului construcţiei. Scara poate fi uşor eronată, dar am făcut şi eu ce am putut după ciornele care ni le-a transmis Jim Hanamura.

— Cred că ai făcut o treabă senzaţională, zise Stacy admirând munca artizanală a lui Penner. Detaliul este atât de precis. Multe sunt pe ghicite, dar Kern a pus la treabă o echipă de ingineri şi proiectanţi şi aceştia au calculat dimensiunile la cote foarte apropiate de cele ale originalului. Se opri pentru a înmâna un teanc de dosare celor patru membri ai echipei MAIT aflaţi în baracă. Aici aveţi planurile capătului tunelului din Edo City şi ale centrului de control, aşa cum au fost acestea mărite şi detaliate de oamenii lui Kern.

Fiecare desfăcu desenele şi studie amplasamentul construcţiei care reprezenta cea mai neagră ameninţare cu care se confruntase vreodată lumea liberă de la criza rachetelor cubaneze. Nimeni nu vorbi în timp ce examinau pasajele, memorau înscrisurile de pe uşi şi cercetau dimensiunile.

— Centrul trebuie să fie la vreo trei sute de metri sub suprafaţa insulei, observă Mancuso.

— Pe insulă nu există pistă de aterizare sau vreun doc, murmură Stacy concentrată. Singura modalitate de intrare este cu elicopterul sau de la Edo City prin tunel.

Pitt îşi sorbi ultima înghiţitură de tequila.

— Nu se poate ajunge acolo pe mare decât dacă forţa de asalt ar fi constituită din alpinişti profesionişti. Şi chiar dacă ar fi aşa, vor fi prinşi de sistemele de apărare ale lui Suma ca furnicile ce se caţără pe un zid alb.

— Ce sunt clădirile acelea de la suprafaţă? întrebă Weatherhill.

— Un refugiu de lux pentru funcţionarii superiori ai lui Suma. Se întâlnesc acolo pentru conferinţe de afaceri. Este de altfel un loc ideal pentru întâlniri secrete cu politicieni, birocraţi ai guvernului şi şefi ai lumii interlope.

— Pictura lui Schimzu prezenta o insulă lipsită de vegetaţie, zise Pitt. Iar acum jumătate din insulă pare a fi acoperită de copaci.

— Aceştia au fost plantaţi de grădinarii lui Suma în ultimii douăzeci de ani, explică Penner.

Mancuso îşi frecă nasul, gânditor.

— Nu există nici un lift între refugiul de lux şi centrul de control?

Penner scutură din cap.

— Nu apare nimic în acest sens în planuri. Nu putem risca pătrunderea prin galerie, dacă aceasta nu e localizată.

— Un dispozitiv subteran în acest scop necesită o ventilaţie exterioară.

— Echipa noastră de specialişti consideră că mai multe case din zonă constituie acoperiri mascate pentru ventilaţii de aer şi conducte de evacuare.

— Am putea să încercăm. Weatherhill râse. Mă pricep la conducte.

Penner ridică din umeri.

— Din nou nu avem suficiente informaţii. E posibil ca aerul să fie pompat de la Edo, iar reziduurile să fie returnate şi evacuate în canalul de scurgere al oraşului.

Pitt îl privi pe Penner.

— E posibil ca Loren şi Diaz să fie ţinuţi prizonieri pe insulă?

Penner ridică din umeri în semn că nu ştie.

— Nu e exclus. Până acum nu am dat de urma lor. Dar construirea unor spaţii confortabile pe o insulă inexpugnabilă ar crea un sălaş ideal pentru ascunderea unor ostatici.

— Ostatici, da, zise Stacy, dar în ce condiţii? Nu s-a auzit nimic despre doamna Smith şi senatorul Diaz din momentul în care au fost răpiţi.

— Nu s-au primit solicitări, explică Penner, care să-l forţeze pe Preşedinte la un joc de aşteptare. Şi, până în momentul în care am putea să-i oferim suficiente informaţii pentru a lua decizia unei operaţiuni de salvare, nu va da acest ordin.

Giordino îl fixă pe Penner cu un aer uşor contemplativ.

— Trebuie să existe un plan de salvare, întotdeauna există un plan.

— Avem unul, răspunse Penner, luându-şi un fel de angajament. Don Kern a pus la cale o operaţiune complicată, dar viabilă, pentru a pătrunde în sistemele electronice ale centrului şi a le dezafecta.

— Despre ce fel de apărare e vorba? întrebă Pitt. Suma nu ar fi investit atât de mult efort şi bani în a opta minune a luminii

moderne fără să o protejeze la maximum.

— Nu putem fi în întregime siguri. Privirea lui Penner se plimbă peste macheta insulei cu o expresie de îngrijorare. Cunoaştem foarte bine tehnologia militară şi de securitate de care dispune Suma şi presupunem că a instalat cei mai buni senzori din lume. Echipament radar sofisticat pentru uscat şi mare, de sonări pentru protecţia subacvatică, aparate laser şi de căldură care să protejeze uscatul. Pe lângă toate acestea există şi o armată de roboţi înarmaţi.

— Şi să nu uităm, un arsenal de rachete ascunse pentru uscat şi mare.

Cuvintele fură rostite de Pitt.

— N-o să fie o treabă uşoară, zise Weatherhill, într-o sintagmă comună.

Giordino îl privi pe Penner amuzat şi curios.

— Mie mi se pare că e necesar un asalt format din cel puţin cinci forţe speciale, precedat de un atac aviatic şi un bombardament din partea unei flote de război pentru a străpunge apărarea; cred că e singura modalitate ca să pătrundă cineva în interiorul acelor stânci.

— Şi pe lângă asta, adăugă Pitt, nu excludem nici existenţa unei bombe nucleare formidabile.

Penner zâmbi mânzeşte.

— Din moment ce nici una din sugestiile dumneavoastră nu se potriveşte planurilor noastre, va trebui să folosim alte metode ca să îndeplinim misiunea.

— Lasă-mă să ghicesc. Mancuso era cinic. Când spuse asta arătă cu mâna spre Stacy, Weatherhill şi spre sine. Noi, ăştia trei, intrăm prin tunel.

— Voi cei cinci veţi pătrunde acolo, murmură Penner încetişor. Dar nu toţi prin tunel.

Stacy bolborosi surprinsă:

— Frank, Timothy şi cu mine suntem specializaţi în intrări forţate. Dirk şi Al sunt specialişti în operaţiuni submarine. Nu au nici îndemânarea şi nici experienţa pentru o operaţiune specială de penetraţie. Fireşte, doar nu aveţi intenţia să-i trimiteţi şi pe ei.

— Ba da, insistă Penner ferm. Nu sunt atât de neajutoraţi precum sugerezi tu.

— O să ne punem costumele negre *ninja* şi să o zburătăcim prin tunel ca liliecii?

Cinismul din vocea lui Pitt era evident.

— Nici vorbă, zise Penner calm. Tu şi cu Al veţi apărea pe insulă pentru a crea o diversiune, care să coincidă cu pătrunderea celorlalţi dinspre Edo City.

— Nu cu paraşuta, mormăi Giordino. Doamne, nu suport paraşutele.

— Deci aşa! zise Pitt gânditor. Marele Pitt şi minunatul Giordino zboară în fortăreaţa secretă a lui Hideky Suma suflând din cornul de vânătoare, bătând clopotele şi tobele. Apoi sunt executaţi de samurai ca spioni. Ce drăguţ din partea dumitale, Penner! Eşti sigur că am acceptat?

— Există un anume risc, sunt de acord, zise Penner parcă apărându-se. Dar nu am intenţia să vă trimit la moarte.

Giordino se uită la Pitt.

— Tu n-ai impresia că ne cam iau de papagali?

— Ne consideră imbecili de tot.

Cu intuiţia lui deosebită, Pitt înţelese că directorul Operaţiunilor pe Teren nu făcea acest lucru de capul lui. Planul venise de la Kern, cu aprobarea lui Jordan şi, mai mult decât atât, la indicaţia Preşedintelui. Se întoarse şi o privi pe Stacy. Expresia de pe chipul ei spunea: „Nu te duce!”

— O dată ajunşi pe insulă, ce se va întâmpla? îl chestiona el.

— Încercaţi să nu fiţi prinşi cât mai mult timp posibil pentru a distrage atenţia forţelor de securitate ale lui Suma şi vă ascundeţi până când putem să organizăm o operaţiune de salvare pentru întreaga echipă.

— Împotriva unei echipe de securitate profesioniste, nu vom rezista mai mult de zece minute.

— Nu ne aşteptăm la miracole.

Pitt zise.

— Ei bine?

— Cum adică?

— Cădem din cer şi ne jucăm de-a v-aţi ascunselea, în timp ce trei profesionişti se furişează pe ascuns printr-un tunel de şaizeci de kilometri. Sentimentul de iritare, neîncredere şi disperare fu acoperit de hotărârea lui Pitt. Acesta e planul? Asta e tot?

— Da, zise Penner, evitând cu bună ştiinţă privirea scăpărătoare a lui Pitt.

— Cred că amicii dumneavoastră din Washington au gândit cam cu fundul acest minunat plan creator.

În sinea lui, Pitt nu se îndoia de decizia pe care o luase. Dacă exista cea mai mică şansă ca Loren să fie prizonieră pe insulă, se

va duce.

— De ce nu puteţi întrerupe ca atare sursa de curent electric care îi alimentează de pe uscat? întrebă Giordino.

— Deoarece centrul de control este cu totul independent, răspunse Penner. Are propriul său generator.

Pitt îl privi pe Giordino.

— Ce zici, bătrâne Al?

— Există gheişe prin partea locului?

— Suma angajează numai femei frumoase, răspunse Penner cu un zâmbet slab.

Pitt întrebă.

— Cum o să ajungem acolo pe calea aerului fără a fi doborâţi?

Penner afişă un zâmbet care prevestea ceva bun.

— Această parte a planului comportă un element care sperăm să aibă succes.

— Cam aşa ar trebui, zise Pitt cu o privire de gheaţă în ochii de opal. Altminteri cineva o s-o păţească foarte rău.

44

Aşa cum sugerase Penner, a fi ars în flăcări într-un avion nu era o perspectivă probabilă. Planoarele extrem de uşoare, în care Pitt şi Giordino urmau să zboare de pe rampa de lansare a navei militare *Ralph R. Bennett,* aveau aspectul unor bombardiere Stealtb. Erau vopsite în cenuşiu închis şi aveau aceeaşi formă ciudată stil Buck Rogers care le făcea de nedetectat pe aparatul radar.

Stăteau ca nişte, cărăbuşi ciudaţi la umbra imensului radar al navei în formă de cutie. Sistemul, înalt de şase etaje, era format din optsprezece mii de elemente de antenă care captau o gamă largă de date secrete despre testele cu rachete sovietice, cu un incredibil grad de acurateţe. Nava Ralph R. Bennett fusese retrasă de la misiunea ei din apropierea peninsulei Kamciatka din ordin prezidenţial, pentru a lansa planoarele şi pentru a înregistra activitatea din interiorul şi din împrejurimile insulei Soseki.

Locotenentul comandant Raymond Simpson, un bărbat în jur de treizeci de ani, cu păr blond decolorat de soare, stătea pe punte în apropierea oamenilor de la NUMA. Avea un aer de exigenţă competentă, în timp ce urmărea cu multă atenţie activitatea oamenilor din echipa de întreţinere, care roiau în jurul micuţelor planoare, alimentându-le cu carburanţi şi verificând instrumentele şi butoanele de control de la bord.

— Crezi că putem reuşi fără un zbor de verificare? întrebă Pitt.

— E un fleac pentru nişte piloţi încercaţi ca voi, răspunse Simpson senin. O dată ce îi prindeţi şpilul, în timp ce staţi pe burtă, veţi dori să luaţi unul acasă şi să-l folosiţi în scop personal.

Pitt nu văzuse niciodată un astfel de planor ultrauşor, cu formă ciudată, până când el şi cu Giordino aterizaseră pe navă cu un aparat cu motor Osprey în urmă cu o oră. Acum, numai după patruzeci de minute de instrucţiuni, se aştepta de la ei să zboare cu ele mai mult de o sută de kilometri în plin ocean şi să aterizeze în condiţii bune pe suprafaţa periculos de accidentată a insulei Soseki.

— Cât de bătrâne sunt păsările astea? întrebă Giordino.

— *Ibis X-20,* îl corectă Simpson, este nou-nouţ.

— Oh, Dumnezeule, gemu Giordino. Sunt încă în fază de

experiment.

— Cam aşa ceva. Nu şi-au încheiat încă programul de testări. Îmi pare rău că n-am putut să vă dau un aparat mai verificat, dar oamenii voştri din Washington erau groaznic de grăbiţi şi au insistat să vi le punem la dispoziţie în optsprezece ore, în timp ce noi ne aflam în celălalt capăt al lumii.

Pitt zise gânditor.

— Zboară, nu-i aşa?

— Da, fireşte, zise Simpson cu entuziasm. Eu însumi am zece ore de zbor cu ele. Aparate de zbor super. Destinate zborurilor de recunoaştere pentru un singur om. Acţionate de ultimele prototipuri de motoare cu turbină compactă, care oferă o viteză de deplasare de trei sute de kilometri pe oră şi o rază de acţiune de o sută douăzeci de kilometri. *Ibis* este cel mai perfecţionat planor cu motor din lume.

— Poate dacă eşti trecut în rezervă, poţi să deschizi o afacere cu ele, zise Giordino sec.

— Aş vrea eu, zise Simpson fără să sesizeze înţepătura. Cârmaciul navei radar, comandantul Wendell Harper, păşi pe pista de aterizare, ţinând o fotografie mare în mână. Înalt şi vânjos, cu un burdihan serios, mersul crăcănat al lui Harper îi dădea acestuia aspectul unui om care tocmai traversase câmpiile din Kansas călare pe un ponei.

— Meteorologul nostru ne-a promis că veţi beneficia de un vânt de patru noduri în timpul zborului, zise el încântat. Deci nu aveţi probleme cu carburantul.

Pitt dădu din cap în semn de salut.

— Sper ca satelitul nostru de recunoaştere să fi descoperit un loc de aterizare decent.

Harper întinse o fotografie făcută din satelit şi mărită de computer pe un cluason.

— Nu e exact Aeroportul O’Hare din Chicago, singurul loc plat de pe insulă e o porţiune acoperită de iarbă ce măsoară douăzeci de metri lăţime pe şaizeci lungime.

— E loc suficient pentru aterizare cu vântul în faţă, îşi spuse Simpson părerea cu optimism.

Pitt şi Giordino se apropiară şi priviră la fotografia surprinzător de amănunţită. Elementul central era o grădină amenajată în mijlocul unei pajişti dreptunghiulare, deschisă numai în partea de est. Celelalte trei laturi erau strâns mărginite de copaci, tufişuri şi clădiri cu acoperiş de pagodă, cu înalte podeţuri curbate ce

duceau de la balcoanele deschise spre un eleşteu oriental dintr-un capăt.

Ca acei condamnaţi cărora tocmai li s-a spus că au de ales între a fi spânzuraţi sau împuşcaţi la zid, Pitt şi Giordino se priviră unul pe altul în ochi şi schimbară zâmbete cinice, obosite.

— Ascunde-te până eşti salvat, murmură Giordino nefericit. De ce am eu sentimentul că s-a falsificat rezultatul alegerilor?

— Chiar aşa, îl aprobă Pitt. E ca şi cum ai pune morţii să voteze.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Harper inocent.

— Suntem victimele artei de a convinge, răspunse Pitt. Cineva de la Washington a profitat de firea noastră credulă.

Harper păru stingherit.

— Vreţi să renunţaţi la operaţiune?

— Nu, oftă Pitt. Dacă e bal, bal să fie.

— Nu vreau să vă presez, dar ne desparte doar o oră de apusul soarelui. Aveţi nevoie de lumina zilei ca să puteţi pătrunde pe insulă.

În acel moment, şeful de echipaj al lui Simpson îşi făcu apariţia şi îl informă că planoarele cu motor erau gata de zbor.

Pitt privi spre micuţul şi fragilul aparat de zbor. Cuvântul planor era prea mult spus. Fără suportul puternic al motorului său cu turbină, ar fi căzut ca o cărămidă. Spre deosebire de aripa lată şi lungă a unui planor adevărat, cu labirintul ei de fier şi cabluri, aripioarele de metal ale planorului *Ibis* erau scurte, butucănoase şi fixate pe interior. Îi lipsea totodată aripa planorului care se opunea pierderii de viteză şi răsucirilor. Îşi aminti de zicala cu bondarul care nu are calităţile necesare zborului, totuşi zboară la fel de bine, dacă nu chiar mai bine decât multe alte insecte pe care Mama Natură le-a proiectat aerodinamic.

După terminarea verificării dinaintea zborului, echipajul se înşiră pe o latură a pistei de decolare. După părerea lui Pitt, erau ca spectatorii de la o cursă automobilistică ce anticipează un accident.

— Poate aterizăm la timp pentru cocktail-uri, zise el punându-şi casca.

Cu un calm de rutină Giordino pur şi simplu căscă.

— Dacă ajungi primul acolo, comandă-mi imediat un pahar cu vodka-martini.

Harper îşi dădu seama că această nonşalanţă glacială era,

forma supremă de nervozitate emoţională pe care aceşti bărbaţi erau capabili s-o arate.

— Mult noroc, zise el strângându-le mâna cu putere. Vă vom urmări tot timpul pe monitor. Amintiţi-vă să activaţi dispozitivul de semnalizare după ce aterizaţi. Vrem să comunicăm Washington-ului că aţi aterizat cu bine.

Pitt îi oferi un zâmbet crispat.

— Dacă pot.

— Să nu vă îndoiţi de asta, zise Simpson urmărind să le ridice moralul. Să nu uitaţi să puneţi în funcţiune dispozitivul de autodistrugere. N-are rost să le facem cadou japonezilor mostre din cea mai modernă tehnologie a noastră.

— La revedere şi vă mulţumim dumneavoastră şi echipajului pentru ajutor.

Giordino îl atinse pe Pitt pe umăr, făcu semn cu ochiul încurajator şi, fără alt cuvânt, se îndreptă spre aparatul lui.

Pitt se apropie de planorul său cu motor şi se strecură înăuntru prin spate, printr-un bocaport îngust din fuselajul acoperit cu pânză, târându-se pe burtă, până când corpul lui se potrivi contururilor unui suport de cauciuc de mărimea unui trup omenesc.

Capul şi umerii erau ridicaţi puţin mai sus decât picioarele, coatele atârnându-i libere la un centimetru deasupra podelei. Îşi potrivi hanul de siguranţă şi curelele care îi strângeau umerii şi şezutul. Apoi îşi vârî picioarele întinse în dispozitivele de apucare de pe stabilizatorul vertical şi pedalele de frână şi, în fine, apucă maneta de control scurtă şi groasă în timp ce potrivea jicloarele.

Făcu semn cu mâna prin parbrizul minuscul spre membrii echipajului care aşteptau să îndepărteze cablurile de legătură şi acţionă butonul de contact. Turbina, mai mică decât un butoi de bere, îşi spori încet vuietul până când acesta se transforma într-un ţipăt ascuţit. Privi spre Giordino, reuşind să vadă doar o pereche de ochi căprui inteligenţi. Pitt ridică în sus degetul cel mare în semn de baftă, răspunzându-i-se în acelaşi fel, gestul fiind însoţit de un rânjet al lui Giordino.

O ultimă verificare a instrumentelor, pentru a se asigura că motorul funcţionează aşa cum era scris în manualul de zbor, pe care de-abia avusese timp să-l frunzărească şi o ultimă privire spre fanioanele aparatului care începuseră să fâlfâie în vântul ce se stârnise din stânga.

Spre deosebire de un portavion, o decolare directă era blocată

de suprastructura şi amplasamentul marelui radar, aşa încât comandantul Harper adusese vasul în bătaia vântului tăios.

Pitt apasă pe frână cu degetele picioarelor. Apoi acţiona jiclorul simţind cum *Ibis*-ul dă să zvâcnească înainte. Marginea pistei de zbor părea deranjant de aproape. Forţa de ridicare a *Ibis*-ului se manifestă la patruzeci şi cinci de kilometri pe oră. Forţa vântului şi viteza navei *Bennett* îi imprimă din start o viteză de douăzeci şi cinci de kilometri pe oră, dar mai trebuia să sporească viteza cu încă douăzeci de kilometri pe oră înainte ca roţile de aterizare să se ridice în aer.

Momentul deciziei. Făcu semn echipajului să elibereze cablurile de legătură. Apoi Pitt acţionă jiclorul şi *Ibis*-ul se scutură sub forţa vântului şi la impulsul propriei sale turbine. Cu ochii fixaţi pe capătul pistei de zbor, Pitt eliberă frânele şi aparatul ţâşni înainte. Cinci metri, zece şi apoi uşurel, dar ferm trase maneta de control înapoi. Roata din botul micuţ al planorului se ridică şi Pitt văzu norii. După numai trei metri ţâşni cu *Ibis*-ul spre cer deasupra oceanului agitat.

Se înclină, apoi la patruzeci de metri, se redresă şi îl văzu pe Giordino ridicându-se în aer în spatele lui. Descrise un cerc deasupra navei înclinând aripile planorului în semn de salut către echipajul lui *Ralph R. Bennett* şi puse aparatul pe direcţia vest, către insula Soseki. Apele Pacificului forfoteau sub trenul de aterizare al *Ibis*-ului, vopsite parcă într-un auriu scăpărător şi irizant în lumina asfinţitului.

Pitt acţiona jiclorul din nou pentru o viteză de croazieră. Şi-ar fi dorit să pună micuţul planor la încercare, să câştige altitudine şi să încerce nişte acrobaţii. Dar nu era să fie. Orice mişcări bruşte puteau să apară pe ecranul radarelor japoneze. Zborul direct şi la aceeaşi altitudine, foarte joasă, deasupra valurilor, făcea *Ibis*-ul invizibil.

Pitt începu acum să se întrebe dacă nu-l aştepta un comitet de recepţie. Nu prea vedea cum va putea scăpa, o dată misiunea îndeplinită. Frumoasă urzeală, se gândi el sumbru. Să aterizezi forţat în curtea din faţă a lui Suma, venind din neant şi să provoci un balamuc în rândul forţelor de securitate pentru a crea un culoar pentru alţii.

Echipajul de pe *Bennett* detectase semnalele radar trimise de paznicii lui Suma, dar comandantul Harper hotărâse să nu le bruieze. Permise ca *Bennett* să fie interceptat presupunând, pe bună dreptate, că şefii sistemului de apărare de pe insulă se vor

relaxa, văzând că singuraticul vas american naviga în tihnă spre răsărit, de parcă s-ar fi aflat într-un voiaj de rutină.

Pitt se concentra asupra zborului, fiind cu ochii pe busolă. La, actuala viteză, calculă el, trebuia să aterizeze pe insulă în treizeci şi cinci de minute. O mică deviere de câteva grade la nord sau la sud şi puteau s-o piardă complet din vedere.

Era un zbor în care trebuia să se descurce singur. *Ibis*-ul nu-şi putea permite la bord greutatea suplimentară a unui computer sau a unui pilot automat. Reverifică viteza, direcţia vântului şi a planorului de patru ori, pentru a se asigura că nu s-au strecurat erori.

Gândul de a rămâne fără combustibil şi de a fi înghiţit de oceanul nemilos în toiul nopţii era ceva de care se putea lipsi.

Pitt observă mohorât că aparatele de comunicare radio fuseseră îndepărtate. Fireşte, la ordinul lui Jordan, aşa încât nici el şi nici Giordino să nu fie tentaţi să se lanseze în conversaţii banale dezvăluindu-şi astfel prezenţa.

După douăzeci şi şapte de minute, la orizont se vedea doar un mic arc de soare când Pitt privi în faţă prin parbriz.

Iat-o, o pată învăluită în umbre purpurii între ocean şi cer, mai mult imaginară decât reală. Aproape imperceptibil deveni o insulă extrem de tangibilă, stâncile ei crestate ridicându-se vertical din valurile mişcătoare care se zdrobeau de baza lor. Pitt se întoarse şi privi ferestruica laterală. Giordino era la zece metri în spate, în partea dreaptă. Pitt începu să legene aripile planorului şi arătă cu mâna. Giordino se apropie mai mult, până când Pitt îl văzu dând din cap drept răspuns şi gesticulând cu mâna spre insulă.

O ultimă verificare a instrumentelor şi apoi aplecă planorul într-o parte zburând până când ajunse în centrul insulei, venind dinspre răsărit de pe cerul ce începea să se întunece. Nu aveau voie să se învârtă pe deasupra pentru a studia amplasamentul terenului, nici posibilitatea unei a doua aterizări în cazul în care veneau prea jos sau prea sus. Surpriza era singurul lor prieten. Aveau o singură şansă: să îşi aşeze micile planoare pe gazonul grădinii înainte ca rachetele de suprafaţă să ţâşnească în urmărirea lor. Văzu clar acoperişurile pagodelor şi spaţiul dintre copaci din grădina descoperită. Zări un aerodrom pentru elicoptere care nu era marcat pe fotografia lui Penner, dar îl ignoră considerându-l un loc de aterizare secundar pentru că era prea mic şi mărginit de copaci.

O răsucire uşoară a încheieturii spre stânga, spre dreapta şi apoi ţinu maneta strâns. Coborî jiclorul sărind câte o canelură de fiecare dată. Oceanul era estompat, stânca falnică se apropia umplând repede suprafaţa parbrizului. Trase uşor de manetă în spate şi apoi dintr-o dată, de parcă i s-ar fi smuls un covor de sub picioare, oceanul dispăru şi roţile trecură iute ca fulgerul doar la câţiva metri deasupra rocii dure de lavă a insulei.

Fără să privească în părţi, atinse uşor pedala de cârmă din dreapta pentru a compensa un vârtej. Pluti deasupra unui pâlc de tufişuri, pneurile trenului de aterizare brăzdând vârfurile acestora. Jiclorul fu trecut pe zero şi *Ibis*-ul îşi încetini planarea. O smucitură uşoară a manetei şi planorul cu motor ateriză. Simţi roţile lovind pământul cu un zgomot surd, când atinseră pajiştea la cinci metri de marginea unui rond de flori.

Delicat, dar ferm, Pitt apăsă frânele. Nu se întâmplă nimic. Nu simţi nici o forţă de încetinire care să-i împingă corpul înainte. Iarba era udă şi pneurile alunecau pe pajişte de parcă ar fi fost unse cu ulei. Impulsul de a împinge jiclorul în faţă până la capăt şi a acţiona din nou maneta fu extrem de puternic, cu atât mai mult cu cât capul lui se afla doar la câţiva centimetri de botul *Ibis*-ului. Impactul cu un copac, o clădire, un perete de stâncă? Drept în faţă, un şir de tufişuri aprinse de ruginiul şi auriul autumnal, ascundea orice posibil obstacol solid din spate.

Pitt se încordă, aplecă capul în jos şi se ţinu bine. Aparatul încă se deplasa cu treizeci de kilometri pe oră când ţâşni printre tufişuri sfâşiindu-şi aripile şi brăzdând cu zgomot apele unui mic eleşteu populat de crapi imenşi.

Un moment se lăsă o tăcere de moarte, spartă câteva clipe mai târziu de zgomotul lemnului sfărâmat, când *Ibis*-ul lui Giordino spintecă tufişurile în apropierea aparatului distrus al lui Pitt şi se opri într-o grădină cu nisip, devastând nişte ronduri complicate greblate cu precizie şi artă.

Pitt se lupta să se debaraseze de hamul de siguranţă, dar era fixat cu curele de picioare, iar braţele nu aveau libertate de mişcare. Capul îi era cufundat pe jumătate în eleşteu şi trebuia să-şi ridice faţa deasupra ca să respire. Vedea cât se poate de clar o mulţime de crapi uriaşi albi, negri şi aurii căscând şi închizând gurile cu ochii mari şi rotunzi, fixându-l placid pe oaspetele nepoftit intrus în domeniul lor privat.

Fuselajul lui Giordino rămase relativ întreg şi reuşi să se degajeze fără nici o problemă. Se repezi spre eleşteu, sări în apă

şi avansă anevoios prin nămol şi lujerii de nuferi, ca un hipopotam înnebunit. Cu forţa acumulată în anii lungi de exerciţii fizice, rupse proptelele care fixau picioarele lui Pitt ca pe nişte scobitori. Apoi desfăcu hamul de siguranţă, îl scoase pe Pitt afară din aparatul mutilat şi îl trase pe mal.

— Eşti teafăr?

— Fluierele picioarelor învineţite şi degetul mare scrântit, răspunse Pitt. Mulţumesc că m-ai salvat.

— Îţi trimit nota de plată, zise Giordino, uitându-se scârbit la încălţările lui nămolite.

Pitt îşi scoase casca de protecţie şi o aruncă în eleşteu, făcându-i pe crapii molâi să se ascundă printre lujerele nuferilor. Dădu din cap spre planoarele cu motor avariate.

— Vor veni după noi. Ai face mai bine să opreşti dispozitivele de semnalizare şi să pui în funcţiune pe cele de distrugere.

În timp ce Giordino se puse pe treabă, anunţând nava Bennett de sosirea lor, înainte de a introduce temporizatoarele în micile pachete de plastic cu exploziv din interiorul aparatelor, Pitt se ridică cam înţepenit în picioare şi privi în jurul grădinii.

Aceasta părea pustie. Armata de paznici umani şi roboţi nu se materializa. Pridvoarele şi ferestrele clădirilor păreau lipsite de viaţă. Îi era imposibil să creadă că cineva, aflat în spatele pereţilor subţiri ai construcţiilor în stil japonez, nu auzise urletul motoarelor cu turbină şi zgomotele produse de cele două impacturi. Trebuiau să trăiască oameni prin împrejurimi. Grădinarii erau probabil prin apropiere, căci terenurile arătau impecabil şi demonstrau o îngrijire constantă.

Giordino se întoarse.

— Avem mai puţin de două minute să plecăm de aici înainte de explozie, zise el repede.

— Eu am şters-o, vorbi Pitt în timp ce o luă la fugă spre zona împădurită din spatele aşezării.

Şi apoi îngheţă brusc, când o ciudată voce electronică strigă:

— Rămâneţi unde sunteţi!

Pitt şi Giordino reacţionară amândoi ţâşnind la adăpost, în spatele arbuştilor deşi şi a copacilor, ghemuindu-se şi încercând să se distanţeze de urmăritorul necunoscut. Acoperiseră numai cincizeci de metri când dădură brusc peste un gard înalt brăzdat de fire electrice.

— Cea mai scurtă evadare din lume, murmură Pitt trist.

În acea clipă se declanşară exploziile de la bordul planoarelor,

la cinci secunde una de cealaltă. Pitt nu văzu, dar îşi imagină crapii urâţi şi indolenţi zburând prin aer.

El şi cu Giordino se întoarseră să înfrunte furtuna şi, deşi fuseseră avertizaţi, nu erau încă total pregătiţi pentru cele trei apariţii mecanice care ieşiseră din tufişuri în semicerc, tăindu-le toate căile de salvare. Cei trei roboţi nu arătau ca figurile semiumane din filme sau de la televizor. Aceştia se deplasau pe cauciucuri de tractor şi nu prezentau nici un fel de calitate umană, poate cu excepţia glasului.

Vehiculele mobile automate erau dotate cu un amestec de braţe articulate, camere video şi termale, difuzoare, computere şi o serie de puşti automate îndreptate direct spre Pitt şi Giordino.

— Vă rugăm nu vă mişcaţi sau veţi fi ucişi.

— Nu vorbesc din vârful buzelor, nu-i aşa? lui Giordino nu-i venea pur şi simplu să creadă.

Pitt îl studie pe robotul din centru şi după cât îşi dădu seama acesta părea să fie acţionat de la distanţă printr-un sistem sofisticat.

— Suntem programaţi să recunoaştem diferite limbi străine şi să răspundem în mod corespunzător, zise robotul din mijloc cu o voce dogită, dar care suna surprinzător de clar. Nu puteţi scăpa fără a fi ucişi. Armele sunt ghidate în funcţie de căldura trupurilor voastre.

Urmă un scurt moment de tăcere stânjenitoare când Pitt şi Giordino se uitară unul la celălalt, cu expresiile unor bărbaţi cărora li se încredinţase o misiune acum îndeplinită, dar care nu puteau face mai mult. Încet, cu grijă, îşi ridicară mâinile deasupra capului, conştienţi că ţevile armelor, aţintite spre ei în poziţie orizontală, nu aveau să şovăie.

— Presupun că am fost interceptaţi de o poteră mecanică, murmură Pitt încetişor.

— Cel puţin nu mestecă tutun, mormăi Giordino. Douăsprezece arme în faţă, un gard electrificat în spate, nu exista nici o cale de salvare.

Pitt mai speră doar că stăpânii roboţilor erau suficient de înţelepţi să-şi dea seama că el şi Giordino nu mai prezentau nici o ameninţare.

— A venit oare momentul să le cerem să ne ducă la şeful lor? vorbi Giordino cu un rânjet rece ca piatra.

— N-aş face asta dacă aş fi în locul tău, răspunse Pitt blând.

Nu e exclus să ne împuşte dacă folosim o formulare greşită.

45

Nimeni nu-i băgă în seamă pe Stacy, Mancuso şi Weatherhill când aceştia pătrunseseră în adâncurile lui Edo City cu destul de multă uşurinţă şi precizie. Expertul în machiaje de la Hollywood, pe care Jordan îl trimisese la Tokio, făcuse o treabă excepţională, aplicându-le cute false la ochi, realiniindu-le şi înnegrindu-le sprâncenele şi confecţionând peruci credibile de păr negru şi des. Datorită faptului că vorbea impecabil japoneza, Mancuso purta un costum de om de afaceri şi făcea pe şeful faţă de Stacy şi Weatherhill care purtau uniformele galbene ale echipei de inspectori tehnologici ai lui Suma.

Folosind date din raportul lui Jim Hanamura despre controalele de securitate, alături de cărţi de identitate şi coduri de trecere, oferite de un important agent britanic ce lucra în colaborare cu Jordan, trecură fără probleme de punctele de control şi ajunseră în cele din urmă la intrarea în tunel. Aici survenea partea delicată a operaţiunii. Paznicii şi maşinile de detectare a identităţii nu se dovediră greu de păcălit; dar, potrivit informaţiilor lui Penner din timpul ultimei lor întrevederi, bariera finală reprezenta testul cel mai dur.

Un sistem robotizat de securitate cu senzori îi întâmpină când pătrunseră într-o cameră zugrăvită în alb, puternic luminată, fără trăsături deosebite. Podeaua era lipsită de orice fel de mobilă, iar pereţii goliţi de picturi sau afişe. Uşa pe care intrară părea să fie singura intrare şi ieşire.

— Spuneţi ce doriţi, le ceru robotul într-o japoneză mecanică.

Mancuso ezită. I se spusese să se aştepte la santinele robotizate, dar nu la ceva ce arăta ca o conservă goală pe roţi, care emitea ordine.

— Dorim să intrăm în secţia de comunicaţii cu fibre optice pentru a verifica şi modifica sistemul, se supuse el încercând să-şi ascundă stânjeneala provocată de dialogul cu inteligenţa artificială.

— Numărul ordinului de lucru şi codul permisului de intrare.

— Ordinul de intervenţie urgentă 40-6-R pentru inspecţia sistemului de comunicaţie şi a programelor test.

Apoi îşi împreună mâinile deschise atingându-şi uşor degetele şi repetă cuvântul *sha* de trei ori. Speranţa lui Mancuso era că

agentul britanic le furnizase semnalul de trecere şi cuvântul de cod corect şi că le programase codurile genetice în memoria robotului de verificare a securităţii.

— Unul după altul, puneţi mâna dreaptă pe ecranul meu, le ordonă robo-paznicul.

Toţi trei stătură cuminţi la rând şi îşi lipiră palmele pe un mic ecran albastru luminos băgat în interiorul pieptului rotund al robotului ca un butoi. Acesta amuţi câteva clipe, prelucrând datele din computer şi comparând trăsăturile faciale şi dimensiunile corporale cu numele şi descrierea de pe discurile sale de memorie – un progres remarcabil, se gândi Weatherhill. Nu mai văzuse niciodată un computer care putea să-şi introducă în memorie datele primite de la o cameră video şi să prelucreze imaginile în timp util.

Rămaseră calmi şi indiferenţi, ştiind de la instructaj că robotul era programat să sesizeze cea mai mică urmă de nervozitate. Totodată îşi ţinură ochii fixaţi asupra lui. Privirile furişe şi ocolite ar fi trezit suspiciune. Weatherhill trase un căscat plictisit în timp ce codurile lor genetice şi amprentele erau verificate.

— Se confirmă libera trecere, zise robo-paznicul în cele din urmă. Apoi întregul perete din capătul celălalt al camerei goale zvâcni deschizându-se spre interior şi robotul rulă într-o parte. Puteţi intra. Dacă rămâneţi mai mult de douăsprezece ore trebuie să anunţaţi echipa de securitate numărul 6.

Agentul secret britanic se descurcase. Trecuseră obstacolul fără probleme. Intrară printr-o uşă într-un coridor mochetat care ducea la tunelul principal. Ieşiră pe un peron de îmbarcare când o sonerie ţiui şi se aprinseră nişte lumini roşii şi albe. Un tren de serviciu, încărcat cu materiale de construcţie, Se retrăgea dintr-un întins depou subteran cu şine ce convergeau la intrarea tunelului principal pe care Mancuso îl aprecie ca având un diametru de patru metri.

După alte trei minute sinistre de tăcere desăvârşită, un vagon din aluminiu, cu un acoperiş bombat din sticlă, care putea adăposti zece oameni, se apropie de peron pe o singură şină. Interiorul era gol, nimeni nu acţiona manetele de control. O uşă se deschise alunecând cu un sâsâit uşor şi intrară.

— Un Maglev, zise Weatherhill încetişor.

— Un ce? întrebă Stacy.

— Maglev, de la „levitaţie magnetică”. Este conceptul bazat pe respingerea şi atracţia dintre doi magneţi. Interacţiunea

dintre magneţii puternici montaţi sub tren cu alţii aliniaţi pe o singură şină ascuţită spre centru deplasează vagoanele pe un câmp electromagnetic de aceea folosesc de obicei termenul de tren plutitor.

— Japonezii au inventat cel mai avansat sistem din lume, adăugă Mancuso. O dată ce au putut stăpâni răcirea superconductorilor electromagnetici de la bord, au obţinut un vehicul care pur şi simplu zboară la câţiva inci deasupra şinei cu viteza avionului.

Uşile se închiseră şi micuţul vagon staţiona în timp ce senzorii computerizaţi aşteptau semnalul de liberă trecere. O lumină verde se aprinse deasupra şinei şi alunecară fără zgomot spre linia principală, câştigând viteză până când lămpile cu vapori de sodiu, încastrate în tavanul tunelului, se transformară într-o ceată galbenă care îţi lua vederea.

— Cât de repede mergem? se întrebă Stacy.

— Viteza aproximativă ar fi trei sute douăzeci de kilometri pe oră, răspunse Weatherhill.

Mancuso aprobă din cap.

— La această viteză călătoria ar trebui să dureze numai aproximativ cinci minute.

Se părea că trenul plutitor nici nu atinsese viteza obişnuită când începu să încetinească. Cu fineţea unui ascensor din zgârie-nori se opri uşor. Ajunseseră pe alt peron pustiu. De îndată ce coborâră, vagonaşul porni, luă o turnantă trecând pe şina opusă şi acceleră înapoi spre Edo City.

— Capătul liniei, zise Mancuso încetişor.

Se întoarse şi îi conduse prin singura uşă de pe peron. Aceasta dădea în alt coridor mochetat, care se întindea pe treizeci de metri, până în faţa unui ascensor.

Înăuntru, Weatherhill dădu din cap spre numerele arabe de pe butoanele de control.

— Sus sau jos?

— Câte etaje sunt şi la care din ele ne aflăm acum? întrebă Stacy.

— Douăsprezece. Suntem la doi.

— Schiţele lui Hanamura indicau numai patru, zise Mancuso.

— Trebuie să fi fost schiţe preliminare care ulterior au fost schimbate.

Stacy privi gânditoare panoul luminat.

— E tot ce ştim despre amplasamentul centrului de comandă.

— Fără instrucţiuni exacte la secţia de electronică computerizată, zise Weatherhill, va trebui să cercetăm schiţele noastre iniţiale şi să ajungem la generatorul de curent electric.

— Dacă putem da de el fără a trezi suspiciune, se plânse Mancuso.

— Acolo trebuie să ajungem. Urmărirea cablurilor electrice până la sursă ne va lua mai puţin timp decât să încercăm să dăm de centrul de control.

— Douăsprezece etaje de încăperi şi coridoare, murmură Stacy îngrijorată. Am putea să bântuim degeaba ore întregi.

— Suntem aici, nu avem altă alternativă, zise Mancuso privind la ceas. Dacă Pitt şi Giordino au reuşit să aterizeze pe suprafaţa insulei şi să distragă atenţia sistemelor de securitate ale lui Suma, ar trebui să avem suficient timp pentru a planta explozivele şi să ne retragem prin tunel spre Edo City.

Weatherhill îi privi pe Stacy şi Mancuso, apoi spre panoul liftului. Ştia exact cum se simţeau, cu nervii încordaţi, minţile în alertă, trupurile gata de acţiune. Ajunseseră atât de departe şi totul depindea acum de deciziile ce urmau să le ia în următoarele câteva minute. Apăsă pe butonul numărul 6.

— Să încercăm etajul din mijloc, zise el cu o logică practică.

Mancuso ridică geanta care ascundea două arme automate şi o prinse sub un braţ. Imobili, el Stacy şi Weatherhill stăteau cuprinşi de o nelinişte stânjenitoare. Câteva clipe mai târziu se auzi un clinchet, lumina indicatoare pentru etajul şase se aprinse şi uşile se deschiseră.

Mancuso o luă înainte, cu Stacy şi Weatherhill în spatele său. Când se opri brusc după doi paşi, nici nu-i simţi pe ceilalţi care dădură peste el. Rămaseră locului şi se uitară ca preotul satului într-o călătorie în spaţiu pe Marte.

Totul în interiorul unei vaste galerii boltite semăna cu agitaţia practică pe care te-ai aştepta s-o vezi din partea unei armate întregi de lucrători eficienţi ai unei linii de asamblare, numai că nu se auzeau ordine vorbite, strigăte sau conversaţii de grup. Toţi specialiştii, tehnicienii şi inginerii, care lucrau într-un mare semicerc de computere şi console cu instrumente, erau roboţi de nenumărate forme şi mărimi diferite.

O nimeriseră din prima încercare. Fără să-şi dea seama, Weatherhill apăsase pe butonul etajului care ducea direct spre creierul electronic al centrului nuclear de comandă al lui Suma. Nu exista personal uman nici unde în complex. Întreaga forţă de

muncă era total automatizată şi alcătuită din maşini sofisticate de înaltă tehnologie care lucrau douăzeci şi patru de ore pe zi, fără pauză de cafea, de masă sau concediu medical. O operaţiune de neimaginat pentru un lider sindicalist american.

Majoritatea rulau pe roţi, alţii pe şenile de tractor. Unii aveau nu mai puţin de şapte braţe articulate care germinau, ca tentaculele unei caracatiţe, din cărucioare pe roţi, câţiva ar fi putut trece drept dispozitive multifuncţionale familiare găsite în cabinetul unui dentist. Dar nici unul nu se deplasa pe picioare şi nu semăna nici pe departe cu C3PO din *Războiul Stelelor* sau cu Robby din *Planeta Interzisă.* Roboţii erau cufundaţi în programele lor de activitate individuală şi îşi vedeau de treabă fără să se sinchisească de musafirii nepoftiţi.

— Nu ai sentimentul că am devenit demodaţi? şopti Stacy.

— Nu e bine, zise Mancuso. Am face mai bine să ne înapoiem la lift.

Weatherhill scutură din cap.

— Nici vorbă. Acesta este complexul pe care am venit să-l distrugem. Nu sunt programate să intre în legătură cu oamenii. Şi nici nu există paznici roboţi prin preajmă. Cred că Pitt şi Giordino ne-au salvat, distrăgându-le atenţia. Eu zic să trimitem muşuroiul ăsta de furnici automatizate în lună.

— Ascensorul s-a mişcat, zise Stacy, apăsând pe butonul „jos”. În următorul minut nu vom mai avea cu ce merge.

Mancuso nu mai pierdu timpul cu discuţii. Aşeză servieta pe podea şi începu să desfacă pacheţelele cu explozive de plastic C-8 prinse cu bandă adezivă în jurul fluierelor picioarelor. Ceilalţi doi procedară la fel.

— Stacy, secţia de computere. Tim, sistemele fundamentale ale bombelor nucleare. Eu mă ocup de dispozitivele de comunicaţii.

De abia apucaseră să facă cinci paşi spre obiectivele alese când răsună o voce bubuitoare prin pereţii de beton ai încăperii.

— Rămâneţi pe loc! Nu vă mişcaţi, altfel veţi muri cu siguranţă! O engleză perfectă, cu o umbră vagă de accent japonez şi o voce rece şi ameninţătoare.

Surpriza era totală, dar Mancuso încercă s-o ignore, căutând o ţintă pentru armele automate din geantă.

— Suntem ingineri aflaţi în inspecţie pentru efectuarea unui program test. Vreţi să vedeţi şi să auziţi codul de liberă trecere?

— Toţi inspectorii şi inginerii umani împreună cu codurile lor

au fost îndepărtaţi când vehiculele complet autonome au putut să îndeplinească programele acestora fără supraveghere şi intervenţie umană, bubui vocea.

— Nu am ştiut de această schimbare. Am primit dispoziţie din partea şefului nostru să inspectăm comunicaţiile cu fibre optice, insistă Mancuso în timp ce apăsa cu degetul un buton secret de pe fundul servietei.

Apoi uşa ascensorului se deschise şi Roy Orita păşi pe podeaua centrului de control. Tăcu câteva clipe, cercetându-i cu priviri în care se citea un oarecare respect pentru foştii săi colegi din echipa MAIT.

— Ce act de bravură! zise el cu un zâmbet triumfător. Aţi dat greş. Operaţiunea voastră secretă de a opri Proiectul Kaiten a eşuat, total şi absolut. Şi veţi muri toţi pentru asta.

Jordan şi Sandecker luau un mic dejun uşor cu Preşedintele la reşedinţa acestuia de la Camp David. Stăteau la masă într-o mică cabană, în faţa unui foc de buşteni de nuc american care ardeau trosnind. Jordan şi amiralul considerau că în cameră era deranjant de cald, dar Preşedintelui părea să-i placă căldura, sorbind o ceaşcă de cicoare în timp ce purta un pulover de lână irlandeză.

Asistentul special al Preşedintelui, Dale Nichols, veni din bucătărie cu un pahar de lapte.

— Don Kern e afară, raportă el adresându-se lui Jordan.

— Presupun că are informaţii de pe insula Soseki, zise Jordan.

Preşedintele îi făcu semn lui Nichols.

— Bineînţeles, pofteşte-l. Şi după o clipă de gândire.

— Adu-i o ceaşcă de cafea şi întreabă-l dacă nu vrea să mănânce ceva.

Kern acceptă doar cafeaua şi se aşeză pe o canapea din apropiere. Preşedintele îl fixa răbdător, dar Jordan se uita cu o privire goală spre foc.

— Sunt înăuntru, îi anunţă Kern.

— Sunt înăuntru, repetă Preşedintele ca un ecou. Toţi?

Kern încuviinţă din cap.

— Toţi trei.

— Sunt probleme? întrebă Jordan.

— Nu ştim. Înainte ca semnalul agentului nostru britanic să fi fost misterios întrerupt, acesta a spus că au reuşit să treacă prin tunel.

Preşedintele se apropie şi strânse mâna lui Jordan.

— Felicitări, Ray.

— Puţin cam prematur, domnule Preşedinte, zise Jordan. Mai sunt încă garduri de sărit. Pătrunderea în Centrul Dragonului este doar prima etapă a planului.

— Ce ştii de oamenii mei? întrebă Sandecker ţâfnos.

— Ne-au semnalizat că au aterizat cu bine, răspunse Kern. Nu avem nici un motiv să credem că au fost răniţi sau prinşi de paznicii lui Suma.

— Deci ce urmează să facem de acum încolo, domnule Preşedinte?

— După plasarea explozivelor şi scoaterea temporară din funcţie a Centrului Dragonului, oamenii noştri vor încerca să-i salveze pe deputata Smith şi senatorul Diaz. Dacă totul merge conform planului, ar fi timp suficient să-l ţintuim pe Hideki Suma de cea mai apropiată cruce şi să ne trimitem bombardierele pentru o operaţiune de distrugere totală. Chipul Preşedintelui căpătă o expresie de îngrijorare.

— E oare posibil ca doi bărbaţi şi o femeie să înfăptuiască toate aceste lucruri în următoarele treizeci şi şase de ore?

Jordan zâmbi obosit.

— Credeţi-mă, domnule Preşedinte, oamenii mei sunt capabili să treacă prin zid.

— Dar Pitt şi Giordino? îl presă Sandecker pe Kern.

— O dată ce oamenii noştri ne semnalează că şi-au îndeplinit misiunea, un submarin se va ridica la suprafaţă şi va lansa o echipă Delta Unu pentru a-i evacua de pe insulă. Pitt şi Giordino vor fi şi ei salvaţi.

— Îmi face impresia că nu te îndoieşti de nimic, zise Sandecker.

Kern îi adresă amiralului un zâmbet încrezător.

— Am analizat şi am cântărit fiecare fază a operaţiunii până când am ajuns la concluzia că are nouăzeci şi şapte la sută şanse de succes.

Sandecker îl fulgeră pe Kern cu o privire nimicitoare.

— Mai bine ai spune nouăzeci şi nouă la sută.

Toţi îl priviră pe Sandecker întrebător. Apoi Kern zise cu nesiguranţă:

— Nu vă înţeleg, domnule amiral.

— Ai pierdut din vedere capacităţile lui Pitt şi Giordino, răspunse Sandecker cu glas tăios. N-ar fi pentru prima dată când

scot din încurcătură o echipă de agenţi operativi ai serviciilor secrete.

Kern îl privi ciudat, apoi se întoarse spre Jordan după ajutor, dar cel care răspunse fu Preşedintele.

— Cred că amiralul Sandecker se referă la cele câteva ocazii în care domnul Pitt a scos guvernul din încurcătură. Odată, în împrejurări cu totul speciale, în străinătate. Preşedintele făcu o pauză pentru a obţine efectul dorit. Ştiţi, Pitt este cel care mi-a salvat viaţa şi pe cea a deputatei Smith acum patru ani în Golf.

— Îmi amintesc. Jordan se întoarse de la foc. S-a folosit de un vas cu aburi de pe râul Mississippi pentru asta.

Kern refuză să dea înapoi. Simţea că era în joc reputaţia lui de cel mai bun specialist în informaţii al naţiunii.

— Aveţi încredere, domnule Preşedinte. Salvarea şi evacuarea vor decurge conform planului, fără ajutor din partea celor de la NUMA. Am luat în consideraţie orice fisură posibilă, orice împrejurare neprevăzută. Numai neprevăzutul unei întâmplări dumnezeieşti ne poate împiedica de a duce acţiunea la bun sfârşit.

46

Nu o întâmplare dumnezeiască fu aceea care îi împiedică pe Mancuso, Weatherhill şi Stacy să ducă la bun sfârşit planul lui Kern. Şi nici faptul că le lipseau îndemânarea şi experienţa. Ei puteau şi deseori chiar o făcuseră, să deschidă orice safe bancar din lume, să evadeze din închisorile cu cele mai perfecţionate sisteme de siguranţă şi să pătrundă în sediul KGB-ului din Moscova sau în reşedinţa privată a lui Fidel Castro din Cuba. Nu există în lume încuietoare sau sistem de securitate pe care să nu-l poată anula în mai puţin de zece minute. Surpriza atacului cu câini putea prezenta un obstacol deranjant, dar erau experţi într-o varietate de metode pentru a-i lăsa pe dulăii mârâitori fie morţi, fie docili.

Din nefericire, sacul lor cu trucuri îndelung exersate nu includea şi evadarea din celule de închisoare fără ferestre, sau cu uşi care se puteau deschide numai din podea, atunci când tavanul şi pereţii din oţel inoxidabil erau ridicaţi de un braţ mecanic. Şi după ce fuseseră deposedaţi de toate armele, antrenamentul lor în arte marţiale devenea inutil împotriva paznicilor roboţi care nu simţeau nici o durere şi al căror timp de reacţie computerizat era mai rapid decât cel al oamenilor.

Suma şi Kamatori îi consideraseră extrem de periculoşi şi îi închiseseră în celule separate care conţineau numai o rogojină tatami japoneză, o gaură îngustă în podea drept toaletă şi un difuzor în tavan. Nu fuseseră instalate lumini şi fură obligaţi să stea singuri şi total izolaţi în bezna neagră ca smoala, goi de orice emoţie, cu minţile concentrate spre o cale de salvare, fie ea cât de mică sau îndepărtată.

Apoi îşi dădură seama cu amărăciune că evadarea din aceste celule era imposibilă. Îi cuprinseră mâhnirea şi frustrarea că, în ciuda disponibilităţilor lor aproape supraomeneşti, nu puteau găsi nici o cale de salvare. Erau prinşi în capcană fără nici o nădejde.

Identificarea lui Pitt şi a lui Giordino fu efectuată de Roy Orita, după ce acesta studie casetele video cu capturarea lor. Imediat îi raportă constatarea lui Kamatori.

— Eşti sigur?

— Da. Nu e nici un dubiu. Am stat la o masă vis-a-vis de ei la Washington. Personalul serviciului dumneavoastră de securitate poate să vă confirme ce am spus eu, după verificarea codului genetic.

— Ce urmăresc? Ei nu sunt agenţi profesionişti.

— Sunt pur şi simplu diversionişti, ca să distragă atenţia de la echipa care are misiunea de a distruge centrul de control.

Lui Kamatori nu-i venea să creadă ce noroc avusese ca bărbatul, pe care primise ordin să-l asasineze, să apară din neant chiar în ograda lui.

Îl concedie pe Orita şi începu să mediteze de unul singur, punând la cale metodic un joc de-a şoarecele cu pisica, o îndeletnicire ce-i va pune la încercare îndemânarea de vânător împotriva unui bărbat ca Pitt, al cărui curaj şi calităţi erau bine cunoscute şi care constituia un adversar valoros.

Era o întrecere la care Kamatori participase de multe ori cu oameni care i se opuseseră lui Suma şi nu pierduse niciodată.

Pitt şi Giordino erau păziţi cu străşnicie de o mică echipă de robo-paznici. Giordino chiar reuşi să stabilească un fel de amiciţie cu unul din roboţii care-i capturaseră, botezându-l McGoon.

— Nu mă cheamă McGoon, vorbi el într-o engleză rezonabilă. Mă cheamă Murasaki. Asta înseamnă „Purpuriu”.

— Purpuriu? pufăi Giordino. Eşti vopsit în galben. McGoon ţi se potriveşte mai bine.

— După ce am devenit pe deplin operaţional, am fost sfinţit de un preot shinto cu ofrande de alimente şi ghirlande de flori şi am primit numele de Murasaki. Nu sunt comandat de teleprezenţă. Dispun de propria mea inteligenţă şi capacitate de a lua decizii şi pot îndeplini tot felul de operaţii.

— Deci eşti un agent liber şi independent, zise Giordino uluit de a vorbi unui mecanism ce putea susţine o conversaţie.

— Nu pe de-a întregul. *Există* limite ale proceselor mele de gândire artificială, bineînţeles.

Giordino se întoarse spre Pitt.

— Mă ia peste picior?

— Habar n-am, ridică Pitt din umeri. De ce nu îl întrebi ce ar face dacă am încerca să fugim?

— Aş alerta operatorul meu de securitate şi aş trage pentru a vă omorî aşa cum am fost programat, răspunse robotul.

— Eşti un bun trăgător? întrebă Pitt intrigat de conversaţia cu

inteligenţa artificială.

— Nu sunt programat să ratez.

Giordino zise scurt:

— Acum ştim cum stăm.

— Nu puteţi fugi de pe insulă şi nu aveţi unde să vă ascundeţi. N-aţi face decât să muriţi înecaţi, devoraţi de rechini sau executaţi prin decapitare. Orice încercare de evadare ar fi ilogică.

— Vorbeşte ca domnul Spock.

Din exterior se auzi o bătaie în uşă şi un bărbat cu o figură veşnic încruntată deschise uşa glisantă fusuma cu panourile ei de hârtie *shoji* şi intră. Rămase tăcut în timp ce privirile îi alunecau de la Giordino, care stătea lângă robot, spre Pitt, care stătea întins confortabil pe un maldăr de rogojini tatami.

— Sunt Moro Kamatori, ajutorul principal al domnului Hideki Suma.

— Al Giordino, îl salută îndesatul italian, zâmbind larg şi întinzând mâna în stilul unui comis-voiajor care vinde maşini uzate. Prietenul meu aflat în poziţie orizontală este Dirk Pitt. Îmi pare rău că am picat aşa neinvitaţi, dar…

— Vă cunoaştem foarte bine atât numele, cât şi modul cum aţi ajuns pe insula Soseki, îl întrerupse Kamatori pe Giordino. Ar fi bine să ne scutiţi de orice încercări de negare, scuze că aţi greşit direcţia sau de nevinovăţie. Îmi pare rău să vă informez că intruziunea voastră diversionistă a fost un eşec. Ceilalţi trei membri ai echipei voastre au fost prinşi la scurt timp după ce au ieşit din tunelul de la Edo City.

Urmă o tăcere încordată. Giordino îi aruncă lui Kamatori o privire întunecată, apoi se întoarse spre Pitt. Chipul, acestuia era foarte calm.

— N-aveţi cumva ceva de citit pe aici? vorbi plictisit. Poate vreun ghid cu restaurantele locale.

Kamatori se uită la Pitt cu evidentă duşmănie.

După o pauză de aproape un minut înaintă până ajunse aproape deasupra lui Pitt.

— Ai chef să te joci cu mine, domnule Pitt? întrebă el brusc.

— Nu tocmai. Ce sport e ăla dacă prada n-are nici o şansă?

— Atunci deteşti imaginea sângelui şi a morţii.

— Ca toţi oamenii normali.

— Poate preferi să te identifici cu vânatul.

— Ştii cum sunt americanii, zise Pitt pe un ton de conversaţie.

Slugoilor le părem fraieri.

Kamatori îl fixă pe Pitt cu priviri ucigătoare. Apoi ridică din umeri.

— Domnul Suma v-a onorat cu o invitaţie la cină. Veţi fi escortaţi la sufragerie la ora şapte. Găsiţi chimonouri în dulap. Vă rog să vă îmbrăcaţi corespunzător.

Apoi se răsuci energic pe călcâie şi ieşi cu paşi mari din cameră.

Giordino privi după el curios.

— Ce au fost vorbele alea cu dublu înţeles despre vânătoare?

Pitt închise ochii, pregătindu-se să moţăie.

— Sunt convins că are de gând să ne vâneze ca pe iepuri şi să ne atârne de urechi.

Era genul de sufragerie care se găseşte în castelele din Europa pentru a primi oaspeţi celebri sau din familii regale. Era de proporţii vaste, cu un tavan înalt de doisprezece metri, cu grinzi groase. Podeaua era acoperită cu un covor din bambus întretăiat cu modele de mătase roşie, iar pereţii erau lambrisaţi în lemn de trandafir extrem de lustruit.

Picturi autentice ale maiestrilor japonezi atârnau, cu spaţii egale între ele, de parcă unul era în armonie cu celălalt, încăperea era total luminată cu lumânări aflate în interiorul unor felinare de hârtie.

Loren nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos. Stătea ca o statuie în timp ce admira efectul uimitor. Mike Diaz se învârtea în jurul ei. Se opri şi el când privi în jur spre pereţii bogat împodobiţi. Singurul lucru care părea ciudat de nepotrivit, care nu era specific japonez era masa lungă din ceramică, care şerpuia pe jumătate din încăpere într-o serie de curbe şi se părea că fusese făcută dintr-o singură bucată imensă. Scaunele corespunzătoare erau amplasate în aşa fel, încât oaspeţii să nu stea cot lângă cot, ci parţial în faţa sau în spatele celuilalt.

Toshie, îmbrăcată într-un chimono tradiţional de mătase albastră, veni către ei şi se înclină.

— Domnul Suma vă cere scuze pentru întârziere, dar vi se va alătura în curând. În timp ce aşteptaţi pot să vă ofer ceva de băut?

— Vorbeşti foarte bine englezeşte, o complimentă Loren.

— Mai vorbesc şi franceza, spaniola, germana şi rusa, zise Toshie lăsându-şi privirile în jos, de parcă s-ar fi simţit stânjenită

să-şi etaleze cunoştinţele.

Loren purta unul dintre multele chimonouri pe care le găsise în dulapul vilei sale păzite. Acesta îi învelea frumos trupul înalt şi mlădios, iar mătasea de un roşu de Burgundia intens se armoniza cu bronzul auriu al pielii. Îi zâmbi călduros lui Toshie şi zise:

— Te invidiez. Eu de abia pot să comand un meniu în franţuzeşte.

— Deci, în sfârşit, urmează să-l întâlnim pe marele pericol galben, mormăi Diaz.

Nu era dispus să fie politicos şi se da peste cap pentru a fi grosolan. Ca simbol al dispreţului său refuzase veşmintele japoneze oferite şi stătea în hainele de pescuit şifonate pe care le purta în timpul răpirii.

— Acum poate o să aflăm şi noi ce schemă dementă se pune la cale aici.

— Poţi să-mi pregăteşti un Mairlen’s Blush? o întrebă Loren pe Toshie.

— Da, îi confirmă Toshie. Gin, curacao, lichior de rodii şi suc de lămâie. Se întoarse spre Diaz. Domnule senator?

— Nimic, zise el sec. Vreau să-mi păstrez mintea limpede. Loren observă că masa era aranjată pentru şase persoane.

— Cine mai vine la cină în afară de domnul Suma? o întrebă ea pe Toshie.

— Mâna dreaptă a domnului Suma, domnul Kamatori şi doi americani.

— Fără îndoială ostatici ca şi noi, mormăi Diaz.

Toshie nu răspunse ci păşi uşor în spatele unui bar de abanos lustruit, încrustat cu plăcuţe de aur şi începu să pregătească băutura lui Loren.

Diaz se apropie de un perete şi studie un tablou imens în tuş, care înfăţişa o scenă narativă cu vederea panoramică a câtorva case dintr-un sat, arătând oameni şi activitatea acestora.

— Mă întreb cam cât valorează aşa ceva?

— Şase milioane de dolari americani.

Avea o voce de japonez liniştit şi vorbea într-o engleză şovăielnică, cu o urmă de accent britanic, un semn de condescendenţă pentru tutorele britanic.

Loren şi Diaz se întoarseră şi-l priviră pe Hideki Suma cu o uşoară nervozitate. Îl identificară imediat după fotografiile apărute în sute de reviste şi jurnale.

Suma pătrunsese încet în încăperea imensă, urmat de Kamatori. Îi fixă câteva clipe cu bunăvoinţă, zâmbind enigmatic.

— *Legenda prinţului Genji,* pictată de Toyama în 1485. Aveţi un gust comercial excelent, domnule senator Diaz. V-aţi oprit să admiraţi cea mai scumpă piesă de artă din această încăpere.

Datorită reputaţiei lui Suma, care inspira uimire şi teamă, Loren se aştepta să vadă un munte de bărbat. Nu, cu siguranţă, omul era puţin mai scund decât ea.

Se apropie, înclină scurt din cap la amândoi şi le strânse mâinile.

— Hideki Suma. Avea mâinile moi, dar strângerea era fermă. Şi cred că l-aţi întâlnit pe colaboratorul meu principal, Moro Kamatori.

— Temnicerul nostru, răspunse Diaz acid.

— Un individ dezgustător, zise Loren.

— Dar extrem de eficient, replică Suma cu o inflexiune sardonică. Se întoarse spre Kamatori:

— Se pare că lipsesc doi dintre oaspeţii noştri.

Suma nici nu apucă să termine când simţi o mişcare în spatele lui. Pitt şi Giordino erau îmbrânciţi prin intrarea sufrageriei de doi paznici roboţi. Purtau încă costumele de zbor, ambii cu imense eşarfe de prost gust legate în jurul gâtului, care fuseseră în mod clar tăiate din chimonourile pe care refuzaseră să le poarte.

— Refuză să-ţi arate respect, mârâi Kamatori.

Făcu o mişcare înspre ei, dar Suma ridică mâna şi-l opri.

— Dirk! strigă Loren pierzându-şi răsuflarea. Al! Se repezi spre ei şi sări literalmente în braţele lui Pitt, sărutându-l nebuneşte pe faţă. Oh, Dumnezeule, niciodată n-am fost mai fericită să văd pe cineva. Apoi îl strânse tare în braţe şi-l sărută pe Giordino. De unde aţi venit? Cum aţi ajuns aici?

— Am zburat de pe o navă de croazieră, zise Pitt vesel, strângând-o pe Loren în braţe ca tatăl unui copil răpit care se întoarce acasă. Am auzit că locul acesta e un stabiliment de patru stele şi ne-am gândit să dăm şi noi pe aici pentru golf şi tenis.

Giordino rânji.

— E adevărat că instructorii de gimnastică aerobică au trupuri de zeiţă?

— Nebunilor, rosti ea fericită.

— Ei bine, domnule Pitt, domnule Giordino, zise Suma, sunt încântat să cunosc pe bărbaţii care au devenit o legendă

internaţională prin isprăvile lor subacvatice.

— Nu prea suntem noi oameni de legendă, zise Pitt modest.

— Eu sunt Hideki Suma. Bine aţi venit pe insula Soseki.

— N-aş putea spune că sunt profund mişcat că vă cunosc, domnule Suma. E greu să nu vă admir talentele de antreprenor, dar metodele pe care le folosiţi se situează undeva între Al Capone şi Freddie de pe Elm Street.

Suma nu era obişnuit cu insultele. Se opri, fixându-l pe Pitt cu o suspiciune încurcată.

— Frumoasă casă mai aveţi, zise Giordino, evaluându-o cu îndrăzneală pe Toshie în timp ce se strecură spre bar.

Pentru prima dată Diaz zâmbi larg, când îi strânse mâna lui Pitt.

— În sfârşit, am şi eu o bucurie pe ziua de azi.

— Domnule senator Diaz. Zise Pitt, salutându-l pe legislator, îmi pare bine să vă întâlnesc din nou.

— Aş fi preferat să te întâlnesc cu o „echipă Delta” la spate.

— E ţinută în rezervă pentru finală.

Suma ignoră remarca şi se cufundă într-un scaun jos de bambus.

— Ce beţi domnilor?

— Un tequila martini, comandă Pitt.

— Tequila şi vermut sec, răspunse Toshie. Cu suc de portocale sau lămâie?

— De lămâie, mulţumesc.

— Şi dumneavoastră, domnule Giordino?

— Un Barking Dog, dacă ştii cum să-l prepari.

— Câte o măsură de gin, vermut sec, vermut dulce şi o porţie sau două de biter, îi explică Toshie.

— O fată deşteaptă, zise Loren. Vorbeşte mai multe limbi străine.

— Şi ştie să facă şi Barking Dog, murmură Giordino, admirând cu privirile o calitate uluitoare, când Toshie îi aruncă un zâmbet provocator.

— La dracu cu toate politeţurile astea sociale! izbucni Diaz pierzându-şi cumpătul. Vă purtaţi cu toţii de parcă am fi fost invitaţi la un cocktail între prieteni. Ezită şi apoi i se adresă lui Suma: Vreau să ştiu de ce aţi răpit cu neruşinare membri ai Congresului şi ne ţineţi ostatici. Şi vreau să aflu asta chiar acum.

— Vă rog luaţi loc şi relaxaţi-vă, domnule senator, zise Suma cu un ton calm, dar care suna ca un iceberg. Sunteţi un om

nerăbdător, care crede în mod eronat că tot ce merită făcut, trebuie făcut imediat, pe loc. Există un ritm al vieţii pe care dumneavoastră, oamenii din Vest, nu l-aţi înţeles niciodată. Iată motivul pentru care cultura noastră este superioară celei a dumneavoastră.

— Nu sunteţi decât o rasă insulară de narcisişti care se consideră o rasă superioară, îi răspunse cu dispreţ Diaz. Şi tu, Suma, eşti cel mai rău dintre toţi.

Suma era un clasic, gândi Pitt. Pe chipul omului nu se zărea nici urmă de mânie, de animozitate, nimic în afara unei indiferenţe supreme. Suma părea să-l considere pe Diaz ceva mai mult decât pe un ţânc insolent.

Totuşi Kamatori stătea acolo cu pumnii strânşi în lături, cu faţa schimonosită de ură faţă de americani, faţă de toţi străinii. Avea ochii aproape închişi şi buzele crispate într-o linie dreaptă. Arăta ca un şacal înnebunit, gata să sară.

Pitt ştia dinainte despre Kamatori că e un asasin periculos. Se deplasă precaut spre bar, îşi luă băutura şi apoi se strecură subtil între Kamatori şi senator, cu o expresie pe faţă de tipul trebuie-să-treci-mai-întâi-de-mine.

Tertipul prinse. Kamatori îşi transferă furia de la Diaz şi îl fixă pe Pitt cu priviri circumspecte.

Cu o sincronizare aproape de perfecţiune, Toshie se înclină cu mâinile între genunchi, mătasea chimonoului foşnind şi anunţă că cina era gata să fie servită.

— Ne vom continua discuţia după cină, zise Suma invitând cordial pe fiecare să ia loc la masă.

Pitt şi Kamatori se aşezară ultimii. Se opriră şi se fixară cu privirile fără să clipească, ca doi boxeri care încearcă să se intimideze, în timp ce arbitrul le dă instrucţiuni înainte de lupta întunecată şi rea.

Pitt turnă gaz peste foc rânjind dispreţuitor.

Amândoi ştiau că în curând, foarte curând, unul îl va ucide pe celălalt.

47

Cina începu cu o formă antică de dramă culinară. Un bărbat, pe care Suma îl descrise drept un meşter *shikibocho,* îşi făcu apariţia stând în genunchi lângă o planşetă întinsă, ţinând în mână un peşte pe care Pitt îl identifică corect ca fiind un bonito. Purtând un costum de brocart de mătase şi un chipiu înalt, meşterul *shikibocho* dădu la iveală beţigaşe de mâncat din oţel şi un cuţit lung cu prăsele de lemn.

Cu nişte mâini care mişcau instrumentele cu o viteză uimitoare, tăie peştele în numărul potrivit de bucăţi. La isprăvirea acestei demonstraţii rituale, se înclină şi se retrase.

— El este bucătarul şef? întrebă Loren.

Suma scutură din cap.

— Nu, el este pur şi simplu meşterul ceremoniei de tăiere a peştelui. Bucătarul, specializat în arta epicuriană de preparare a hranei de mare, va reasambla acum peştele, care va fi servit drept aperitiv.

— Aveţi angajaţi mai mulţi bucătari?

— Am trei. Unul, aşa cum v-am spus, este expert în gătirea peştelui, altul în pregătirea cărnii şi a legumelor şi unul care îşi concentrează talentul numai în ceea ce priveşte supele.

Înainte de servirea peştelui, primiră un ceai fierbinte şi sărat cu biscuiţi dulci. Apoi prosoapele aburinde oşhibori fură trecute de la unul la altul pentru a-şi curăţi mâinile. Peştele fu readus cu bucăţile reaşezate delicat în poziţia lor iniţială şi mâncat crud ca sashimi.

Suma părea că se distrează urmărindu-i pe Giordino şi Diaz luptându-se cu beţişoarele de mâncat.

Totodată era uşor surprins să-i vadă pe Pitt şi Loren mâncând cu acestea de parcă s-ar fi născut cu ele în mână.

Fiecare fel fu servit cu abilitate şi acurateţe de o pereche de roboţi ale căror braţe lungi ridicau şi aranjau farfuriile cu o iuţeală în mişcări incredibilă. Nu căzu nici o fărâmă de mâncare, nu se auzi nici un zăngănit de farfurii când acestea erau aşezate pe tăblia dură a mesei. Vorbeau numai ca să întrebe dacă mesenii terminaseră un anumit fel.

— Păreţi să fiţi obsedat de o societate automatizată, i se adresă Pitt lui Suma.

— Da, suntem mândri de această conversiune la imperiul robotizat. Complexul meu de fabrici din Nagoya este cel mai mare din lume. Acolo am maşini robotice computerizate care fabrică douăzeci de mii de roboţi complet funcţionali în fiecare an.

— O armată ce produce altă armată, zise Pitt.

Tonul lui Suma deveni entuziast.

— Fără să-ţi dai seama, ai atins o coardă sensibilă, domnule Pitt. Am început deja alcătuirea noilor forţe militare robotizate ale Japoniei. Inginerii mei proiectează şi construiesc nave de război complet automatizate, fără echipaje umane, avioane conduse în întregime de roboţi, tancuri operate de roboţi care se deplasează şi luptă prin comandă de la distanţă şi armate compuse din sute de mii de maşini blindate dotate cu arme puternice şi senzori de arie întinsă, care pot sări peste cincizeci de metri şi pot călători cu o viteză de şaizeci de kilometri pe oră. Uşurinţa în reparaţii şi capacităţile senzoriale de înalt nivel, le fac aproape invincibile. În zece ani nici o superforţă militară nu va putea să ne stea împotrivă. Spre deosebire de generalii şi amiralii voştri de la Pentagon care se bazează pe bărbaţi şi pe femei pentru a lupta, a fi răniţi şi a muri în luptă, noi vom putea angaja bătălii pe scară largă, fără o singură victimă omenească.

Trecu un minut lung în care americanii de la masă încercară să-şi imagineze însemnătatea dezvăluirii lui Suma. Conceptul părea atât de vast, atât de futurist, încât tuturor le veni greu să accepte faptul că armatele robotizate erau pe punctul de a deveni o ipoteză actuală.

Numai Giordino părea indiferent la imensa întindere a acestui tip de război.

— Paznicul nostru mecanic pretinde că a fost botezat, zise el ciugulind neatent din peşte.

— Noi combinăm religia noastră, shintoismul, cu cultura noastră, răspunse Suma, considerând că obiectele cât şi vieţuitoarele sunt binecuvântate cu un suflet, un avantaj pe care îl avem faţă de voi, cei din Vest. Maşinile noastre, fie ele unelte industriale ori sabia unui samurai, sunt venerate ca şi oamenii. Avem chiar maşini care îi învaţă pe mulţi dintre muncitorii noştri să se comporte ca nişte maşini.

Pitt scutură din cap.

— Pare a fi în defavoarea voastră. Le furaţi slujbele oamenilor voştri.

— Un mit arhaic, domnule Pitt, răspunse Suma, bătând uşor în masă cu beţişoarele de mâncat. În Japonia oamenii şi maşinile au ajuns la o relaţie apropiată. La scurt timp după sfârşitul secolului, vom dispune de un milion de roboţi care vor face treaba a zece milioane de oameni.

— Şi ce se întâmplă cu cele zece milioane de oameni care sunt puşi pe liber?

— Îi exportăm în alte ţări, aşa cum ne exportăm şi produsele, zise Suma încetişor. Ei vor deveni cetăţeni buni şi cu respect faţă de legea naţiunii de adopţiune, dar loialitatea şi conexiunile lor economice vor fi încă legate de Japonia.

— Un fel de frăţie mondială, zise Pitt. Am văzut cum funcţionează. Îmi aduc aminte că am asistat la construcţia unei bănci japoneze în San Diego de către arhitecţi japonezi, oameni de afaceri japonezi, muncitori în construcţii japonezi, toţi folosind echipament japonez şi materiale de construcţii japoneze importate şi transportate la bordul navelor japoneze. Constructorii şi furnizorii locali au fost complet lăsaţi pe dinafară.

Suma dădu din umeri nepăsător.

— Cucerirea economică nu are reguli. Etica şi morala noastră vin dintr-un mod de educaţie diferit faţă de al vostru. În Japonia, onoarea şi disciplina sunt legate strâns de loialitatea faţă de împărat, familie şi breaslă. Nu suntem educaţi pentru a venera principiile democratice sau generozitatea caritabilă. Calea Unită, munca voluntară, evenimentele caritabile pentru a strânge bani în folosul populaţiei subnutrite din Africa şi organizaţiile în sprijinul ajutării copiilor adoptivi din naţiunile lumii a treia sunt lucruri virtualmente necunoscute în ţara mea. Ne concentrăm toate eforturile benefice să avem grijă de copiii noştri. Se opri, apoi făcu semn spre roboţii care reintrară în cameră legănând tăvi.

— Ah, iată vine şi felul următor.

Peştele bonita fu urmat de tăvi individuale de lemn care conţineau nuci gingko necurăţate străbătute cu ace de pin şi o piramidă de abalone tăiate felii. Apoi urmă o supă de flori, un bulion simplu cu orhidee plutind în farfurii.

Loren închise ochii în timp ce o savura.

— E la fel de bună pe cât de frumos arată, zise ea.

Suma aprobă din cap.

— Bucătăria rafinată japoneză urmăreşte să încânte atât ochiul cât şi gustul.

— O încercare reuşită spre perfecţiune vizuală şi gustativă, observă Pitt.

— Eşti un bon vivant, domnule Pitt? întrebă Suma.

— Apreciez plăcerea unei mese copioase, e adevărat.

— Ai gusturi variate?

— Dacă vă referiţi la faptul că mănânc de toate, răspunsul e afirmativ.

— Foarte bine. Suma bătu din palme. Atunci vei avea parte de o tratație interesantă şi armonioasă.

Loren crezu că cina e pe jumătate sfârşită, dar de abia începuse. O gamă cu adevărat excepţională de feluri de mâncare gustoase, cu ingredientele artistic aranjate, sosi într-un ritm constant. Smochine în sos de susan, orez cu busuioc; altă supă cu gălbenuş de ou, ţipar tăiat frumos în felii, ridichi şi ciuperci însoţite de icre de arici de mare, mai multe feluri de peşte, inclusiv calcan, ştiucă şi calmar învelit într-un mănunchi de diferite tipuri de alge; şi rădăcină de lotus amestecată cu melci tăiaţi complicat, castraveţi şi zucchini. Fu servită a treia supă cu legume murate, orez şi susan. În cele din urmă, fu servit desertul constând din mai multe feluri de fructe dulci şi ospăţul se încheie cu inevitabila ceaşcă de ceai.

— Ultima masă pentru condamnaţi? întrebă Diaz aspru.

— Nici vorbă, domnule senator, răspunse Suma cu o voce plăcută. Dumneavoastră şi doamna deputat Smith vă veţi întoarce la Washington în douăzeci şi patru de ore la bordul avionului meu privat.

— De ce nu acum?

— Mai întâi trebuie să fiţi instruiţi asupra scopurilor mele. Mâine vă voi conduce personal pe dumneavoastră şi pe doamna deputat Smith într-un tur al Centrului Dragonului, ca să vă demonstrez sursa noii puteri a Japoniei.

— Un Centru al Dragonului, repetă curios Diaz. În ce scop?

— Nu ştiţi, domnule senator, nimic despre automobilele cu bombe nucleare pe care gazda noastră le-a răspândit pe jumătate din faţa globului întrebă Pitt provocator.

Diaz nu înţelegea.

— Maşinile-capcană?

— Domnul Suma, aici prezent, vrea să joace tare cu băieţii cei mari, aşa că şi-a imaginat un plan de şantaj de nota zece. De îndată ce mult lăudatul Centru al Dragonului va fi gata, va putea apăsa un buton şi provoca explozia unei bombe nucleare în orice

loc unde roboţii lui parchează o maşină cu o bombă încorporată.

Ochii lui Loren se măriră de surpriză.

— E adevărat? Japonia a construit în secret un arsenal nuclear?

Pitt dădu din cap spre Suma.

— De ce nu îl întrebi pe *el?*

Suma îl fixă pe Pitt ca o mangustă ce priveşte o cobră.

— Eşti un om foarte isteţ, domnule Pitt. Ni s-a spus că dumneata ai fost acela care i-a pus pe Jordan şi pe agenţii lui pe urmele metodei noastre de a transporta bombele în ţara voastră.

— Admit că ascunderea lor în compresoarele de aer condiţionat ale automobilelor a fost un act de geniu din partea dumitale. Aproape ai reuşit să scapi nedescoperit, până când o bombă a explodat din întâmplare la bordul unui autotransportor de-al vostru.

Fremătând încurcată, Loren întrebă:

— Ce speri să obţii?

— Nimic deosebit sau de neînţeles, răspunse Suma. Folosind argoul vostru, Japonia s-a aflat totdeauna la capătul scurt al beţişorului. Prejudecata antijaponeză universală are rădăcini profunde în Occident. Am fost dispreţuiţi ca o neînsemnată şi stranie rasă orientală timp de trei sute de ani. A sosit timpul să ajungem la dominaţia pe care o merităm.

Loren se îmbujora de mânie.

— Deci vei provoca un război care să măcelărească milioane de oameni numai din vanitate şi falsă mândrie. N-ai învăţat nimic din moartea şi distrugerea pe care le-aţi provocat prin anii 40?

— Conducătorii noştri au pornit la război numai după ce naţiunile vestice ne-au ştrangulat de moarte cu embargouri şi boicoturi comerciale. Ceea ce am pierdut atunci în vieţi omeneşti şi distrugeri materiale am compensat prin expansiunea puterii economice. Acum suntem din nou ameninţaţi de ostracizare şi adversitate internaţională pur şi simplu din cauza eforturilor noastre susţinute şi a unui comerţ eficient. Şi pentru că marea noastră economie depinde de petrol şi minereuri importate, nu ne vom mai permite ca din nou să fim dirijaţi de politica Washington-ului, de interese europene sau de conflictul religios din Orientul Mijlociu. Proiectul Kaiten este mijlocul prin care ne protejăm pe noi înşine şi înfăptuirile noastre economice greu câştigate.

— Proiectul Kaiten? repetă Diaz care nu mai auzise niciodată

această denumire.

— Planul lui sordid de şantajare a universului, explică Pitt caustic.

— Te joci cu focul, îi zise Loren lui Suma. Statele Unite, Uniunea Sovietică şi Europa îşi vor uni eforturile ca să te distrugă.

— Vor bate în retragere când vor vedea cât îi costă, zise Suma încrezător. Nu vor face decât să ţină conferinţe de presă şi să declare că vor rezolva problema prin mijloace diplomatice.

— Nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie de Japonia, rosti deodată Diaz tăios. Propriul dumitale guvern ar fi oripilat dacă ar afla de monstrul pe care l-ai creat. Ai făcut toate astea numai pentru dumneata, pentru a pune mâna pe putere. Eşti un maniac nebun după putere.

— Ai dreptate, domnule senator, zise Suma pe un ton controlat. În ochii voştri apar probabil ca un maniac avid după obţinerea puterii supreme. Nu am de gând să vă ascund acest lucru. Şi întocmai ca toţi ceilalţi maniaci ai istoriei, conduşi de ideea protejării propriilor naţiuni şi a suveranităţii acestora, nu voi ezita să-mi folosesc puterea de a organiza expansiunea rasei noastre pe glob, protejând în acelaşi timp cultura noastră de corupţia Occidentului.

— Ce găseşti chiar aşa de corupt la naţiunile vestice? întrebă Diaz.

O expresie de dispreţ apăru în privirea lui Suma.

— Priveşte la poporul vostru, domnule senator. America de Nord e o ţară de drogaţi, gangsteri, mafioţi, violatori şi ucigaşi, vagabonzi şi analfabeţi. Oraşele voastre exacerbează rasismul, din cauza culturilor voastre amestecate. Sunteţi în declin întocmai ca Grecia, Roma şi imperiul britanic. Aţi devenit o hazna a deteriorării, iar procesul este ireversibil.

— Deci crezi că America e putredă şi terminată ca supraputere, zise Loren cu o voce supărată.

— Nu poţi întâlni o astfel de decădere în Japonia, replică Suma infatuat.

— Doamne Dumnezeule, ce ipocrit mai eşti, izbucni Pitt râzând şi făcând ca fiecare cap de la masă să se îndrepte spre el. Mica şi ciudata voastră cultură abundă în acte de corupţie, în cele mai înalte sfere politice. Relatări despre scandaluri apar zilnic în ziare şi programe TV. Lumea voastră interlopă e atât de puternică încât conduce guvernul. Jumătate din politicienii şi birocraţii

voştri sunt mituiţi, primind pe faţă bani pentru influenţă politică. Vindeţi tehnologie militară ultrasecretă blocului comunist, pentru profit. Costul traiului de zi cu zi este ridicol de mare pentru cetăţenii voştri care plătesc de două ori cât plătesc americanii pentru bunuri fabricate de corporaţiile japoneze. Furaţi invenţii de înaltă tehnologie ori de câte ori aveţi ocazia. Aveţi gangsteri care subminează regulat şedinţele companiilor, pentru a estorca bani. Ne acuzaţi pe noi de rasism, când cărţile voastre cu tiraje mari promovează antisemitismul, magazinele voastre expun şi vând manechine şi păpuşi de negri Samba, iar la chioşcurile de ziare se vând reviste cu femei în sclavie. Şi *dumneata* ai tupeul să pretinzi în faţa noastră că aveţi o cultură superioară. Ce porcărie!

— Amin, prietene, zise Diaz ridicând ceaşca de ceai. Amin.

— Dirk are perfectă dreptate, adăugă Loren cu mândrie. Societatea noastră nu e perfectă, dar gândindu-ne la oameni, calitatea vieţii, privită în general, este mai ridicată la noi decât la voi.

Chipul lui Suma se transformă într-o mască a furiei. Ochii erau duri ca topazul pe figura lui de satin. Ţinea dinţii strânşi. Vorbi de parcă pocnea din bici.

— Acum cincizeci de ani eram un popor înfrânt, batjocoriţi de Statele Unite. Astăzi, dintr-o dată *noi* suntem învingătorii şi voi cei care aţi pierdut în faţa noastră. Otrăvirea Japoniei de către Statele Unite şi Europa a fost oprită. Cultura noastră va fi predominantă. Ne vom dovedi naţiunea dominantă în secolul al XXI-lea.

— Vorbeşti ca generalii care ne-au considerat prematur terminaţi după Pearl Harbor, îi aminti Loren tăios. După război, Statele Unite au tratat Japonia cu mult mai bine decât ne-am fi aşteptat s-o faceţi voi dacă aţi fi învins. Armatele voastre ar fi comis în America violuri, asasinate şi jafuri aşa cum aţi făcut în China.

— Pe lângă noi va trebui să înfruntaţi şi Europa, îl avertiză Diaz. Politica lor comercială nu e la fel de tolerantă şi înţelegătoare faţă de Tokio ca a noastră. Şi la o adică, recenta Piaţa Comună Europeană se va opune expansiunii voastre economice. Ameninţate sau nu de şantajul nuclear, îşi vor închide pieţele exporturilor japoneze.

— În timp, pur şi simplu vom folosi rezervele de miliarde de dolari bani gheaţă pentru a le cumpăra încetul cu încetul

capacităţile de producţie, până când vom dobândi o bază inexpugnabilă. Nu e o operaţiune imposibilă dacă consideraţi că douăsprezece dintre cele mai importante bănci ale lumii sunt japoneze, constituind aproape trei sferturi din valoarea de piaţa totală a restului băncilor străine. Asta înseamnă că dirijăm şi lumea marii finanţe.

— Nu poţi să ţii lumea ostatică o veşnicie, zise Pitt. Propriul vostru guvern şi popor se va ridica împotriva dumitale, când vor descoperi că rachetele nucleare ale lumii sunt aţintite spre insulele japoneze şi nu spre Statele Unite şi Uniunea Sovietică. Iar posibilitatea unui alt atac nuclear devine foarte reală dacă s-ar întâmpla ca unul din automobilele-capcană să explodeze.

Suma negă din cap.

— Dispozitivele noastre electronice de siguranţă sunt mai avansate decât ale voastre sau ale ruşilor. Nu vor exista explozii decât dacă eu personal programez codul corect.

— Doar nu vrei cu adevărat să porneşti un război nuclear, rosti Loren pe nerăsuflate.

Suma râse.

— Nu voi face un lucru atât de absurd şi crud, cum probabil se aşteaptă Casa Albă şi Kremlinul. Nu uitaţi, noi, japonezii, ştim ce înseamnă să suferi ororile războiului nuclear. Nu, Proiectul Kaiten este cu mult mai sofisticat din punct de vedere tehnic decât mulţimea de rachete nucleare aţintite asupra metropolelor şi instalaţiilor militare. Bombele sunt destinate să explodeze în zone strategice îndepărtate şi nepopulate, pentru a crea o forţă electromagnetică masivă, cu potenţialul de a distruge întreaga voastră economie. Numărul de morţi şi răniţi va fi minim.

— Chiar ai de gând s-o faci, nu-i aşa? zise Pitt citindu-i gândurile lui Suma. Bombele vor exploda cu adevărat.

— Şi de ce nu, dacă circumstanţele o impun. Nu mi-e teamă de represalii imediate din moment ce forţa electromagnetică va anihila efectiv toate sistemele de comunicaţii şi armament americane, sovietice şi ale NATO. Industriaşul japonez îl fixa pe Pitt cu nişte ochi reci, întunecaţi şi tiranici. Dacă voi face sau nu acest pas, dumneata, domnule Pitt, nu vei mai fi în viaţă să afli.

O expresie de teamă cuprinse chipul Lorenei.

— Dirk şi cu Al nu zboară cu mine şi senatorul Diaz înapoi la Washington?

Suma expiră încet cu un suspin lung şi silenţios şi negă foarte uşor din cap.

— Nu… I-am dat în dar bunului meu prieten, Moro Kamatori.

— Nu înţeleg.

— Moro e expert în vânătoare. Pasiunea lui e să urmărească fiinţe omeneşti. Prietenii dumitale şi cei trei agenţi operativi care au fost capturaţi în timp ce încercau să distrugă centrul de comandă al Dragonului de Aur vor avea şansa să scape de pe insulă. Dar numai dacă pot să se ferească de Moro douăzeci şi patru de ore.

Kamatori îl privi pe Pitt ca pe un om mort.

— Domnul Pitt va avea onoarea de a fi primul care va încerca.

Pitt se întoarse spre Giordino cu o umbră de rânjet pe chipul posomorât:

— Vezi, ţi-am spus eu.

48

— Evadare, murmură Giordino, plimbându-se prin mica cabană sub supravegherea atentă a lui McGoon, dar unde să evadezi? Cel mai încercat înotător pe distanţe lungi din lume n-ar putea să străbată şaizeci de kilometri prin apa rece, măturată de curenţi de cinci noduri. Şi chiar aşa, haidamacii lui Suma te vor aştepta să-ţi ia gâtul în clipa în care te târăşti pe plaja uscatului.

— Deci care e planul jocului? întrebă Pitt printre flotările pe care le executa pe podea.

— Să rămânem în viaţă cât mai mult timp posibil. Ce alte opţiuni mai avem?

— Să murim ca nişte bărbaţi plini de dârzenie.

Giordino ridică o sprânceană şi-l privi suspicios pe Pitt.

— Păi sigur, să-ţi dezveleşti pieptul, să refuzi să fii legat la ochi şi să pufăi o ţigară în timp ce Kamatori îşi ridică sabia.

— De ce să te lupţi cu inevitabilul?

— De când cedezi de la primul serviciu? zise Giordino, începând să se întrebe dacă vechiul său prieten nu suferise cumva vreo tulburare nervoasă.

— Putem încerca să ne ascundem undeva pe insulă cât mai mult timp, dar e o cauză pierdută. Kamatori ne va înşela precis şi va folosi senzori robotizaţi pentru a ne lua urma.

— Dar Stacy? Nu poţi să stai aşa şi să-l laşi pe ticălosul ăla galben s-o ucidă.

Pitt se ridică de pe podea.

— Fără arme ce aştepţi să se întâmple? Un om cu mâinile goale nu poate câştiga în faţa roboţilor sau a unui expert înarmat cu o sabie.

— Mă aşteptam din partea ta să-ţi arăţi curajul dovedit într-o sută de alte belele prin care am trecut împreună.

Pitt se sprijini în piciorul drept şi se aşează cu spatele la robot.

— Pentru tine e uşor de vorbit amice. Eşti în formă fizică foarte bună. Eu mi-am luxat genunchiul când am aterizat în eleşteul cu peşte şi de abia pot să merg. N-am nici o şansă să-l păcălesc pe Kamatori.

Atunci Giordino văzu rânjetul şiret de pe chipul lui Pitt şi o expresie de înţelegere incipientă îi apăru pe faţă. Brusc se simţi ca un imbecil. Pe lângă senzorii lui McGoon, încăperea trebuie că

avea încă o groază de aparate de ascultare şi camere video ascunse în interiorul şi în jurul ei. Se prinsese la tertipul lui Pitt şi îi ţinu hangu'.

— Kamatori este un samurai prea desăvârşit pentru a lovi un om rănit. Dacă a mai rămas vreo urmă de fair play în el şi-ar da seama de handicap.

Pitt scutură din cap.

— Aş lua ceva să-mi aline durerea.

— McGoon, îl strigă Giordino pe robo-paznic, făcându-i semn cu mâna, e vreun doctor pe aici?

— Această dată nu este inclusă în programul meu.

— Atunci întreabă-ţi şeful şi află.

— Vă rog, aşteptaţi.

Robotul rămase tăcut în timp ce sistemul său de comunicaţii trimise o solicitare centrului de control. Răspunsul sosi imediat.

— Există personal medical redus într-o infirmerie de la etajul patru. Are domnul Pitt nevoie de asistenţă medicală?

— Da, răspunse Pitt. Am nevoie de o injecţie cu calmant şi un bandaj strâns, dacă trebuie să devin cât de cât competitiv în faţa domnului Kamatori.

— Acum câteva ore nu şchiopătai, îl tatona McGoon pe Pitt.

— Genunchiul îmi era amorţit, minţi Pitt, dar a început să mă doară şi să înţepenească, iar acum mi-e greu să merg.

Şchiopată câţiva paşi şi îşi schimonosi chipul de o falsă durere.

Ca o maşină complet adecvată pentru misiunea sa, Murasaki, alias McGoon, îşi schimbă, aşa cum şi trebuia, observaţia vizuală de pe mutra patetică a lui Pitt spre controlorul lui superior, undeva în adâncul Centrul Dragonului şi primi permisiunea de a-şi escorta prizonierul rănit la infirmerie. Apăru imediat alt robo-paznic ca să stea cu ochiul lui video pe Giordino, care prompt îl botează pe noul venit McGurk.

Jucându-şi rolul de parcă l-ar fi aşteptat premiul Academiei de Teatru, Pitt se târî cu stângăcie printr-un labirint de coridoare, înainte de a fi împins într-un lift de McGoon.

Robotul apăsă un buton cu un deget de metal şi ascensorul începu să coboare încet, deşi nu la fel de silenţios precum cel din clădirea FBI.

Ce păcat că echipa MAIT nu avea informaţii despre un ascensor care cobora de la suprafaţa insulei în centrul subteran, se gândi Pitt în timpul deplasării. Pătrunderea de la suprafaţă ar fi putut fi îndeplinită cu o şansă mai mare de succes. Câteva

momente mai târziu uşile se deschiseră şi McGoon îl înghionti pe Pitt într-un coridor puternic luminat.

— A patra uşă la stânga. Porneşte şi intră.

Uşa, ca fiecare porţiune de suprafaţă plată de la subsol, era vopsită în alb. Singura indicaţie a unui cabinet medical era o mică cruce roşie. Nu exista clanţă, numai un buton fixat în toc. Pitt îl apăsă şi uşa se deschise alunecând silenţios. Intră şchiopătând înăuntru. O domnişoară atractivă, într-o uniformă de asistentă medicală, îşi ridică privirile de la birou uitându-se cu ochi căprui şi serioşi când el intră, îi vorbi în japoneză, dar el ridică mut din umeri.

— Îmi pare rău, zise el, vorbesc numai englezeşte.

Fără alte vorbe, ea se ridică, traversând salonul cu şase paturi libere şi dispăru într-un birou. Câteva clipe mai târziu apăru un tânăr japonez zâmbitor, îmbrăcat în blugi şi pulover sub jacheta albă standard, cu un stetoscop atârnându-i de gât, urmat îndeaproape de infirmieră.

— Domnul Pitt, domnul Dirk Pitt? întrebă el cu un accent de pe Coasta de Vest a Americii.

— Da.

— Am fost informat că veniţi. Josh Nogami. Sunt profund onorat. Sunt un admirator al dumneavoastră de când aţi ridicat la suprafaţă *Titanicul*. De fapt m-am apucat de scufundări datorită dumneavoastră.

— Încântat, zise Pitt aproape sfios. Nu vorbeşti ca un localnic.

— Născut şi crescut în San Francisco în umbra Bay Bridge-ului. Dumneavoastră de unde sunteţi?

— Am copilărit în Newport Beach, California.

— Ia te uită! Mi-am făcut internatul la Spitalul St. Paul din Santa Ana. Făceam surf la Newport ori de câte ori aveam ocazia.

— Eşti foarte departe de practica de acolo.

— La fel şi dumneavoastră, domnule Pitt.

— Ţi-a făcut Suma vreo ofertă pe care n-ai putut s-o refuzi?

Zâmbetul îngheţă.

— Şi eu sunt un admirator al domnului Suma. Am intrat în serviciul său acum patru ani fără a fi cumpărat.

— Crezi în ceea ce face?

— Sută la sută.

— Scuză-mă că îţi spun, dar eşti dezinformat.

— Nu sunt dezinformat, domnule Pitt, ci japonez. Sunt japonez şi cred în superioritatea culturii noastre intelectuale şi estetice

faţă de societatea contaminată care a devenit America.

Pitt nu avea chef de altă dezbatere despre filosofia vieţii. Arată spre genunchi.

— Voi avea nevoie de el mâine. Cred că l-am luxat. Poţi să potoleşti durerea într-atât încât să-l pot folosi?

— Vă rog, suflecaţi-vă cracul pantalonului.

Pitt făcu cum i se spuse, făcând strâmbăturile necesare şi scoţând scurte oftaturi pentru a simula durerea. În timp ce doctorul pipăia genunchiul.

— Nu pare scrântit sau lovit. Nici un indiciu de ligament rupt.

— Totuşi mă doare îngrozitor. Nu pot să-l îndoi.

— V-aţi accidentat când v-aţi prăbuşit în eleşteul domnului Suma?

— Veştile călătoresc repede aici.

— Roboţii au un mod specific de comunicare, de care pensionarii închisorii San Quentin ar fi mândri. După ce am auzit de sosirea dumneavoastră, m-am dus şi eu şi am văzut rămăşiţele planorului. Domnul Suma n-a fost prea încântat că aţi omorât crapii lui formidabili în valoare de peste patru sute de mii de yeni.

— Atunci ştii că sunt protagonistul primului act al masacrului de mâine, zise Pitt.

Zâmbetul părăsi chipul lui Nogami şi privirea i se întunecă.

— Vreau să ştiţi, că deşi ascult ordinele domnului Suma, nu sunt de acord cu jocurile de vânătoare ucigaşe ale lui Kamatori.

— Vreun sfat pentru un condamnat?

Nogami arătă în jurul camerei.

— Pereţii au mai mulţi ochi şi urechi decât publicul unei săli de teatru. Dacă aş îndrăzni să fiu de partea dumneavoastră, aş fi obligat să vă însoţesc pe câmpul de luptă. Fără mulţumiri, domnule Pitt. Sunt extrem de întristat de necazul dumneavoastră, dar nu e nimeni de vină decât dumneavoastră, pentru că v-aţi muiat vâslele în ape periculoase.

— Dar vrei să vezi dacă mă poţi ajuta cu genunchiul?

— Ca medic voi face tot posibilul să vă alin durerea. Totodată am primit ordin de la Kamatori să vă aduc în bună formă fizică pentru vânătoarea de mâine.

Nogami unse genunchiul lui Pitt cu un anume medicament care urma să-i alunge durerea şi îi aplică o genunchieră. Apoi îi dădu lui Pitt o sticluţă cu pilule.

— Luaţi două la patru ore. Nu măriţi doza căci vă ameţeşte şi

veţi fi o ţintă uşoară pentru Kamatori.

Pitt observase cum asistenta trebăluia într-o mică încăpere cu medicamente după genunchieră şi pastile.

— Vă deranjează dacă mă relaxez şi eu puţin în unul din aceste paturi goale? Rogojinile astea japoneze nu sunt făcute pentru oasele mele.

— Eu unul sunt de acord. Îl voi informa pe robo-paznicul dumneavoastră că vă ţin sub observaţie o oră sau două. Nogami îl privi fix. Nu cumva să vă gândiţi să încercaţi o evadare. Aici nu există ferestre sau ieşiri de serviciu, iar roboţii vă vor înconjura din toate părţile înainte de a apuca să faceţi doi paşi spre lift.

— Nu-ţi fă griji, zise Pitt, zâmbind prietenos. Intenţionez din toată inima să-mi păstrez puterile pentru distracţia de mâine.

Nogami încuviinţă din cap.

— Ocupaţi primul pat. Are salteaua cea mai moale. Îl folosesc eu însumi. E singurul viciu occidental de care refuz să mă las. Nici eu nu pot să sufăr afurisitele alea de rogojini tatami!

— Unde e sala de baie?

— Treceţi prin camera de medicamente şi la stânga.

Pitt strânse mâna doctorului.

— Îţi sunt recunoscător, domnule doctor Nogami. Păcat că nu vedem lucrurile în acelaşi fel.

După ce Nogami se întoarse în biroul lui şi asistenta se aşeză la birou cu spatele la el, Pitt şontâcăi până la baie, numai că nu intră, ci doar deschise şi închise uşa cu sunetele obişnuite pentru a înlătura orice suspiciune. Asistenta era ocupată cu completarea unor formulare la biroul ei şi nu se întoarse pentru a observa ce făcea Pitt în cămăruţa cu medicamente. Apoi căută fără zgomot printre sertarele şi rafturile cu echipament medical, până când găsi o cutie cu pungi de plastic ataşate la tuburi subţiri cu ace la capete. Pungile erau marcate CPDA-I Red Blood Cells cu soluţie anticoagulantă. Luă o astfel de pungă din cutie şi o vârî sub cămaşă. Nu se observa nici cea mai uşoară umflătură.

Un aparat mobil de raze X se afla într-un colţ al salonului, îi aruncă o privire scurtă, altă idee prinzându-i contur în minte. Folosindu-şi unghiile, desfăcu o plăcuţă de plastic cu numele fabricantului şi o folosi să deşurubeze capacul din spate, răsuci rapid cablurile de legătură, trăgând o pereche de baterii cu celule uscate de şase volţi, reîncărcabile şi desfăcu una vârând-o în faţă, sub pantaloni. Apoi extrase cât putu mai mult cablu electric, fără a comite vreun exces de zgomot şi îl înfăşură în

jurul taliei.

În cele din urmă păşi încetişor în baie, o folosi şi trase apa. Asistenta nici măcar nu-şi ridică privirile când se întinse pe pat. În biroul lui, Nogami părea absorbit, vorbind cu ton scăzut la telefon.

Pitt fixa cu privirile tavanul alb, cu sufletul împăcat. Nu era ceea ce Jordan şi Kern ar numi un plan zguduitor de maestru, dar era tot ce avea la dispoziţie şi intenţiona să meargă până în pânzele albe.

49

Moro Kamatori nu arăta pur şi simplu rău, chiar era rău. Pupilele ochilor lui nu-şi schimbau niciodată uitătura violentă, neagră şi otrăvitoare, iar când buzele strânse se despărţeau într-un zâmbet, ceea ce se întâmpla rareori, dădeau la iveală o serie de dinţi acoperiţi cu mai mult aur decât cei ai Maicii Lode.

Chiar la acea oră matinală – la ora cinci – cerul era încă întunecat – emana o aroganţă greu de mulţumit. Era îmbrăcat imaculat în nişte *hakama,* pantaloni bufanţi care arătau mai degrabă ca o fustă şi o *kataginu* din perioada Edo, un stil de jachetă de vânătoare fără mâneci, din brocart. În picioare purta doar sandale.

Cât despre Pitt acesta arăta de parcă ar fi ieşit dintr-o ladă cu vechituri. Era îmbrăcat numai într-un tricou şi un şort obţinut prin tăierea crăcilor uniformei de zbor. În picioare avea o pereche de ciorapi albi.

După ce fusese sculat şi escortat în biroul personal al lui Kamatori, aşteptă tremurând în camera neîncălzită, înregistrând fiecare detaliu de pe pereţii care erau încărcaţi cu arme antice aparţinând tuturor epocilor istorice din întreaga lume. Armurile, europene şi japoneze, stăteau ca soldaţii în poziţie de drepţi, în mijlocul încăperii. Pitt simţi un val de repulsie în stomac la vederea trofeelor aranjate cu grijă între sute de săbii, lănci, arcuri şi puşti.

Numără treizeci de capete, montate pe pereţi, ale nefericitelor victime umane ale lui Kamatori, ce priveau, fără să vadă, în spaţiu, cu ochi de sticlă nemişcaţi. Majoritatea erau asiatici, dar patru aveau trăsături caucaziene. Îi îngheţă sângele în vine când recunoscu capul lui Jim Hanamura.

— Poftim înăuntru, domnule Pitt şi bea o cafea, îl invită Kamatori, indicându-i un taburet liber de lângă o măsuţă joasă. Vom discuta câteva minute înainte de…

— Unde sunt ceilalţi? întrerupse Pitt.

Kamatori îl fixă cu răceală.

— Sunt într-o mică sală de vis-a-vis unde vor urmări vânătoarea pe un ecran video.

— Ca spectatorii ce urmăresc un film prost în miez de noapte.

— Poate că ultimul care va participa la vânătoare va profita de

greşelile celor dinaintea lui.

— Sau poate vor închide ochii şi vor pierde spectacolul.

Kamatori stătea foarte liniştit, cu o slabă umbră de zâmbet în colţul buzelor strânse.

— Aceasta nu e o experienţă. Procedeul a fost cizelat de-a lungul timpului. Prada îşi aşteaptă rândul legată de scaun şi, dacă e nevoie, i se fixează ochii deschişi cu bandă adezivă. I se oferă toate condiţiile să-ţi urmărească decesul.

— Sper să-mi trimiţi rămăşiţele acasă după execuţie, zise Pitt, holbându-se aparent la capetele ce împodobeau pereţii, luptându-se să ignore oribilul peisaj, în timp ce se concentra asupra unui stel de săbii.

— Afişezi un curaj deosebit, observă Kamatori. Nici nu aşteptăm altceva din partea unui om cu reputaţia dumitale.

— Cine urmează după mine? întrebă brusc Pitt.

Măcelarul ridică din umeri.

— Prietenul dumitale, domnul Giordino sau poate femeia. Da, cred că vânătoarea ei va stârni grozav furia celorlalţi, incitându-i să fie mai periculoşi ca pradă.

Pitt se întoarse.

— Şi dacă nu poţi să prinzi pe unul dintre noi?

— Insula e mică. Nimeni nu m-a păcălit mai mult de opt ore.

— Şi nu le cruţi viaţa?

— Nici vorbă, zise Kamatori, cu zâmbetul crud lăţindu-i-se. Nu e un joc de copii de-a v-aţi ascunselea, cu învingători şi învinşi. Moartea dumitale va fi rapidă şi curată. Îţi promit.

Pitt îl privi pe samurai drept în ochi.

— Nu e un joc? Îmi face impresia că eu îl voi interpreta pe Sanger Rainsford iar dumneata pe generalul Zaroff.

Kamatori îşi miji ochii.

— Aceste nume nu-mi sunt cunoscute.

— N-ai citit *Cel mai periculos joc* de Richard Connell? E povestea clasică a unui bărbat care vânează alt bărbat de plăcere.

— Nu îmi întinez mintea citind literatură vestică.

— Mă bucur să aud asta, zise Pitt, adăugând în minte încă ceva şanselor sale de a rămâne în viaţă.

Kamatori arătă spre uşă.

— A sosit timpul.

Pitt observă.

— Nu ai explicat regulile jocului.

— Nu există reguli ale jocului, domnule Pitt. Îţi ofer cu generozitate un avans de o oră. Apoi încep să te vânez înarmat numai cu sabia mea, o armă ancestrală care există în familia mea de mai multe generaţii şi a văzut mult sânge de duşmani.

— Strămoşii dumitale samurai trebuie să fie foarte mândri de un descendent care le pătează onoarea, asasinând oameni neînarmaţi şi lipsiţi de apărare.

Kamatori ştia că Pitt îl provoca în mod deliberat, dar nu-şi putea înfrâna furia crescândă faţă de americanul care nu arăta nici cea mai mică urmă de frică.

— Uite uşa, şuieră el. Începe urmărirea într-o oră.

Sentimentul de indiferenţă nepăsătoare fu înlăturat chiar în clipa în care Pitt ieşi pe poarta gardului electrificat. O furie necontrolată îl invada în timp ce alerga printre şirurile de copaci, ce înconjurau complexul, spre umbrele stâncilor sterpe şi golaşe. Deveni un alt fel de om, rece şi viclean, cu simţurile anormal de întărâtate, condus de un singur gând copleşitor. Trebuia să se salveze pe sine pentru a-i salva pe ceilalţi. Faptul că alerga în ciorapi şi nu în ghetele groase pe care le purtase când decolase, de pe puntea lui *Ralph R. Bennett* îşi spunea cuvântul. Din fericire terenul stâncos era acoperit de câţiva centimetri de pământ jilav care se formase de-a lungul secolelor din roca de lavă.

Fugea cu un scop foarte precis, împins înainte de mânia şi teama că ar putea eşua. Planul lui era destul de simplu, ridicol de simplu, deşi şansa de a-i arunca praf în ochi lui Kamatori părea aproape imposibilă. Dar era absolut sigur că planul nu mai fusese gândit de alţi hăituiţi. Surpriza era de partea sa. Ceilalţi încercaseră doar să se îndepărteze cât mai mult posibil de complex, înainte de a căuta cu disperare să găsească un ascunziş greu de descoperit. Disperarea naşte genii, dar toţi eşuaseră sfârşind înspăimântător. Pitt era pe cale de a experimenta o nouă şmecherie în jocul de-a salvarea, care era atât de trăsnită, încât putea să reuşească.

Mai avea şi alt avantaj faţă de cei dinaintea lui. Mulţumită detaliatului model al insulei alcătuit de Penner, Pitt era familiarizat cu peisajul general. Îşi aminti dimensiunile şi înălţimile cu o claritate exactă, ştiind precis unde trebuia să meargă, iar destinaţia nu era punctul cel mai înalt al insulei.

Oamenii terorizaţi, care fug în timpul unei urmăriri, se îndreaptă inexplicabil în sus, pe scările unei clădiri, într-un copac

pentru a se ascunde, sus pe stâncile ce încununează vârful unui deal. Toate piste moarte, lipsite de posibilitatea unei salvări reuşite.

Pitt coborî spre ţărmul dinspre răsărit, urmând un traseu şerpuit de parcă era nehotărât în ce direcţie să se îndrepte, întorcându-se uneori înapoi pentru a-l face pe urmăritor să creadă că se învârtea dezorientat în cercuri. Terenul neregulat, asemănător celui de pe lună şi lumina difuză împiedicau orice sens exact de direcţie, dar stelele începuseră deja să pălească, iar el putea încă depista nordul după Polaris. Se opri câteva minute, odihnindu-se pentru a-şi conserva puterea şi a analiza situaţia.

Îşi dădu seama că Kamatori, urmărindu-şi victimele în sandale n-ar fi putut niciodată să le încolţească numai în opt ore. Un braconier amator, cu un mic dram de noroc, ar fi trebuit să evite capturarea o zi sau două, chiar dacă era hăituit de câini… afară doar de cazul când traseul lui era urmărit de cineva care avea avantajul senzorilor electronici de corp. Pitt nu se îndoia nici o clipă că era urmărit de un robot înzestrat cu senzori. Continuă să alerge, încă îngheţat, dar fără să simtă tensiune sau epuizare.

Sfârşitul orei acordate îl găsi pe Pitt ocolind stâncile de deasupra oceanului. Copacii şi tufişurile împrăştiate creşteau chiar până la marginea palisadelor. Îşi încetinise alergarea, în timp ce căuta o spărtură printre rocile bătute de brizanţi aproape la douăzeci de metri mai jos. În cele din urmă ajunse în dreptul unui mic spaţiu mărginit de stânci înalte. Un pin de mici dimensiuni cu câteva rădăcini expuse, prin eroziune, atârna precar deasupra apei clocotitoare, aflate la mare distanţă în jos.

Cercetă intens cu privirea zona învecinată. În căutarea semnelor unei camere video sau a senzorilor pentru căldura corpului, dar nu descoperi nici unul. Aproape sigur că era neobservat, testă trunchiul copacului cu greutatea lui. Acesta se îndoi şi vârful cu ace de pin se mai înclină încă cinci centimetri. Calculă că dacă s-ar urca ceva mai sus printre crengile acestuia, greutatea lui ar smulge rădăcina din pământ trimiţându-l pe Pitt cu pin cu tot în jos pe lângă marginea stâncii şi mai apoi în ocean.

Apoi studie apa întunecată şi clocotitoare, cum fac cei care plonjează din vârful stâncilor la Acapulco. Aproximă adâncimea unei înguste crăpături între stânci ca fiind de trei, patru metri, când vreun val se repezea înăuntru. Nici un om în toate minţile

n-ar fi luat în consideraţie ideea ce-i tulbura gândirea lui Pitt, în timp ce examina clocotul apei şi direcţia curentului. Fără un costum de protecţie, un înotător n-ar fi supravieţuit douăzeci de minute în apa rece înainte de instalarea hipotermiei, cu condiţia să fi supravieţuit plonjonului.

Se aşeză pe o stâncă şi scoase punga de plastic pentru sânge de la brâul şortului şi o puse pe pământ, la picioare. Întinse braţul stâng şi strânse pumnul, căutând cu mâna dreaptă până când localiză vena de la cot. Se opri câteva clipe fixându-şi vena în minte şi imaginându-şi-o ca pe un furtun. Apoi luă acul care era ataşat de furtunaşul pungii şi îl împinse în venă. Nu reuşi şi trebui să încerce din nou. În sfârşit, la a treia încercare acul pătrunse în venă. Apoi rămase locului şi se relaxă, în timp ce sângele i se scurgea în pungă.

Lătratul îndepărtat al unui câine îi atrase atenţia. Ceea ce părea un adevăr evident în acel moment îl izbi cu o forţă grozavă. Nu-i venea să creadă cum îl supraestimase pe Kamatori. Nu se gândise, nici nu-i trecuse prin cap, că va fi urmărit de un dulău în carne şi oase. Acceptase orbeşte supoziţia că urmăritorul lui va folosi mijloace electronice sau robotizate pentru a-şi descoperi prada. Îşi imagina faţa răutăcioasă a samuraiului asasin când acesta îl va găsi pe Pitt căţărat în copac, de frica unui zăvod.

Cu o răbdare incredibilă, Pitt stătu şi aşteptă ca sângele să umple punga de plastic, în timp ce auzea cum se apropia lătratul. Câinele era pe urma lui la mai puţin de două sute de metri distanţă, când volumul sângelui atinse patru sute cincizeci de mililitri şi Pitt trase acul din braţ. Îndesă repede punga plină cu sânge sub o grămadă de pietre, acoperind-o cu pământ. Majoritatea oamenilor decapitaţi de Kamatori, înnebuniţi de teroare şi panică, încercaseră prosteşte să-şi probeze puterile în fugă cu câinele, până când, zdrobiţi de oboseală, căzeau la pământ. Numai cei mai curajoşi se opriseră şi se luptaseră cu câinele, folosind orice armă care le fusese la îndemâna. În cele mai multe cazuri o bâtă groasă. Încă buimăcit de surpriza avută, Pitt mai înaintă un pas. Găsi o creangă groasă şi lungă, dar se mai înarmă şi cu două pietroaie grele. Ca ultimă pregătire de apărare îşi aruncă armele sărăcăcioase în vârful unei stânci mari şi apoi se caţără şi el.

De-abia ridică picioarele de pe pământ când zăvodul urmăritor ţâşni dintre copaci, repezindu-se spre marginea stâncii.

Pitt îl privi mut de uimire. Câinele nu era deloc din cei cu blană. Era prototipul cel mai ciudat coşmar de robot pe care Pitt îl văzuse în viaţa lui.

Inginerii japonezi de la laboratoarele de robotică ale lui Hideki Suma se depăşiseră pe ei înşişi. Coada, ridicată drept în sus, era o antenă, iar picioarele se roteau ca spiţele unei roţi cu capetele îndoite într-un unghi de nouăzeci de grade, pentru a apuca pământul. Corpul era un complex de dispozitive electronice asamblate în jurul unui senzor cu ultrasunete. Aceasta era ultima realizare în materie de maşini de urmărire, capabilă să detecteze mirosul uman, căldura şi sudoarea şi să ocolească sau să treacă peste obstacole cu viteza unui doberman.

Singura asemănare între câinele adevărat şi robot, dacă Piti îşi forţa imaginaţia şi ignora urletele înregistrate, era un nenorocit sistem de fălci cu dinţi care circulau în loc să scrâşnească. Pitt împinse un capăt al crăcii de copac spre botul metalic care i-o smulse din mâini şi o prefăcu într-un nor de aşchii.

Era o minune cum victimele lui Kamatori mai putuseră să escaladeze un zid, după ce monstruozitatea asta dăduse peste ei, se gândi Pitt. Dar câinele nu intenţiona să dea atacul ucigaş. Acesta urcă parţial stânca pe care stătea Pitt şi se menţinu la distanţă, camera video miniaturală înregistrând mişcările şi poziţia lui Pitt. Scopul lui, recunoscu Pitt, era să încolţească şi să localizeze vânatul, aşa încât Kamatori să se prezinte şi să îndeplinească asasinatul ritualic.

Pitt ridică un pietroi deasupra capului şi îl azvârli. Câinele robot fu foarte agil, sări cu uşurinţă în dreapta, pietroiul îşi greşi ţinta şi izbi pământul la câţiva centimetri depărtare de el.

Pitt ridică celălalt pietroi, singura armă care îi mai rămăsese şi se prefăcu că o azvârle, dar se opri la jumătatea mişcării şi observă cum câinele sare din nou în dreapta. Apoi, de parcă ar fi fost un bombardier, făcu o socoteală şi azvârli pietroiul. Cronometrarea fu bună şi direcţia precisă. Câinele, aparent programat să se mişte la dreapta în timpul unui asalt, nimeri direct sub pietroiul în cădere.

Nu se auzi nici un lătrat ori scheunat, nici un sfârâit de circuite electronice arse, nu săriră nici scântei. Câinele mecanic se încovoie lent pe picioarele din spiţe fără să se răstoarne, cu computerul şi sistemele monitorizate făcute praf. Lui Pitt aproape că-i păru rău de el când văzu cum încet-încet devine inert, ca o jucărie mobilă ale cărei baterii s-au consumat şi au murit, dar nu

îl doborârâ regretele. Coborî de pe stâncă şi îi trase un şut chiar în maţele electronice, aruncându-l într-o parte. Pitt se asigură de nefuncţionarea camerei video şi apoi îşi recupera punga cu sânge de sub ascunzătoarea de frunze şi lemn putrezit.

Spera din toată inima că sângele pe care şi-l trăsese din venă nu-i slăbise forţa fizică. Avea nevoie de orice fărâmă de energie pentru ceea ce urma să îndeplinească.

Kamatori deveni îngrijorat, când imaginea de pe micuţul monitor de la încheietura mâinii dispăru brusc. Ultima informaţie oferită de senzorul câinelui robot, care îl urmărea pe Pitt, îl localiza pe acesta la aproximativ o sută şaptezeci şi cinci de metri spre sud-vest, către palisadele de pe ţărm.

Fu surprins că Pitt se lăsase încolţit atât de repede în această vânătoare. Se grăbi în direcţia aceea, crezând iniţial că sistemul suferise o defecţiune electronică. În timp ce se grăbea spre poziţia întâlnirii finale, începu să i se strecoare în cap ideea că probabil cauza problemei era însăşi prada.

Acest lucru nu se mai întâmplase niciodată înainte cu ceilalţi hăituiţi. Nici unul dintre ei nu ajunsese să înfrângă robotul sau să-i provoace vreo stricăciune. Dacă Pitt reuşise să facă ceea ce ceilalţi nu putuseră, Kamatori hotărî că trebuie să fie foarte precaut de această dată. Îşi încetini pasul fără să-l mai intereseze viteza. Îşi permitea din plin să nu se mai grăbească.

Îi luă aproape douăzeci de minute să ajungă la micuţa platformă de deasupra stâncilor. Observă vag conturul câinelui robot printre arbori. Se temu de tot ce era mai rău, când îşi dădu seama că acesta era căzut într-o parte. Ajuns printre copaci, se uită de jur-împrejur la stâncile golaşe. Cu precauţie Kamatori se furişă către câinele care zăcea nemişcat. Trase sabia şi o ridică sus deasupra capului, cu ambele mâini încleştate pe mâner.

Ca experimentat practicant de kiai, având capacitatea să se transpună într-o stare de furie belicoasă şi cuprins de o hotărâre arzătoare de a-şi copleşi adversarul. Kamatori trase adânc aer în piept, dădu un strigăt banshee şi sări, sperând să cadă asupra detestatului duşman chiar în momentul în care Pitt dădea aerul afară din piept.

Dar nu era nici un Pitt.

Micuţul platou arăta ca după un masacru. Peste tot era împrăştiat sânge, pe câinele robot, pe stânci. Cercetă solul. Urmele paşilor lui Pitt erau adânci şi împrăştiate într-o dezordine

convulsivă, totuşi nici o dâră de sânge nu părăsea platoul. Privi în jos spre stânci şi văzu un copac smuls din rădăcini, care plutea pe valuri şi era izbit mereu de stânci. Totodată studie gaura zdrenţuită şi rădăcinile rupte de pe marginea abisului.

Câteva minute privi această scenă examinând ciotul de copac smuls şi pietroiul din apropierea câinelui robot. Acesta nu era programat pentru a ucide, ci numai pentru urmărire şi localizare. Probabil Pitt se întorsese şi luptase vătămându-şi urmăritorul şi schimbându-i, într-un fel sau altul, programarea computerului, astfel că acesta se transformase într-un ucigaş feroce.

Atunci câinele robot atacase şi muşcase cu sălbăticie din carnea lui Pitt. Neavând unde să fugă şi fără să poată lupta împotriva ororii, Pitt încercase probabil să scape, căţărându-se în copac. Dar greutatea lui a fost prea mare şi căzuse împreună cu copacul în abis. Trupul lui Pitt nu se zărea nicăieri, dar nimeni n-ar fi putut supravieţui. Acesta fie că fusese luat de un curent, fie terminat de rechinii atraşi de sânge.

Kamatori explodă într-o furie oarbă. Ridică de jos câinele mecanic şi îl zvârli peste stâncă.

Pitt îl înfrânsese. Capul aventurierului nu va fi montat pe pereţi laolaltă cu celelalte trofee sinistre. Samuraiul măcelar se simţi ruşinat că a fost păcălit. Nimeni nu scăpase vreodată de tăişul sabiei lui.

Se va răzbuna pe ceilalţi ostatici americani. Se hotărî ca Stacy să fie următoarea pradă, imaginându-şi cu mare satisfacţie chipurile înspăimântate ale lui Giordino, Weatherhill şi Mancuso când îl vor vedea pe ecrane în culori vii sfârtecând-o în bucăţi.

Ţinu lama sabiei în faţa ochilor, încercând un sentiment de euforie când primele raze ale soarelui luciră pe lamă. Apoi o flutură deasupra capului şi o vârî în teacă cu o mişcare precisă şi instantanee.

Încă mâniat şi dezamăgit de a fi pierdut pe singurul om pe care spera cu disperare să-l ucidă, o porni înapoi prin ţinutul stâncos spre bază, savurând deja în gând hăituiala următoare.

50

Preşedintele se afla pe gazonul verde al Clubului de golf al Congresului, participând spre sfârşitul după-amiezii la o partidă de golf.

— Eşti sigur de asta? Nu e nici o greşeală?

Jordan dădu din cap. Şedea într-un cart de golf, urmărindu-l pe Preşedinte care studia traseul celei de-a paisprezecea lovituri.

— Vestea proastă este confirmată de faptul că echipa este cu patru ore în întârziere faţă de ora când trebuia stabilit contactul.

Preşedintele luă o crosă din mâna băiatului care strângea mingile, însoţindu-l în alt cărucior împreună cu un agent al serviciului secret.

— Ar fi putut să fie omorâţi?

— Singura informaţie care o avem de la agentul britanic din Centrul Dragonului este că au fost capturaţi curând după ce au ieşit din tunelul submarin, pătrunzând în instalaţia centrului de comandă.

— Ce nu a mers?

— Nu am luat în consideraţie armata de paznici roboţi ai lui Suma. Lipsindu-ne bugetul care să ne permită infiltrarea unor agenţi secreţi în Japonia, nu am fost la curent cu progresele lor în materie de robotică. Tehnologia lor în dezvoltarea sistemelor mecanice cu inteligenţă, intuiţie şi reacţii fizice excepţionale a venit ca o surpriză.

Preşedintele ţinti mingea, se răsuci şi o izbi trimiţând-o în marginea gazonului. Apoi îşi ridică privirile spre Jordan. I se părea foarte greu, dacă nu imposibil să înţeleagă ce însemna un serviciu de securitate mecanic.

— Roboţi adevăraţi, care umblă şi vorbesc?

— Da, sir, complet automatizaţi, extrem de mobili şi înarmaţi până în dinţi.

— Spuneai că oamenii tăi pot trece şi prin perete.

— Sunt cei mai buni în meseria lor. Până acum nu a existat un sistem de securitate absolut impenetrabil. Dar imensa tehnologie a lui Suma a creat aşa ceva. Oamenii noştri s-au lovit de o forţă de apărare computerizată, pe care nu erau instruiţi să o depăşească, fapt pe care nici un agent secret din lume nu este capabil să îl facă.

Preşedintele se strecură în spatele volanului căruciorului şi apăsă pe pedala de accelerație.

— Există speranţa unei misiuni de salvare pentru oamenii tăi?

Urmă un moment de tăcere, timp în care Jordan ezită înainte de a continua.

— Îndoielnic. Avem motive să credem că Suma intenţionează să-i execute.

Preşedintele încercă un sentiment de milă pentru Jordan. Pierderea aproape a unei întregi echipe MAIT trebuia să fi fost o pilulă amară, greu de înghiţit pentru el. Nici un fel de operaţiune, în istoria securităţii naţionale nu avusese parte de un ghinion atât de incredibil.

— Va trebui să dăm socoteală când Jim Sandecker va afla că Pitt şi Giordino au fost înfrânţi.

— Nu sunt foarte nerăbdător să-l informez.

— Atunci trebuie să trimitem insula asta blestemată pe fundul oceanului, cu Centrul Dragonului cu tot.

— Amândoi ştim, domnule Preşedinte, că poporul american şi opinia mondială se vor năpusti asupra dumneavoastră ca o tonă de cărămizi, în ciuda încercării întreprinse de a pune capăt unui dezastru nuclear în devenire.

— Atunci să trimitem echipele Delta Forces şi asta repede.

— Echipele Delta Forces aşteaptă deja lângă avioane la baza aviatică Anderson din Guam. Dar v-aş sfătui să aşteptăm. Încă mai e timp ca oamenii mei să-şi îndeplinească misiunea stabilită.

— Cum, dacă nu au nici o speranţă de scăpare?

— Totuşi sunt cei mai buni, domnule Preşedinte. Nu cred ca ar trebui să-i considerăm de pe acum terminaţi.

Preşedintele opri căruciorul lângă mingea care se afla doar la câţiva centimetri de gazon. Băiatul veni în fugă cu o crosă. După alte două lovituri mingea căzu în cupă.

— Mi-ar plăcea să am răbdare pentru golf, zise Jordan când Preşedintele se întoarse la cărucior. Dar mă tot gândesc că sunt lucruri mai importante cărora să-mi dedic timpul.

— Nimeni nu poate să continue la nesfârşit fără să-şi reîncarce bateriile, zise Preşedintele. Îl fixă cu privirea pe Jordan în timp ce se îndreptă spre următorul punct de lovire a mingii. Ce vrei de la mine, Ray?

— Un răgaz de opt ore, domnule Preşedinte, înainte de a ordona o acţiune Delta Forces.

— Chiar crezi că oamenii tăi se vor descurca?

— Cred că ar trebui să li se ofere această şansă. Jordan făcu o pauză. Dincolo de asta mai există alte două consideraţii.

— Care sunt acestea?

— Posibilitatea ca roboţii lui Suma să facă bucăţele echipa Delta Forces înainte ca aceasta să poată ajunge la centrul de comandă.

Preşedintele zâmbi sec.

— S-ar putea ca un robot să nu poată fi doborât de un expert în arte marţiale, dar nu este imun la focul armelor grele.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, sir, dar chiar dacă îşi pierd un braţ pot încă să te atace şi nici nu sângerează.

— Şi cealaltă consideraţie?

— Nu am putut descoperi locul unde au fost sechestraţi deputata Smith şi senatorul Diaz. Bănuim că există un motiv serios ca dânşii să fie reţinuţi la refugiul lui Suma de pe insula Soseki.

— Mă iei peste picior, Ray. Brogan de la Langley e sigur că Smith şi Diaz se află sub pază în Edo City. Au fost văzuţi şi identificaţi la sediul pentru oaspeţi al lui Suma. Urmă o pauză lungă. Ştii al naibii de bine că nu pot să-mi permit să-ţi acord opt ore. Dacă echipa nu-şi face apariţia şi nu-şi îndeplineşte misiunea în patru ore, voi trimite Delta Forces.

— Insula lui Suma e înţesată de sisteme de apărare cu rachete. Orice submarin care încearcă să debarce oameni la douăzeci de kilometri de ţărm va fi distrus, la fel orice avion care lansează paraşutişti. Iar în cazul în care Delta Forces vor ajunge într-un fel sau altul să pună piciorul pe Soseki, vor fi măcelăriţi înainte de a putea pătrunde în Centrul Dragonului.

Preşedintele privi terenul de golf în timp ce soarele cobora deasupra copacilor.

— Dacă echipa a dat greş, zise el gânditor, atunci va trebui să-mi pecetluiesc cariera politică şi să lansez o bomba nucleară. Nu văd nici o altă cale pentru a pune capăt Proiectului Kaiten înainte ca Suma să-l poată folosi împotriva noastră.

Într-o încăpere, în subsolul adânc din Corpul C al Agenţiei de Securitate Naţională din Fort Meade, Clyde Ingram, directorul Interpretării Datelor Ştiinţifice şi Tehnice, stătea într-un scaun confortabil şi studia un imens ecran de televiziune. Detaliul imaginilor oferite de cei mai moderni sateliţi de recunoaştere era de necrezut. Lansat în spaţiu într-o misiune secretă, satelitul

Pyramider era mult mai sofisticat decât predecesorul său *Regele cerului.* În loc de a oferi fotografii detaliate şi imagini video numai de la suprafaţa solului şi a mării, cele trei sisteme ale sale dezvăluiau în acelaşi timp detalii subterane şi suboceanice.

Prin simpla apăsare a unor butoane pe o consolă, Ingram putea să manevreze uriaşa pasăre deasupra oricărei ţinte de pe glob şi să orienteze puternicii senzori şi aparate de luat vederi în aşa fel ca acestea să citească orice, începând de la literele mărunte ale unui ziar zăcând pe banca unui parc, conturul unui complex subteran de rachete, până la ce mănâncă la cină echipajul unui submarin aflat sub un gheţar.

În seara aceasta analiza imaginile ce prezentau oceanul din jurul insulei Soseki. După ce surprinsese sistemul de rachete ascunse în ţinutul împădurit din jurul centrului subteran, îşi concentra efortul pentru a găsi şi poziţiona senzorii submarini plantaţi de serviciul de securitate al lui Suma pentru detectarea oricărei activităţi suboceanice şi pază împotriva unei debarcări clandestine.

După aproape o oră, privirea lui detectă un mic obiect ce se odihnea pe fundul oceanului, la treizeci şi şase de kilometri spre nord-est şi la o adâncime de trei sute douăzeci de metri. Trimise un mesaj către computerul principal pentru a mări zona din jurul obiectului. Computerul la rândul său dădu coordonatele şi instrui senzorii satelitului să intervină. După receptarea şi înregistrarea semnalului, satelitul trimise o imagine mărită unui receptor de pe o insulă din Pacific care era conectat la computerul lui Ingram de la Port Meade unde aceasta fu mărită şi prezentată pe ecran.

Ingram se ridică şi se apropie de ecran privind prin lentilele ochelarilor. Apoi se întoarse la scaunul lui. Formă un număr la telefon şi îl chemă pe directorul adjunct al Operaţiunilor, care, în drum spre casă se afla în maşina sa blocată în înfiorătorul trafic al Washington-ului.

— Meeker, se auzi o voce obosită în receptor.

— Şefule, Ingram la telefon.

— Nu te mai saturi o dată să tragi cu ochiul toată noaptea la cele mai întunecate secrete ale lumii. De ce nu te duci acasă să te iubeşti cu nevastă-ta?

— Sunt de acord că sexul e cel mai bun, dar să priveşti la imaginile astea incredibile e aproape la fel de savuros.

Curtis Meeker suspină uşurat când traficul se descongestiona şi reuşi să treacă de semaforul ultimei intersecţii, înainte de a

coti pe strada unde locuia.

— Vezi ceva? întrebă el.

— Epava unui avion în ocean, în apropierea insulei Soseki.

— Ce model?

— Seamănă cu un B-29 din al doilea război mondial sau ceea ce a mai rămas din el. Pare a fi grav avariat, dar altminteri în condiţie destul de bună după ce a zăcut cincizeci de ani pe fundul oceanului.

— Alte detalii?

— O imagine clară a numerelor şi literelor de pe o latura a fuselajului şi a cozii. Mai observ şi o mică figură în faţă, sub carlingă.

— Descrie-mi-o.

— Nu e o imagine perfectă, reţineţi, dacă ne gândim că privim prin patru sute de metri de apă. Dar aş zice că seamănă cu un diavol cu o furcă în mână.

— Ai desluşit ceva cuvinte?

— Foarte vag, răspunse Ingram. Primul cuvânt e acoperit de vegetaţie submarină. Se opri şi ordonă computerului să mărească imaginea în continuare. Al doilea cuvânt pare a fi *Demon.*

— Puţin într-o parte faţă de traseul obişnuit al Escadrilei 59 din timpul războiului, zise Meeker.

— Crezi că faptul are vreo importanţă?

Meeker scutură din cap pentru sine, în timp ce intra pe aleea locuinţei.

— Probabil un simplu avion dat dispărut, după ce s-a abătut de la traseu şi s-a prăbuşit ca şi *Lady Be Good* în deşertul Sahara. Totuşi ar fi mai bine să verific ca posibilele rude în viaţă ale echipajului să fie înştiinţate despre locul de veci.

Ingram puse receptorul în furcă şi stărui cu privirea asupra imaginii vechiului aparat avariat, îngropat sub apă şi se trezi întrebându-se cum de ajunsese acolo.

51

Nu fusese nevoie să le lipească pleoapele cu bandă adezivă pentru a le ţine ochii deschişi. Stacy, Mancuso, Giordino şi Weatherhill urmăriseră scenele de pe ecran cu o fascinaţie îngrozită, înainte ca imaginea să dispară în timpul luptei lui Pitt cu câinele robot. Atunci şocul şi tristeţea le inundaseră inimile, în timp ce Kamatori aţintise drăceşte altă cameră de luat vederi spre solul înmuiat de sânge.

Toţi patru şedeau înlănţuiţi de scaunele de metal grupate într-un mic semicerc din jurul unui imens ecran video încastrat în perete. Cei doi roboţi pe care Giordino îi numise McGoon şi McGurk stăteau de pază cu ultimul tip de puşti automate japoneze aţintite asupra cefelor, prizonierilor.

Eşecul neaşteptat al planurilor lor şi totala neputinţă îi uluise mai mult decât virtuala condamnare la moarte. O sută de planuri de salvare li se învolburaseră prin minte. Nici unul nu avea nici cea mai vagă speranţă de a se putea salva. De acum nu erau conştienţi decât de moartea care se apropia.

Stacy se întoarse şi privi spre Giordino să vadă cum suportase acesta zdrobitoarea lovitură a pierderii prietenului său. Dar chipul acestuia era complet liniştit şi gânditor, fără vreo urmă de mâhnire sau furie. Giordino stătea acolo cu un calm de gheaţă, urmărind curios acţiunea de pe ecran, de parcă ar fi privit un serial de aventuri la un matineu de sâmbătă.

Puţin mai târziu, Kamatori intră în cameră, se aşeză cu picioarele încrucişate pe o rogojină şi îşi turnă o ceaşcă de sake.

— Sunt încredinţat că aţi urmărit rezultatele vânătorii, zise el printre sorbituri. Domnul Pitt n-a respectat regulile jocului. A atacat robotul, i-a schimbat programarea şi a murit din cauza propriei stupidităţi.

— Oricum ar fi murit de mâna ta! scuipă Mancuso. Cel puţin nu ţi-a oferit satisfacţia să-l măcelăreşti.

Buzele lui Kamatori se curbară brusc în jos şi apoi în sus într-un zâmbet sinistru.

— Vă asigur, performanţa prietenului vostru nu se va repeta, în momentul de faţă este reprogramat un nou câine robot, aşa încât orice defecţiune neaşteptată în sistemul lui nu va conduce la un atac asupra vânatului.

— Ne-a făcut un avantaj, mormăi Giordino.

— Nemernicule, şuieră Mancuso, înroşit la faţă şi încovoindu-se în lanţuri. Am văzut ce atrocităţi au comis brute ca tine împotriva prizonierilor de război aliaţi. Torturarea altora vă înnebuneşte de plăcere, dar nu puteţi suporta gândul să suferiţi voi înşivă.

Kamatori îl privi pe Mancuso cu aceeaşi expresie de silă infatuată pe care ar fi arătat-o la apariţia unui şobolan care îşi rânjeşte dinţii dintr-un canal.

— Vei fi ultimul adus pe terenul de vânătoare, domnule Mancuso. Vei suferi urmărind agonia celorlalţi până când îţi va veni rândul.

— Mă ofer să fiu următorul, zise Weatherhill calm. Mintea îi sări peste planurile de salvare şi începu să se concentreze asupra unui singur act. Îşi imagină că dacă tot nu făcea nimic altceva, ar fi meritat să moară numai pentru a-l ucide pe Kamatori.

Kamatori negă încetişor din cap.

— Domnişoara Stacy Fox are această onoare. O femeie, agent secret profesionist, va fi un adversar interesant. Cu mult mai bun decât Dirk Pitt, sper. El a fost o dezamăgire şocantă.

Pentru prima dată Weatherhill simţi o urmă de silă invadându-i sufletul. Nu se temuse niciodată de moarte. Jumătate din viaţă şi-o petrecuse la limita dintre a trăi sau a fi ucis. Dar a sta neputincios, în timp ce o femeie era asasinată în mod bestial, o femeie pe care o cunoştea şi o respecta, îl îmbolnăvea.

Chipul lui Stacy era palid când Kamatori se ridică în picioare şi ordonă robo-paznicilor să o elibereze din lanţuri, dar îl fulgeră cu privirea cu un dispreţ glacial. Lanţurile fură deschise la un semnal electronic şi ea fu ridicată brutal de pe scaun în picioare.

Kamatori arătă spre uşa încăperii.

— Pleacă, îi comandă el cu o voce ascuţită. Voi începe urmărirea într-o oră.

Stacy aruncă, aşa cum credea ea, o ultimă privire spre ceilalţi. Mancuso părea panicat. În timp ce Weatherhill răspunse privirii ei cu o mare mâhnire în ochi. Dar Giordino reacţiona altfel. Dădu din cap, îi făcu cu ochiul şi zâmbi.

— Pierzi timpul, zise Kamatori cu răceală.

— Nu e nici o grabă, se auzi o voce venind din spatele celor doi robo-paznici.

Stacy se întoarse, sigură că avea halucinaţii.

Dirk Pitt stătea rezemat neglijent de tocul uşii şi privind peste ea spre Kamatori. Ambele mâini i se odihneau pe mânerul unei săbii lungi al cărei vârf împungea luciul podelei. Ochii lui adânci şi verzi erau hotărâţi, un zâmbet anticipat se citea pe chipul lui neînduplecat.

— Îmi pare rău că am întârziat, dar a trebuit să duc un câine la şcoala de dresaj.

52

Nimeni nu se mişcă, nimeni nu vorbi. Roboţii rămaseră nemişcaţi, aşteptând un ordin din partea lui Kamatori, procesoarele lor de date nefiind programate să reacţioneze la brusca apariţie a lui Pitt. Dar samuraiul era în primele momente de şoc, văzându-l pe Pitt stând acolo fără o zgârietură pe trup. Buzele i se despărţiră, ochii i se măriră, apoi treptat începutul unui zâmbet forţat schimonosi ridurile de pe chipul lui ciudat.

— N-ai murit, zise el în timp ce trecu cu gândul dincolo de cortina de surpriză şi faţa îi deveni un nor întunecat. Ţi-ai înscenat moartea şi totuşi sângele…

— Am împrumutat câteva lucruri de la infirmeria voastră, explică Pitt indiferent şi mi-am donat singur sânge.

— Dar nu aveai unde să mergi decât în valuri sau pe stâncile din josul falezei şi chiar dacă ai fi supravieţuit căderii, ajungând în apă, ai fi fost măturat de curenţii violenţi. N-ai fi putut supravieţui.

— Am folosit copacul pe care l-ai văzut plutind pe valuri pentru a-mi amortiza căderea în apă. Apoi am plutit dus de curent până când am ajuns la câteva sute de metri de ţărm. După ce am rămas în derivă câtva timp, am prins fluxul şi am înotat până am ajuns într-un golfuleţ şi am escaladat palisadele din spatele complexului.

Surpriza din ochii lui Kamatori se transformă într-o intensă curiozitate.

— Perimetrul de securitate, cum a fost posibil să te strecori printre paznicii roboţi?

— Figurativ vorbind, i-am pus la pământ.

— Nu-i adevărat. Kamatori scutură din cap. Sistemele lor de detecţie sunt fără fisură. Nu sunt programate să permită trecerea unui intrus.

— Punem rămăşag?

Pitt ridică sabia, înfipse vârful în podeaua de lemn şi dădu drumul mânerului, lăsând-o să vibreze în lemnul lustruit. Scoase micul obiect de sub braţ, care acum se vedea că era un ciorap cu ceva înăuntru. Se mişcă fără ostentaţie în spatele unuia dintre roboţi. Înainte ca acesta să se poată întoarce, aplică obiectul din interiorul ciorapului pe capacul de plastic ce proteja secţiunea

computerizată din mijloc. Imediat robo-paznicul deveni rigid şi imobil.

Dându-şi seama prea târziu ce făcea Pitt, Kamatori zbieră.

— Împuşcă-l!

Dar Pitt se feri din faţa puştii automate a celui de-al doilea robot şi îndesă ciudatul obiect în procesor. Întocmai ca şi primul, acesta deveni inert.

— Cum ai făcut asta? întrebă gâfâind Stacy.

Pitt scoase din ciorap o mică celulă uscată de şase volţi, sustrasă din aparatul portabil de raze X şi o ţeava de fier învelită în doi metri de cablu de cupru. Ridică pachetul în sus ca să-l vadă toţi.

— Un magnet. A şters programele de pe discurile dinăuntrul procesoarelor computerizate ale roboţilor şi le-a încurcat circuitele integrate.

— O amânare temporară, nimic mai mult, comentă Kamatori. Ţi-am calculat foarte greşit ingeniozitatea, domnule Pitt, dar n-ai reuşit decât să-ţi prelungeşti viaţa cu încă câteva minute.

— Cel puţin suntem înarmaţi acum, zise Weatherhill, arătând din cap spre armele ţinute de roboţi.

În ciuda întorsăturii evenimentelor, Kamatori nu-şi putu ascunde expresia de triumf de pe chip. Era din nou stăpân pe situaţie. Învierea aproape miraculoasă a lui Pitt fusese în zadar.

— Armele sunt strâns sudate de braţele flexibile ale roboţilor. Nu le puteţi tăia decât cu o unealtă specială. Sunteţi la fel de neputincioşi ca înainte.

— Atunci suntem în aceeaşi barcă acum când paznicii tăi au fost scoşi din priză, zise Pitt aruncându-i magnetul lui Stacy.

— Eu am *katana.*

Kamatori ridică mâna şi atinse mânerul sabiei ancestrale japoneze, care se odihnea în teaca aflată la spatele lui. Lama de şaizeci şi unu de centimetri era fabricată dintr-un fier magnetic elastic cu margini dure de oţel.

— Mai am şi un *wakizashi.*

Scoase un cuţit lung de aproape douăzeci şi patru de centimetri dintr-o teacă dinăuntrul brâului, arătându-le lama înainte de a-l băga la loc în teacă.

Pitt se întoarse către uşa ce conducea spre arsenalul antic al lui Kamatori şi smulse sabia din podea.

— Poate nu este chiar *Excalibur*[1], dar e mai bună decât să te

[1] *Excalibur* – numele sabiei regelui Arthur (n.tr.).

baţi cu o pernă.

Sabia pe care Pitt o luase de pe peretele din biroul lui Kamatori era o spadă italienească de duel din secolul al XIX-lea, cu o lamă de nouăzeci de centimetri de la mâner până în vârf. Era mai grea decât spada modernă de scrimă pe care Pitt o folosise în perioada petrecută la Academia de Aviaţie şi nu la fel de flexibilă, dar în mâna unui scrimer experimentat, putea fi folosită cu mare efect.

Pitt nu-şi făcea iluzii în privinţa a ceea ce urma. Nu se îndoia nici o clipă că acest Kamatori era expert în practicarea sportului japonez cu sabia, numit *kenjutsu*, în timp ce el nu învârtise o lamă într-un meci de mai bine de doi ani.

Dar dacă pur şi simplu ar fi putut rămâne în viaţă mai mult timp, pentru ca Stacy să-i elibereze într-un fel sau altul pe Mancuso, Giordino şi Weatherhill, sau să-i distragă atenţia lui Kamatori, pentru ca Pitt să poată obţine un avantaj, mai exista o şansă firavă să se salveze de pe insulă.

— Îndrăzneşti să mă provoci cu asta? rosti batjocoritor Kamatori.

— De ce nu? Pitt ridică din umeri. În realitate samuraii au fost doar nişte scârnăvii infatuate. Îmi face impresia că ai fost crescut în acelaşi rahat.

Kamatori nu luă în seamă insulta.

— Deci ai de gând să porţi un halo şi să faci pe Sir Galahad care luptă împotriva Cavalerului Negru.

— De fapt mă gândeam mai degrabă la Errol Flynn împotriva lui Basil Rathbone.

Kamatori închise ochii şi cu o mişcare neaşteptată căzu în genunchi şi intră într-o transă de meditaţie. Se cufundă în arta numită *kiai,* o forţă sau putere interioară pusă în legătură cu înfăptuirea de miracole, mai ales în rândul clasei samurailor. Pe plan mental, practica îndelungată în unirea sufletului şi a minţii conştiente şi dispunerea lor într-un fel de spaţiu divin presupune ridicarea practicantului la un nivel subconştient, care să-l ajute în îndeplinirea unor isprăvi supraomeneşti în artele marţiale. Pe plan fizic aceasta presupunea stăpânirea artei respiraţiei adânci şi prelungite, raţiunea fiind că omul care are un volum complet de aer în plămâni îl va învinge pe adversarul său care a expirat.

Pitt intui un atac rapid şi îşi flexă picioarele şi trupul luând poziţia *en garde.*

Trecură aproape două minute întregi şi apoi brusc, cu viteza

fulgerului, Kamatori sări în picioare şi îşi trase *katana* din teacă cu ambele mâini într-o amplă mişcare circulară. Dar în loc să piardă o fracţiune de secundă prin ridicarea lamei deasupra capului pentru o lovitură de sus în jos, continuă mişcarea într-o diagonală ascendentă descrisă într-o încercare de a-l spinteca pe Pitt de la şold spre umăr.

Pitt anticipă mişcarea şi pară scurt vicleana lovitură, apoi împunse scurt, împungând coapsa lui Kamatori, înainte de a sări în spate pentru a evita următorul atac sălbatic al adversarului.

Tactica *kenjutsu* şi cea specifică spadei olimpice erau complet diferite. Se întâmpla de parcă un baschetbalist era pus să lupte cu un fundaş de fotbal. Scrima tradiţională avea mişcări lineare cu lovituri de străpungere, în timp ce *kenjutsu* nu avea nici un fel de limită, mânuirea *katanei* urmărind despicarea adversarului într-un asalt necruţător. Dar ambele se bazau pe tehnică, viteză şi elementul surpriză.

Kamatori se mişca cu agilitatea unei pisici, conştient fiind că o lovitură bună, care să-l atingă pe Pitt, va pune repede capăt luptei. Se mişca cu repeziciune dintr-o parte în alta, scoţând ţipete guturale pentru a-l descumpăni pe Pitt. Se repezea cu ferocitate, loviturile lui cu ambele mâini parând împunsăturile lui Pitt cu relativă uşurinţă. Rana din coapsă părea să nu-l deranjeze şi nu era un obstacol în calea reacţiilor lui agile.

Loviturile cu două mâini ale *katanei* lui Kamatori spintecau aerul ceva mai rapid şi aveau mai multă forţă decât spada ţinută de Pitt cu o singură mână. Dar în mâinile unui spadasin iscusit, vechea lamă de duel putea returna loviturile cu o fracţiune de secundă mai repede. Totodată era cu aproximativ treizeci de centimetri mai lungă, un avantaj pe care Pitt îl folosea pentru a ţine atacul ucigător al lui Kamatori la o distanţă ce-l ferea de o rană mortală. Spada combina împunsătura cu lovitura, în timp ce *katana* era numai ascuţime şi tăietură.

Kamatori mai avea şi avantajul experienţei şi practicii constante cu arma lui. Pitt era mai neantrenat, dar era cu zece ani mai tânăr decât expertul în *kenjutsu* şi, în afara pierderii de sânge, era în cea mai bună formă fizică.

Stacy şi ceilalţi erau vrăjiţi de risipa spectaculoasă de sărituri, împunsături şi atacuri violente când tăişurile scânteiau în lumină şi zăngăneau când marginile se izbeau. Din când în când Kamatori oprea atacul şi se retrăgea, schimbându-şi poziţia pentru a sta între Stacy, Mancuso şi Weatherhill spre a o

împiedica pe aceasta să-i elibereze şi pentru a se asigura că nu încerca să-l atace pe el din spate sau dintr-o parte. Apoi scotea un blestem gutural şi îşi relua atacul violent împotriva detestatului american. Pitt continua lupta fandând când i se oferea vreo deschidere, parând forţa explozivă a loviturilor lui Kamatori şi evitând ferocitatea incredibilă a atacurilor. Încercă să-i creeze câmp de manevră lui Stacy, dar adversarul era prea viclean şi îi tăia orice posibilitate. Deşi Stacy era expertă în judo, Kamatori ar fi spintecat-o înainte ca să se poată apropia la doi metri de el.

Pitt lupta neînduplecat şi tăcut, în timp ce Kamatori se repezea cu sălbăticie, zbierând la fiecare lovitură, forţându-l încet pe Pitt să se retragă de-a lungul încăperii. Japonezul surâse când o lovitură fioroasă zgârie braţul în care Pitt ţinea spada lăsând o uşoară dâră de sânge.

Forţa grozavă a asaltului lui Kamatori îl ţinea pe Pitt în defensivă, apărându-se de loviturile nimicitoare. Kamatori sărea dintr-o parte în alta, încercând să lupte în cerc.

Pitt îşi dădu seama de situaţie şi se retrase constant cu un pas de fiecare dată, apoi fanda brusc, bazându-se pe dexteritatea atacului şi a stilului controlat de fandare pentru a se menţine în viaţă şi a mânca din timpul lui Kamatori.

O împunsătură îl atinse pe Kamatori în antebraţ, dar nu îşi încetini atacurile *kenjutsu* nici o clipă. Profund pătruns de *kiai,* lovind atunci când credea că Pitt expira, nu simţea nici o durere şi nici nu păru să observe când vârful spadei lui Pitt îi străpunse carnea. Răspunse loviturii şi se repezi inexorabil după Pitt, şfichiuind *katana* într-un vârtej de oţel cu scurte lovituri brutale în faţă şi în spate de o repeziciune uluitoare.

Pitt începea să obosească, îşi simţea braţul ca de plumb, ca un campion la sfârşitul unei curse lungi epuizante. Respiraţia era acum mai accelerată şi îşi simţea inima bătând din ce în ce mai tare.

Spada veche arăta la rândul ei semne de oboseală. Lama ei nu se compara cu minunatul oţel al *katanei* japoneze. Muchia veche lipsită de strălucire era adânc crestată în cincizeci de locuri şi Pitt ştia că o lovitură puternică pe partea lată o putea foarte bine rupe în două.

Surprinzător, Kamatori nu arăta nici o urmă de oboseală. Ochii îi luceau injectaţi cu sânge iar forţa din spatele loviturilor era la fel de puternică acum ca la începutul duelului. Era numai o

chestiune de puţine minute înainte să-l înfrângă pe Pitt prin epuizare şi să-i curme viaţa cu mândra sabie a Japoniei.

Pitt sări în spate pentru a-şi trage răsuflarea şi a evalua situaţia, în timp ce Kamatori se opri pentru a surprinde mişcările lui Stacy cu coada ochiului. Stătea ciudat de liniştită, cu mâinile la spate. Japonezul mirosi ceva şi se deplasă către ea, dar Pitt avansa din nou, întinzându-se în faţă pe un genunchi cu o împunsătură rapidă care surprinse *katana* şi alunecă în jos pe mâner, vârful spadei trecând pe lângă încheieturile degetelor mâinii lui Kamatori. Brusc Pitt schimbă tactica şi forţă înainte, sesizând o ocazie pe care o ratase. Spre deosebire de mânerul mai scurt al vechii spade de duel, cu garda ei ce înconjura mâna, *katana* lui Kamatori avea doar o mică apărătoare rotundă la baza mânerului mai lung. Pitt începu să-şi direcţioneze loviturile mâinii. Prefăcându-se că atacă pieptul adversarului în timpul unei fandări, Pitt zvâcni vârful lamei spre stânga şi surprinse mâna lui Kamatori care făcuse o mişcare greşită tăindu-i degetele până la os.

Incredibil, Kamatori blestemă pur şi simplu în japoneză şi atacă din nou, sângele ţâşnind ori de câte ori mânuia sabia. Dacă simţea în sinea lui suflul îngheţat al înfrângerii, nu o arăta. Imun la durere şi rană prin imersiunea în *kiai,* continua să atace ca un dement.

Apoi capul îi zvâcni în spate şi într-o parte când un obiect de metal îl lovi în ochiul drept cu o precizie infailibilă. Stacy aruncase cu încuietoarea care îi închidea lanţurile. Pitt surprinse momentul şi fanda înfigând vârful spadei între coastele adversarului, străpungându-i un plămân.

Kamatori ezită pe moment şi continuă să lupte nebuneşte. Se repezi asupra lui Pitt, răcnind cu fiecare lovitură. În timp ce spume de sânge începură să-i iasă pe gură. Dar viteza şi puterea lui erau în scădere şi Pitt nu avu nici o problemă, să evite prin fandare loviturile slăbite.

Următoarea împunsătură a lui Pitt găsi deschis bicepsul lui Kamatori. Numai atunci oţelul extrem de lustruit al *katanei* începu să tremure şi să se aplece.

Pitt înaintă şi izbi cu spada cât putu de tare, doborând *katana* din mâna lui Kamatori. Lama căzu zăngănind pe podea şi Stacy o înhaţă.

Pitt ţinu spada aţintită asupra lui Kamatori şi îl fixă cu privirea.

— Ai pierdut, zise el cu o curtoazie controlată.

Nu exista în firea de samurai a lui Kamatori ideea de a recunoaşte înfrângerea, atât timp cât încă se menţinea pe propriile picioare. Chipul lui suferi o schimbare curioasă. Masca de ură şi ferocitate se topi şi privirile căpătară o expresie interiorizată.

Zise:

— Un samurai nu e onorat de înfrângere. Poţi să tai dintele unui dragon, dar îi cresc o mie în loc.

Apoi înşfacă cuţitul lung de la brâu şi sări la Pitt.

Pitt, deşi slăbit şi respirând cu greutate, sări uşor într-o parte şi pară pumnalul necruţător. Flutură pentru ultima dată bătrâna şi credincioasa spadă şi reteză mâna lui Kamatori de la încheietură. Şocul invadă chipul lui Kamatori, şocul neîncrederii, apoi durerea, apoi deplina înţelegere, pentru prima dată în viaţa lui, că fusese învins de un adversar şi urma sa moară. Stătea în picioare şi se uita feroce la Pitt, cu ochii lui negri încărcaţi de o furie necontrolată, încheietura retezată atârnându-i într-o parte cu sângele şiroind pe podea.

— Mi-am dezonorat strămoşii. Te rog, permite-mi să-mi salvez cinstea obrazului făcându-mi *seppuku.*

Ochii lui Pitt se închiseră pe jumătate din curiozitate. Se uită la Mancuso.

— *Seppuku?*

— Termenul japonez acceptat şi mai stilizat pentru ceea ce noi numim în mod grosolan *harakiri,* care de fapt se traduce prin tăierea pântecului. Vrea să-i permiţi să aibă parte de o „trecere fericită”.

— Aşa deci, zise Pitt cu o înţelegere înnebunitoare în voce. Asta vrea el, dar nu se va întâmpla aşa ceva. Nu va fi cum vrea el. Nu va muri de mâna lui. Nu după ce i-a omorât cu sânge rece pe toţi acei oameni.

— Dezonoarea mea de a fi fost înfrânt de un străin trebuie să fie ştearsă prin a-mi oferi viaţa, murmură Kamatori printre dinţii încleştaţi, forţa hipnotică a practicii kiai dispărând repede.

— Familia şi prietenii lui se vor bucura, explică Mancuso. Onoarea pentru el înseamnă totul. El consideră că moartea oferită de propria lui mână e frumoasă şi o aşteaptă cu nerăbdare.

— Doamne Dumnezeule, ce greţos, murmură Stacy dezgustată, în timp ce privea la mâna de pe podea a lui Kamatori. Leagă-l şi pune-i căluş. Să ne terminăm treaba şi s-o

ştergem de aici.

— Vei muri, dar nu aşa cum speri tu, zise Pitt fixând faţa sfidătoare, întunecată de ură, cu buzele întinse într-un rânjet asemănător cu al unui câine ce-şi arată dinţii.

Dar Pitt surprinse o uşoară expresie de teamă în ochii întunecaţi, nu teama de moarte, ci de a nu-şi întâlni strămoşii în maniera prescrisă de tradiţie.

Înainte ca să-şi dea seama cineva ce avea de gând să facă, Pitt îl înşfacă pe Kamatori de braţul sănătos şi îl târî pe samurai în biroul cu arme antice şi colecţia sinistră de capete omeneşti împăiate. Cu grijă, de parcă alinia un tablou, îl aranja pe Kamatori şi înfipse lama spadei în vintrele acestuia, ţintuindu-l de perete sub capetele victimelor sale. Ochii lui Kamatori erau plini de uimire şi de spaima unui sfârşit mizerabil şi ruşinos. Mai exista şi durerea.

Pitt ştiu că se uita la un viitor cadavru şi rosti ultimul cuvânt înainte ca ochii să-şi piardă vederea în moarte.

— Asasinul celor lipsiţi de apărare nu merită „trecerea divină”. Rămâi cu prăzile tale şi să fii blestemat.

53

Pitt scoase o secure de luptă vikingă din consolele ei de pe perete şi se întoarse în încăperea monitoarelor video. Stacy desfăcuse deja încuietorile lanţurilor lui Giordino şi Mancuso şi îl elibera pe Weatherhill.

— Ce ai făcut cu Kamatori? întrebă Giordino privind curios peste umărul lui Pitt spre camera trofeelor.

— L-am montat printre celelalte piese ale colecţiei lui. Îi înmâna securea lui Giordino. Aranjează-i pe roboţi ca să nu poată fi reparaţi curând.

— Să-l distrug pe McGoon?

— Şi pe McGurk.

Giordino păru îndurerat, dar luă securea şi o repezi spre McGoon.

— Mă simt ca Dorothy care îl face bucăţele pe Omul de tinichea din Oz.

Mancuso îi strânse mâna lui Pitt.

— Ne-ai salvat vieţile. Îţi mulţumesc.

— Frumoasă demonstraţie de scrimă, zise Weatherhill. Unde ai învăţat?

— Vă spun eu mai târziu, zise Pitt nerăbdător. Unde-i nemaipomenita schemă de salvare a lui Penner?

— Nu ştii?

— Penner nu ne mai consideră demni de încrederea lui.

Mancuso îl privi şi scutură din cap.

— Nu există nici un plan de salvare, zise el cu o expresie încurcată. Iniţial urma să fim evacuaţi cu submarinul, dar Penner a considerat acţiunea prea riscantă pentru submarin şi echipajul acestuia, după ce a analizat o fotografie din satelit cu sistemele de apărare maritime ale lui Suma. Stacy, Tim şi cu mine urma să ne strecurăm înapoi prin tunel la Edo City şi să ne refugiem la ambasada noastră din Tokio.

Pitt dădu din cap spre Giordino.

— Şi noi doi?

— Departamentul de Stat a fost alertat să negocieze cu Suma şi cu guvernul japonez pentru eliberarea voastră.

— Departamentul de Stat? mormăi Giordino printre dinţi. Mai bine aş fi reprezentat de Circul Zburător Monti Python.

— Jordan şi Kern n-au luat în considerare dispoziţiile scârboase ale lui Suma şi Kamatori, zise Mancuso cu cinism.

Gura lui Pitt se strânse într-o linie dură şi amară.

— Voi, tipilor, sunteţi experţi. Care e mişcarea următoare?

— Să terminăm treaba conform planului şi să o luăm la picior prin tunel, răspunse Weatherhill când Stacy îi desfăcu încuietoarea şi lanţurile căzură pe podea.

— Încă intenţionezi să distrugi Centrul Dragonului?

— Nu în întregime, dar am putea să-i dăm o lovitură.

— Cu ce? întrebă Giordino. Cu un magnet artizanal şi o secure?

— Vedem noi, răspunse Weatherhill nepăsător, masându-şi încheieturile. Forţele de securitate ale lui Suma mi-au confiscat raniţa cu explozibil în timpul capturării şi percheziţiei ulterioare, dar încă mai avem destul pentru o bubuitură mică.

Se aşeză şi îşi scoase pantofii, desfăcându-şi tălpile şi incredibil le frământă în mâini transformându-le într-un bulgăre.

— Plastic C-8, zise el mândru. Ultima descoperire în materie de explozibile.

— Iar detonatoarele sunt în tocuri, şuieră Pitt.

— De unde ştii?

— Deducţie logică.

— Să o luăm din loc, zise Mancuso. Controlorii roboţilor şi oamenii lui Kamatori se vor întreba de ce a fost întreruptă vânătoarea specială şi se vor grăbi să cerceteze.

Stacy se îndreptă spre uşa ce ducea în afara sediului personal al lui Kamatori, o deschise uşor şi cercetă grădina.

— Primul nostru hop este să găsim clădirea cu ascensorul ce duce spre centrul subteran. Am fost aduşi aici din celulele noastre legaţi la ochi şi nu ne-am dat seama unde se află exact.

— Vă conduc eu acolo, zise Pitt.

— Ştii unde este?

— Ar trebui. Am fost pe acolo în drum spre infirmerie.

— Magnetul tău nu o să ne fie de prea mare folos, dacă dăm nas în nas cu un pluton de roboţi, zise Mancuso mohorât.

— În acest caz va trebui să ne lărgim sacul cu şmecherii, zise Pitt. Se deplasă lângă Stacy şi privi afară prin uşa întredeschisă. În stânga ta, chiar sub tufişul acela e un furtun de stropit grădina. Îl vezi?

Stacy încuviinţă din cap.

— Lângă terasă.

Făcu semn spre *katana* pe care ea încă o ţinea în mână.

— Furişează-te afară şi taie o bucată de câteva picioare.

Stacy îl fixă ironic cu privirea.

— Pot să te întreb de ce?

— Taie furtunul în bucăţele mici, freacă una de o bucată de mătase şi vei înlătura electronii negativi, explică Pitt. Apoi atinge circuitele integrate ale roboţilor cu capătul furtunului şi electronii vor sări distrugând componentele delicate.

— O descărcare electrostatică, murmură Weatherhill gânditor. Aşa e?

Pitt încuviinţă din cap.

— Ai putea să realizezi acelaşi lucru frecând blana unei pisici sau ştergându-ţi picioarele pe un covor.

— Ai fi fost foarte bun profesor de fizică.

— De unde mătase? întrebă Giordino.

— Chimonoul lui Kamatori, zise Weatherhill peste umăr, precipitându-se spre camera trofeelor.

Pitt se întoarse spre Mancuso.

— Unde ai de gând să-ţi instalezi artificiile ca să provoace cât mai multe pagube?

— Nu avem suficient C-8 pentru o treabă definitivă, dar dacă îl putem plasa lângă o sursă de energie, putem să le întârziem planurile cu câteva zile, poate chiar săptămâni.

Stacy se întoarse cu o bucată de furtun de trei metri.

— Cum vrei s-o împart?

— Taie-o în patru părţi, răspunse Pitt. Una pentru fiecare din voi. Eu am magnetul.

Weatherhill se întoarse din camera trofeelor cu fâşii rupte din chimonoul de mătase al lui Kamatori, unele cu pete de sânge şi începu să le împartă. Îi zâmbi lui Pitt.

— După cum l-ai aranjat pe prietenul nostru samurai, a devenit cea mai interesantă piesă a decorului de pe perete.

— Nu există sculptură, zise Pitt pontifical, care să poată înlocui originalul.

— N-aş vrea să mă aflu pe o rază de o mie de kilometri când Hideki Suma va vedea ce i-ai făcut celui mai bun prieten al lui, râse Giordino aruncând rămăşiţele sfărâmate ale celor doi robo-paznici într-un colţ al camerei.

— Da, zise Pitt indiferent, dar asta păţeşte dacă face pipi contra vântului.

*

Cu o figură imobilă dar mânioasă, Loren remarca din ce în ce mai şocată înfricoşătoarea forţă tehnică şi financiară din spatele imperiului lui Suma, în timp ce acesta o însoţea pe ea şi pe Diaz într-un tur prin complexul care era cu mult mai vast decât şi-ar fi putut ea imagina vreodată.

Era mult mai mult decât un centru de control ce urma să transmită semnale pentru explozia unor bombe nucleare răspândite în toată lumea. Etajele şi coridoarele, ce păreau să nu se sfârşească, adăposteau totodată nenumărate laboratoare, vaste unităţi experimentale tehnologice şi electronice, un centru de cercetare a fuziunii şi o uzină de reactoare nucleare ce încorporau modelele aflate încă pe planşetele de proiectare ale ţărilor occidentale industrializate.

Suma zise mândru.

— Birourile administrative şi banca de date ştiinţifice se află în Edo City. Dar aici, sub insula Soseki, se află în perfectă siguranţă inima centrului de cercetare şi dezvoltare.

Îi pofti într-un laborator şi arătă spre o imensă cuvă deschisă, cu ţiţei.

— N-o vedeţi, dar aici se află, mâncând din ţiţei, o a doua generaţie de microbi artificiali, care, de fapt, digeră ţiţeiul şi se multiplică, lansând o reacţie în lanţ şi distrugând moleculele de petrol. Ulterior reziduurile pot fi dizolvate cu apă.

— Aceasta ar fi o binecuvântare pentru curăţarea scurgerilor de petrol, comentă Diaz.

— Un scop util, zise Suma. Altul este pentru epuizarea rezervelor de petrol ale unei ţări ostile.

Loren îl privi uluită.

— De ce vrei să provoci un asemenea haos? Care e câştigul?

— Cu timpul Japonia va fi aproape complet independentă de petrol. Întreaga putere electrică va fi generată nuclear. Noua noastră tehnologie în privinţa celulelor de combustibil şi a energiei solare va fi curând folosită la automobile, înlocuind motorul cu benzină. Distrugând rezervele lumii prin microbii noştri mâncători de petrol, în cele din urmă tot transportul internaţional – automobile, camioane şi avioane – se va opri.

— Dacă nu vor fi înlocuite cu produse japoneze, afirmă Diaz cu răceală.

— O viaţă întreagă, zise Loren devenind sceptică. Vă va lua o viaţă întreagă să secaţi rezervele de miliarde de galoane de petrol înmagazinate în minele noastre subterane de sare.

Suma zâmbi răbdător.

— Microbii pot seca complet rezervele strategice de petrol ale Statelor Unite în mai puţin de nouă luni.

Loren scutură din cap, incapabilă să asimileze consecinţele oribile ale tuturor experimentărilor la care fusese supusă în ultimele câteva ore. Nu putea concepe că un singur om putea provoca o astfel de răsturnare haotică. Totodată nu putea accepta înfiorătoarea posibilitate că Pitt putea fi deja mort.

— De ce ne arăţi toate astea? întrebă ea în şoaptă. De ce nu păstrezi secretul?

— Ca să-i puteţi spune Preşedintelui şi colegilor din Congres că Statele Unite şi Japonia nu se mai află pe picior de egalitate. Noi avem acum un avans invincibil şi guvernul vostru trebuie să ne accepte cererile în consecinţă. Suma se opri şi o fixă cu privirea. Cât despre faptul că vă dezvălui cu generozitate secrete, dumneata şi senatorul Diaz nu sunteţi oameni de ştiinţă sau ingineri. Puteţi doar descrie ce aţi văzut în vagi termeni laici. Nu v-am prezentat date ştiinţifice, ci pur şi simplu o imagine generală a proiectelor mele. Nu veţi lua cu voi acasă nimic ce poate deveni folositor în copierea superiorităţii noastre tehnice.

— Când ne vei permite, doamnei deputat Smith şi mie, să plecăm la Washington? întrebă Diaz.

Suma privi la ceas.

— Foarte curând. De fapt, veţi fi duşi la aerodromul meu particular din Edo City într-o oră. De acolo unul din avioanele mele cu reacţie vă va duce acasă.

— De îndată ce Preşedintele va auzi de nebunia ta, rosti scurt Diaz, va ordona armatei să facă locul ăsta una cu pământul.

Suma dădu drumul unui suspin încrezător şi zâmbi.

— E prea târziu. Inginerii şi roboţii mei sunt în avans faţă de plan. Nu ştiţi, nu aveţi cum să ştiţi, Proiectul Kaiten a fost definitivat la câteva minute după ce am început această vizită.

— A devenit operaţional? întrebă Loren cu o voce şoptită şi înspăimântată.

Suma încuviinţă din cap.

— Dacă Preşedintele vostru va fi atât de nesăbuit încât să atace Centrul Dragonului, sistemele mele de detectare mă vor alerta în timp util pentru a ordona roboţilor să se dispună în formaţie de luptă şi să detoneze automobilele-capcană. Ezită destul de mult până a-şi arăta rânjetul hidos. Aşa cum scria odată Buson, un poet japonez: „Cu pălăria suflată de vânt /

sperietoarea cu gâtul ţeapăn stă / acolo foarte jenată”.

— Preşedintele e sperietoarea şi stă întocmai ca şi ea, deoarece timpul lui a trecut.

54

Energic, dar fără grabă, Pitt îi conduse în clădirea care adăpostea liftul. Înainta primul, în timp ce ceilalţi îl urmau cu precauţie. Nu întâlni fiinţe omeneşti, dar fu oprit de un paznic robot la intrarea ascensorului.

Acesta era programat să vorbească numai în japoneză, dar Pitt nu avu nici o problemă în a descifra tonul ameninţător şi arma aţintită spre fruntea lui.

Îşi ridică mâinile în faţa lui cu palmele orientate înainte şi se apropie încet, protejându-i pe ceilalţi de receptorul video şi de senzorii acestuia de detecţie.

Weatherhill şi Mancuso se apropiară pe furiş din flancuri şi împunseră cutia ce conţinea circuitele integrate cu furtunurile încărcate cu electricitate statică. Robotul înarmat îngheţă ca într-un film de desene animate oprit brusc.

— Extrem de eficient, remarcă Weatherhill, reîncărcându-şi bucata de furtun frecând-o viguros de mătase.

— Crezi că şi-a avertizat centrul de control? întrebă Stacy.

— Probabil nu, răspunse Pitt. Capacitatea lui senzorială nu a putut să decidă dacă eu reprezentam o ameninţare sau pur şi simplu un membru neprogramat al proiectului.

Odată ajunşi în interiorul ascensorului pustiu, Weatherhill optă pentru nivelul patru.

— La şase se află nivelul principal al centrului de control, îşi aminti el. Mai bine ne-am încerca norocul să ieşim printr-un nivel inferior.

— Infirmeria şi unităţile de servicii sunt la patru, îl informă Pitt.

— Dar sistemul de securitate?

— N-am văzut nici urmă de paznici sau de monitoare video.

— Sistemele de apărare exterioară ale lui Suma sunt atât de sigure, încât nu are nevoie să se preocupe de securitatea interioară, zise Stacy.

Weatherhill fu de acord.

— Un robot duşman este ultimul lucru la care se gândeşte. Se încordară când ascensorul ajunse şi uşile alunecară lateral, deschizându-se. Din fericire era gol. Intrară, dar Pitt se ţinu mai la urmă, cu capul înclinat în spate de parcă ar fi ascultat un sunet îndepărtat. Apoi intră şi el, apăsând butonul pentru nivelul

patru. Câteva clipe mai târziu păşiră afară într-un coridor vacant. Se mişcară repede, pe tăcute, urmându-l pe Pitt. Acesta se opri în faţa infirmeriei şi aşteptă la uşă.

— De ce te-ai oprit aici? întrebă Weatherhill încetişor.

— Nu ne vom descurca niciodată în acest complex fără o hartă sau un ghid, murmură Pitt. Urmaţi-mă înăuntru.

Apucă clanţa uşii şi o deschise brusc.

Luată prin surprindere, sora ridică privirile uluită când îl văzu pe Pitt dând buzna pe uşă. Nu era aceeaşi care îl ajutase pe doctorul Nogami în timpul vizitei anterioare a lui Pitt. Aceasta era la fel de urâtă şi diform construită ca un greder de şosele.

De îndată ce îşi reveni, întinse iute braţul către butonul de alarmă al unui dispozitiv de comunicare interioară. Degetul îi ajunsese la un centimetru de buton când palma întinsă a lui Pitt o lovi violent în bărbie. Catapultată, femeia făcu o tumbă pe spate, rămânând lată pe podea. Doctorul Nogami auzi agitaţia şi veni în fugă din biroul lui, oprindu-se brusc şi holbându-se la Pitt şi la ceilalţi din echipa MAIT, care intraseră buluc pe uşă înainte de a o închide. Ciudat, expresia de pe chipul său era una de amuzament curios mai degrabă decât de şoc.

— Scuză-ne de deranj, doctore, zise Pitt, dar avem nevoie de îndrumări.

Nogami privi în jos spre asistenta care zăcea pe podeaua rece.

— După cum văd, ai propriul tău mod de a câştiga femeile.

— Se pregătea să declanşeze alarma, zise Pitt scuzându-se.

— Ai avut noroc că ai luat-o prin surprindere. Sora Oba ştie karate cum ştiu eu medicină. Numai atunci se hotărî Nogami să studieze câteva clipe grupul pestriţ de oameni care stăteau în picioare în jurul asistentei lungite la pământ. Scutură din cap aproape trist. Voi sunteţi cea mai grozavă echipă MAIT pe care Statele Unite o trimit pe teren. Nu prea se vede. De unde naiba a mai descoperit Ray Jordan oameni ca voi?

Giordino fu singurul care nu-l privi pe doctor amuţit de surpriză. Ridică ochii spre Pitt.

— Ştii ceva ce nu ştim noi?

— Daţi-mi voie să vi-l prezint pe doctorul Josh Nogami, agentul secret britanic cu serioasă acoperire, care a furnizat partea leului din informaţiile despre Suma şi operaţiunea lui.

— Ţi-ai dat seama, zise Nogami.

Pitt dădu modest din mână.

— După informaţiile pe care mi le-ai dat, a fost ceva

elementar. Nu există Spitalul St. Paul în Santa Ana, California. Dar *există* Catedrala Saint Paul în Londra.

— Nu ai accent britanic, zise Stacy.

— Deşi tata a fost supus britanic, mama provenea din San Francisco şi am făcut studii de medicină UCLA. Pot să vorbesc cu accent american rezonabil fără prea mare efort. Ezită şi îl privi pe Pitt drept în ochi, zâmbetul dispărându-i de pe faţă. Vă daţi seama, sper, că venind aici m-aţi dat de gol.

— Regret că te-am pus în lumina reflectoarelor, zise Pitt sincer, dar avem o problemă urgentă. Dădu din cap către ceilalţi. Vor mai trece poate alte zece sau cincisprezece minute înainte de descoperirea lui Kamatori şi a celor trei robo-paznici ai săi... ah... ineficienţi. Avem foarte puţin timp pentru a pune explozibilul şi a ieşi de aici.

— Staţi puţin. Nogami ridică o mână. Vreţi să spuneţi că l-aţi omorât pe Kamatori şi i-aţi terminat trei robo-paznici?

— Mai morţi de aşa nu se poate, răspunse Giordino vesel.

Mancuso nu avea chef de conversaţie cordială.

— Te rog, dacă poţi, dă-ne o diagramă a complexului şi încă repede. Vreau să plecăm şi să nu-ţi mai stăm pe cap.

— Am fotografiat planurile construcţiei pe microfilm, dar n-am avut cum să le transmit în afară oamenilor voştri după ce mi-am pierdut contactul.

— Jim Hanamura?

— Da. E mort? întrebă Nogami sigur de răspuns.

Pitt încuviinţă din cap.

— Măcelărit de Kamatori.

— Jim a fost un om bun. Sper că bestia de Kamatori a murit încet.

— Nu prea i-a plăcut călătoria.

— Te rog, poţi să ne ajuţi? întrebă Mancuso, grăbit şi insistent. Nu e timp de pierdut.

Nogami nu părea nici pe departe grăbit.

— Speraţi să ieşiţi prin tunel spre Edo City, bănuiesc.

— Ne-am gândit că am putea să luăm trenul, zise Weatherhill aruncând o privire pe coridor prin uşă.

— N-aveţi nici o şansă. Nogami ridică din umeri. De când aţi pătruns voi în complex, Suma a ordonat ca trenul să fie păzit de o armată de roboţi pe partea insulei şi o imensă forţă de securitate, formată din oameni special antrenaţi, la capătul din Edo City. Nici o furnică n-ar putea trece.

Stacy îl privi.

— Ce sugerezi?

— Oceanul. Aţi putea avea norocul să fiţi pescuiţi de un vas în trecere.

Stacy scutură din cap.

— Asta e exclus. Orice vas străin care ajunge la cinci kilometri de insulă va fi spulberat.

— Aveţi destule lucruri la care să vă gândiţi, zise Pitt calm, părând să fixeze cu privirea un perete de parcă ar fi văzut ceva în partea cealaltă. Concentraţi-vă asupra plantării explozivelor. Lăsaţi plecarea în seama mea şi a lui Al.

Stacy, Weatherhill şi Mancuso se uitară unul la celălalt. Apoi Weatherhill dădu din cap aprobator.

— Ai dreptate. Ne-ai salvat vieţile şi ne-ai adus până aici! Am fi de-a dreptul nepoliticoşi să nu avem încredere în tine.

Pitt se întoarse spre Nogami.

— Ce părere ai, doctore, vii cu noi?

Nogami ridică din umeri şi zâmbi cu jumătate de gură.

— De ce nu? Mulţumită vouă, utilitatea mea aici a luat sfârşit. N-are sens s-o mai lungesc. Risc să-mi pună Suma pielea pe băţ.

— Ai vreo sugestie unde am putea pune explozibilul? întrebă Weatherhill.

— Vă arăt un culoar de acces spre cablurile electrice şi fibrele optice care alimentează întregul complex. Puneţi-vă explozibilul acolo şi veţi scoate centrul din funcţiune pentru o lună.

— La ce nivel?

Nogami ridică capul spre tavan.

— Cel de deasupra, al cincilea.

— Când eşti gata? îi zise Weatherhill lui Pitt.

— Acum.

Precaut, Pitt se strecură pe coridor spre lift. Îl urmară toţi, se înghesuiră înăuntru şi aşteptară liniştiţi în timp ce acesta se ridica la al cincilea nivel, tensionaţi de ideea unei surprize neplăcute la deschiderea uşilor. Brusc, liftul începu să coboare în loc să urce. Cineva realizase acest lucru, apăsând butonul de la nivelul inferior.

— La dracu, blestemă Mancuso cu amărăciune. Asta ne mai trebuia.

— Fiţi atenţi! ordonă Pitt. Împingeţi uşile cu toată forţa pentru a nu-i lăsa să pătrundă înăuntru. Al, ţine apăsat pe butonul „uşă închisă”.

Ascensorul se opri, după care toţi puseră mâinile pe uşi şi împinseră. Uşile încercară să gliseze lateral, dar zvâcniră spasmodic fără să se deschidă.

— Al, zise Pitt încetişor, acum apasă pe cinci!

Giordino ţinuse degetul apăsat pe butonul „uşă închisă” atât de tare, încât încheietura mâinii i se albise. Îl lăsă liber şi apăsă pe butonul marcat cu cifra 5.

Ascensorul se zgudui câteva clipe de parcă ar fi fost rupt în două, apoi zvâcni în sus şi începu să se ridice.

— A fost gata, gata, suspină Stacy.

— Mergem în sus, îi anunţă Giordino. Articole de gospodărie, ustensile de bucătărie, vase şi obiecte de uz casnic... Brusc se opri. Oh, oh, n-am ajuns încă acasă. Mai vrea cineva să urce. Beculeţul de la nivelul cinci tocmai s-a aprins.

Alertaţi din nou, fiecare îşi roti inconştient privirea către afişaj, spre minusculul indicator luminos care se aprinsese la nivelul cinci. Apoi, de parcă ar fi fost comandaţi de aceeaşi manetă de viteze, se întoarseră şi se ghemuiră, gata de a ţâşni în acţiune.

Un inginer în haină albă, cu o pălărie tare pe cap, aştepta în faţa liftului, studiind intens însemnările de pe un carnet. Nici măcar nu-şi ridică privirile când intră în lift. Numai când realiză că liftul nu se deplasează, se uită la oamenii cu figuri occidentale din jurul lui. Nici unul nu zâmbea.

Deschise gura să ţipe, dar Pitt îi puse o mână pe gură, iar cu cealaltă îi strânse carotida. Chiar înainte să-şi dea ochii peste cap, trupul să i se înmoaie şi să alunece pe podeaua liftului, Nogami era deja afară, conducându-i pe ceilalţi printr-un coridor.

Weatherhill îi urmă ultimul. Se opri şi îl privi pe Pitt.

— Când şi unde vrei să ne întâlnim? întrebă el.

— La nivelul superior, în douăsprezece minute. Vă reţinem taxiul.

— Succes, murmură Mancuso grăbindu-se, după ceilalţi şi întrebându-se în sinea lui ce mai punea la cale mintea isteaţă a bărbatului de la NUMA.

Giordino privi în jos spre inginerul întins pe podea.

— Pe el unde să-l ascundem?

Pitt arătă spre trapa din tavanul ascensorului.

— Taie-i halatul apoi leagă-l şi pune-i căluş. Îl parcăm deasupra liftului.

În timp ce Giordino îi scotea halatul alb şi începea să-l facă fâşii, îi aruncă lui Pitt un rânjet pe jumătate răutăcios.

— Şi eu l-am auzit.

Pitt rânji şi el.

— Ah, da, sunetul dulce al libertăţii.

— Dacă îl apucăm.

— Optimism, optimism, murmură Pitt voios, în timp ce porni cu liftul în sus. Acum să băgăm viteză. Mai avem douăsprezece minute.

55

Echipa MAIT aflată în adâncimea Centrului Dragonului n-ar fi putut fi mai stresată decât cei doi bărbaţi care asudau în camera de comunicaţii a Sediului Federal de Investigaţii. Raymond Jordan şi Donald Kern stăteau cu ochii pe un ceas uriaş, aşteptând nerăbdători un semn din partea echipei printr-un satelit poziţionat deasupra Japoniei.

De parcă ar fi fost atraşi de bâzâitul brusc al unui telefon aflat pe masa dintre ei, ochii li se întâlniră, ambii având chipul tras. Jordan ridică receptorul de parcă acesta ar fi fost contaminat cu ciumă.

— Da, domnule Preşedinte, răspunse el fără ezitare.

— Vreo veste?

— Nu, sir.

Preşedintele rămase tăcut pentru o clipă, apoi zise solemn.

— Patruzeci şi cinci de minute, Ray.

— Am înţeles, sir. Patruzeci şi cinci de minute până la atac.

— Am demobilizat Delta Forces. După o conferinţă cu ceilalţi consilieri de securitate şi Statul Major, am ajuns la concluzia că nu ne putem permite o operaţie militară. Centrul Dragonului trebuie să fie distrus înainte de a deveni operaţional. Jordan avu sentimentul de parcă lumea lui dispărea. Aruncă încă o dată zarurile.

— Cred încă în faptul că senatorul Diaz şi deputata Smith sunt pe insulă.

— Chiar dacă ai dreptate, posibila lor moarte nu-mi afectează decizia.

— N-aţi fi dispus să vă răzgândiţi şi să le mai acordaţi încă o oră? pledă Jordan.

— Aş dori din toată inima să vă dau mai mult timp, dar securitatea noastră naţională e în mare pericol. Nu ne putem permite să-i lăsăm lui Suma posibilitatea lansării campaniei de şantaj internaţional.

— Aveţi dreptate, fireşte.

— Cel puţin nu sunt singur. Secretarul de stat Oates a informat liderii naţiunilor NATO şi pe preşedintele sovietic Antonov şi fiecare a fost de acord că este în interesul nostru reciproc să acţionăm.

— Atunci nu mai punem problema salvării echipei, zise Jordan cu frustrare în glas şi nici a lui Diaz şi Smith.

— Regret profund ideea de a pune în pericol vieţile unor americani de bună-credinţă, dintre care unii îmi sunt prieteni buni. Îmi pare rău, Ray, mă confrunt cu dilema veche de când lumea de a sacrifica câţiva pentru a-i salva pe cei mulţi.

Jordan puse receptorul în furcă. Părea ciudat de cocoşat şi dărâmat.

— Preşedintele, zise el cu gândul aiurea.

— Nici o păsuire? întrebă Kern mohorât.

Jordan scutură din cap.

— A anulat atacul, dar trimite acolo un submarin nuclear.

Kern păli ca un mort.

— Deci e aşa cum a zis.

Jordan dădu mohorât din cap şi ridică privirea spre ceas văzând că au rămas numai patruzeci şi trei de minute.

— De ce naiba nu pot să fugă? Ce s-a întâmplat cu agentul britanic? De ce nu transmite?

În ciuda temerilor, Jordan şi Kern nu erau nici pe departe pregătiţi pentru dezastrul înfiorător ce urma să vină.

Nogami conduse echipa MAIT printr-o serie de mici pasaje laterale pline de conducte de încălzire şi ventilaţie, ocolind birourile şi atelierele foarte populate şi ţinându-se cât mai departe cu putinţă de locurile unde se desfăşura activitatea. Când era confruntat cu un robo-paznic, Nogami intra în conversaţie cu el, în timp ce unul din ceilalţi se apropia de el dintr-o parte şi îi bloca circuitele cu încărcătura de electricitate statică.

Ajunseră la o încăpere cu pereţi de sticlă, o zonă întinsă şi importantă, plină de cabluri electrice şi legături de fibre optice, toate pornind prin tuneluri înguste pe tot cuprinsul Centrului Dragonului. Un robot stătea în picioare în faţa unei uriaşe console cu diverse tastaturi şi instrumente digitale.

— Un inspector robot, zise Nogami încetişor. E programat să supravegheze sistemele şi să raporteze orice scurtcircuit sau defecţiune.

— După ce îi tăiem circuitele, cât timp durează până când supraveghetorul lui trimite pe cineva să-l verifice? întrebă Mancuso.

— De la centrul de control principal, cinci sau şase minute.

— E timp destul să plasăm explozibilul şi să o ştergem, zise Weatherhill pe un ton neutru.

— Te-ai gândit la programarea timpului până la explozie? îl întrebă Stacy.

— Douăzeci de minute. Am avea timp să ajungem la suprafaţă în siguranţă şi să părăsim insula, dacă Pitt şi Giordino reuşesc.

Nogami deschise uşa şi se dădu în lături, în timp ce Mancuso şi Weatherhill pătrunseră în încăpere şi se apropiară de robot din direcţii opuse. Stacy rămase în pragul uşii, de pază. Inspectorul robot încremeni în faţa consolei, ca o sculptură metalică, în clipa în care bucăţile de furtun încărcate cu electricitate statică luară contact cu învelişul circuitelor lui.

Cu atenţie şi pricepere, Weatherhill introduse detonatorul minuscul în explozibilul de plastic şi fixă timpul.

— Trebuie aşezat printre cabluri şi fibre optice, cred.

— De ce nu distrugi consola? întrebă Nogami.

— Probabil dispun de unităţi de rezervă undeva într-un depozit, explică Mancuso.

Weatherhill dădu aprobator din cap şi se deplasă pe un coridor aflat la mică distanţă, unde ascunse încărcătura în spatele mai multor mănunchiuri de cabluri şi fibre optice foarte bine izolate.

— Pot să înlocuiască consola şi să reconecteze noile terminale în douăzeci şi patru de ore, predică el, dar să distrugi un metru în mijlocul a o mie de fire înseamnă să-i obligi să înlocuiască întregul sistem pornind din ambele capete. Asta le va lua de cinci ori mai mult timp.

— Ai dreptate, consimţi Nogami fără entuziasm.

— Ascunde-o bine, zise Mancuso.

Weatherhill îl privi cu reproş.

— Nu vor căuta ceva de care nu ştiu că există. Atinse uşor regulatorul de timp şi părăsi coridorul.

— Totul e în regulă, zise Stacy din pragul uşii.

Pe rând pătrunseră tiptil în coridor şi se precipitară spre lift. Parcurseseră deja aproape două sute de metri când Nogami se opri brusc şi ridică o mână. Sunetul vocilor omeneşti se auzea de-a lungul pereţilor de metal ai unui coridor lateral, urmat de bâzâitul discret al unui motor electric. Furios, Nogami le făcu semn să înainteze, iar ei ţâşniră înainte şi apucară să dea colţul înainte ca intruşii să apară pe coridorul principal.

— Le-am subapreciat eficienţa, şopti Nogami fără să se întoarcă. Au sosit devreme.

— Detectivii? îl întrebă Stacy.

— Nu, răspunse el repede. Supraveghetorii care vin să-l înlocuiască pe robotul scos din funcţiune de voi.

— Crezi că sunt trimişi după noi?

— Dacă ar fi aşa, am afla-o. Ar suna alarma generală şi o hoardă de paznici umani ai lui Suma, împreună cu o armată de roboţi, ar viermui pe fiecare coridor şi ar bloca toate intersecţiile.

— Am avut noroc că nici unul din roboţii întâlniţi nu a intrat la bănuieli, mormăi Mancuso în timp ce îl urma grăbit pe Nogami pe coridor.

— Fără semne aparente de stricăciune, supraveghetorii vor crede că au suferit simple defecţiuni electronice.

Ajunseră la lift şi mai pierdură două minute aşteptând ca acesta să urce de la un nivel inferior. După ce li se păru că aşteptaseră jumătate din viaţă, în cele din urmă uşile se deschiseră spre un interior gol. Weatherhill intră primul şi apăsă butonul pentru nivelul de suprafaţă.

Ascensorul cu cei trei bărbaţi şi o femeie stând în picioare mohorâţi şi tăcuţi se ridica cu o încetineală chinuitoare. Numai Nogami avea ceas, ceilalţi le pierduseră când fuseseră prinşi.

Se uită la ceas.

— Am mai câştigat treizeci de secunde, informă el.

— Am sărit din lac, murmură Mancuso. Acum să sperăm că nu există nici un puţ.

Tot ceea ce conta acum era să se salveze. Oare ce plan clocea mintea lui Pitt? I se întâmplase ceva lui sau lui Giordino? Greşise Pitt calculele şi era oare prins din nou sau mort? Dacă era aşa, nu mai exista nici o speranţă şi nu le mai rămânea nimic, nici o cale spre libertate, singura lor şansă de salvare se stinsese.

Nici nu mai ţineau minte de câte ori se pregătiseră pentru ce era mai rău, ghemuiţi, gata să ţâşnească spre pericolul, material sau uman, din faţa liftului. Când uşile se deschiseră, înţepeniră.

Giordino stătea acolo, mare cât viaţa, cu un zâmbet larg pe chip. Vorbi ca un controlor la poarta unui aeroport.

— Prezentaţi taloanele de îmbarcare, vă rog.

Ubunai Okuma şi Daisetz Kano erau specialişti în robotică de înaltă clasă, experimentaţi în teleoperare de imagine pe computer şi inteligenţă artificială, cât şi în depanarea şi sesizarea disfuncţionalităţilor senzorilor. În camera de control cu monitoare, primiseră informaţia că inspectorul robot Taiho, al

cărui nume însemna „Puşcă mare”, nu funcţionează şi se deplasaseră imediat să-l înlocuiască pentru a fi reparat.

Defectarea subită, dintr-o serie întreagă de motive, nu era ceva neobişnuit. Robotica era încă o ştiinţă nouă şi defectele apăreau cu o frecvenţă înnebunitoare. Roboţii se opreau brusc, din motive care ieşeau la iveală numai după ce erau returnaţi la un centru de recondiţionare şi cercetaţi cu atenţie.

Kano dădu ocol inspectorului Taiho, verificându-l repede cu privirea. Neobservând nimic neobişnuit, ridică din umeri.

— Pare să aibă un circuit defect.

Okuma îşi aruncă ochii pe o diagramă din dosarul care îl avea la el.

— Acesta are o istorie întreagă de probleme. I s-a mai stricat sistemul de formare a imaginii încă de cinci ori.

— Ce ciudat, e a patra unitate care s-a defectat în ultima oră.

— Întotdeauna apar în cascadă, murmură Okuma.

— Sistemele trebuie modificate şi actualizate, se declară de acord Kano. N-are rost să încercăm să-l reparăm pe loc. Îl voi programa pentru o reconstrucţie completă. Se întoarse spre robotul înlocuitor. Eşti gata să-ţi preiei îndatoririle de supraveghere, Otokodate?

O serie de beculeţe se aprinseră şi Otokodate, numele unui fel de Robin Hood, răspunse încet dar ferm.

— Sunt gata să supraveghez toate sistemele.

— Atunci începe.

În timp ce robotul înlocuitor îşi ocupa locul în faţa monitorului, Okuma şi Kano aşezară robotul defect într-un cărucior motorizat prevăzut cu o mică macara. Apoi unul dintre ei programă un cod în computerul căruciorului şi acesta începu să se mişte automat către zona indicată, fără control uman. Cei doi ingineri nu însoţiră robotul defect, ci se îndreptară spre încăperea de odihnă a personalului, pentru a se bucura de binefacerile unei ceşti cu ceai.

Lăsat singur, Otokodate îşi concentra sistemul vizual pe tastaturi şi, din rutină, începu să prelucreze datele în computer. Capacitatea lui foarte ridicată de sesizare, incredibil de avansată faţă de cea a unei fiinţe omeneşti, surprinse o deviere infinitezimală de măsurare.

Rata impulsului laser printr-o fibră optică e măsurată în milioane de biţi pe secundă. Senzorii lui Otokodate puteau citi măsurătorile instrumentului cu mult mai mare acurateţe decât

omul şi recunoscu o minusculă scădere în rata pulsului de la standardul de 44,7 milioane biţi pe secundă la 44,68 milioane. El computeriza profilul indicelui refractat şi observă că lumina ce-şi transmitea razele prin două fibre dinăuntrul unei panglici, ce conţinea mii de fibre optice, oscila temporar într-un anumit punct.

Semnală centrului de comandă că părăsea consola pentru a inspecta mănunchiurile de fibre din interiorul coridoarelor.

56

Cu timpul Suma devenea din ce în ce mai mânios şi nerăbdător. Diaz şi Smith păreau să nu obosească certându-se cu el, dând frâu liber urii faţă de realizările lui, ameninţându-l de parcă era un hoţoman de pe stradă. Ajunsese să binecuvânteze şansa de a se spăla pe mâini de ei.

Răpirea senatorului Diaz, simţea el, fusese o greşeală. O făcuse numai pentru că Ichiro Tsuboi era încrezător că Diaz avea o influenţă substanţială în Senat şi avea trecere la Preşedinte. Suma îl considera meschin şi limitat. După ce fusese reformat medical din armată, Diaz îşi făcuse studiile la Universitatea din New Mexico. Apoi folosise calea tradiţională spre putere devenind avocat şi susţinând cauze care erau reflectate cu litere de o şchioapă în ziare şi aveau sprijinul partidului majoritar din stat.

Suma îl dispreţuia, considerându-l un salahor politic demodat care se ţinea de practica monotonă şi obositoare de a-i supune pe bogaţi la taxe pentru programe de binefacere în scopul de a-i hrăni şi sprijini pe trântorii săraci. Mila şi compasiunea erau trăsături pe care Suma refuza să le accepte.

Deputata Smith, de cealaltă parte, era o femeie foarte abilă. Suma avea sentimentul neplăcut că ea îi putea citi gândurile şi îi contrazicea orice afirmaţie. Avea toate datele despre ea şi le folosea cu uşurinţă. Loren provenea dintr-o veche şi onorabilă familie din Vest, aceasta având ferme pe dealurile din vestul statului Colorado din 1870. Educată la Universitatea din Colorado, candidase şi câştigase alegerile în faţa unui deputat care stătuse în funcţie timp de treizeci de ani. Putea să se ia în colţi cu orice bărbat. Suma bănuia că singurul ei punct vulnerabil era Dirk Pitt şi era mai aproape de adevăr decât credea.

Suma privea la ei peste masă, sorbind sake şi prinzând puteri pentru un alt schimb dur de cuvinte. Era pe punctul de a face o nouă observaţie când Toshie intră în încăpere şi îi şopti încetişor la ureche. Suma îşi puse ceaşca de sake pe masă şi se ridică în picioare.

— A venit timpul să plecaţi.

Loren se ridică elegant în picioare şi îşi încrucişa privirile cu Suma.

— Nu mă mişc de aici până nu ştiu că Dirk Pitt şi Al Giordino sunt în viaţă şi trataţi omeneşte.

Suma zâmbi indulgent.

— Au venit în ascuns pe pământ străin, pământul meu, ca agenţi secreţi ai unei ţări străine…

— Legea japoneză este asemănătoare cu a noastră în privinţa spionajului, îl întrerupse ea. Au dreptul la o judecată corectă.

Suma radia de satisfacţie maliţioasă.

— Nu văd nici un motiv pentru a continua această discuţie. Între timp domnul Pitt şi domnul Giordino, împreună cu restul echipei lor de spioni, au fost executaţi de prietenul meu Moro Kamatori. Asta e situaţia.

Loren se simţi de parcă inima i-ar fi fost zdrobită de un bloc de gheaţă. Urmă un moment de tăcere şi uluială, pe care îl resimţi şi mai şocant, ştiind că acesta trebuia să fie adevărul. Se făcu albă ca varul la faţă şi se legănă pe picioare cu mintea brusc golită de orice conţinut.

Toshie o înşfacă pe Loren de braţ şi o împinse către uşă.

— Vino, avionul care vă va duce la Edo City şi aeronava particulară a domnului Suma vă aşteaptă.

— Nu trecem prin formidabilul canal de sub mare? întrebă Diaz fără nici o urmă de dezamăgire.

— Sunt câteva lucruri pe care nu doresc să le vedeţi, zise Suma veninos.

În plin coşmar, fără să-i pese, Loren se lăsă trasă de Toshie printr-un foaier care dădea spre o potecă de piatră ducând spre un mic eleşteu. Suma se înclină şi făcu semn lui Diaz să le însoţească pe femei.

Diaz dădu din umeri supus şi şontâcăi cu bastonul său în faţa lui Suma, în timp ce doi robo-paznici încheiau convoiul.

În spatele eleşteului se afla un avion strălucitor cu turbină acoperită, înconjurat de un gard viu înalt şi frumos tuns. Motoarele reactorului se învârteau cu un fluierat uşor. Doi membri ai echipajului, îmbrăcaţi în costume de zbor de nailon roşu şi şepci, stăteau în poziţie de drepţi de fiecare latură a scărilor ce duceau în cabina principală. Ambii erau scunzi, unul zvelt, celălalt lat în umeri. Înclinară respectuos capul când grupul se apropie.

Diaz se opri brusc.

— Când mă voi întoarce la Washington, voi ţine o conferinţă de presă şi voi spune totul despre tine şi planurile tale

monstruoase, apoi voi lupta împotriva ta prin orice mijloace pe care le am la dispoziţie în ambele camere ale Congresului, până când fiecare bun pe care-l ai în Statele Unite va fi confiscat şi naţionalizat. Nu îmi voi găsi liniştea până când nu vei plăti pentru crimele tale.

Suma rânji furios.

— Oamenii noştri din Washington sunt mult prea puternici pentru a nu dilua eforturile tale patetice. Controlăm prea mulţi parlamentari de-ai voştri, care au o slăbiciune pentru bogăţia ascunsă, ca să mai ai o asemenea influenţă. Glasul dumitale va suna în gol, domnule senator Diaz. Guvernul vostru – fie că îţi place sau nu, corupt şi înnămolit în programe emoţionale în loc de tehnologie sau ştiinţă – a devenit o filială controlată în întregime de japonezi.

Loren se întoarse către Suma, cu ochii îngustaţi de dispreţ.

— Aţi subestimat curajul americanilor acum cincizeci de ani şi acum din nou aţi trezit uriaşul adormit, insuflându-i o hotărâre îngrozitoare.

— Cuvintele amiralului Yamamoto după şapte decembrie nu se aplică acum, zise Suma cu dispreţ. Oamenii voştri şi-au pierdut forţa morală de a face sacrificii pentru binele naţiunii. Trebuie să priveşti realitatea în faţă, doamnă Smith. Măreţia Americii a apus. Nu mai am nimic de adăugat, în afară de îndemnul de a-l avertiza pe Preşedintele vostru asupra intenţiilor Japoniei.

— Vrei să spui intenţiile *tale,* zise Loren cu curaj, culoarea întorcându-i-se în obraji. Tu nu reprezinţi poporul japonez.

— Călătorie bună spre casă, doamnă deputat Smith. Vizita voastră s-a încheiat.

Suma se întoarse şi începu să se îndepărteze, dar nu apucă să facă decât un pas, când cei doi membri ai echipajului îl înşfăcară de braţe din fiecare parte, îl ridicară de la pământ şi îl aruncară în spate prin uşa cabinei avionului, unde păru să dispară. Totul se întâmplă atât de repede, încât Loren şi Diaz rămaseră şocaţi, cu mintea golită de gânduri. Numai Toshie reacţionă, încercând să lovească cu piciorul pe membrul mai solid al echipajului.

— Aşa începe oare o relaţie intimă? râse Giordino, înşfăcând piciorul lui Toshie şi trăgând-o în braţele lui.

Apoi o ridică şi o trecu prin uşă în mâinile lui Weatherhill şi Mancuso la fel de uşor de parcă ar fi fost umplută cu aer.

Loren gâfâi şi începu să bolborosească ceva spre Giordino, dar

Stacy o împinse brusc în sus pe scara îngustă.

— N-avem timp de pierdut, doamnă Smith. Vă rog, mai repede.

Cu Loren în faţa ei, îi spuse şi lui Diaz:

— Mai repede, domnule senator. N-are rost să aşteptăm să ni se spună la revedere.

— De unde... de unde aţi apărut toţi? se bâlbâi el în timp Mancuso şi Weatherhill îl traseră înăuntru.

— Suntem doar răpitorii voştri, răspunse Weatherhill pe un ton de conversaţie. De fapt, Pitt şi Giordino au luat echipajul pe nepusă masă şi i-au băgat legaţi în compartimentul pentru marfă.

Giordino o ridică pe Stacy în cabină şi trase scările în urma ei. Îi salută în glumă pe cei doi robo-paznici care aveau armele aţintite asupra lui, dar stăteau într-o postură de uluială nemişcată.

— Robo-curcani, *Sayonara!*

Trânti uşa închizând-o şi o încuie. Apoi se întoarse şi strigă scurt o comandă în direcţia carlingii.

— Dă-i drumul!

Fluieratul uşor al celor două motoare cu turbină spori până ajunse un ţipăt care spărgea urechile şi suflul lor culcă iarba de sub aripile butucănoase. Roţile se ridicară de pe pământul jilav şi avionul se ridică drept în aer, rămase suspendat acolo câteva momente, timp în care motoarele rulară încet menţinând aparatul în poziţie orizontală, apoi ţâşni înclinându-se uşor şi se îndreptă deasupra oceanului către răsărit.

Loren îl strânse în braţe pe Giordino.

— Slavă Domnului că eşti teafăr. Dirk e cu tine?

— Cine crezi că e la volanul autobuzului? zâmbi Giordino larg, în timp ce dădea din cap spre carlingă.

Fără alt cuvânt, Loren fugi pe culoar şi deschise uşa carlingii. Pitt se afla pe scaunul pilotului, extrem de concentrat în dirijarea unui avion nou pentru el. Nu clipi şi nici nu-şi întoarse capul, când ea îi încolăci gâtul cu braţele pe sub costumul de zbor împrumutat de la Corporaţia Suma şi îl sărută cel puţin de douăsprezece ori.

— Eşti viu, zise ea fericită. Suma zicea că ai murit.

— N-a fost o zi prea amuzantă, reuşi să spună Pitt printre sărutări. Vrei să spui că te bucuri că mă vezi?

Îl zgârie uşor cu unghiile pe piept.

— Nu poţi să fii şi tu o dată serios?

— Doamnă, chiar în acest moment sunt cât se poate de serios. Opt oameni depind de mine ca să zbor cu acest avion pe care nu l-am atins niciodată. Şi cel mai bine ar fi să-i dau de capăt repede sau ne trezim cu toţii în apă.

— Poţi să o faci, zise ea cu încredere. Dirk Pitt poate să facă orice.

— Aş vrea ca oamenii să nu mai spună asta, mormăi Pitt. Dădu uşor din cap spre dreapta. Stai pe locul copilotului şi deschide radioul. Trebuie să chemăm cavaleria, înainte ca escadrila aviatică de samurai să preia urmărirea. Nu ne putem opune avioanelor de vânătoare.

— Suma nu e stăpânul armatei japoneze.

— Posedă cam tot de pe aici. Nu avem nici o şansă. Aprinde radioul, îţi voi da frecvenţa.

— Unde mergem?

— Pe *Ralph R. Bennett.*

— O barcă?

— Un vas, o corectă Pitt. Un vas al Marinei Militare Americane de detectare şi urmărire. Dacă ajungem pe el înainte de a fi interceptaţi, suntem salvaţi.

— Nu vor îndrăzni să tragă în noi cu Hideki Suma la bord.

Ochii lui Pitt scăpărară de la bordul cu aparate indicatoare spre apa ce fremăta în jos.

— Oh, cât de mult sper să ai dreptate.

În spatele lor, Giordino încerca, fără să reuşească, să o mângâie pe Toshie, care şuiera şi se zbătea ca o pisică sălbatică. Îl scuipă, dar rată cu puţin obrazul, atingându-l pe ureche. În cele din urmă o apucă de la spate şi o ţinu strâns.

— Îmi dau seama că n-am făcut o bună impresie de la început, zise el fericit, dar a mă cunoaşte, înseamnă a mă iubi.

— Porc de yankeu, ţipă ea.

— Nu e chiar aşa, strămoşii mei italieni n-ar admite niciodată ideea că sunt yankei.

Stacy îi ignoră pe Giordino şi pe Toshie care nu încetaseră lupta şi îl legă strâns pe Suma de unul din scaunele tapiţate cu piele din luxoasa cabină principală. Pe chip i se citea uluiala.

— Ia te uită, zise Mancuso fericit. Ce surpriză, barosanul în persoană merge cu noi la plimbare.

— Eşti un om mort. Toţi trebuia să fiţi morţi, murmură el, fără să-i vină să-şi creadă ochilor.

— Prietenul tău Kamatori a murit, îl informă sadic Mancuso.

— Cum?

— Pitt l-a înfipt în perete.

Numele lui Pitt păru să acţioneze ca un stimulent. Suma îşi mai reveni şi spuse.

— Aţi făcut o greşeală îngrozitoare. Ţinându-mă ostatic, veţi dezlănţui nişte forţe înfricoşătoare.

— Ce-i drept e drept! Acum e rândul nostru să facem pe scârboşii.

Vocea omenească nu poate imita cu fidelitate sâsâitul unei vipere, dar Suma scoase un sunet asemănător.

— Sunteţi prea imbecili să înţelegeţi. Oamenii mei vor declanşa Proiectul Kaiten, când vor afla ce aţi făcut.

— Să încerce, zise liniştit Weatherhill. Peste aproximativ trei minute, la Centrul Dragonului se vor stinge luminile.

Inspectorul robot Otokodate descoperi curând explozibilul ataşat de banda unor fibre optice. O dezlegă cu abilitate şi se înapoie la consola lui. Studie câteva clipe pachetul, recunoscând regulatorul de timp drept ceea ce era, dar memoria lui nu fusese programată să analizeze explozibili de plastic şi pentru el nu exista un astfel de concept. Transmise un semnal superiorului său din centrul de control al roboţilor.

— Otokodate de la centrul cinci de energie.

— Da, ce s-a întâmplat? răspunse un monitor robot.

— Vreau să comunic cu superiorul meu, domnul Okuma.

— Nu s-a înapoiat de la ceai. Care-i mesajul?

— Am descoperit un obiect ciudat ataşat de mănunchiul principal de fibre optice.

— Ce fel de obiect?

— O substanţă pliabilă cu un regulator de timp.

— Ar putea fi un instrument uitat de vreun tehnician în timpul efectuării lucrărilor de instalare.

— Memoria mea nu conţine datele necesare pentru o identificare exactă. Doreşti să-l aduc la centrul de control pentru examinare?

— Nu, rămâi la postul tău. Trimit un curier să-l ridice.

— Am înţeles.

Câteva minute mai târziu un curier robot, pe nume Nakajima, care era programat să se deplaseze prin fiecare coridor şi să treacă prin toate uşile birourilor şi zonelor de lucru din complex,

intră în centrul cinci de energie. Conform ordinului, Otokodate îi înmâna explozibilul lui Nakajima.

Nakajima era un robot mecanic din a şasea generaţie, care putea primi comenzi verbale, dar nu putea să le dea. Îşi întinse pe tăcute braţul articulat, luă pachetul, îl depuse într-un container şi apoi îşi începu călătoria de întoarcere spre centrul de control al roboţilor.

La cincizeci de metri de uşa acestuia, într-un punct situat departe de oameni şi echipament important, pachetul cuprinzând plastic C-8 explodă cu un zgomot asurzitor, care răsună prin zidurile de beton ale coridoarelor nivelului cinci.

Centrul Dragonului era proiectat şi construit pentru a rezista celor mai puternice cutremure şi orice pagubă a structurii era de nivel minim. Proiectul Kaiten rămânea intact şi operaţional. Unicul rezultat al exploziei pregătite de Weatherhill fu dezintegrarea aproape totală a robotului curier Nakajima.

57

Robo-paznicii îşi alertaseră superiorii despre ciudata dramă petrecută în grădină, înainte ca Pitt să ridice turbina aparatului deasupra împrejmuirii mărginite de gardul viu. La început, avertismentul roboţilor fu considerat drept o defecţiune a percepţiei lor vizuale, dar când echipa trimisă în cercetare nu-l găsi pe Suma, comandanţii forţelor de securitate fură cuprinşi de o stare de confuzie dementă.

Din cauza mândriei sale exacerbate şi a secretomaniei, Hideki Suma nu considerase de cuviinţă să formeze o echipă de profesionişti cu misiunea de a acţiona în caz de urgenţă, dacă el nu era de găsit. Cuprinşi de panică, şefii serviciului de securitate apelară la Kamatori, dar descoperiră curând că nu răspundea nimeni la telefoane, iar robo-paznicii lui personali nu răspundeau la semnale.

O echipă de apărare specială, sprijinită de patru roboţi înarmaţi, se repezi spre sediul lui Kamatori. Ofiţerul bătu tare în uşa închisă, dar, neprimind răspuns, îi ordonă unuia dintre roboţi s-o spargă. Uşa groasă de sticlă fu făcută bucăţele cât ai clipi.

Ofiţerul trecu precaut prin sala video pustie şi înaintă încet în camera trofeelor unde rămase cu gura căscată, împietrit de uimire. Moro Kamatori atârna cu umerii îndoiţi în afară, într-o poziţie verticală, cu ochii căscaţi şi sângele şiroindu-i din gură. Chipul îi era contorsionat de durere şi furie. Ofiţerul privi prosteşte mânerul unei săbii care ieşea afară din pântecele lui Kamatori, lama străpungând trupul acestuia şi ţintuindu-l de perete.

Ca într-un coşmar, ofiţerului nu-i veni să creadă că era mort, aşa că îl scutură uşor pe Kamatori şi îi vorbi. După un minut îşi dădu seama, în fine, că samuraiul nu va mai deschide gura în veci. Şi atunci, pentru prima oară, ofiţerul înţelese că prizonierii dispăruseră, iar robo-paznicii lui Kamatori stăteau împietriţi pe locurile lor.

Confuzia fu amplificată mai mult de vestea uciderii lui Kamatori şi de explozia aproape simultană de la nivelul cinci. Rachetele sol-aer instalate în jurul insulei se ridicară din bunkărele lor direcţionale şi gata de lansare, dar nu porniră datorită prezenţei probabile a lui Suma în avion.

Curând însă, acţiunea ajunse sub control, având un scop precis. Înregistrările video de la distanţă ale robo-paznicilor fură repuse în funcţiune şi se văzu clar cum Suma era obligat să se urce la bordul aeronavei.

Bătrânul şef al Dragonilor de Aur, Korori Yoshishu şi forţa lui financiară, Ichiro Tsuboi, se aflau în birourile lui Tsuboi din Tokio, când sună telefonul din partea forţelor de securitate ale lui Suma. Cei doi parteneri ai acestuia îşi asumaseră imediat comanda situaţiei.

La opt minute după explozie, Tsuboi făcu uz de considerabila sa influenţă asupra armatei japoneze pentru ca un număr de avioane de luptă să pornească în urmărirea turbinei zburătoare. Ordinul lui era ca acestea să intercepteze şi să încerce readucerea avionului deturnat pe insula Soseki. Dacă nu reuşeau asta, urmau să distrugă aeronava şi pe toţi cei aflaţi la bordul ei. Tsuboi şi Yoshishu se puseseră de acord că, în ciuda vechii lor prietenii cu Suma, era mai bine pentru Proiectul Kaiten şi pentru noul imperiu ca acesta să moară, decât să devină o unealtă pentru şantaj de politică externă. Sau şi mai rău, să fie judecat ca un criminal de rând de justiţia americană. Şi apoi mai exista şi siguranţa înspăimântătoare că Suma va fi obligat de către experţii anchetatori americani să dezvăluie detalii despre tehnologia secretă a Japoniei şi planurile acesteia de supremaţie economică şi militară.

Pitt luă după busolă direcţia poziţiei unde se afla nava când el decolase spre insula Soseki. Forţase motoarele peste limita acestora, cam periculos, în timp ce Loren încerca să ia contactul cu *Bennett.*

— Se pare că nu pot să-i prind, zise ea cu frustrare.

— Eşti pe frecvenţa potrivită?

— Şaisprezece VF?

— E greşită banda. Mută pe şaisprezece UF şi foloseşte numele meu ca semnal de apel.

Loren selectă banda de frecvenţă ultraînaltă şi operă frecvenţa. Apoi vorbi în microfonul ataşat la cască.

— Pitt cheamă *USS Bennett,* zise ea. Pitt cheamă *Bennett.* Mă auzi? Mă auzi? Te rog răspunde.

— Aici *Bennet.* Vocea se auzi atât de tare şi limpede încât aproape îi sparse timpanele Lorenei. Eşti chiar dumneata, domnule Pitt? Te auzi de parcă ţi-ai fi schimbat sexul de la ultima

noastră întâlnire.

Avionul fusese sesizat de sistemele suprasofisticate de detectare a lui *Bennett* chiar în clipa când acesta se ridica de la sol.

O dată ce fu observat îndreptându-se deasupra oceanului spre răsărit, fu urmărit cu ajutorul unui sistem de supraveghere tactică electronică. La câteva minute după ce fu alertat, comandantul Harper se plimba dintr-un capăt în altul al camerei de comandă. La interval de câteva secunde se oprea şi privea peste umăr la operatorii de la panou, care priveau ecranele radar şi monitorul computerului ce analiza şi măsura semnalele şi mărea ţinta care se apropia pentru a o putea recunoaşte.

— Poţi să-ţi dai seama...?

— Fie un avion cu rotor, fie cu tip nou de turbină, îi spuse operatorul lui Harper. S-a ridicat ca un elicopter, dar se apropie prea repede pentru a se deplasa cu elice.

— Direcţia?

— Unu-doi-zero. Se pare că se îndreaptă către poziţia de unde am lansat cele două *Ibis*-uri.

Harper se repezi la un telefon şi ridică receptorul din furcă.

— Sala de comunicaţii.

— Sala de comunicaţii, sir, răspunse o voce instantaneu.

— Ceva semnale radio?

— Nici unul, sir. Linişte totală.

— Sună-mă în clipa în care primeşti ceva. Harper trânti receptorul în furcă. Vreo schimbare de direcţie?

— Ţinta continuă să zboare pe direcţia unu-doi-zero, uşor spre sud est, domnule căpitan.

Trebuia să fie, dar nu putea fi Pitt, se gândi Harper. Dar cine altcineva putea să zboare, spre acea poziţie anume? Să fie vreo coincidenţă? se întrebă el. Hotărât să acţioneze, latră un ordin către secundul lui care stătea în apropiere.

— Schimbă direcţia vasului spre poziţia de unde am lansat *Ibis*-urile. Viteză maximă până la noi ordine.

Ofiţerul ştia că Harper prefera eficienţa protocolului tradiţional, aşa că se întoarse fără un cuvânt şi transmise repede ordinele spre covertă.

— O informaţie pentru dumneavoastră, domnule căpitan, anunţă un marinar.

Harper înşfacă telefonul.

— Căpitanul la telefon.

— Am primit un semnal care pretinde că e deputata Loren Smith. Mai spune că domnul Pitt se află la comanda avionului furat de pe insula Soseki, cu opt pasageri la bord inclusiv senatorul Michael Diaz şi domnul Hideki Suma.

Prea departe pe scara ierarhică pentru a fi informat despre răpirile lui Loren şi Diaz, Harper nu putea fi învinuit dacă se arăta neîncrezător.

— Au furat un avion şi l-au răpit pe Suma? Şi de unde dracu a scos Pitt o pereche de politicieni pe insula Soseki? Se opri pentru a scutura mirat din cap, apoi dădu un ordin la telefon. Spune-i persoanei cu care eşti în contact că am nevoie de identificări mai concrete.

Specialistul în comunicaţii reveni în jumătate de minut.

— Femeia jură că e deputata Loren Smith de Colorado şi că dacă nu-i ghidăm şi nu le oferim protecţia în cazul în care sunt urmăriţi, va lua masa cu Roy Monroe şi îi va cere să fiţi numit la comanda unui remorcher în Antarctica. Nu sunt în măsură să dau sfaturi căpitanului, sir, dar dacă e prietenă cu comandantul marinei, înseamnă că este cine zice că este.

— În regulă, pe moment o cred, se dădu bătut Harper, contra voinţei lui. Dă ordine să o luăm cu douăzeci de grade spre sud şi să continuăm pe această direcţie până când ne vom întâlni…

— Două avioane s-au ridicat de la baza aviatică Senzu, interveni operatorul de la panoul sistemului de receptare tactică. După configuraţie şi viteză par a fi aparate de vânătoare Mitsubishi Raven ale Aviaţiei Militare Japoneze. Au pornit pe aceeaşi direcţie ca şi aparatul cu turbină şi îl urmăresc prin radar.

— La dracu’, izbucni Harper. Acum a apărut şi armata japoneză. Se întoarse din nou spre secund. Anunţă Comanda Forţelor din Pacific de situaţia noastră. Informează-i că trec în stare de luptă. Intenţionez să trag asupra urmăritorilor dacă aceştia manifestă vreun act ostil. Îmi asum responsabilitatea de a-i proteja pe oamenii din avionul cu turbină, în credinţa că aceştia sunt conaţionali americani.

Secundul ezită.

— Nu vă tăiaţi singur craca de sub picioare, sir?

— Nu prea cred. Harper zâmbi şiret. Chiar crezi că voi fi judecat de Curtea Marţială pentru atacarea unor avioane duşmane, ca să salvez viaţa a doi membri ai Congresului?

Logica lui Harper era de necombătut. Secundul îi răspunse printr-un zâmbet.

— Nu, sir, nu cred că veţi fi judecat.

Pitt ridică avionul la patru mii de metri şi îl menţinu la această altitudine. Timpul cât trebuia să se ţină aproape de suprafaţa oceanului trecuse. Ieşise din raza de acţiune a sistemelor de rachete ale insulei şi acum se îndrepta direct spre *Ralph R. Bennett.* Se relaxa şi îşi puse pe cap casca radioului şi microfonul care atârnau de braţul scaunului.

— Încă optzeci de kilometri, zise el încetişor. Ar trebui să o vedem chiar în faţă.

Giordino o schimbase pe Loren în scaunul copilotului şi studia indicatoarele de combustibil cu un ochi amuzat.

— Echipajul de sol al lui Suma a fost foarte zgârcit cu benzina. Vom rămâne fără combustibil peste zece minute.

— Au umplut rezervoarele numai parţial, pentru a ajunge de la Soseki înapoi la Edo City, zise Pitt. L-am călcat tare pe coadă şi a folosit mult mai mult combustibil.

— Lasă-l mai uşor şi fă economie de benzină.

În căşti se auzi un declic şi o voce groasă vorbi.

— Aici comandantul Harper.

— Îmi pare bine că te aud comandante. Aici e Dirk Pitt. Dă-i drumul.

— Detest să fiu purtător de veşti proaste, dar o pereche de ţânţari japonezi v-au luat urma.

— Şi altceva? murmură Pitt exasperat. Cât de curând vom fi interceptaţi?

— Computerele noastre spun că o să vă ajungă din urmă cu doisprezece, cincisprezece kilometri înainte de a vă întâlni cu noi.

— Dacă ne atacă suntem nişte oameni morţi, zise Pitt bătând uşor cu degetul indicatoarele de combustibil.

— Situaţia nu e aşa de rea cum crezi, zise Harper încetişor. Contramăsurile noastre electronice îşi pregătesc deja sistemele de trimitere a rachetelor. Vor trebui să fie aproape deasupra voastră ca să intre pe ecranele noastre.

— Nu aveţi ceva cu care să aruncaţi în ei pentru a le încurca socotelile?

— Singura noastră armă este tunul Sea Vulcan de treizeci de milimetri.

— Nu e cu mult mai bună decât o puşcoace, se plânse Giordino.

— Trebuie să ştii că puşcoacea asta, aşa cum o numeşti tu, poate scuipa patru mii două sute de obuze pe minut la opt kilometri distanţă, i-o plăti Harper.

— Bătaie mai scurtă cu cinci kilometri, zise Pitt. Mai ai şi alte idei?

— Aşteaptă puţin. Trecură două minute înainte ca Harper să vorbească. Aţi putea ajunge în raza noastră de foc dacă puneţi avionul în picaj. Viteza sporită din timpul coborârii vă va oferi un avans de patru minute.

— Nu văd nici un avantaj, zise Giordino. Urmăritorii vor coborî şi ei.

— Nu, îi răspunse Pitt lui Harper. Vom fi ca un răţoi neajutorat ce pluteşte deasupra valurilor. Mai bine rămân la o altitudine unde am spaţiu de manevră.

— Sunt tipi destul de deştepţi, răspunse Harper. Şi-au făcut planul dinainte. Pe aparatele noastre îi vedem apropiindu-se la o altitudine de o mie două sute de metri, la două mii opt sute de metri sub voi. După părerea mea intenţionează să-ţi taie calea.

— Continuă.

— Dacă foloseşti tactica creată de computerele noastre, îţi sporeşti şansele de a reuşi să ajungi sub umbrela noastră de foc. Totodată şi asta e o chestiune vitală, o dată ce ei ajung în raza de acţiune a armei noastre, vom crea un câmp de foc deschis deasupra voastră.

— M-ai convins, zise Pitt. Încep coborârea în patruzeci de secunde. Se întoarse spre Loren care stătea pe scaunul din spatele uşii carlingii. Fii atentă ca toată lumea să se lege bine. Cred că o să dansăm puţin câtva timp.

Loren făcu repede turul cabinei, verificându-i pe Suma şi pe Toshie, alertându-i pe ceilalţi. Bucuria din sufletele supravieţuitorilor echipei MAIT se estompă repede, pe măsură ce presimţirile negre invadară cabina. Numai industriaşul japonez părea brusc fericit. Suma avea zâmbetul unui Buddha sculptat.

În carlingă Pitt făcu câteva mişcări de rutină întinzându-se pentru a îndepărta tensiunea musculară şi a-şi relaxa încheieturile. Respiră adânc de câteva ori, apoi îşi masă mâinile şi degetele de parcă ar fi fost un pianist în concert, pe punctul să atace *Rapsodia a doua Ungară* de Liszt.

— Optsprezece kilometri şi se apropie repede, veni vocea lui

Harper.

— Pitt apucă strâns volanul de pe coloana de control şi dădu din cap spre Giordino.

— Al, citeşte viteza aerului şi altitudinea.

— Plăcerea mea, zise Giordino fără cea mai mică umbră de emoţie. Încrederea lui în Pitt era totală.

Pitt apăsă transmiţătorul radioului.

— Încep coborârea, zise el cu tonul unui medic patolog ce anunţă incizia pe un cadavru.

Apoi apucă ferm manşa şi o dădu în faţă întrebându-se ce va spune dacă îl va întâlni pe diavol. Avionul veni cu botul în jos, motoarele lui cu reacţie urlând de parcă ar fi fost azvârlite spre întinsul oceanului albastru care acoperea în întregime panorama cuprinsă de parbrizul carlingii.

58

Tsuboi puse jos receptorul şi privi mohorât peste birou spre Korori Yoshishu.

— Avionul nostru de vânătoare raportează că aparatul lui Hideki a luat o direcţie ocolită. Nu are timp pentru a încerca să-l aducă cu forţa pe insula Soseki înainte ca acesta să ajungă pe portavionul american. Comandantul avionului de luptă ne cere permisiunea să-l doboare.

Yoshishu rămase gânditor. Deja acceptase pe plan mental moartea lui Suma. Aprinse o ţigară şi dădu din cap.

— Dacă nu mai există altă cale, Hideki trebuie să moară pentru a salva munca noastră de o viaţă.

Tsuboi privi în ochii bătrânului dragon dar văzu doar o duritate implacabilă. Apoi vorbi la telefon.

— Ordinul de distrugere confirmat.

Când Tsuboi puse receptorul în furcă, Yoshishu ridică din umeri.

— Hideki este numai unul dintr-o lungă listă de eroi care şi-au sacrificat viaţa pentru noul imperiu.

— E adevărat, dar guvernul american nu va fi fericit de ideea sacrificării a doi parlamentari de-ai lor în acelaşi incident.

— Preşedintele va fi presat de lobiştii şi prietenii noştri din guvern să zică puţin şi să nu facă nimic, zise Yoshishu cu o siguranţă şireată. Furtuna se va repezi asupra lui Hideki. Noi vom rămâne în umbră, în afara ei.

— Şi foarte discret ne vom asuma controlul asupra corporaţiilor lui Hideki.

Yoshishu aprobă încetişor din cap.

— Asta e legea frăţiei noastre.

Tsuboi îl privi pe omul mai vârstnic cu respect reînnoit, înţelese cum Yoshishu supravieţuise, când nenumăraţi alţi lideri ai lumii interlope şi membri ai Dragonului de Aur căzuseră în prăpastie rupându-şi gâtul. Ştia că Yoshishu era un maestru în manipularea altora şi, indiferent cine îl deranja sau cât de puternici erau duşmanii lui, nu era niciodată înfrânt. Era, ajunse să-şi dea seama Tsuboi, cel mai puternic om din lume care nu deţinea o funcţie publică.

— Mass-media mondială, continuă Yoshishu, este ca un

dragon lacom care devorează scandaluri. Dar, săturându-se rapid de gustul unuia, trece curând la altul. Americanii uită repede. Moartea a doi din mulţii lor politicieni va fi dată curând uitării.

— Hideki a fost un prost, rosti Tsuboi cu violenţă. Începuse să creadă despre el că este un zeu. Ca majoritatea oamenilor, când ajung prea bogaţi şi egoişti, a făcut greşeli grave. Răpirea parlamentarilor americani de pe propriul lor teritoriu a fost o idioţenie.

Yoshishu nu răspunse imediat şi îl privi peste birou pe Tsuboi. Apoi zise repede.

— Ichiro, tu îmi eşti ca un nepot, iar Hideki a fost fiul pe care nu l-am avut niciodată. Şi eu am partea mea de vină. Dacă l-aş fi ţinut mai din scurt, acest dezastru nu s-ar fi întâmplat.

— Nimic nu s-a schimbat. Tsuboi ridică din umeri, încercarea agenţilor secreţi americani de a sabota Proiectul Kaiten a eşuat. Suntem la fel de puternici ca înainte.

— Totuşi Hideki ne va lipsi foarte mult. Îi suntem mult îndatoraţi.

— Dacă ne-am fi aflat pe poziţii inversate, m-aş fi purtat la fel.

— Sunt sigur că nu vei ezita să te arunci în vârful sabiei la nevoie, zise Yoshishu cu un zâmbet condescendent.

Tsuboi era prea sigur de calităţile sale pentru a se gândi să bată în retragere. Făcea parte din aripa tânără şi nici nu-i trecea prin cap să se dea la o parte, vârându-şi un pumnal în măruntaie.

— Imperiul nostru financiar şi industrial va continua să se extindă fără Hideki, zise el fără remuşcări. Trebuie să ne întărim inimile şi să mergem înainte.

Yoshishu văzu expresia de ambiţie din ochii lui Tsuboi. Tânărul vrăjitor financiar era prea nerăbdător să ia locul lui Suma.

— Îţi las ţie, Ichiro, sarcina de a aranja o ceremonie potrivită pentru prietenul nostru, când vom sfinţi o raclă cu spiritul său la Yasukuni, zise Yoshishu, referindu-se la Suma de parcă acesta ar fi fost mort de mult.

Tsuboi îndepărtă ideea cu o fluturare a mâinii. Se ridică în picioare şi se aplecă peste birou.

— Acum, Korori, Proiectul Kaiten fiind operaţional, trebuie să prindem momentul potrivit pentru subminarea economiei europene şi americane.

Yoshishu dădu din cap aprobator, părul lui alb căzându-i în faţă peste frunte.

— Sunt de acord, nu ne putem permite ca moartea lui Hideki

să ne întârzie planurile. Trebuie să te întorci la Washington imediat şi să impui Preşedintelui cererile noastre pentru extinderea investiţiilor noastre financiare în America.

— Şi dacă nu ne acceptă *cererile?*

— L-am studiat pe om de ani de zile. E un realist. Va vedea că aruncăm o frânghie ţării lui muribunde. Ştie de Proiectul Kaiten şi ce poate aduce acesta după sine. N-avea teamă, Preşedintele Statelor Unite va fi de acord, la fel şi Congresul. Doar nu au de ales.

— Două mii două sute, zise tărăgănat Giordino când citi cu voce tare altitudinea în metri şi viteza aerului în noduri. Viteza cinci-douăzeci.

Oceanul se ridica rapid, valurile înspumate păreau mai mari. Trecură iute ca vântul printr-un nor. Aproape că nici nu exista senzaţia vitezei, cu excepţia motoarelor care ţipau, forţate la limită de Pitt. Era aproape imposibil să apreciezi distanţa până la apă. Pitt îşi puse toată încrederea în Giordino, care la rândul lui se baza pe instrumentele ce urmau să-l avertizeze când să înscrie aparatul pe linie dreaptă.

— Unde sunt? întrebă el la microfon.

— Ray Simpson îţi vorbeşte, Dirk, sună vocea comandantului care îi instruise la urcarea în Ibis-uri. Te ghidez eu.

— Ei unde sunt? repetă Pitt.

— La treizeci de kilometri distanţă şi se apropie repede.

— Nu mă surprinde, zise Pitt. Trebuie să aibă o viteză cu peste o mie de noduri mai mare decât autobuzul ăsta.

— O mie cinci sute, citi Giordino. Viteza cinci-nouăzeci.

— Mi-ar fi plăcut să citesc manualul de zbor, murmură Pitt gâfâind.

— O mie două sute de metri. Viteza şase-cincizeci. Arată bine.

— De unde ştii?

— E cel mai potrivit lucru de spus în momentul de faţă. Giordino ridică din umeri.

În acel moment, o alarmă începu să sune în carlingă. Duseseră avionul dincolo de limitele de siguranţă ale acestuia, pe tărâmul necunoscutului.

— O mie de metri. Viteza şapte-patruzeci! Dă Doamne să nu ne lase aripile acum.

Deja foarte aproape acum, pilotul avionului japonez din faţă îşi centră punctul roşu, care apărea pe monitorul TV al sistemului de

ochire, asupra aparatului cu turbină aflat în picaj. Computerul optic fixă direcţia de ochire şi lansă racheta.

— Rachetă aer-aer în zbor, îi avertiză Simpson cu o voce plină de presimţiri rele.

— Anunţă-mă când s-a apropiat la un kilometru, ordonă Pitt repede.

— Şase sute de metri, îl avertiză Giordino pe Pitt. Viteza opt sute. Acum e timpul.

Pitt nu-şi pierdu timpul să răspundă, ci trase în spate maneta de control. Rotorul răspunse de parcă ar fi fost un planor apucat de o mână gigantică. Cu siguranţă, executând un arc perfect, se năpusti în linie dreaptă periculos de jos, la mai puţin de şaptezeci de metri deasupra apei.

— Racheta se apropie, trei kilometri, zise Simpson, cu glas gol şi inexpresiv.

— Al, să începem ultimul atac asupra motoarelor. Pitt ezită.

Aproape instantaneu se pare, Simpson strigă.

— Un kilometru.

— Acum.

Giordino împinse manetele care ridicară avionul din poziţie orizontală la una perfect verticală.

Avionul păru să ţâşnească din zborul orizontal în sus, într-un unghi aproape de nouăzeci de grade. Turbina se cutremură, în timp ce toţi fură aruncaţi în faţă la această bruscă schimbare de direcţie şi motoarele trecură din nou la funcţionare normală.

Racheta trecu prin partea de jos, ratând pântecul aeronavei cu mai puţin de doi metri. Apoi se pierdu în depărtare căzând în cele din urmă în apă.

— Bravo, îi complimentă Simpson. Vă apropiaţi de raza de acţiune a tunurilor noastre. Încercaţi să zburaţi la joasă înălţime, ca să avem un câmp de foc deschis deasupra voastră.

— E nevoie de timp ca să pun din nou autobuzul ăsta pe linia orizontală de zbor, îi zise Pitt lui Simpson, frustrarea citindu-i-se pe şanţurile adânci ale feţei. Am pierdut din viteză.

Giordino puse turbinele reactorului pe poziţie orizontală în timp ce Pitt redresa avionul. Acesta reveni la poziţia orizontală şi se îndreptă cu zgomot deasupra apei către conturul nedesluşit încă al vasului. După cum vedea Pitt din avionul ce gonea deasupra valurilor, acesta arăta ca un vas de hârtie pe o mare de plastic.

— Avionul de vânătoare se apropie, dar n-a lansat nici o

rachetă. Se auzi vocea liniştită a lui Simpson.

— Întârzie până în ultima secundă pentru a compensa următoarea voastră manevră. Aţi face mai bine să aterizaţi pe punte şi asta încă repede.

— Acum survolez valurile, rosti Pitt scurt drept răspuns.

— Aşa fac şi ei. Zboară deasupra voastră ca să nu puteţi să vă înălţaţi din nou cu farfuria voastră zburătoare.

— Probabil că ne citesc gândurile, zise Giordino calm.

— Din moment ce nu aveţi un dispozitiv care să anihileze transmisiile vocale, vă ascultă fiecare mişcare, îi avertiză Simpson.

— Acum ne spune.

Pitt privi prin parbriz vasul *Ralph R. Bennett.* Se simţi de parcă putea să întindă mâna şi să-i atingă radarul uriaş.

— Piesa o joci tu în continuare, *Bennett.* Noi ne-am epuizat surprizele.

— Poarta fortului e deschisă, se auzi brusc vocea lui Harper. Virează cinci grade spre stânga şi fii atent la aterizare.

— Rachetă în aer, strigă Simpson.

— Te-am auzit, zise Pitt, dar n-am unde să mă duc.

Pitt şi Giordino se ghemuiră instinctiv anticipând impactul şi explozia. Şovăiră la fel de neputincioşi ca porumbeii de casă sub atacul unui şoim. Dintr-o dată, salvarea se ivi într-o volbură de foc care izbucni în faţa avionului cu turbină şi se răspândi urlând deasupra.

Tunul Sea Vulcan de treizeci de milimetri al navei *Bennett* îşi dăduse drumul. Cele şapte ţevi Gatling moderne ale tunului se rotiră şi scuipară patru mii două sute de proiectile pe minut într-o perdea de foc atât de densă încât obuzele puteau fi urmărite cu ochiul liber. Şuvoiul distrugător străbătu cerul, până când întâlni racheta în zbor, transformând-o într-o ciupercă în flăcări, la mai puţin de două sute de metri în spatele aeronavei cu turbină.

Apoi se îndreptă către avionul din faţă, îl atinse şi îi rase o aripă, aşa cum taie dinţii un cartof prăjit. Avionul de vânătoare Mitsubishi Raven se lansă într-o serie de lupinguri contorsionate şi plesni apa cu zgomot într-o împroşcare uriaşă. Al doilea avion de luptă se înclină brusc, oferindu-se parcă în faţa şuvoiului de obuze care îşi urmau necruţător cursul şi se întoarse rapid îndreptându-se înapoi spre Japonia.

Numai atunci tunul Sea Vulcan tăcu, în timp ce ultimele obuze străbătură imensitatea albastră şi căzură în ocean, spărgând

crestele valurilor cu spumă albă.

— Adu-l la bord, domnule Pitt. Imensa uşurare a lui Harper se distingea clar în glasul său. Vântul bate de la tribord cu opt noduri.

— Mulţumesc comandante, zise Pitt şi mulţumesc şi echipajului. A fost o salvă grozavă.

— Totul e să ştii cum să faci dragoste cu aparatele electronice.

— Începem aterizarea.

— Îmi pare rău că nu avem o fanfară şi un comitet de primire propriu-zis.

— Steagul ce flutură în vânt va fi suficient.

Patru minute mai târziu, Pitt aşează avionul cu turbină pe puntea de aterizare pentru elicoptere a navei Bennett. Numai atunci respiră adânc, se înfundă, se lăsă pe scaun şi se relaxa, în timp ce Giordino oprea motoarele.

Pentru prima dată în decurs de săptămâni se simţi liniştit şi în siguranţă. În viitorul apropiat nu mai exista nici un risc ori primejdie.

Rolul lui în operaţiunea echipei MAIT se sfârşise. Se gândea doar să se întoarcă acasă şi apoi poate să meargă într-o călătorie spre apele calde şi soarele tropical din Puerto Rico sau Haiti, de dorit cu Loren lângă el.

Pitt ar fi râs, nevenindu-i să creadă, dacă cineva ar fi intrat în carlingă şi i-ar fi prezis că peste câteva săptămâni amiralul Sandecker va rosti un necrolog la înmormântarea lui.

PARTEA a IV-a
„Respiraţia mamei”

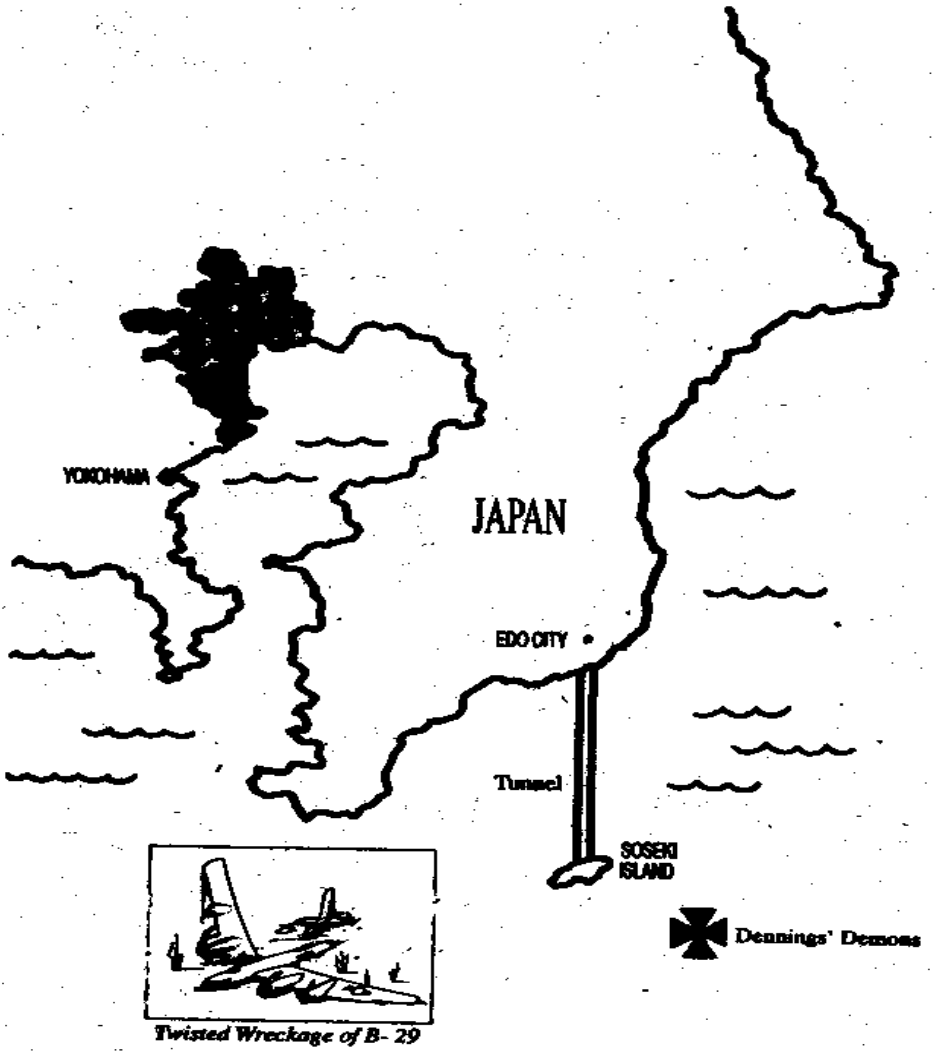

59

20 octombrie 1993
Washington, D.C.

— Au scăpat! anunţă Jordan exuberant când trânti telefonul în furcă în camera operativă a Consiliului Naţional de Securitate, de la subsolul Casei Albe. Tocmai am recepţionat un semnal că echipa noastră MAIT s-a salvat de pe insula Soseki.

Dale Nichols îl privi suspicios pe Jordan.

— Vestea e verificată?

Jordan dădu din cap cu fermă convingere.

— Informaţia e sigură. Au fost atacaţi de avioane de luptă japoneze, dar s-au descurcat şi au reuşit să scape.

Preşedintele se aplecă în faţă în scaunul său.

— Unde se află acum?

— Au aterizat în siguranţă la bordul navei *Ralph R. Bennett,* un vas de supraveghere staţionat la o sută de kilometri depărtare de insulă.

— Răniţi, pierderi?

— Nimeni.

— Slavă Domnului.

— E mai mult decât atât, mult mai mult, zise Jordan, încordat ca un arc de ceas. I-au adus cu ei pe deputata Smith, senatorul Diaz şi Hideki Suma.

Preşedintele şi ceilalţi îl priviră muţi de uimire. În cele din urmă Nichols murmură.

— Cum a fost posibil?

— Detaliile sunt încă puţin cunoscute, dar comandantul Harper, cârmaciul vasului *Bennett,* a afirmat că Dirk Pitt şi Al Giordino au furat avionul care urma să-i transporte pe Smith şi Diaz la Edo City. Într-un fel sau altul au reuşit să-i răpească atât pe Suma, cât şi pe secretara lui şi să decoleze în urma confuziei create.

— Suma, murmură directorul CIA, Martin Brogan, stupefiat. Ăsta e un cadou venit chiar din senin.

Surpriză şi încântarea din privirea Preşedintelui se

transformară în preocupare.

— Asta schimbă complet situaţia.

— În aceste condiţii, domnule Preşedinte, zise ministrul Apărării, Jesse Simmons, părerea mea e să anulăm atacul nuclear împotriva Centrului Dragonului.

Preşedintele privi spre marea pendulă aflată pe un perete al cabinetului de lucru. Aceasta indica nouă minute până la declanşarea atacului.

Simmons dădu pur şi simplu din cap către generalul Clayton Metcalf, şeful Statului Major al Armatei, care imediat ridică un telefon şi începu să dea ordine. După jumătate de minut, Metcalf dădu aprobator din cap.

— La rampa de lansare s-a primit ordinul de anulare a atacului.

Secretarul de stat Douglas Oates avea o expresie de triumf întipărită pe figură.

— A fost gata, gata, domnule Preşedinte. Eu unul am fost împotriva unui atac nuclear încă de la început.

— Centrul Dragonului şi Proiectul Kaiten nu au dispărut, îi aminti Preşedintele lui Oates. Rămân încă o ameninţare foarte periculoasă. Pur şi simplu criza a devenit din critică, temporară.

— E adevărat, argumentă Oates, dar cu Suma în mâinile noastre, ţinem şarpele de gât, dacă pot să mă exprim astfel.

— De-abia aştept să aud ce scoate un expert în interogatorii de la el, murmură Brogan fericit.

Oates scutură din cap cu profund dezacord.

— Suma nu e un simplu peştişor din eleşteu. E unul din cei mai bogaţi şi puternici oameni din lume. Nu poţi să foloseşti tactica forte împotriva lui, fără a te expune la consecinţe grave.

— Trebuie să-i dăm ce merită. Vocea lui Jordan radia de satisfacţie. Nu văd nici un motiv pentru care ne-am purta cu mănuşi cu un om care a răpit doi membri ai Congresului şi uneltea să provoace explozia unor bombe nucleare pe pământ american.

— Sunt de aceeaşi părere cu tine, Ray, zise Brogan, aruncându-i lui Oates o privire acidă. Tipul e cât se poate de ticălos. Fac pariu cu oricine de aici din cabinet că guvernul japonez nu va sufla nici un cuvânt şi nu va înainta nici un protest.

Oates era hotărât.

— Nu este în interesul nostru naţional să ne purtăm ca nişte barbari.

— Tipii amabili o sfârşesc ultimii, zise Jesse Simmons. Dacă am fi jucat tare ca ruşii, n-am fi avut ostatici în Liban.

— Jesse are dreptate, fu de acord Nichols. Am fi naivi să-l eliberăm pentru a se întoarce în Japonia, să-şi continue războiul lui personal împotriva noastră.

Brogan zise:

— Primul-ministru Junshiro şi cabinetul său nu vor îndrăzni să facă scandal, altminteri întreaga porcărie va ajunge la urechile mass-mediei internaţionale şi va cădea asupra lor ca o tonă de cărămizi. Nu, nu ai dreptate, Doug, următorul pas pentru anihilarea acestei înfiorătoare ameninţări împotriva poporului nostru este să-i întoarcem la spate braţul lui Suma, până când ne dezvăluie amplasamentul exact al automobilelor-capcană.

Preşedintele privi în jurul mesei cu o expresie de răbdare extenuată.

— Domnul Suma nu este prietenul acestei naţiuni. E al tău, Martin. Fă-l să cânte ca un canar. Trebuie să ajungem la bombele acelea şi să le neutralizăm al naibii de repede.

— Cât de repede poate marina să-l aducă pe Suma de pe *Bennett?* îl întrebă Brogan pe Simmons.

— Fără nici un portavion în zona aceea a oceanului, răspunse ministrul Apărării, va trebui să aşteptăm până când nava se apropie de Wake Island, baza cea mai apropiată. Atunci putem folosi elicopterul.

— Cu cât mai repede îl aducem pe Suma la Washington, cu atât mai curând putem scoate date de la el, zise Brogan.

Preşedintele aprobă din cap.

— Aş fi interesat să aud ce au observat, atât deputata Smith, cât şi senatorul Diaz.

Don Kern intră în încăpere şi îi şopti ceva la ureche lui Jordan, care aprobă din cap, în timp ce asculta, iar apoi îşi ridică privirile spre Preşedinte.

— Se pare că prietenii noştri de la NUMA ne-au rezolvat şi altă problemă. Comandantul Harper ne-a transmis că avionul cu turbină, pe care Pitt şi Giordino l-au furat pentru a fugi de pe insulă, a fost realimentat cu carburant la bordul navei *Bennett.* În timpul acestei discuţii sunt deja în aer şi zboară către Wake Island.

Preşedintele îşi îndreptă atenţia spre Metcalf.

— Generale, îţi dau sarcina să organizezi pentru Suma şi parlamentarii noştri transportul pe linie militară spre capitală, cât

se poate de repede.

— Îl voi alerta pe generalul Duke Mackay, comandantul bazei aviatice Anderson din Guam, pentru a-şi trimite reactorul personal la Wake. Acesta îl va aştepta pe Pitt la aterizare.

Apoi Preşedintele se concentra asupra lui Jordan.

— Care e situaţia la Centrul Dragonului?

— Îmi pare rău, sir, răspunse Jordan. Raportul comandantului Harper a fost foarte scurt. Echipa MAIT nu a comunicat nimic despre succesul sau insuccesul operaţiunilor ei.

— Atunci nu vom şti nimic până nu ajung la Wake.

— Nu, sir.

Oates îi aruncă lui Jordan o căutătură dură.

— Dacă oamenii noştri nu au reuşit să anihileze Centrul Dragonului, ne putem confrunta cu o calamitate înspăimântătoare.

Jordan îl fixă la rândul lui cu privirea.

— Dacă au scăpat dintr-un foc, înseamnă că şi-au îndeplinit misiunea.

— Nu ştim asta cu siguranţă.

— Chiar şi aşa, cu siguranţă am câştigat un moment de respiro, avându-l în mână pe arhitectul şi constructorul Proiectului Kaiten, zise Simmons. Complicii lui Suma vor fi demoralizaţi. Nu vor încerca nici o agresiune majoră fără să-l aibă în frunte pe şeful lor.

— Mă tem că teoria ta nu prea ţine, zise Jordan încet. Am pierdut din vedere mesajul lui Harper de pe *Bennett.*

— Ce-i cu el? întrebă Preşedintele.

— Faptul că avionul a supravieţuit unui atac al avioanelor de vânătoare japoneze, sublinie Brogan.

Jordan dădu afirmativ din cap.

— Trebuie să fi ştiut de prezenţa lui Suma la bord şi totuşi au încercat să doboare avionul.

Simmons mâzgăli ceva într-un carnet în timp ce vorbea.

— Atunci trebuie să presupunem că ei… oricine vor fi aceştia…

— Bătrânul rege al lumii interlope japoneze şi bunul lui prieten financiar, Ichiro Tsuboi, explică Jordan întrerupându-l. Sunt parteneri în de-ale crimei în imperiul industrial al lui Suma.

— Atunci trebuie să presupunem, repetă Simmons, că se pot dispensa de Hideki Suma.

— Asta reiese, zise Kern, vorbind pentru prima dată.

— Ceea ce înseamnă că Yoshishu şi Tsuboi pot continua şi

acţiona sistemele de explozie, teoretiză Preşedintele.

Expresia de optimism de pe chipul lui Brogan dispărea încetul cu încetul.

— Chiar cu Suma în mâinile noastre, nu putem prevedea cum vor reacţiona.

— Poate ar trebui să ordon din nou atacul nuclear, zise Preşedintele cam cu jumătate de inimă.

Jordan negă din cap.

— Nu încă, domnule Preşedinte, mai există o cale prin care să câştigăm timp pentru reevaluarea situaţiei.

— La ce te gândeşti, Ray?

— Îi lăsăm pe japonezi să intercepteze semnalele comandantului Harper care va raporta că avionul ce-i transporta pe Diaz, Smith şi Suma s-a prăbuşit în mare, toţi cei de la bord pierzându-şi viaţa.

Brogan păru să se îndoiască.

— Chiar crezi că Yoshishu şi Tsuboi vor înghiţi momeala asta?

— Probabil că nu, zise Jordan cu o privire şireată, dar pun pariu că or să se gândească la ea până când vom putea dezamorsa Proiectul Kaiten pentru totdeauna.

60

Ţinându-se de cuvânt, şeful Statului Major trimise avionul personal de pasageri al generalului Mackay, un C-20, spre Wake Island şi acum acesta aştepta lângă pistă, în timp ce Pitt coborî aparatul cu turbină pe spaţiul marcat din faţa unei mici clădiri a terminalului.

Mel Penner zburase şi el de la Palau şi aştepta, astupându-şi urechile de urletul turbinelor, în timp ce roţile atingeau betonul. Zona era înconjurată de un cordon de aproape douăzeci de poliţişti ai aerodromului. Penner se îndreptă spre aparat şi aşteptă răbdător la uşă. Aceasta zvâcni deschizându-se şi primul care ieşi fu Weatherhill.

Penner păşi în faţă şi îşi strânseră mâinile.

— Îmi pare bine să constat că eşti încă în lumea celor vii.

— Şi eu la fel, zise Weatherhill cu faţa lăţită de zâmbet. Se uită în jur la cordonul de poliţişti. Nu ne aşteptam la un comitet de bun venit.

— Sunteţi cel mai aprins subiect de discuţie la Casa Albă. E adevărat că aţi reuşit să-l luaţi pe Suma?

Weatherhill aprobă din cap.

— Pe Diaz şi pe doamna Smith, de asemenea.

— Bogată pradă.

Stacy coborî şi ea şi, la rândul ei, fu surprinsă să-i vadă pe Penner şi poliţiştii.

— Am sentimentul că nu vom putea alimenta din nou ca să ne continuăm drumul spre Hawaii, zise ea îmbrăţişându-l pe Penner.

— Îmi pare rău, mă tem că nu. Aşteaptă un avion militar care îi va transporta pe cei doi parlamentari şi pe Suma la Washington. Vor fi însoţiţi şi păziţi de o echipă de agenţi secreţi ai armatei. Noi, ceilalţi, am primit ordinul să rămânem aici la Wake, pentru o întâlnire cu un grup de barosani trimişi de Jordan şi Preşedinte.

— Îmi pare rău că n-am putut să vă trimitem mai multe date, explică Weatherhill, dar ne-am gândit că e mai bine să le transmitem personal, pentru a evita să fie interceptate.

— Jordan e de acord. Aţi luat cea mai înţeleaptă decizie.

Weatherhill îi înmâna lui Penner un dosar plin cu foi curat dactilografiate.

— Un raport complet.

Penner se uită la raport cu o privire lipsită de expresie.

— Cum aşa?

Weatherhill făcu un gest cu mâna, arătând spre interiorul avionului.

— Avionul lui Suma este echipat cu aparatură de birou. L-am scris în timpul zborului pe un calculator.

Mancuso scoase capul pe uşă.

— Salut, Mel. Ai adus şampania şi costumaţia de petrecere.

— Îmi pare bine să te văd, Frank. Când pot să-ţi întâlnesc pasagerii?

— Îi trimitem acum. Va trebui să aştepţi puţin debarcarea prietenilor noştri japonezi, până când îi dezleg.

— I-ai ţinut legaţi?

— Din când în când făceau pe ţâfnoşii.

Loren şi Diaz ieşiră, mijindu-şi ochii în soarele strălucitor şi fură prezentaţi lui Penner, care le raportă amănuntele despre noul zbor. Apoi Suma şi Toshie fură scoşi pe uşa avionului de Mancuso, mâinile acestuia ţinându-i strâns pe fiecare de braţ. Penner se înclină uşor.

— Bine aţi venit pe teritoriul Statelor Unite, domnule Suma, dar nu cred că o să vă placă prea mult vizita asta.

Suma îi aruncă lui Penner o privire indiferentă, rezervată inferiorilor şi se comportă de parcă agentul secret era invizibil. Toshie se uită la Penner cu o ură incontrolabilă.

— Îl veţi trata pe domnul Suma cu respectul cuvenit. Cere să fie eliberat imediat şi să se întoarcă în Japonia.

— Da, va fi, zise Penner în bătaie de joc. După ce se va fi bucurat de o vacanţă în capitala naţiunii noastre, un act de curtoazie plătit integral de contribuabilul american.

— Violaţi legile internaţionale, zise Suma înciudat. Şi dacă nu ne eliberaţi imediat, răzbunarea va veni repede şi mulţi cetăţeni de-ai voştri vor muri.

Penner se întoarse spre Weatherhill.

— Poate să-şi pună în practică ameninţarea?

Weatherhill îl privi pe Suma.

— Îmi pare rău, nu te mai gândi la Centrul Dragonului. I s-au tăiat ghearele.

— Aţi reuşit? întrebă Penner. Ray Jordan şi Don Kern turbează de nerăbdare să afle.

— O pagubă temporară. Am avut explozibil doar pentru

aruncarea în aer a unui mănunchi de fibre optice. Acesta poate fi reparat în câteva zile.

Doctorul Josh Nogami ieşi din avion şi fu salutat de Penner.

— O adevărată plăcere să te întâlnesc, doctore. Îţi suntem profund recunoscători pentru informaţiile furnizate. Ajutorul dumitale a fost inestimabil.

Nogami ridică modest din umeri.

— Îmi pare rău că n-am putut să-l salvez pe Jim Hanamura.

— Ai fi putut să te dai de gol şi ai fi fost asasinat şi dumneata.

— Domnul Pitt şi-a dat toată silinţa ca să împiedice acest lucru. Nogami se uită în jur, dar nu zări chipuri cunoscute. Se pare că sunt un agent fără misiune.

— Când directorul adjunct al Operaţiilor Secrete, Don Kern, a aflat că eşti la bord, a cerut să fii detaşat temporar la noi. Superiorul tău a fost de acord. Dacă nu te deranjează să lucrezi câteva zile cu o bandă de colonialişti, cunoştinţele tale despre amplasamentul Centrului Dragonului ar fi foarte utile.

Nogami aprobă din cap.

— În zona asta plouă mult mai mult decât la Londra.

Înainte ca Penner să răspundă, Giordino sări din avion şi fugi spre poliţiştii care îi escortau pe Suma şi Toshie spre aparatul C-20 aflat în aşteptare. Se repezi spre ofiţerul care comanda poliţiştii şi îi ceru să oprească pentru o clipă procesiunea.

Giordino era numai cu jumătate de centimetru mai înalt decât Toshie. O privi drept în ochi.

— Sufleţelul meu, aşteaptă-mă.

Se uită la el surprinsă şi plină de mânie.

— Despre ce vorbeşti?

— Curte, urmărire amoroasă, cuib, ghiduşie, propunere. În momentul în care ne vom întâlni, te voi face cea mai fericită femeie din lume.

— Eşti nebun.

— Este unul dintre multele mele talente, zise Giordino cutremurător. Vei descoperi multe altele în anii care vor urma.

Surprinzător, Toshie şovăi. Dintr-un motiv ciudat, pe care nu-l înţelegea, începea sa găsească atrăgător modul nejaponez de abordare al lui Giordino. Trebuia să-şi reprime sentimentele tandre pe care începea să le încerce faţă de el.

Giordino sesiză nesiguranţa ei şi îi prinse umărul delicat în mâna lui puternică, o sărută uşor pe gură şi zâmbi.

— Ne vom vedea cât mai curând posibil.

Ea îl privi peste umăr fără un cuvânt, când Penner o apucă de cot şi o îndepărtă ferm.

Pitt o escortă pe Loren către avionul C-20, după ce Suma, Toshie şi Diaz erau deja la bord. Merseră în tăcere, simţind căldura soarelui şi aerul jilav care le umezea pielea.

Loren se opri la câţiva metri de avion şi îl privi pe Pitt drept în ochi.

— Se pare că întotdeauna unul din noi pleacă când celălalt vine.

El aprobă din cap.

— Amândoi suntem ocupaţi, avem vieţi separate. Programele noastre nu se potrivesc niciodată.

— Poate într-o zi… Vocea ei se stinse încet.

— Într-o zi, zise el înţelegător.

— Nu te întorci? întrebă ezitant.

El ridică din umeri.

— Nu ştiu. Al şi cu mine am primit ordinul să rămânem aici.

— Doar n-o să vă trimită înapoi pe insulă. Nu acum.

— Sunt un specialist al mării, ai uitat? Am fost ultimul om căruia i-au cerut să atace Centrul Dragonului cu ceva explozibil.

— În discuţia cu Preşedintele îi voi cere ca tu şi Al să fiţi trimişi acasă.

— N-are rost să te expui, zise el cu delicateţe. Probabil vom zbura în curând spre răsărit.

Se ridică pe vârful picioarelor şi îl sărută delicat pe gură.

— Îţi mulţumesc pentru tot.

Pitt zâmbi.

— Fac orice pentru a-i face plăcere unei doamne frumoase.

Ochii i se umplură de lacrimi. Loren simţi cum i se contractă stomacul. Ştia că într-un fel sau altul acum nu mai putea să-i stea prin preajmă. Se întoarse brusc şi porni grăbită spre scara avionului.

Pitt rămase acolo, uitându-se după ea. Apoi îi făcu semn cu mâna când chipul îi apăru la un hublou, dar când Loren se uită din nou după el, în timp ce aparatul pornise pe pistă, dispăruse.

61

Lui Tsuboi nu-i venea să creadă. După ce îl părăsise pe Yoshishu şi se grăbise de la Tokio la Edo City şi mai apoi la Centrul Dragonului, pentru a prelua personal comanda acestuia, stătea în camera de control încordat şi cuprins de o furie crescândă.

— Cum adică nu puteţi detona nici unul din automobilele-bombă? întrebă el.

Takeda Kurojima, directorul Centrului Dragonului, era copleşit. Privea neputincios în jur la mica lui armată de ingineri şi cercetători pentru a primi un suport moral din partea acestora, dar toţi fixau podeaua de parcă ar fi sperat să fie înghiţiţi de aceasta.

— Numai domnul Suma ştie codurile, răspunse Kurojima ridicând din umeri dezamăgit. Încă de la început, a programat personal sistemul de coduri pentru semnalele de detonare.

— Cât timp vă ia să reprogramaţi codurile?

Kurojima îşi privi din nou subalternii care începură să sporovăie repede între ei. Apoi părând să se pună de acord asupra unei decizii, cineva păşi în faţă şi murmură ceva atât de încet, încât Tsuboi nu auzi nimic.

— Ce?... Ce ai spus?

În cele din urmă, Kurojima îl privi în ochi pe Tsuboi.

— Trei zile, ne va lua cel puţin trei zile să ştergem codurile de comandă ale domnului Suma şi să reprogramăm sistemele.

— Aşa de mult?

— Nu este o procedură simplă şi rapidă.

— Care este situaţia şoferilor roboţi?

— Programul roboţilor este accesibil, răspunse Kurojima. Domnul Suma nu a inserat codurile pentru punerea lor în mişcare şi ajungerea la locul de destinaţie.

— Două zile, patruzeci şi opt de ore. Doar atât aveţi ca Proiectul Kaiten să devină complet operaţional.

Tsuboi îşi strânse buzele şi îşi încleşta fălcile. Începu să se plimbe prin camera de control a Centrului Dragonului. Blestema în gând mintea diabolică care îi păcălise pe toţi. Suma nu avusese încredere în nimeni, nici măcar în cel mai vechi şi apropiat prieten al său, Yoshishu.

Un telefon bâzâi şi unul dintre tehnicieni răspunse. Omul deveni rigid şi îi întinse receptorul lui Tsuboi.

— Vă caută domnul Yoshishu din Tokio.

— Da, Korori, Ichiro la telefon.

— Agenţii noştri secreţi au interceptat un raport de la o navă americană, ce pretinde că aparatul lui Hideki a fost doborât.

— Piloţii noştri au văzut cu ochii lor cum avionul lui Hideki s-a prăbuşit în mare?

— Numai unul s-a întors. Am fost informat că pilotul supravieţuitor a raportat că a fost prea ocupat cu evitarea focului de răspuns de pe navă, pentru a mai urmări dacă racheta lui şi-a atins ţinta.

— S-ar putea să fie o cacealma a americanilor.

— Nu vom şti dacă e aşa, până când unul din sateliţii noştri de observaţie nu va fi programat pentru a trece deasupra navei.

— Şi dacă va arăta că avionul e la bord?

Yoshishu ezită.

— Atunci vom şti că am întârziat. Hideki e pierdut pentru noi.

— Şi se află în gheara de fier a Serviciilor Secrete Americane, încheie Tsuboi.

— Suntem confruntaţi cu o situaţie foarte gravă. În mâinile agenţilor americani, Hideki poate deveni o primejdie acută pentru Japonia.

— Interogat sub efectul drogurilor va divulga cu siguranţă localizarea automobilelor-capcană.

— Atunci trebuie să acţionăm repede pentru a păstra Proiectul Kaiten.

— Mai e şi o altă problemă, zise Tsuboi mohorât. Numai Hideki ştia codurile operative pentru activarea semnalelor de explozie.

La capătul celălalt al liniei urmă o pauză. Apoi Yoshishu zise cu glas scăzut.

— Întotdeauna am ştiut că are o minte vicleană.

— Am ştiut asta şi încă foarte bine, se declară de acord Tsuboi.

— Atunci mă bazez pe tine să descoperi noi soluţii.

— Nu-ţi voi înşela încrederea.

Tsuboi puse receptorul în furcă şi privi prin fereastra de observaţie. O tăcere grea se lăsă în camera de control, toată lumea aşteptându-l să vorbească. Trebuia să existe altă soluţie pentru amânarea răzbunării Statelor Unite sau a celorlalte naţiuni occidentale.

Tsuboi era un tip inteligent şi nu-i trebuiră decât câteva secunde pentru a găsi planuri alternative.

— Cât e de complicat pentru a provoca explozia manual? îi întrebă el pe inginerii şi cercetătorii adunaţi în camera de control.

Sprâncenele lui Kurojima se ridicară întrebător.

— Să detonăm fără un semnal codificat?

— Da, da.

Creierul tehnic care condusese Proiectul Kaiten de la început până la sfârşit se înclină şi răspunse:

— Există două metode prin care o masă de material fisionabil poate deveni subcritică şi determinată să explodeze. Prima este a înconjura această masă cu un inel de explozibili puternici a căror detonare va atrage după sine explozia materialului fisionabil. Cea de-a doua este să străpungă deodată două mase cu ajutorul unui dispozitiv asemănător unui tun.

— Cum facem să explodeze un automobil-capcană?

— Prin viteză, răspunse scurt Kurojima. Impactul unui glonţ de mare viteză care trece prin carcasa compresorului intrând în masă, face toată operaţiunea.

Tsuboi îl fulgeră cu privirea întrebător.

— Vrei să spui că bombele pot fi detonate printr-un simplu glonţ tras de o armă?

Kurojima înclină capul aprobator.

— De la mică distanţă, da.

Efectul asupra lui Tsuboi era pur şi simplu în cadrul limitelor credibilităţii.

— Atunci de ce nu programezi un robot să tragă cu o armă de mare putere în carcasa de aer condiţionat?

— Apare din nou problema timpului, răspunse Kurojima. Roboţii care sunt programaţi pentru a conduce maşinile spre locurile de explozie nu sunt construiţi sau programaţi pentru altceva.

— Nu poate fi modificat unul dintre robo-paznici?

— E invers. Roboţii pentru securitate sunt proiectaţi pentru mobilitate şi tragere cu arma. Nu sunt proiectaţi pentru a conduce maşina.

— Cât timp îţi trebuie să construieşti unul ca să facă treaba?

— Câteva săptămâni, nu mai puţin de o lună: Cred că înţelegeţi că va trebui să creăm o maşinărie foarte complicată. Nu avem în producţie nici unul care să poată conduce maşina, să

se înalţe pe picioare articulate, să deschidă capota şi să tragă cu arma. Un robot cu toate aceste comenzi va trebui să fie construit de la zero şi asta ia timp.

Tsuboi îl fixă cu privirea.

— Trebuie să detonăm una în următoarele cinci ore, pentru a-i face pe americani să creadă că sistemul e operaţional.

Kurojima îşi recapătă încrederea în sine. Stăpânea iar situaţia şi teama de Tsuboi dispăruse. Îl fixă lung cu privirea pe marele financiar.

— Ei bine, va trebui să găsiţi un om care să îndeplinească misiunea asta.

Era aproape cinci după-amiază şi cerul dinspre răsărit devenise de un albastru închis, în timp ce aparatul C-20 zbura deasupra Pacificului spre California. Trecuseră numai două ore de la oprirea pentru realimentare la Hickam Field în Hawaii. Loren privi în jos, forţându-şi ochii să distingă forma minusculă şi siajul alb al unui vas, dar văzu doar întinderea aplatizată a oceanului şi câteva valuri cu creasta înspumată.

Se roti în scaunul mobil pe care stătea şi îl privi în faţă pe Suma. Acesta şedea cu un calm arogant, sorbind un pahar de apă gazoasă. Şocul răpirii şi al mâhnirii de a fi aflat că Yoshishu ordonase să fie omorât se topise de mult şi acum se simţea relaxat, profund încrezător că, odată ajuns la Washington, îşi va recâştiga forţa dinainte.

O fixă cu privirea şi îi aruncă un zâmbet slab.

— Deci intenţionezi să propui legi ce vor închide toate pieţele de desfacere pentru mărfurile japoneze?

— În lumina a ceea ce am văzut şi experimentat în ultimele zile, zise Loren, te surprinde?

— Noi, japonezii, ne-am făcut planuri de viitor tocmai pentru o astfel de posibilitate. Economia noastră va supravieţui, pentru că am investit deja enorm în pieţele europene şi asiatice. În curând nu vom mai avea nevoie de consumatorul american, închiderea pieţei voastre pentru noi este pur şi simplu altă tactică incorectă a voastră, a americanilor.

Loren râse.

— Ce ştii tu despre practicile comerciale cinstite? apoi trecu la probleme serioase. Nici un străin nu poate veni în Japonia să-şi vândă produsele fără să fie distrus de opreliştile voastre comerciale, pus la zid de sistemul vostru venal de distribuţie şi

subminat de competiţia voastră internă. Şi în tot acest timp, susţineţi că nici un străin nu vă înţelege cultura.

— Comportarea ta, deputată Smith, este sigur motivată de evidente concepte rasiste, antijaponeze. Nu ne simţim vinovaţi de a ne fi extins pieţele de desfacere internaţionale. După război am pornit de la nimic. Şi ceea ce am construit, acum vreţi să ne luaţi voi.

— Să vă luăm ce? Dreptul vostru – de la sine proclamat, de a conduce economia mondială? Loren distinse o umbră de frustrare crescândă în ochii lui Suma. În loc de a vă fi ridicat din cenuşă, ajutându-vă să construiţi o economie formidabil de eficientă, poate ar fi trebuit să vă tratăm aşa cum aţi tratat voi Manciuria, Coreea şi China în timpul anilor de ocupaţie.

— Multe din succesele economice postbelice ale acestor ţări se datorează indicaţiilor japoneze.

Loren scuturã din cap, mirată de refuzul lui de a recunoaşte faptele istorice.

— Cel puţin nemţii au arătat regret pentru atrocităţile comise de nazişti, dar voi vă purtaţi de parcă măcelărirea a milioane de oameni în toată Asia şi în Pacific nu s-a întâmplat niciodată.

— Ne-am eliberat minţile de amintirea acelor ani, zise Suma. Evenimentele negative au fost regretabile, dar eram în război.

— Da, dar voi aţi provocat războiul. Nimeni nu a atacat Japonia.

— Toate acestea aparţin trecutului. Noi ne gândim numai la viitor. Timpul va dovedi cine are o cultură superioară, zise el cu dispreţ. Ca toate celelalte naţiuni apusene, de la antica Grecie încoace, veţi cădea din cauza decăderii interne.

— Poate, zise Loren cu un zâmbet uşor, dar atunci, în cele din urmă, aşa se va întâmpla şi cu voi.

62

Penner se ridică de pe scaun, se întoarse şi îi privi pe membrii supravieţuitori ai echipei MAIT care erau aşezaţi într-un birou din interiorul unuia din hangarele pentru avioanele comerciale. Scutură scrumul pipei într-o găleată cu nisip de lângă birou şi dădu din cap spre doi bărbaţi, unul aşezat, celălalt stând în picioare lângă peretele din spate.

— Îi voi da cuvântul în continuare lui Clyde Ingram, domnul în cămaşă hawaiiană ţipătoare. Clyde e binecuvântat cu importantul titlu de director al Interpretării Datelor Ştiinţifice şi Tehnice. Vă va explica descoperirea lui. Apoi Curtis Meeker, un prieten vechi de-al meu de pe vremea când lucram la serviciul secret, director adjunct al Operaţiunilor Tehnice Avansate, vă va explica ce-i umblă prin cap.

Ingram se îndreptă spre un şevalet acoperit cu o pătură. Privea cu ochii lui albaştri, prin ochelarii scumpi, de proiectant, legaţi cu şnur care i se bălăbăneau pe piept. Părul său şaten era pieptănat cu grijă şi avea un trup de talie medie a cărui parte superioară era acoperită cu o cămaşă neagră, care arăta de parcă ar fi fost purtată într-un Ferrari condus prin Honolulu de Tom Selleck în rolul lui Thomas Magnum.

Trase pătura de pe şevalet şi gesticulă nepăsător către o fotografie mare ce părea să înfăţişeze un avion vechi.

— Ceea ce vedeţi aici este un B-29 Superfortress din al doilea război mondial, aflat pe fundul oceanului, la treizeci şi şase de mile de insula Soseki, la o adâncime de trei sute douăzeci de metri sau, pentru aceia dintre voi care au probleme să aprecieze distanţa în metri, la o adâncime puţin mai mare de o mie de picioare.

— Imaginea este atât de clară, zise Stacy. A fost luată dintr-un submarin?

— Iniţial avionul a fost descoperit de satelitul nostru de recunoaştere *Pyramider-11,* în timp ce era pe orbită deasupra insulei Soseki.

— Se poate obţine o fotografie atât de clară pe fundul oceanului dintr-un satelit aflat pe orbită? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

— Se poate.

Giordino stătea în partea din spate a camerei, cu picioarele proptite de scaunul din faţa lui.

— Cum funcţionează?

— Nu o să vă ofer o descriere amănunţită, deoarece ar dura ore întregi, dar să spunem că funcţionează folosind pulsuri de unde sonore care interacţionează cu un radar de frecvenţă foarte joasă pentru a crea o imagine geofizică a obiectelor şi peisajelor submarine.

Pitt se întinse să-şi relaxeze muşchii tensionaţi.

— Ce se întâmplă după ce se primeşte imaginea?

— *Pyramider* furnizează imaginea, puţin mai mare decât o pată, unui satelit cu releu de urmărire a datelor, care o retransmite la White Sands, New Mexico, pentru amplificare pe computer. Imaginea este apoi transmisă Agenţiei Naţionale de Securitate, unde este analizată atât de oameni, cât şi de computere. Acest caz special ne-a trezit interesul şi am apelat la un satelit *Casper SK-90* pentru a obţine o imagine mai amănunţită.

Stacy ridică mâna.

— *Casper* foloseşte acelaşi sistem de imagini ca *Pyramider?*

Ingram ridică din umeri cu regret.

— Îmi pare rău, tot ce pot să vă dezvălui, fără a da de necaz, este că satelitul *Casper* obţine imagini reale înregistrate pe bandă. S-ar putea spune că, dacă comparăm sistemele *Pyramider* şi *Casper* este ca şi cum ai compara fasciculul unei lanterne cu un laser. Primul acoperă o sferă largă, în timp ce celălalt fixează un punct mic.

Mancuso ridică capul şi privi curios fotografia.

— Ce semnificaţie are bătrânul bombardier scufundat? Ce legătură poate să aibă cu Proiectul Kaiten?

Ingram îi aruncă o privire lui Mancuso şi apoi bătu cu creionul pe fotografie.

— Acest avion, sau ce a mai rămas din el, va distruge insula Soseki şi Centrul Dragonului.

Nimeni nu-l crezu, nici măcar o clipă. Îl priviră toţi, de parcă era un escroc care vindea un leac universal câtorva ţărănoi la un carnaval.

Giordino rupse tăcerea.

— E un fleac să ridici avionul la suprafaţă şi să-l repari pentru un raid de bombardament.

Doctorul Nogami zâmbi forţat.

— E nevoie de mult mai mult decât o bombă veche de cincizeci de ani pentru a rupe un zimţ din Centrul Dragonului.

Ingram îi zâmbi lui Nogami la rândul său.

— Crede-mă, bomba dinăuntrul bombardierului B-29 are puterea să facă asta.

— Se îngroaşă gluma, dădu Pitt din cap ursuz. Presimt că ne aşteaptă aventuri.

Ingram se dădu uşor într-o parte.

— Această parte a instruirii va fi efectuată de colegul meu, Curtis Meeker.

Privirea sarcastică a lui Pitt trecu de la Ingram la Meeker.

— Voi doi, cu Ray Jordan şi Don Kern, trebuie să fiţi băgaţi în aceeaşi oală.

— Avem ocazia să ne mai amestecăm şi noi din când în când, răspunse Meeker fără să zâmbească.

Ingram se întoarse din nou spre şevalet, luă fotografia şi o puse pe un scaun, arătând spre un mic diavol pictat pe o latură a părţii din faţă a avionului.

— *Demonii lui Dennings,* zise el, bătând uşor cu creionul pe literele şterse de sub micuţul diavol. Comandată de maiorul Charles Dennings. Vă rog să observaţi că drăcuşorul stă în picioare pe o cărămidă de aur marcată 24 de carate. Referindu-se la ei înşăşi, componenţii echipajului se distrau numindu-se „cărămizile de aur”, după ce fuseseră pedepsiţi pentru distrugerea unui bar în timpul perioadei de pregătire din California.

— Fireşte, tipi în genul nostru, zise Giordino.

— Necunoscută, uitată şi adânc îngropată în dosare, până acum câteva zile, când Curtis şi cu mine am scormonit faptele, este, de fapt, povestea unui foarte curajos grup de bărbaţi care au pornit într-o misiune foarte secretă de a arunca o bombă atomică asupra Japoniei…

— Ce anume?!

Weatherhill era uluit, dar nu mai mult decât ceilalţi. Ingram ignoră întreruperea şi continuă.

— Aproape în acelaşi timp când colonelul Paul Tibbets decola cu *Enola Gay* din insula Tinian cu bomba numită „Băieţelul”, maiorul Dennings decola din insula Sheniya, departe spre nord în Aleutine, cu bomba lui ce avea numele de cod „Respiraţia Mamei”. Ceea ce a rămas din raportul asupra misiunii a fost foarte serios cenzurat, dar credem că planul de zbor al lui

Dennings îi cerea să urmeze un curs într-o singură direcţie, aruncându-şi bomba asupra ţintei, probabil Osaka sau Kyoto şi apoi, continuându-şi drumul spre Okinawa pentru realimentare, înainte de a se întoarce la baza sa aeronautică. Aşa cum ştim din cărţile de istorie, Tibbets a reuşit să-şi arunce bomba la Hiroshima. Dennings, din păcate, a dispărut şi întreaga întâmplare a fost dată uitării din ordin prezidenţial.

— Stai puţin, zise Mancuso. Vrei să zici că am construit mai mult de trei bombe atomice în 1945?

Stacy îşi drese glasul.

— În afară de „Băieţelul”, prima bombă de la Los Alamos şi „Grăsunul” care a fost aruncată la Nagasaki, nu mai sunt înregistrate alte bombe.

— Încă nu avem numărul exact, dar se pare că au fost cel puţin şase. Majoritatea erau de tip implozie, întocmai ca „Grăsunul”.

Pitt zise:

— Cu bomba lui Dennings se fac patru. Mai rămân două.

— O bombă cu numele de cod „Perla Mamei” a fost încărcată la bordul unui bombardier numit *Lovin’ Lil* la Guam, nu la mult timp după ce insula a fost eliberată de japonezi. *Lovin’ Lil* era în aer zburând spre Japonia, când *Bock’s Car,* pilotat de maiorul Charles Sweeney, a aruncat „Grăsunul” la Nagasaki. Ulterior s-a recepţionat că bombardarea a decurs conform planului, *Lovin’ Lil* şi echipajul lui au fost rechemaţi la Guam, unde bomba a fost dezasamblată şi trimisă înapoi pe mare la Los Alamos.

— Mai rămâne una.

— „Mama Oceanului” era pe insula Midway, dar n-a fost niciodată îmbarcată în avion.

— Cine a inventat numele astea îngrozitoare? murmură Stacy.

Ingram ridică din umeri.

— Habar n-am.

Pitt îl privi pe Ingram.

— Dennings şi echipajele de la Guam şi Midway făceau parte din Escadrila de Bombardiere 59 a colonelului Tibbets?

— Din nou nu ştiu. Optzeci la sută din arhive au fost distruse. Putem presupune doar că generalul Groves, directorul Proiectului de bombe Manhattan şi personalul său au alcătuit în ultimul moment un plan de sprijin complicat, deoarece exista temerea serioasă că mecanismele de explozie ale bombelor nu vor funcţiona. Mai exista şi posibilitatea, deşi improbabilă, că *Enola*

Gay sau *Bock's Car* s-ar putea prăbuşi la decolare, detonarea bombelor să şteargă pur şi simplu de pe faţa pământului întreaga Escadrilă 59, în această situaţie nemaiexistând personal instruit sau echipament pentru a livra alte bombe. Şi, în plus, mai era o serie întreagă de alte pericole în faţa lui Groves şi a lui Tibbets: ameninţarea unui atac japonez cu bombe asupra Tinianului; defecţiuni mecanice în timpul zborului, forţând echipajul să-şi arunce bombele în mare; pericolul de a fi doborâţi de avioane de vânătoare inamice ori de focul antiaerian în timpul misiunii. Numai în ultimul minut a văzut Groves nori negri ameninţând operaţiunea de bombardare. În mai puţin de o lună, maiorul Dennings şi *Demonii,* împreună cu echipajele din Guam şi Midway au fost supuşi unei instruiri rapide şi trimişi în misiune.

— De ce nu s-a dezvăluit această chestiune opiniei publice după război? întrebă Pitt. Ce rău ar putea să mai facă povestea *Demonilor lui Dennings* cincizeci de ani mai târziu?

— Ce pot să-ţi spun? Ingram gesticula încurcat. După ce au trecut treizeci de ani şi s-a votat legea Libertăţii Actului Informaţional, câţiva politicieni au hotărât de capul lor că publicul american, care de fapt le plătea salariile, era prea naiv ca să i se ofere o revelaţie atât de cutremurătoare. Au reclasificat evenimentul ca strict secret şi l-au ferecat în arhivele CIA de la Langley.

— Tibbets s-a ales cu gloria şi Dennings cu uitarea, filosofă Weatherhill.

— Deci, ce are a face *Demonii lui Dennings* cu noi? îl întrebă Pitt pe Ingram.

— Mai bine l-aţi întreba pe Curtis.

Ingram dădu din cap spre Meeker şi se aşeză.

Meeker se îndreptă spre o tablă fixată într-un perete şi luă o bucată de cretă în mână. Desenă o schiţă a bombardierului B-29 şi o linie lungă şi neregulată reprezentând fundul oceanului care se întindea pe suprafaţa tablei şi se termina cu o movilă bruscă reprezentând insula Soseki. Spre mulţumirea tuturor celor prezenţi în încăpere, creta nu scrâşni. În sfârşit, după ce adăugă câteva detalii geologice pe fundul oceanului, se întoarse şi afişă un zâmbet amabil.

— Clyde v-a oferit numai o scurtă privire asupra sistemelor noastre de detectare şi supraveghere prin satelit, începu el. Mai există şi altele, care au capacitatea de a penetra o distanţă impresionantă prin material solid şi a măsura o mulţime vastă de

surse variate de energie. Nu voi intra în detalii – Clyde şi cu mine nu suntem aici ca să vă ţinem cursuri – dar vă informez pur şi simplu că explozibilul pe care l-aţi plasat în reţeaua electrică a Centrului Dragonului nu a funcţionat.

— N-am pus niciodată un explozibil care să nu fi explodat, murmură Weatherhill, apărându-se.

— Încărcătura a explodat, zise Meeker, dar nu în locul unde ai aşezat-o. Dacă doctorul Nogami ar fi încă în interiorul complexului de comandă, v-ar spune că detonarea a avut loc la cincizeci de metri de centrul joncţiunii cablurilor electrice.

— Nici vorbă, protestă Stacy. L-am văzut cu ochii mei pe Timothy ascunzând explozibilul sub un mănunchi de fire optice într-un coridor de acces.

— A fost mutat, zise doctorul Nogami gânditor.

— Cum?

— Inspectorul robot a observat probabil o uşoară scădere în pulsul energiei, a căutat şi a găsit încărcătura. Cred că a luat-o şi a anunţat centrul de control al roboţilor. Regulatorul de timp trebuie să fi provocat detonarea în timp ce explozibilul era transportat pe coridoare spre centrul de control pentru investigaţii.

— În acest caz, Centrul Dragonului este complet operaţional, zise Mancuso cu o presimţire sinistră.

— Şi Proiectul Kaiten poate fi continuat şi dus la îndeplinire, adăugă Stacy cu dezamăgire pe chip.

Meeker aprobă din cap.

— Mă tem că asta e situaţia.

— Atunci operaţiunea noastră de a scoate centrul din funcţiune a fost un eşec, zise Weatherhill dezgustat.

— Nu chiar, explică Meeker răbdător. L-aţi capturat pe Suma şi fără el automobilele nu pot fi detonate.

Stacy păru încurcată.

— Ce-i opreşte pe complicii lui să provoace explozia bombelor?

Pitt îi aruncă lui Nogami o privire amuzată.

— Bănuiesc că bunul doctor are răspunsul.

— O mică informaţie pe care am obţinut-o după ce m-am împrietenit cu tehnicienii de la computer, zise Nogami cu un zâmbet larg. Mi-au permis să mă plimb în voie în centrul de date. Odată am stat în spatele unui programator şi m-am uitat peste umărul lui când a introdus datele Proiectului Kaiten. Am memorat

codul de intrare şi, cu prima ocazie, am pătruns în sistem. Acesta mi-a oferit poziţionarea automobilelor-capcană pe care voi le-aţi obţinut deja, dar am rămas blocat când am încercat să introduc un virus în sistemul de detonare. Am descoperit că numai Suma are acces la codurile de detonare.

— Deci nimeni altcineva în afară de Hideki Suma nu poate activa Proiectul Kaiten, zise Stacy surprinsă şi uşurată.

— O situaţie pe care slugile lui trudesc din greu să o corecteze, răspunse Meeker. Privi în jur la membrii echipei MAIT. Dar încă meritaţi toate felicitările; tot aţi câştigat ceva. Eforturile voastre au închis efectiv Centrul Dragonului, făcându-i pe japonezi să-şi reprogrameze sistemele de detonare şi oferindu-ne suficient timp pentru a întocmi un plan de distrugere a acestuia o dată pentru totdeauna.

— Şi care, dacă nu te abat de la curs, zise Pitt încet, ne aduce din nou la *Demonii lui Dennings.*

— Ai perfectă dreptate, recunoscu Meeker.

Ezită în timp ce se aşeză pe pupitru. Apoi începu să atace miezul problemei.

— Preşedintele dorea să meargă pe linia sa politică şi să ordone un atac nuclear împotriva Centrului Dragonului. Dar l-a amânat când a auzit că v-aţi salvat. Acţiunea voastră i-a oferit ceva timp, nu mult, dar suficient pentru a îndeplini ce am plănuit în cele câteva ore rămase.

— Te gândeşti să faci să explodeze bomba din B-29, zise Pitt cu ochii pe jumătate închişi de oboseală.

— Nu întru totul. Meeker oftă. Va trebui să fie scoasă din avion, transportată şi plasată la o anume distanţă.

— Să fiu al naibii dacă înţeleg ce stricăciune poate să-i provoace unei insule aflată la patruzeci de kilometri depărtare, mormăi Giordino.

— Un grup din cei mai reputaţi oceanografi şi geofizicieni ai noştri consideră că o explozie atomică submarină poate distruge Centrul Dragonului.

— Aş vrea să ştiu şi eu cum, zise Stacy în timp ce plesni un ţânţar care îi găsise goliciunea unui genunchi.

Meeker se întoarse cu faţa din nou spre tablă.

— Maiorul Dennings nu avea cum să fi ştiut, bineînţeles, că aparatul lui se va prăbuşi în ocean şi va cădea pe fundul acestuia într-un loc foarte potrivit pentru îndepărtarea unei ameninţări serioase pentru ţara lui patruzeci şi opt de ani mai târziu. Se opri

şi desenă altă linie zimţată care trecea pe sub fundul oceanului de la avion la insula Soseki şi apoi se curba înspre sud. O secţiune dintr-un sistem seismic major în Pacific. Trece aproape direct sub Centrul Dragonului.

Nogami scutură din cap cu îndoială.

— Centrul a fost construit pentru a rezista unui cutremur major şi unei explozii nucleare. Explozia unei bombe atomice vechi, dacă aceasta mai poate fi încă detonată după cinci decenii de şedere sub apă sărată, pentru a provoca o deplasare a structurii, ar putea fi un efort inutil.

— Argumentul doctorului Nogami stă în picioare, zise Pitt. Insula e formată din rocă solidă. Nu se va legăna sau deplasa în timpul unei puternice unde de şoc.

Meeker nu zise nimic pe moment, doar zâmbi. Apoi arunca securea.

— Nu, nu se va legăna şi nu se va mişca, repetă el cu un zâmbet drăcesc, dar se va scufunda.

63

La aproape cincizeci de kilometri nord-est de Sheridan, Wyoming, la sud de graniţa cu Montana, Dan Keegan, călare pe un cal murg, căuta urme de braconieri care îi încălcaseră proprietatea. În timp ce se spăla pentru cină, auzi tunetul îndepărtat a două împuşcături şi imediat îi spuse nevesti-sii să-i pună puiul fript la încălzit în cuptor. Apoi înşfacă o carabină Mauser şi puse şaua pe calul său favorit.

Vânătorii care ignorau gardurile şi semnele de trecere oprită erau o sursă constantă de iritare pentru Keegan. Cu mai puţin de două săptămâni în urmă, un glonţ rătăcit îi omorâse un viţel. Un vânător trăsese într-un căprior şi greşise ţinta, glonţul urmând o traiectorie ascendentă şi lovind viţelul aflat la aproape doi kilometri distanţă. De atunci, Keegan nu mai avea ochi pentru vânători. Aceştia puteau foarte bine să împuşte la naiba, pe proprietatea altcuiva.

Keegan o luă pe un drumeag care mergea de-a lungul pârâului Spânzurata. Habar nu avea de unde venea acest nume. Singura femeie de care îşi amintea să fi fost spânzurată în Wyoming era Bila Watson cunoscută sub numele de „Cattle Kate”. Stăpânii bogaţi ai ranch-urilor făcuseră pe vigilenţii şi o spânzuraseră în 1889 pentru furt de vite. Dar întâmplarea se petrecuse lângă râul Sweetwater, trei sute de kilometri spre sud-vest.

Razele soarelui care apunea erau intensificate de aerul geros, colorând dealurile înconjurătoare în tonuri strălucitoare de un galben portocaliu. Ieşi în câmp deschis şi începu să studieze pământul. Keegan zări repede urmele de pneuri, urmărindu-le de la tubul unui cartuş tras până într-un loc împânzit de cizme unde era o baltă de sânge ce uda solul nisipos. Vânătorii şi prada lor dispăruseră.

Întârziase şi era turbat de furie. Ca să treacă cu maşina pe proprietatea lui, braconierii tăiaseră gardul ori spărseseră lacătul de la poarta ce bara şoseaua particulară care dădea în autostradă. În curând se întuneca. Se hotărî să aştepte până dimineaţă pentru a trimite un lucrător de la ranch să verifice gardul şi poarta, încalecă şi întoarse calul pornind spre casă.

După ce călări câtva timp, trase de dârlogi. Vântul îi aduse în ureche zgomotul slab al motorului unui automobil. Ciuli o ureche

şi ascultă. În loc să se retragă, aşa cum crezu că făcuseră vânătorii, sunetul crescu în intensitate. Cineva se apropia, îndemnă calul să urce în vârful unei mici movile şi cercetă terenul întins de jos. Un vehicul gonea pe şosea, ridicând un nor de praf.

Se aştepta să vadă un camion de transport sau o furgoneta apărând din tufişurile ce mărgineau drumul. Când în cele din urmă vehiculul se apropie suficient pentru a fi recunoscut, Keegan fu surprins să vadă că era un automobil obişnuit, o limuzină cafenie cu patru uşi, de provenienţă japoneză. Şoferul frână curând şi opri în mijlocul şoselei într-un loc despădurit. Maşina rămase acolo câteva clipe, în timp ce praful se răspândi pe deasupra capotei aşezându-se pe iarbă. Şoferul se strecură afară, deschise capota şi se aplecă în jos câteva clipe. Apoi se îndreptă spre partea din spate a automobilului, deschise portbagajul şi scoase un trepied cu lunetă. Keegan urmări cum nepoftitul aranja luneta pe trepied şi o îndreptă spre câteva puncte proeminente, notându-şi distanţele într-un carnet şi comparându-le cu o hartă geologică pe care o întinsese pe pământ.

Keegan era el însuşi destul de experimentat în astfel de măsurători, dar niciodată nu procedase astfel. Străinul părea mult mai interesat în simpla confirmare a localizării, decât în stabilirea unei linii de bază. Îl urmări pe bărbat aruncând neglijent carnetul în tufişuri, după care păşi în faţa maşinii şi fixă din nou cu privirea motorul de parcă ar fi fost hipnotizat de acesta. Numai când păru că se desprinde din gânduri, se întinse în maşină şi luă o puşcă.

Keegan văzuse destule în viaţa lui ca să-şi dea seama că intrusul se purta prea ciudat pentru un braconier de la ţară care ieşise să împuşte ceva, mai ales că era îmbrăcat în costum elegant şi cravată. Se apropie cu calul, ajungând încet în spatele străinului care intenţiona să bage un cartuş pe ţeava puştii, un act ce părea să-i fie străin. Nu-l auzi pe Keegan apropiindu-se. Zgomotul copitelor calului fusese înăbuşit de pământul moale şi iarba uscată. Când ajunse la opt metri distanţă de el, Keegan trase de dârlogi şi scoase Mauser-ul din tocul de piele ataşat de şa.

— Ştii că mi-ai încălcat proprietatea, domnule? zise el aşezându-şi arma pe încheietura braţului.

Şoferul limuzinei cafenii sări în sus şi se întoarse, scăpând un

cartuş şi lovind încărcătorul puştii de uşă. Numai atunci observă Keegan că acesta era asiatic.

— Ce vrei? întrebă omul speriat.

— Eşti pe proprietatea mea. Cum ai intrat aici?

— Poarta era deschisă.

Era aşa cum crezuse Keegan. Braconierii pe care îi ratase, forţaseră poarta.

— Ce faci cu trepiedul de măsurat? Pentru cine lucrezi, pentru guvern?

— Nu… Sunt inginer la Compania Miyata Communications. Vorbea engleza cu un pronunţat accent japonez. Căutăm un loc pentru instalarea unui releu.

— Voi, tipilor, nu cereţi niciodată permisiunea înainte de a încălca o proprietate particulară? De unde mama dracului ştiţi că o să vă las să construiţi?

— Şefii mei ar fi trebuit să vă contacteze.

— Păi chiar aşa e, murmură Keegan. Era nerăbdător să se întoarcă acasă la cină înainte de sfârşitul zilei. Acum ar trebui să-ţi cam iei tălpăşiţa, domnule. Şi data viitoare dacă mai vrei să intri pe pământul meu, îmi ceri întâi permisiunea.

— Regret profund că v-am deranjat.

Keegan era un foarte bun cunoscător al caracterelor şi desluşi în vocea omului că nu regreta nici pe departe. Privirile lui erau aţintite precaut asupra Mauser-ului lui Keegan şi părea nervos.

— Intenţionezi să tragi cu arma?

Keegan făcu semn din cap spre carabina puternică pe care omul o ţinea încă stângaci într-o mână, privind temător spre cerul ce se întuneca.

— Trag numai la ţintă.

— Ei bine, nu permit aşa ceva. Pasc vite prin preajma locului. Ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai strânge echipamentul şi ai pleca pe acelaşi drum pe care ai venit.

Intrusul se comportă în consecinţă. Strânse repede trepiedul şi luneta, aşezându-le în portbagajul maşinii. Puşca o aşeză pe bancheta din spate. Apoi veni în faţa maşinii şi privi sub capota deschisă.

— Motorul nu merge prea bine.

— Porneşte? întrebă Keegan.

— Cred că da.

Japonezul se aplecă în maşină pe fereastră şi acţiona cheia de contact. Motorul porni şi începu să toarcă.

— Am plecat, anunţă el.

Keegan nu observă capota care era lăsată, dar nu închisă.

— Te rog, închide poarta şi înfăşoară lanţul în jurul ei.

— Cu toată plăcerea.

Keegan îi făcu semn cu mâna, vârî Mauser-ul la loc în toc şi începu să călărească spre casa aflată la mai bine de patru kilometri distanţă.

Suburo Miwa ambala motorul, întoarse maşina şi porni pe şosea. Întâlnirea cu fermierul în ţinutul ăsta pustiu era neprevăzută, dar nu-i punea deloc în pericol misiunea. De îndată ce se îndepărtă două sute de metri de Keegan, Miwa frână brusc, ţâşni afară, înşfacă arma de pe bancheta din spate şi ridică capota.

Keegan auzi zgomotul motorului murind, se întoarse şi privi peste umăr întrebându-se de ce maşina se opreşte atât de brusc.

Miwa ţinu arma strânsă în mâinile asudate şi apropie vârful ţevii la câţiva centimetri de compresorul de aer condiţionat. Se oferise voluntar pentru această misiune sinucigaşă, fără ezitare, când i se ceruse acest lucru, deoarece considera o onoare să-şi dea viaţa pentru noul imperiu. Celelalte motive erau loialitatea sa faţă de Dragonii de Aur, promisiunea făcută de Korori Yoshishu, personal, că soţia lui va fi scutită de greutăţile financiare pentru tot restul vieţii şi garanţia că cei trei fii ai lui vor fi acceptaţi şi finanţaţi în cele mai reputate universităţi, la alegerea lor. Cuvintele inspirate ale lui Yoshishu când Miwa plecase spre Statele Unite, îi trecură prin minte pentru ultima dată.

— Te sacrifici pentru viitorul unei sute de milioane de compatrioţi şi compatrioate. Familia ta îţi va onora memoria generaţii întregi. Succesul tău este succesul ei.

Miwa apăsă pe trăgaci.

64

Într-o milisecundă, Miwa, Keegan, limuzina şi calul fură şterşi de pe suprafaţa pământului. O strălucire enormă de lumină galbenă izbucni pe cer, apoi deveni albă, învăluind suprafaţa ranch-ului. Urmă unda de şoc ca o imensă maree invizibilă. Mingea de foc se extinse şi păru să crească şi să se ridice de la pământ ca soarele deasupra orizontului.

O dată desprinsă de sol, se înălţă spre cer şi fuzionă cu norii, devenind purpurie din cauza radiaţiei strălucitoare. Supse după sine o volbură de pământ radioactiv şi sfărâmături, ce se transformară în curând într-un nor ca o ciupercă, care se avântă la o înălţime de treisprezece kilometri pentru a coborî în cele din urmă acolo unde vântul transportă praful pulverizat.

Singurele pierderi de vieţi omeneşti fură Keegan şi Miwa. Zeci de iepuri, câini de preerie, şerpi şi douăzeci din vitele lui Keegan fură ucise, majoritatea, de unda de şoc. La patru kilometri distanţă, doamna Keegan şi trei angajaţi ai fermei suferiră doar tăieturi de la cioburile ferestrelor. Dealurile protejară clădirile de forţa devastatoare a exploziei şi cu excepţia câtorva ferestre, făcute ţăndări, nu existau alte pagube.

Explozia de foc lăsă în urmă un crater uriaş, lat de o sută de metri şi adânc de treizeci. Tufişurile uscate şi iarba se aprinseră şi porniră să se adune într-un cerc enorm, adăugând fum negru norului cafeniu de praf.

Unda de şoc ucigaşă răsună printre coline şi canioane, scutură din temelii casele şi smulse copacii din micile oraşe de agricultori şi crescători de vite, înainte de a năvăli peste câmpul de instrucţie Custer din Little Bighorn, la o sută doisprezece kilometri spre nord.

Într-o parcare de camioane de lângă Sheridan, un asiatic stătea lângă o maşină închiriată, ignorând oamenii agitaţi care discutau şi gesticulau înnebuniţi spre norul în formă de ciupercă ce se formase la distanţă. Privea intens prin binoclul aţintit asupra norului ce se ridicase în amurg şi care acum era destul de sus pentru a fi iluminat de strălucirea soarelui coborât sub orizont.

Încet, coborî binoclul şi se îndreptă spre un telefon din apropiere. Introduse o monedă, formă numărul şi aşteptă. Rosti

încetişor câteva cuvinte în japoneză şi puse receptorul în furcă. Apoi, fără să arunce o singură privire norului ce fierbea sus în atmosferă, se urcă în maşină şi plecă.

Explozia fu înregistrată la staţiile seismografice din lume. Cel mai apropiat de epicentru era Centrul Naţional de Seismologie de pe campusul Facultăţii de Mine Aurifere din Colorado. Acele seismografului oscilară brusc pe grafice, înştiinţându-l pe geofizicianul Clayton Morse despre o mişcare seismică în momentul în care se pregătea să-şi încheie ziua de lucru şi să plece acasă.

Se încruntă, apoi trecu datele pe un computer. În timp ce rămânea cu ochii fixaţi pe monitorul computerului îl sună pe Roger Stevenson, directorul centrului, care în ziua aceea anunţase că e bolnav.

— Alo!

— Roger?

— Da, la telefon.

— Doamne Dumnezeule, vocea ta are un timbru îngrozitor. Gata să nu te recunosc.

— Gripa m-a dat gata.

— Iartă-mă că te sâcâi, dar tocmai am primit o bombă.

— California?

— Nu, epicentrul este undeva lângă graniţa dintre Wyoming şi Montana.

Urmă o tăcere scurtă.

— Ciudat, zona aceea nu este activă seismic.

— Acesta este provocat artificial.

— Explozie?

— Una grozavă. După cum citesc pe scala de intensitate, aceasta pare a fi nucleară.

— Dumnezeule, murmură Stevenson slab, eşti sigur?

— Cine poate fi sigur de aceste lucruri? zise Morse.

— Pentagonul n-a făcut niciodată teste în zona asta a ţării.

— Nu ne-au informat nici înainte despre testările subterane.

— Nu se poate să facă astfel de teste fără să ne anunţe.

— Tu ce crezi? Ar trebui să informăm Comisia Nucleară?

Stevenson probabil era slăbit de gripă, dar mintea îi funcţiona perfect.

— Trecem peste convenţii şi anunţăm şefii. Telefonează-i lui Hanck Sauer, prietenul nostru comun de la Agenţia Naţională de

Securitate şi află ce dracu se întâmplă.

— Şi dacă Sauer nu vrea să ne spună? întrebă Morse.

— Cui îi pasă? Lucru important este că am descoperit misterul în faşă şi acum vom continua să urmărim următorul cutremur care poate să apară în California.

Sauer nu putea să spună ceea ce nu ştia. Dar era în măsură să recunoască un caz de urgenţă naţională când auzea de aşa ceva. Îi ceru lui Morse date suplimentare şi imediat trimise informaţia directorului Centrului Naţional de Informaţii.

Preşedintele era la bordul aeronavei *Air Force One,* zburând spre un dineu politic de strângere de fonduri la San Francisco, când primi telefonul de la Jordan.

— Care e situaţia?

— Am primit rapoarte despre o explozie nucleară în Wyoming, răspunse Jordan.

— La dracu'! blestemă Preşedintele respirând greu. A noastră sau a lor?

— În nici un caz a noastră. Trebuie să fie unul din automobilele-capcană.

— Ceva victime omeneşti?

— Neglijabile. Explozia a avut loc într-o regiune puţin populată a statului, în majoritate pământ agricol.

Preşedintelui îi fu teamă să pună următoarea întrebare.

— Ai cumva informaţii şi despre alte explozii?

— Nu, sir. Pe moment, cea din Wyoming este singura.

— Credeam că Proiectul Kaiten a fost stopat pentru patruzeci şi opt de ore.

— Chiar şi este, zise Jordan hotărât. Nu au avut timp să reprogrameze codurile.

— Tu cum vezi treaba asta, Ray?

— Am vorbit cu Percy Nash. El crede că bomba a fost detonată pe loc cu o armă de mare putere.

— De un robot?

— Nu, de un om.

— Deci fenomenul kamikaze nu a dispărut.

— Aşa se pare.

— De ce foloseşte tactica asta de suicid acum? întrebă Preşedintele.

— Probabil un avertisment. Sunt aproape siguri acum că Suma este în mâinile noastre şi se dau peste cap să încerce amânarea

unui atac nuclear din partea noastră, în timp ce se luptă cu disperare să reprogrameze codurile de detonare pentru întregul sistem.

— Încearcă să mai cârpească câte ceva.

— Domnule Preşedinte, acum noi dirijăm lucrurile. Avem toate motivele din lume să răspundem cu un atac nuclear.

— Perfect adevărat, dar ce dovadă solidă ai că Proiectul Kaiten nu este operaţional? Japonezii ar fi putut crea un miracol şi să înlocuiască codurile. Să presupunem că nu e o cacealma.

— Nu avem nici o dovadă solidă, admise Jordan.

— Dacă trimitem o rachetă nucleară spre insula Soseki şi experţii de la Centrul Dragonului detectează apropierea acesteia, actul lor final va fi să detoneze automobilele-capcană înainte ca roboţii să le poată duce spre destinaţii izolate din ţară.

— Un gând înspăimântător, domnule Preşedinte. Cu atât mai mult cu cât localizările automobilelor-bombe sunt cunoscute. Majoritatea sunt ascunse în metropole sau în jurul acestora.

— Aceste automobile trebuie să fie găsite şi bombele neutralizate cât se poate de repede şi discret. Nu ne putem permite ca informaţia asta să ajungă la public, nu acum.

— FBI-ul a trimis o armată de agenţi pe teren pentru a le găsi.

— Ştiu cum să dezamorseze bombele?

— Fiecare echipă are un specialist în fizică nucleară pentru a se ocupa de problemă.

Jordan nu putea vedea ridurile de îngrijorare de pe chipul Preşedintelui.

— Asta va fi ultima noastră şansă, Ray. Planul tău de acum înseamnă ultima aruncare a zarurilor.

— Sunt perfect conştient de asta, domnule Preşedinte. Mâine dimineaţă pe vremea asta vom şti dacă suntem o naţiune aservită.

Aproape în acelaşi moment, agentul special Bill Frick de la FBI Şi echipa lui se adunau în încăperea care adăpostea automobilele-capcană din parcarea subterană a hotelului Pacific Paradise din Las Vegas.

Nu erau paznici şi uşile de oţel erau descuiate. Rea prevestire, se gândi Frick. Sentimentul îi spori când electroniştii lui descoperiră că sistemele de securitate erau scoase din funcţiune.

Precaut, îşi conduse echipa prin nişte uşi în ceea ce părea a fi o cameră de materiale. În capătul îndepărtat era o uşă mare de

metal care glisa din tavan. Era suficient de lată şi înaltă pentru a putea lăsa trecerea unui semitrailer.

Pătrunseră într-un imens spaţiu boltit pe care îl găsiră complet gol; nu se vedea nici măcar un gunoi sau o pânză de păianjen. Se făcuse o curăţenie exemplară.

— Poate am greşit zona, zise unul din agenţii lui Frick, optimist.

Frick privi în jur la pereţii de beton, se concentra asupra ventilatorului prin care se strecurase Weatherhill, apoi cercetă urmele de pneuri de-abia vizibile de pe podeaua pardosită cu gresie. În cele din urmă scuturã din cap.

— Ăsta e locul, sunt sigur. Se potriveşte cu descrierea de la centru.

Un specialist în fizică nucleară, scund şi bărbos, îşi croi drum pe lângă Frick şi privi la spaţiul gol din jur.

— Cum pot eu să dezamorsez bombele dacă nu sunt aici, zise supărat de parcă dispariţia automobilelor era vina lui Frick.

Fără să răspundă, Frick traversă repede parcajul subteran către un camion de comandă. Intră, îşi turnă o ceaşcă de cafea şi apoi deschise radioul pe o anumită frecvenţă.

— Roibul, aici e Murgul, zise el cu o voce obosită.

— Raportează, Murgule, răspunse directorul Operaţiunilor de Teren ale FBI-ului.

— Ne-am blocat. Bandiţii au ajuns aici primii.

— Vino la club, Murgule. Majoritatea hergheliei s-a întors cu mâinile goale, de asemenea. Numai Armăsarul Albastru la New Jersey şi Surul la Minnesota au găsit juncani în ţarcuri.

— Să continuăm operaţiunea?

— Afirmativ. Aveţi douăsprezece ore. Repet, douăsprezece ore să aflaţi unde vă e cireada. Vi se trimit date suplimentare; şi toată poliţia, şeriful şi unităţile de patrulare pe autostrăzi au fost alertate să oprească orice camion sau semitrailer ce se potriveşte cu descrierile oferite de Centrul de Informaţii.

— Am nevoie de un elicopter.

— Poţi să ceri şi o escadrilă întreagă dacă asta îţi trebuie ca să găseşti automobilele-capcană.

Frick închise radioul şi privi în ceaşca cu cafea.

— Bine că nu trimit instrucţiuni despre cum să găseşti un ac într-un milion de metri pătraţi de deşert în douăsprezece ore, bombăni el pentru sine.

Când Yoshishu ieşi din trenul Magnet la capătul tunelului din Edo City, Tsuboi îl aştepta pe peron să-l întâmpine.

— Îţi mulţumesc că ai venit, bătrâne prieten, zise Tsuboi.

— Vreau să fiu aici lângă tine când ne pregătim să dăm cărţile pe faţă, zise bătrânul, cu pasul mai vioi decât îl văzuse Tsuboi în ultimele luni.

— Explozia s-a produs într-un stat din vest, conform planului.

— Foarte bine, asta ar trebui să provoace fiori de spaimă guvernului american. A venit vreo reacţie de la Casa Albă?

Chipul lui Tsuboi căpătă o expresie îngrijorată.

— Nimic. E ca şi când ar încerca să o acopere.

Yoshishu ascultă impasibil. Apoi ochii i se luminară.

— Dacă Preşedintele n-a ordonat un atac nuclear împotriva noastră, atunci se teme teribil de ceea ce vede în viitor.

— În acest caz am câştigat partida.

— Poate, totuşi nu putem sărbători imensitatea triumfului nostru până când Proiectul Kaiten nu este gata.

— Takeda Kurojima a promis că programul va fi definitivat mâine spre seară.

Yoshishu îşi puse mâna pe umărul lui Tsuboi.

— Cred că a sosit timpul să deschidem o linie directă de comunicare cu Preşedintele şi să-l informăm despre condiţiile noastre pentru noua Japonie.

— Şi pentru o nouă Americă, zise Tsuboi pompos.

— Da, într-adevăr. Yoshishu privi mândru spre bărbatul care devenise principalul său discipol. O nouă Americă japoneză.

65

Lockheed C-5 Galaxy, cel mai mare avion de transport din lume, se aşează cu toată graţia stângace a unui albatros însărcinat pe pista de aterizare din Wake Island şi se opri. Un automobil se apropie şi frână la umbra unei aripi imense. Pitt şi Giordino ieşiră din maşină şi se urcară în avion printr-un mic bocaport din apropierea trenului de aterizare.

Amiralul Sandecker îi aştepta înăuntru. Îşi strânseră mâinile şi îi conduse prin depozitul ca o cavernă a avionului, în care încăpeau şase autobuze şi o sută de pasageri. Trecură pe lângă un vehicul de prospecţiuni la mare adâncime NUMA, care era legat de o pereche de şine late de oţel inoxidabil. Pitt se opri din mers, îşi trecu mâna peste una din şinele marelui tractor şi privi o clipă uriaşa maşină, amintindu-şi salvarea lui pe muchie de cuţit datorată *Marelui John.* Acest DSMV era un model ulterior şi primise porecla de *Marele Ben.*

Cele două braţe articulate cu cupa de excavaţie şi gheara care erau în mod obişnuit instalate la vehiculele de mare adâncime, fuseseră îndepărtate şi înlocuite cu extensii echipate cu o varietate de manipulatoare teleghidate pentru apucarea şi tăierea metalului.

Cealaltă modificare, observă Pitt, era un imens balot de nailon care se odihnea pe acoperişul părţii de sus şi al cabinei de control. Odgoane groase atârnau de balot şi erau ataşate de numeroase puncte din jurul vehiculului.

Giordino dădu trist, din cap.

— Iar am sentimentul ăla vechi că suntem pe punctul de a fi din nou folosiţi.

— Cred că de data asta chiar vor să ne-o bage pe gât, zise Pitt, întrebându-se cum ar putea să se ridice avionul de la sol cu o astfel de greutate impresionantă în pântece.

— Hai să mergem mai departe, zise Sandecker. Sunt gata de decolare.

Pitt şi Giordino îl urmară pe amiral într-un compartiment cu aspectul de birou, cu masa şi scaunele ţintuite de podea. Îşi prindeau centurile de siguranţă când pilotul împinse manetele în faţă şi făcu avionul gigantic şi cele douăzeci şi opt de roţi ale trenului de aterizare să ruleze pe pistă. Numit cu afecţiune

Uriaşul Blând, imensul C-5 Galaxy se ridică în aerul tropical cu un zgomot asurzitor şi urcă încet cu o înclinaţie domoală spre nord.

Giordino se uită la ceas.

— Trei minute, a fost o decolare rapidă.

— Nu avem timp de pierdut, zise Sandecker serios.

Pitt se relaxa şi îşi întinse picioarele.

— Bănuiesc că aveţi un plan.

— Cele mai pregătite capete în domeniu au contribuit enorm în ultimul minut la alcătuirea lui.

— Asta e evident prin prezenţa acestei aeronave şi a *Marelui Ben* care a ajuns aici în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

— Cât de mult v-au spus Ingram şi Meeker? întrebă Sandecker.

— Ne-au luminat cu privire la istoria secretă a bombardierului B-29 ce zace pe fundul oceanului, răspunse Pitt şi ne-au ţinut o scurtă prelegere despre geologie şi sistemul seismic din jurul insulei Soseki. Meeker a mai pretins că prin detonarea bombei atomice din interiorul avionului, undele de şoc vor scufunda insula.

Giordino scoase un trabuc pe care îl furase deja de la amiralul Sandecker prin prestidigitaţie şi îl aprinse.

— O idee trăsnită cum n-am mai auzit.

Pitt se declară de acord dând din cap.

— Apoi Mel Penner ne-a ordonat, lui Al şi mie, să ne bucurăm de o vacanţă pe plajele însorite din Wake Island în timp ce el şi restul echipei se întorceau în Statele Unite. Când l-am întrebat de ce noi am fost lăsaţi pe loc a făcut pe mutul, dezvăluindu-ne doar că dumneavoastră sunteţi pe drum şi ne veţi explica totul.

— Penner n-a umplut găurile, zise Sandecker pentru că nu ştia nici el. Nici Ingram şi nici Meeker nu au fost puşi la curent cu toate detaliile recente ale „Arizonei”.

— „Arizona”? întrebă Pitt curios.

— Numele de cod al operaţiunii noastre.

— Operaţiunii *noastre?* întrebă Giordino precaut.

— Fireşte, zise Pitt sarcastic, nu are nimic de-a face cu *Marele Ben* sau cu faptul că Arizona este numele unui stat, sau, mai precis, numele unui vas de război de la Pearl Harbor.

— E la fel de bun ca oricare altul. Numele de cod sunt oricum lipsite de sens.

Sandecker îşi privi intens prietenii. O zi de odihnă fusese folositoare, dar arătau rupţi de oboseală şi epuizaţi. Încercă un

sentiment chinuitor de vină. Şi acum, o dată în plus, le recomandase serviciile lui Jordan şi Preşedintelui, fiind pe deplin conştient că nu existau alţi doi oameni în lume care să le egaleze îndemânarea şi talentul în operaţiunile la mare adâncime. Ce îngrozitor de incorect să-i arunce din nou şi atât de repede în alt vârtej mortal! Dar nu exista altcineva pe pământ spre care să-şi îndrepte privirile. Sandecker simţea gustul remuşcării în gură. Şi se simţea vinovat la gândul că Pitt şi Giordino nu vor refuza niciodată să încerce ducerea la bun sfârşit a unei misiuni încredinţate de el.

— În regulă, nu o să încep să vă torn gogoşi sau să cânt *America cea frumoasă.* Voi fi cât mai direct cu putinţă.

Se opri şi întinse pe birou o hartă geologică care înfăţişa fundul oceanului pe o rază de cincizeci de kilometri în jurul insulei Soseki.

— Voi doi sunteţi cei mai calificaţi să faceţi un ultim efort pentru a distruge Centrul Dragonului. Nimeni altcineva nu are la fel de multă experienţă directă cu vehiculul de prospectare la mare adâncime.

— Ce plăcut e să te simţi necesar, zise Giordino epuizat.

— Ce-ai zis?

— Al se întreba ce anume ni se cere să facem. Pitt se aplecă asupra hărţii şi privi în jos la crucea care marca localizarea *Demonilor lui Dennings.* Misiunea noastră este să folosim DSMV-ul pentru a face bomba să explodeze, presupun.

— Presupui corect, zise Sandecker. Când ajungem la locul ţintei, voi şi *Marele Ben* veţi fi paraşutaţi în apă.

— Detest cuvântul ăsta, zise Giordino ţinându-şi capul în palme. Numai gândul la el îmi dă dureri de cap.

Sandecker îi aruncă o privire tăioasă şi continuă.

— După ce aterizaţi în ocean, vă veţi lăsa la fund folosind încă paraşutele pentru încetinirea coborârii. O dată ce sunteţi mobili, vă duceţi la B-29, scoateţi bomba automată din interiorul fuselajului, o duceţi la destinaţie şi o detonaţi.

Giordino rămase înlemnit asemeni celui care vede un strigoi.

— Oh, Dumnezeule, e cu mult mai rău decât mi-am închipuit.

Pitt îl fixă glacial cu privirea pe Sandecker.

— Nu credeţi că cereţi puţin cam mult?

— Peste cincizeci de oameni de ştiinţă şi ingineri din universităţi, de la guvern şi din întreprinderile de înaltă tehnologie şi-au unit eforturile într-un program intens de iniţiere

a operaţiunii „Arizona” şi ai cuvântul meu, au creat o diagramă perfectă a succesului.

— Cum pot să fie atât de siguri? zise Giordino. Nimeni n-a mai aruncat vreodată un vehicul de treizeci şi cinci de tone dintr-un avion în ocean.

— Fiecare factor a fost calculat şi evaluat, până când au fost înlăturate toate probabilităţile de eşec, zise Sandecker observând trabucul lui scump în gura lui Giordino. Ar trebui să atingeţi apa la fel de uşor cum cade o frunză pe o pisică adormită.

— M-aş simţi mai bine să sar de pe o trambulină într-o farfurie de piatră, bodogăni Giordino.

Sandecker îl privi cu stăpânire de sine.

— Sunt conştient de primejdie şi îţi înţeleg îndoielile, dar ai putea să ne scuteşti de atitudinea asta de Cassandră.

Giordino îl privi întrebător pe Pitt.

— Cum e atitudinea asta?

— Cineva care prezice nenorociri, îi explică Pitt.

Giordino ridică din umeri indispus.

— Eu încercam numai să exprim sentimente sincere.

— Ce păcat că nu-l putem lăsa pe *Marele Ben* în jos de pe rampa unui vas, să coboare la fund cu rezervoare de presiune variabilă, aşa cum am făcut cu *Marele John* deasupra „Tărâmului Umed”.

Sandecker zise indulgent:

— Nu ne putem permite răstimpul de două săptămâni cât ne-ar lua să aducem DSMV-ul cu vaporul.

— Ne puteţi spune cine ne va instrui cum să scoatem o bombă atomică dintr-o epavă şi să o detonăm? întrebă Pitt.

Sandecker le înmâna la amândoi dosare cuprinzând patruzeci de pagini de fotografii, diagrame şi instrucţiuni.

— Totul este aici. Aveţi tot timpul să studiaţi şi să analizaţi procedurile până când ajungem în zona de paraşutare.

— Bomba a stat sub apă într-un avion avariat timp de cincizeci de ani. Cum poate fi cineva sigur că mai poate fi încă detonată?

— Fotografiile transmise de sistemul de imagini ale satelitului *Pyramider* arată că fuselajul lui B-29 e intact, indicând faptul că bomba nu a fost afectată în timpul prăbuşirii. „Respiraţia Mamei” era destinată să fie aruncată în apă şi recuperată ulterior. Componentele blindate ale învelişului ei balistic au fost precis fixate cu finisaje speciale şi asamblate cu toleranţe garantate de

a păstra interiorul impermeabil. Oamenii, încă în viaţă, care au construit-o, jură că poate rămâne pe fundul oceanului şi poate fi detonată şi peste cinci sute de ani de acum încolo.

Giordino afişase o mutră foarte acră.

— Explozia va fi declanşată cu un regulator de timp, sper.

— Veţi avea o oră înainte de explozie, răspunse Sandecker. Viteza maximă a *Marelui Ben* a fost sporită faţă de cea a *Marelui John.* Ar trebui să vă aflaţi departe şi feriţi de efectele exploziei.

— Ce înseamnă departe? insistă Pitt.

— Doisprezece kilometri.

— Care e scopul final? îl întrebă Pitt pe Sandecker.

— Ideea este de a induce un cutremur submarin cu bătrâna bombă atomică şi de a provoca o serie de circumstanţe asemănătoare cu cea care a distrus „Tărâmul Umed”.

— O situaţie total diferită. Explozia de la suprafaţă ar fi putut provoca un cutremur pe fundul oceanului, dar habitatul nostru a fost distrus de o avalanşă combinată cu mii de kilograme de presiune a apei. Aceste forţe nu corespund condiţiilor de la suprafaţă.

— Presiunea apei, nu, avalanşa, da. Sandecker bătu cu degetul pe hartă. Insula Soseki a fost formată cu milioane de ani în urmă de un vulcan stins de mult, care a erupt chiar lângă coasta Japoniei şi a scuipat, un râu de lavă departe în ocean.

Într-o anumită perioadă, această albie imensă de lavă constituia un braţ al insulei principale japoneze, ridicându-se deasupra apei la o înălţime de două sute de metri. Totuşi stătea pe straturi moi de sediment vechi. Cu timpul, gravitaţia a făcut-o să coboare în nămolul mai moale, până când a căzut sub suprafaţa apei, doar vârful ei mai uşor şi mai puţin masiv rămânând deasupra nivelului oceanului.

— Soseki?

— Da.

Pitt studie harta şi zise încet.

— Dacă înţeleg eu bine, undele de şoc ale bombei şi cutremurul submarin rezultat vor muta şi slăbi sedimentul de dedesubt, până când greutatea insulei o va împinge sub apă.

— E ca atunci când stai în mare, iar acţiunea valurilor îţi îngroapă uşurel picioarele în nisip.

— Totul sună atât de simplu.

Sandecker scutură din cap.

— Asta nu e decât jumătate. Undele de şoc singure nu sunt

suficiente să facă toată treaba. De aceea bomba trebuie să fie mutată zece kilometri de la avion, înainte de a fi detonată.

— Unde anume?

— Pe panta unui şanţ adânc ce trece paralel cu insula. Pe lângă producerea unui şoc suboceanic, dimensiunea exploziei atomice va desprinde o secţiune din zidul şanţului. Energia înspăimântătoare, când milioane de tone de sediment năvălesc în avalanşă în josul laturii şanţului împreună cu undele de şoc de la bombă, va crea una din cele mai distructive forţe ale naturii.

— Un tsunami[2], anticipă Pitt, o undă seismică marină.

— În timp ce insula începe să se scufunde din cauza şocurilor seismice, continuă Sandecker, va primi o lovitură de knockout de la unda care va fi atins o înălţime de zece metri şi o viteză între trei sau patru sute de kilometri pe oră. Ceea ce rămâne din insula Soseki la suprafaţă va fi complet acoperit de apă, inundând Centrul Dragonului.

— *Noi,* doi vom dezlănţui monstrul acesta? întrebă Giordino suspicios. Noi doi?

— Şi *Marele Ben.* A fost o treabă în pripă, nici vorbă să fie altfel, dar vehiculul a fost modificat să execute orice i se cere.

— Dar insula principală japoneză, zise Pitt. Un cutremur puternic urmat de un tsunami care izbeşte ţărmul ar putea omorî mii de oameni.

Sandecker neagă din cap.

— Nu se va întâmpla o astfel de tragedie. Sedimentele moi din ocean vor absorbi majoritatea undelor de şoc. Porturile şi oraşele învecinate de pe coastă vor simţi numai câteva tremurături. Unda seismică va fi mică pe scara majorităţii tsunami-urilor.

— Cum puteţi fi sigur de valurile de zece metri? Se ştie că un tsunami se poate ridica la înălţimea unei clădiri cu douăsprezece etaje.

— Calculele computerelor au apreciat înălţimea valurilor care lovesc insula la mai puţin de zece metri. Şi deoarece Soseki e atât de aproape de epicentru, masa ei va acţiona ca o barieră şi va diminua efectele impulsului undei. În timpul când prima masă de apă va atinge coasta, în timpul fluxului aş adăuga, înălţimea valurilor se va fi micşorat la numai un metru şi jumătate, deci nu va provoca pagube serioase.

Pitt măsură în gând distanţa de la bombardier la locul marcat

[2] Tsunami – succesiune de valuri ce urmează unui cutremur marin (n.tr.).

pentru detonaţie de pe panta şanţului submarin. Aprecie că aceasta era în jur de douăzeci şi opt de kilometri. O distanţă incredibilă pentru a târî o bombă atomică nesigură, veche de patruzeci şi opt de ani pe un teren necunoscut şi accidentat.

— După petrecere, întrebă Pitt, ce se va întâmpla cu noi?

— Mergeţi cu *Marele Ben* până la ţărmul cel mai apropiat unde o echipă a forţelor speciale vă va aştepta pentru evacuare.

Pitt oftă adânc.

— Aveţi vreo problemă privind detaliile planului? îi întrebă Sandecker.

Prin ochii lui Pitt trecu o umbră de îndoială.

— Cred că asta e schema cea mai trăsnită de care am auzit în viaţa mea. De fapt e mai rău decât atât. E de-a dreptul sinucigaşă.

66

Zburând cu o viteză maximă de patru sute şaizeci de noduri, C-5 Galaxy înghiţea kilometri după kilometri, în timp ce întunericul se lăsa deasupra Pacificului de Nord. În compartimentul pentru marfă, Giordino trecu în revistă sistemele electronice şi de energie ale *Marelui Ben.* Sandecker lucra într-un compartiment, oferind amănunte asupra informaţiilor şi răspunzând întrebărilor ridicate de Preşedinte şi de Consiliul Naţional de Securitate al acestuia, care coordona acţiunea în cabinetul de lucru al Preşedintelui. Amiralul se afla totodată în permanentă comunicare cu geofizicienii ce furnizau date noi despre geologia fundului oceanului, împreună cu Payload Percy, care răspundea întrebărilor lui Pitt în legătură cu scoaterea bombei din avion şi detonarea ei.

Pentru oricine l-ar fi observat pe Pitt în timpul ultimei ore de zbor, comportarea lui ar fi părut foarte ciudată. În loc de a încerca pentru ultima dată să-şi bage în cap o mie şi una de detalii sau să inspecteze DSMV-ul cu Giordino, el adună toate cutiile cu mâncare pe care le putu căpăta sau cumpăra de la echipaj. Mai împrumută fiecare strop de apă potabilă disponibilă, treizeci de litri şi întreaga producţie a cafetierei avionului patru litri şi le ascunse pe toate în *Marele Ben.*

Se aşeză lângă inginerul de zbor care cunoştea C-5 mai bine decât oricine de la bord. Împreună aranjară un cablu folosit pentru legarea mărfii şi o mică macara electrică deasupra unui mic compartiment de lângă toaleta echipajului. Mulţumit cu realizarea lui artizanală lipsită de scrupule, intră în DSMV, se aşeză în scaunul operatorului şi cugetă în tăcere la misiunea lipsită aproape de orice speranţă, ce îl aştepta.

Scoaterea bombei din B-29 prin tăiere şi detonarea ei era destul de riscantă, iar încercarea de a străbate doisprezece kilometri pe un teren necunoscut pentru a scăpa de efectele exploziei era o variantă foarte îndoielnică.

În mai puţin de un minut după ce avionul militar de transport ateriză la Langley Field, Loren Smith şi Mike Diaz fură repede îmbarcaţi într-o limuzină cu escortă armată şi trimişi la Casa Albă, în timp ce Suma şi Toshie fură îmbrânciţi într-un Sedan de

o culoare stupidă şi expediaţi spre o destinaţie secretă din Maryland.

La sosire, Loren şi Diaz fură poftiţi în cabinetul de lucru al Preşedintelui. Acesta se ridică din capul mesei şi înaintă spre ei.

— Nici nu ştiţi ce fericit sunt să vă revăd, zise el radios.

O strânse pe Loren uşor în braţe şi o sărută pe obraz, apoi îl îmbrăţişa pe Diaz, de parcă senatorul i-ar fi fost rudă apropiată.

Atmosfera tensionată se învioră când ceilalţi îi salutară pe ostaticii recent eliberaţi. Jordan veni spre ei şi le ceru uşurel să-l urmeze într-un birou alăturat. Preşedintele îi însoţi şi închise uşa.

— Îmi cer scuze că vă grăbesc astfel, zise el şi îmi dau seama că aveţi nevoie de odihnă sănătoasă dar este vital ca Ray Jordan să vă pună câteva întrebări în timp ce operaţiunea de eliminare a ameninţării Proiectului Kaiten este în plină desfăşurare.

— Înţelegem, zise Diaz, fericit de a se fi înapoiat în mijlocul tumultului acţiunii politice. Sunt sigur că vorbesc şi în numele doamnei Smith când afirm că suntem foarte mulţumiţi să fim de folos.

Preşedintele se întoarse curtenitor spre Loren.

— Te deranjează?

Loren simţea nevoia disperată a unei băi lungi şi odihnitoare. Nu era fardată, avea părul ciufulit şi era îmbrăcată în nişte pantaloni şi o bluză cu o măsură mai mică, pe care îi împrumutase de la soţia unui tehnician de aviaţie din Wake Island. În ciuda acestui fapt şi a epuizării era totuşi remarcabil de frumoasă.

— Vă rog, domnule Preşedinte, ce aţi dori să ştiţi?

— Dacă trecem peste detaliile răpirilor, modul în care aţi fost trataţi de Hideki Suma şi incredibila evadare ulterioară, zise Jordan cu o hotărâre liniştită, am vrea să aflăm tot ce ne puteţi spune despre operaţiunile lui Suma şi Centrul Dragonului.

Loren şi Diaz schimbară în tăcere priviri tensionate, care transmiteau mai înspăimântător decât cuvintele spectrul ororilor ameninţătoare create la Edo City şi sub insula Soseki. Dădu din cap cu deferenţă spre Diaz, care vorbi primul.

— Din ceea ce am văzut şi auzit, mă tem că ameninţarea din programul automobilelor-capcană ale lui Suma este numai vârful icebergului.

— Cincisprezece minute până la paraşutare, domnilor, se auzi vocea pilotului în difuzoarele avionului.

— E timpul să ne pregătim, zise Sandecker, cu chipul încordat.

Pitt puse mâna pe umărul lui Giordino.

— Să mergem la toaletă înainte de a coborî.

Giordino îl privi.

— De ce acum? Putem face asta şi în *Marele Ben.*

— O chestie de siguranţă. N-ai de unde să ştii cât de tare vom călca apa. Piloţii de formula unu şi cei care aleargă la Indianapolis Five Hundred întotdeauna îşi golesc sfincterele înainte de cursă, pentru a preveni complicaţiile interne în caz de accident.

Giordino ridică din umeri.

— Dacă insişti.

Se îndreptă spre toaleta echipajului aşezată în spatele carlingii şi deschise uşa.

Nici nu apucă bine să intre când Pitt îi făcu semn inginerului de zbor. O scurtă încuviinţare din cap drept răspuns şi mai multe cabluri căzură şi înconjurară toaleta după care fură strânse tare, sigilând uşa.

Giordino simţi imediat ce se întâmplase.

— Dirk, nu! Dumnezeule, nu face asta.

Sandecker îşi dădu seama şi el de ce se întâmpla.

— Nu vei reuşi singur, zise el apucându-l pe Pitt de braţ. Operaţiunea presupune doi oameni.

— Un singur om îl poate manevra pe *Marele Ben.* E stupid să riscăm *două* vieţi. Pitt se crispă când eforturile lui Giordino de a ieşi din toaletă deveniră mai insistente. Micuţul italian ar fi putut uşor să scoată din ţâţâni uşa de aluminiu cu o lovitură de picior, dar cablul de oţel înfăşurat în jurul acesteia o ţinea strâns fixată. Spuneţi-i lui Al că îmi pare rău şi că într-o zi o să mă recompensez.

— Pot să ordon echipajului să îl elibereze.

Pitt zâmbi forţat.

— *Puteţi,* dar ca să facă asta, vor trebui să se bată cu mine.

— Îţi dai seama că pui în pericol operaţiunea? Dacă eşti rănit în timpul impactului? Fără Al, nu ai nici un sprijin.

Câteva clipe lungi, Pitt îl fixă pe Sandecker. Apoi, în cele din urmă, zise:

— Nu vreau să am mereu în cap spaima de a pierde un prieten.

Sandecker ştiu că nu avea cum să-i schimbe hotărârea directorului Proiectelor Speciale. Încetişor, îi luă mâna lui Pitt într-

ale sale.

— Ce ai dori să găseşti la întoarcere?

Pitt îi zâmbi cald amiralului.

— O salată de crabi şi o tequila cu cuburi de gheaţă.

Apoi se întoarse, se strecură înăuntru prin bocaportul DSMV-ului şi îl închise.

C-5 Galaxy fusese special modificat pentru lansările aeriene. În carlingă, copilotul acţionă o manetă roşie aflată într-o parte a bordului, activând motoarele electrice ce deschiseră întinsul compartiment de transport.

Sandecker şi doi membri ai echipajului stăteau în faţa DSMV-ului, cu trupurile înfăşurate în chingi de siguranţă, legate de inelele de susţinere. Se aplecară în faţă, în vântul care şuiera prin imensa deschidere, cu ochii aţintiţi asupra lui Pitt aflat în cabina de control al *Marelui Ben.*

— Şaizeci de secunde până la lansare, se auzi vocea pilotului în căştile de la urechile lor. Vânt de cinci noduri la suprafaţă. Cer senin cu lună pe trei sferturi. Oceanul uşor agitat cu valuri de patru metri. Nici o navă de suprafaţă pe radar.

— Condiţii acceptabile, confirmă Sandecker.

De la locul său din faţa DSMV-ului, tot ceea ce văzu Sandecker fu o gaură neagră ce se căscă în compartimentul de marfă. O mie de metri mai jos, oceanul scânteia argintat în razele lunii. Ar fi preferat o lansare pe timp de zi, fără vânt şi cu ocean calm, dar avea încă noroc că nu era nici un taifun.

— Douăzeci de secunde, începe numărătoarea. Pilotul începu să numere invers.

Pitt flutură scurt din mână prin prova transparentă a giganticului vehicul. Pe faţă nu i se citea nici o umbră de îngrijorare. Giordino mai bătea în uşa toaletei cu furia frustrării, dar sunetele fură înăbuşite de vântul ce urla prin compartimentul de marfă.

— Cinci, patru, trei, doi, unu, lansaj!

Capetele din faţă ale marilor şine fură brusc ridicate de pompe hidraulice şi *Marele Ben* alunecă în spate prin deschizătură, în întuneric, cu o mişcare care dură numai trei secunde. Sandecker şi membrii echipajului rămaseră temporar stupefiaţi văzând cum monstrul de treizeci de tone dispare atât de uşor din faţa ochilor lor. Se deplasară precaut spre marginea deschizăturii şi priviră în

jos.

Volumul enorm al DSMV-ului putu fi văzut câteva clipe în lumina lunii, prăbuşindu-se înspre valuri ca un meteor din spaţiu.

67

Sistemul multiplu de paraşute se deschise automat, aerul nopţii smucind cumplit când trei baldachine uriaşe se desfăşurară pe cerul întunecat. Apoi se umplură cu aer şi se deschiseră, iar vehiculul uriaş îşi încetini coborârea de expres şi începu să alunece cu o viteză mult redusă către valuri.

Pitt privi în sus la spectacolul îmbucurător şi începu să respire mai uşurat. Primul gard a rămas în spate, gândi el. Acum, tot ce trebuia să mai facă DSMV-ul era să lovească apa cu chila în poziţie orizontală şi să cadă fără nici un incident prin trei sute douăzeci de metri de apă înainte de a poposi întreg pe fundul oceanului şi pe şenilele lui. Această parte a operaţiunii, reflectă el, era complet în afara controlului său. Nu putea să facă altceva decât să stea pe spate şi să se bucure de călătorie cu un anume grad de îngrijorare.

Se uită în sus şi distinse cu uşurinţă aeronava C-5 Galaxy în lumina lunii, când aceasta înconjură încet DSMV-ul. Se întrebă dacă Sandecker îi dăduse drumul lui Giordino din toaletă. Şi-l putea foarte bine imagina pe prietenul lui, ieşind turbat de furie şi rostind variate sudălmi.

Dumnezeule, cât timp trecuse oare de când el şi echipa NUMA se instalaseră la baza subacvatică „Tărâmul Umed”?

Trei luni, patru? Părea o eternitate. Şi totuşi dezastrul care distrusese staţiunea din fundul oceanului parcă se întâmplase ieri.

Privi din nou în sus spre paraşute şi se întrebă dacă acestea îi vor asigura atenuarea de viteză necesară prin apă aşa cum se întâmpla în aer. Inginerii, care puseseră la punct această misiune nebunească, o gândiseră probabil în acest fel. Dar ei erau la mii de mile de locul unde se afla Pitt şi se bazaseră numai pe un număr de formule şi legi fizice ce guvernau căderea obiectelor grele. Nu existaseră experimente cu modele sau un test de paraşutare anterior. Totul era câştigat într-un scurt joc de noroc sau pierdut pe socoteala lui Pitt dacă inginerii calculaseră greşit.

A aprecia distanţa deasupra apei este extrem de dificil ziua şi aproape imposibil în timpul nopţii, dar Pitt surprinse în lumina lunii stropii sclipitori aruncaţi din crestele valurilor de briza uşoară. Impactul urma să aibă loc în mai puţin de cincisprezece

secunde, judecă el. Îşi dădu scaunul în spate şi se instala pe spaţiul căptuşit generos şi proiectat de un suflet grijuliu. Făcu un ultim semn din mână avionului care se rotea, fireşte în mod absurd, îşi dădu el seama. Acesta era prea departe pentru ca oamenii dinăuntru să-l vadă prin beznă; pilotul se menţinea la distanţă sigură pentru ca baldachinele lui Pitt să nu fie afectate de turbulenţa provocată de avion.

Impactul subit şi zgomotos fu urmat de o împroşcare imensă de apă când DSMV-ul izbi în adâncitura dintre două valuri. Vehiculul scobi un crater enorm în ocean, aruncând un val circular de apă într-o etalare evidentă de fosforescenţă. Apoi se cufundă dispărând din vedere şi oceanul se închise deasupra *Marelui Ben* de parcă ar fi vindecat o cicatrice uriaşă.

Lovitura nu fu atât de cumplită cum se aşteptase Pitt. El şi *Marele Ben* supravieţuiseră saltului cu paraşuta fără a suferi vreo fractură ori vânătaie. Îşi readuse scaunul pe poziţie verticală şi imediat începu să verifice toate sistemele de energie, considerabil fericit de a vedea luminiţele verzi aprinzându-se pe panoul cu instrumente, în timp ce monitorul computerului nu-i indica disfuncţionalităţi. Aprinse farurile exterioare şi le orientă în sus. Două paraşute rămăseseră intacte, dar a treia se răsucise şi era încurcată în propriile funii de ancorare.

Pitt îşi îndreptă repede atenţia pe monitorul computerului în timp ce apăsă tastele potrivite pentru a supraveghea coborârea. Cifrele fugeau repede, pe ecran şi indicau un avertisment. DSMV-ul cădea în vidul negru cu şaizeci şi unu de metri pe minut.

Viteza maximă de coborâre fusese calculată la patruzeci şi doi. *Marele Ben* cădea cu nouăsprezece metri pe minut mai repede.

— Eşti prea ocupat să vorbeşti? vocea lui Sandecker se auzi înăbuşită în căştile lui Pitt.

— Am o mică problemă, răspunse Pitt.

— Paraşutele? întrebă Sandecker, fiindu-i teamă de răspuns.

— Una dintre paraşute s-a încurcat şi am pierdut din frânare.

— Care e viteza de coborâre.

— Şaizeci şi unu.

— Nu e bine.

— Mie îmi spuneţi?

— Posibilitatea a fost luată în calcul. Locul de aterizare a fost ales în mod special, deoarece terenul este plat şi pardosit cu sediment moale. În ciuda vitezei excesive de coborâre, impactul

va fi mai mic decât cel de la suprafaţa apei.

— Nu mă îngrijorează impactul, zise Pitt cu ochii aţintiţi precaut pe monitorul TV, a cărui cameră de luat vederi era îndreptată în partea de jos a DSMV-ului ce se cufundă rapid. Dar mă îngrijorează posibilitatea ca această maşină de treizeci de tone să nu se îngroape ea însăşi zece metri în nămol. Fără o cupă, *Marele Ben* nu poate ieşi din nămol săpând ca *Marele John.*

— Te scoatem noi, promise Sandecker.

— Dar ce se întâmplă cu operaţiunea?

Vocea lui Sandecker scăzu atât de mult în intensitate încât Pitt de abia îl auzi.

— Oprim spectacolul…

— Staţi puţin, rosti Pitt brusc. Începe să se vadă fundul. Cafeniul urât al fundului oceanului se ivi din beznă.

Observă temător cum terenul dezolant se repede spre camera de luat vederi. DSMV-ul se izbi şi se afundă în mâl ca un pumn într-un tort spongios.

Un nor imens se ridică în apa neagră şi rece şi făcu să dispară complet vizibilitatea.

La bordul avionului, de parcă ar fi fost acţionaţi de aceeaşi frică reciprocă, ochii lui Giordino şi ai lui Sandecker se ridicară şi se întâlniră deasupra echipamentului de comunicare. Pe chipurile lor se citea încordarea şi mâhnirea în aşteptarea următorului contact radio din partea lui Pitt.

Lui Giordino îi dispăruse orice mânie, după ce fusese eliberat din celula-latrină. Acum era stăpânit de o îngrijorare intensă, în timp ce aştepta veşti despre soarta prietenului său din adâncurile oceanului.

Cu partea inferioară adânc înfiptă în nămol, Pitt nu putea spune imediat dacă DSMV-ul se îngropase sub fundul oceanului. Singura lui senzaţie era de a fi apăsat în scaun de o greutate fermă. Toate imaginile dispăruseră. Camerele de luat vederi şi luminile exterioare înregistrau numai mâl maroniu. Nu avea de unde să ştie dacă cabina de control era acoperită de un înveliş subţire de mâl sau înmormântată în cinci metri de noroi ca nisipurile mişcătoare. Din fericire pălăriile paraşutelor fuseseră prinse într-un curent de trei noduri şi îndreptate într-o parte a DSMV-ului. Pitt trase de o manetă eliberând cârligele ataşate de odgoanele groase ale paraşutelor.

Puse în funcţiune sistemele de energie nucleară şi îl mută pe *Marele Ben* pe poziţia „înainte”. Simţi vibraţia când şenilele

marelui tractor îşi înfipseră scoabele în noroi şi începură să se învârtă. Timp de aproape un minut nu se întâmplă nimic. Şenilele păreau să se învârtă pe roţile lor, fără a indica o tracţiune în faţă.

Apoi *Marele Ben* se înclină la tribord. Pitt potrivi butoanele de control şi întoarse DSMV-ul înapoi la babord. Îl simţi înaintând uşor. Repetă procedeul mişcând marele vehicul în faţă şi în spate, până când, centimetru cu centimetru, începu să câştige teren, surprinzând impulsul şi sporindu-i mişcarea înainte.

Dintr-o dată vehiculul încetă să mai meargă în gol şi începu să se mişte în faţă, străbătând peste cincizeci de metri înainte de a ieşi din norul de mâl pe un teren cu vizibilitate clară.

Trecură clipe lungi şi un vag sentiment de triumf începu să se strecoare în sufletul lui Pitt. Şezu acolo liniştit şi relaxat, permiţând DSMV-ului să înainteze pe fundul oceanului sub propriul său control. Acţionă maneta de conducere automată şi fixă un curs de navigaţie computerizat spre vest, apoi aşteptă câteva momente pentru a fi sigur că DSMV-ul funcţionează corespunzător. Din fericire, *Marele Ben* atinse în curând viteza maximă şi se rostogolea peste pustia câmpie suboceanică la fel de vioi, de parcă ar fi arat un lan de porumb în Iowa.

Numai atunci îi contactă Pitt pe Sandecker şi Giordino, raportându-le că era în drum spre *Demonii lui Dennings.*

68

Era dimineaţă târziu la Washington când Jordan primi mesajul de la Sandecker aflat la zece meridiane spre vest. Preşedintele se întorsese în dormitorul de la etaj al locuinţei sale de la Casa Albă să facă un duş şi să se schimbe. Stătea în faţa unei oglinzi făcându-şi nod la cravată când sosi anunţul din cabinetul de lucru.

— Iertaţi-mă că vă deranjez, domnule Preşedinte, zise Jordan respectuos, dar m-am gândit că poate aţi vrea să aflaţi că aterizarea a reuşit. Pitt şi vehiculul de prospectări la mare adâncime sunt pe drum.

— E plăcut să începi ziua cu o veste bună. În cât timp ajung la bombardier?

— Într-o oră sau chiar mai puţin dacă terenul este plat şi nu oferă surprize geologice.

— Şi detonarea?

— Durează două ore pentru a scoate bomba şi alte trei pentru a ajunge la locul exploziei, să fixeze detonatorul şi să-i acorde DSMV-ului timp suficient pentru a părăsi zona în siguranţă.

— Nu au existat probleme? întrebă Preşedintele.

— Amiralul Sandecker a raportat că aterizarea pe fundul oceanului a fost puţin cam dificilă, dar DSMV-ul a supravieţuit impactului în bune condiţii. Cealaltă încurcătură, dacă doriţi să-i spuneţi aşa, este că Pitt a aranjat într-un fel sau altul să-l lase pe Giordino în avion şi efectuează operaţiunea de unul singur.

Preşedintele era mulţumit în sinea lui.

— Asta nu mă surprinde. E tipul de om care s-ar sacrifica pe sine înainte de a pune în pericol un prieten. Alte noutăţi privind automobilele-capcană?

— Agenţii angajaţi în căutarea lor au descoperit douăzeci şi şapte.

— Yoshishu şi Tsuboi ştiu probabil că le suflăm în ceafă. Dacă ar fi avut codul de detonare al bombelor, am fi auzit de ei.

— Vom şti în curând dacă am câştigat cursa sau nu, zise Jordan sobru.

Asistentul special al Preşedintelui, Dale Nichols, se repezi la Preşedinte când acesta ieşi din lift. Preşedintele recunoscu

imediat expresia de agitaţie de pe faţa lui Nichols.

— Arăţi de parcă stai în picioarele goale pe un muşuroi de furnici, Dale. Ce se întâmplă?

— Ar fi bine să veniţi în sala de comunicaţii, domnule Preşedinte. Ichiro Tsuboi a intrat cumva în sistemul nostru de siguranţă şi doreşte să comunice pe un canal video.

— S-a arătat până acum?

— Nu încă. Aşteaptă, cerând să vorbească numai cu dumneavoastră.

— Alertează cabinetul operativ ca să înregistreze convorbirea. Preşedintele intră într-o încăpere ce dădea în holul Biroului Oval şi se aşeză într-un fotoliu de piele din capătul unei mici estrade dotată cu o imensă deschizătură dreptunghiulară în peretele îndepărtat. Apăsă un buton pe o consolă din braţul fotoliului şi aşteptă. Deodată, timpul şi spaţiul se topiră într-un singur loc, într-un singur moment, când imaginea tridimensională, cu dimensiunile reale ale lui Ichiro Tsuboi, se materializa în cealaltă parte a estradei.

Datorită tehnologiei magice a fotonicii – transmisia prin fibre optice – şi vrăjitoriei computerelor, cei doi bărbaţi puteau sta şi conversa, de parcă erau în aceeaşi cameră. Detaliul era atât de uluitor, încât imaginea lui Tsuboi apărea clar şi solid definită, fără cea mai mică indicaţie de transparenţă estompată.

Tsuboi stătea îngenuncheat ţeapăn pe o rogojină de bambus cu mâinile odihnindu-se pe coapse. Era îmbrăcat într-un costum scump, dar nu purta pantofi. Se aplecă uşor când imaginea Preşedintelui apăru pe ecranul liniei lui de transmisie.

— Doreşti să porţi un dialog, domnule Tsuboi, zise Preşedintele drept introducere.

— Aşa este, răspunse Tsuboi, refuzând cu mojicie să se adreseze Preşedintelui cu titlul corespunzător.

Preşedintele hotărî să atace primul.

— Ei bine, chiar că mi-ai atras atenţia cu explozia aceea nucleară din Wyoming. Ai dorit să fie un mesaj?

Impactul cuvintelor Preşedintelui fu amplificat de prefăcuta sa indiferenţă. Politician desăvârşit, Preşedintele era un priceput judecător al caracterului omenesc. Detecta iute o încordare perceptibilă în ochii lui Tsuboi şi deduse că japonezul nu trata de pe o poziţie de putere solidă.

Vrăjitorul financiar internaţional şi moştenitorul aparent al imperiului interlop şi industrial al lui Suma încercă să pară calm

şi stăpân pe situaţie, dar tăcerea anterioară a Preşedintelui în legătură cu explozia produsese un efect neliniştitor. El şi Yoshishu nu puteau înţelege de ce şeful executivului o ignorase virtualmente.

— Putem scuti multe cuvinte, domnule Preşedinte, zise Tsuboi. Cunoaşteţi progresele noastre tehnice şi superioritatea în tehnologia defensivă, iar senatorul Diaz, deputata Smith şi agenţii dumneavoastră secreţi v-au furnizat deja informaţii despre instalaţiile noastre de pe insula Soseki.

— Sunt perfect la curent cu Centrul Dragonului şi Proiectul Kaiten, contracară Preşedintele, observând că Tsuboi nu menţionase numele lui Hideki Suma. Şi dacă crezi că nu voi ordona represalii masive, dacă în demenţa voastră veţi mai detona o bombă, te înşeli amarnic.

— Intenţia noastră iniţială nu a fost să omorâm milioane de oameni, insistă Tsuboi.

— Ştiu ce intenţii aveaţi, domnule Tsuboi. Încercaţi să le puneţi în aplicare şi Armageddon vă aparţine.

— Dacă doriţi să intraţi în istorie drept cel mai mare monstru după Adolf Hitler pentru un act complet iraţional, atunci nu mai avem ce ne spune.

— Probabil că aţi dorit să-mi comunicaţi ceva, altfel nu înţeleg de ce m-aţi contactat?

Tsuboi se opri, apoi insistă.

— Am anumite propuneri de pus pe masă.

— Sunt dispus să le aud.

— Veţi înceta căutarea automobilelor. Dacă mai confiscaţi unul, vom trimite semnalele de detonare. Şi din moment ce o dată aţi folosit o astfel de armă împotriva poporului meu, vă asigur că nu voi ezita să detonez bombele rămase în aglomeraţii urbane.

Preşedintele se strădui din greu să-şi înăbuşe furia crescândă.

— Deci o provocare. Voi ne ucideţi câteva milioane, noi vă decimăm întreaga populaţie.

— Nu, nu veţi face asta. Poporul marelui Creştin Alb American nu va fi de acord cu un astfel de masacru.

— Nu suntem toţi albi şi creştini.

— Minorităţile care vă subminează cultura nu vă vor sprijini niciodată.

— Sunt totuşi americani.

— Cu toate astea, poporul meu este hotărât şi pregătit să

moară pentru noul imperiu.

— Asta e o minciună sfruntată, replică dur Preşedintele. Până acum, tu, Suma şi toată banda voastră de asasini aţi operat în secret. Poporul japonez habar nu are că i-aţi pus viaţa în joc pentru dominaţia economică mondială. Nu va risca devastarea naţiunii sale pentru o cauză bazată pe cupiditatea câtorva criminali. Nu vorbeşti în numele lui sau al guvernului.

O umbră uşoară de zâmbet traversă figura lui Tsuboi şi Preşedintele ştiu că fusese păcălit.

— Puteţi evita acest holocaust oribil al ambelor ţări, acceptând pur şi simplu propunerile mele.

— Vrei să spui impuneri.

— Cum doriţi.

— Spune ce doreşti, zise Preşedintele, vocea lui începând să devină încordată.

Îşi ieşise din fire şi era supărat pe el însuşi.

— Nu va fi nici un fel de naţionalizare sau preluare a companiilor deţinute de japonezi, nici un fel de interferenţă judiciară cu proiectatele noastre corporaţii sau achiziţii de terenuri.

— Asta nu e mare lucru. Naţionalizarea nu a fost niciodată în interesul Statelor Unite. Nu s-a luat niciodată în discuţie o legislaţie despre o astfel de premisă neconstituţională în cele două sute de ani de existenţă a statului nostru.

Cât despre cea de-a doua, nu cunosc vreo firmă japoneză care să fi fost oprită de lege de a cumpăra o afacere sau pământ în Statele Unite.

— Cetăţenilor japonezi nu li se va cere să prezinte vize la intrarea în Statele Unite.

— Va trebui să vă bateţi cu Congresul pentru asta.

Tsuboi continuă cu răceală.

— Nu vor exista bariere comerciale sau tarife sporite asupra produselor japoneze.

— Voi veţi proceda la fel?

— Nu e negociabil, zise Tsuboi, evident pregătit pentru întrebare. Există motive solide pentru care multe din produsele voastre nu sunt bine venite în Japonia.

— Continuă, ordonă Preşedintele.

— Statul Hawaii devine teritoriu japonez.

Preşedintele fusese avertizat despre această cerere nerezonabilă.

— Blajinii oameni ai insulei sunt deja înnebuniţi de nivelul la care aţi adus preţul terenurilor. Mă îndoiesc că vor dori să schimbe drapelul cu stele şi dungi pentru soarele care răsare.

— Totodată şi statul California.

— Imposibil şi neruşinat. Sunt cuvintele care îmi vin în minte, zise Preşedintele cinic. De ce să te opreşti acum? Ce altceva mai vrei?

— Din moment ce banii noştri vă ţin tezaurul în viaţă, aşteptăm să fim reprezentaţi în guvern, ceea ce include un post în cabinetul dumneavoastră şi oameni de-ai noştri plasaţi în posturi înalte în Departamentul de Stat al Trezoreriei şi în cel al Comerţului.

— Cine face selecţia oamenilor voştri, tu, Yoshishu sau liderii guvernului vostru?

Preşedintele era îngrozit. Asta ar fi fost ca şi cum ar fi invitat crima organizată să participe la guvernare la cele mai înalte nivele.

— Ce-mi ceri, domnule Tsuboi, este absolut de neimaginat. Poporul american nu va permite niciodată să devină sclavul economic al unor străini.

— Va plăti un preţ greu, dacă îmi veţi ignora condiţiile. Pe de altă parte, dacă vom avea un cuvânt de spus în funcţionarea guvernului american şi a comunităţii de afaceri, întreaga dumneavoastră economie se va schimba drastic şi va oferi un nivel de trai superior pentru cetăţenii dumneavoastră.

Dinţii Preşedintelui se strânseră.

— Deţinând monopolul, preţurile şi profiturile asupra produselor japoneze vor exploda.

— Totodată şomajul în ţara dumneavoastră va scădea şi datoria naţională se va diminua, continuă Tsuboi de parcă Preşedintele era impotent.

— Nu e în puterea mea să fac promisiuni pe care Congresul nu le va putea ţine, zise Preşedintele cu mânia potolită, mintea lui căutând febril o carte tare. Îşi lăsă ochii în jos pentru a părea încurcat. Ştii cum e la Washington, domnule Tsuboi. Înţelegi foarte bine cum funcţionează guvernul nostru.

— Sunt perfect conştient de limitele dumneavoastră executive. Dar puteţi face foarte mult şi fără aprobarea Congresului.

— Trebuie să mă scuzi câteva clipe să diger enormitatea condiţiilor.

Preşedintele se opri să-şi adune gândurile. Nu putea să mintă şi să pretindă că se dă bătut în faţă tuturor cererilor ridicole ale lui Tsuboi. Asta ar indica o tactică evidentă, un pretext pentru a câştiga timp. Trebuia să-şi schimbe atitudinea brusc şi să apară agitat. Ridică privirile şi îl fixă direct pe Tsuboi.

— Nu pot să accept cu conştiinţa împăcată ceea ce reprezintă termeni necondiţionaţi de capitulare.

— Sunt termeni mai buni decât ne-aţi oferit voi nouă în 1945.

— Ocupaţia noastră a fost cu mult mai generoasa şi binevoitoare decât aveau dreptul să se aştepte oamenii voştri, zise Preşedintele săpând cu unghiile în braţele fotoliului.

— Nu sunt aici să discut diferenţele istorice, zise Tsuboi tăios. Aţi auzit termenii şi cunoaşteţi consecinţele. Indecizia şi amânarea din partea voastră nu vor întârzia tragedia.

În ochii lui Tsuboi nu se citea nici o urmă de cacealma.

Preşedintele îşi dădu bine seama că ameninţarea devenea mai îngrozitoare prin ascunderea automobilelor în oraşe dens populate şi prezenţa maniacilor sinucigaşi ce aşteptau un semnal pentru detonarea bombelor.

— Cererile tale de jecmănire nu lasă loc la negocieri.

— Nici un fel de negociere, răspunse Tsuboi cu un ton care sfida ideea de dezbatere.

— Nu pot să pocnesc din degete şi să produc un miracol de cooperare cu opoziţia politică, zise Preşedintele, mimând exasperarea. Senatorul Diaz şi deputata Smith au mare greutate în ambele camere şi deja îi incită pe colegii lor parlamentari împotriva ta.

Tsuboi ridică din umeri indiferent.

— Îmi dau seama pe deplin că roţile guvernului vostru se macină într-o mocirlă de emoţii, domnule Preşedinte. Iar reprezentanţii voştri aleşi votează conform indicaţiilor de partid, indiferent de binele naţional. Dar vor fi convinşi să accepte inevitabilul, o dată ce îi informaţi că două automobile-capcană rulează prin Washington în timp ce are loc discuţia dintre noi.

Nu era bine. Mingea era din nou în terenul Preşedintelui. Făcu un efort uriaş pentru ca să rămână impasibil şi să nu manifeste semne de mânie.

— Voi avea nevoie de timp.

— Aveţi timp până la trei după-amiază pentru a apărea pe postul naţional de televiziune împreună cu liderii Congresului şi consilierii în spatele dumneavoastră, demonstrând astfel sprijinul

lor, în timp ce anunţaţi noile acorduri de cooperare între Japonia şi Statele Unite.

— Ceri prea mult.

— Aşa trebuie să fie, zise Tsuboi. Şi încă ceva, domnule Preşedinte. Oricărui indiciu al unui atac asupra insulei Soseki i se va răspunde cu detonarea automobilelor-capcană. Mă înţelegeţi?

— Perfect.

— Atunci, la revedere. Sunt nerăbdător să vă urmăresc după-amiază la televizor.

Imaginea lui Tsuboi se dizolvă rapid şi dispăru.

Preşedintele ridică privirile către ceasul de pe perete. Ora nouă. Mai rămâneau şase ore. Pentru aceeaşi oră, Jordan preconizase ca Pitt să declanşeze explozia vechii bombe atomice care va provoca cutremurul submarin şi înspăimântătorul tsunami.

— Oh, Dumnezeule, murmură el în încăperea goală. Dar dacă totul eşuează?

69

Marele Ben se deplasa pe întinsul peisaj suboceanic cu cincisprezece kilometri pe oră, aproape viteza fulgerului pentru un vehicul uriaş ce mergea pe sub apă prin noroiul abisal. Un imens nor de mâl fin se învolbura în spatele lui, înflorind în bezna atotcuprinzătoare înainte de a se risipi şi a se aşeza încetişor pe fund.

Pitt studie imaginea de pe un ecran conectat la un dispozitiv laser sonor care cerceta fundul oceanului în faţă şi îl mărea prezentându-l în trei dimensiuni. Deşertul subacvatic oferea puţine surprize şi, cu excepţia ocolirii unei fisuri înguste dar adânci, reuşi să scoată un timp bun.

Exact la patruzeci şi şapte de minute după ce desprinsese paraşutele şi-l pusese în mişcare pe *Marele Ben*, conturul ferm al bombardierului B-29 apăru în faţă şi se mări până când umplu monitorul. Coordonatele din satelitul *Pyramider* care erau programate în computerul de navigaţie al DSMV-ului îl duseseră exact la ţintă.

Acum Pitt era destul de aproape pentru a vedea epava apărând în bătaia îndepărtată a farurilor exterioare. Încetini viteza *Marelui Ben* şi înconjură avionul avariat şi sumbru. Arăta ca o jucărie aruncată pe fundul pârâului din spatele casei. Pitt îl privi cu fascinaţia încercată de scafandri când se apropie pentru prima dată în adâncul mării de un obiect făcut de mâna omului. Să fii primul care să vadă sau să atingă un automobil scufundat, un avion dispărut sau o epavă pierdută este o experienţă înfricoşătoare dar melancolică, împărtăşită numai de acei care trec curajoşi printr-o casă bântuită de fantome după miezul nopţii.

Demonii lui Dennings se scufundase ceva mai mult de un metru în mâl. Un motor lipsea şi aripa din dreapta era contorsionată în spate şi în sus, ca un braţ grotesc îndreptat spre suprafaţă. Lamele celor trei elice rămase erau îndoite în spate din cauza impactului cu apa, ca petalele unei flori ofilite.

Coada înaltă cât trei etaje arăta efectele rachetei. Aceasta se rupsese şi zăcea la câţiva metri în spatele fuselajului principal, uşor într-o parte. Secţiunea mitraliorului din coadă era fărâmată şi ciuruită de proiectile, iar ţevile ruginite ale tunurilor de

douăzeci de milimetri adâncite în noroi.

Suprafeţele de aluminiu ale fuselajului tubular, lung de treizeci de metri, erau acoperite de mâzgă şi coji, dar parbrizele de sticlă ce înconjurau carlinga erau încă curate. Şi drăcuşorul pictat, sub parbrizul din dreptul pilotului era surprinzător de curat, lipsit de cruste sau alge. Pitt ar fi putut să jure că ochişorii ca nişte mărgele răspundeau privirii lui şi buzele erau întinse într-un rânjet satanic.

Nu lăsă ca imaginaţia să i-o ia razna şi să-şi închipuie scheletele echipajului încă la locurile lor, ţestele cu maxilarele căzute într-o tăcere de moarte, cu găvanele ochilor goale şi lipsite de vedere. Pitt petrecuse destul timp sub mare, înotând prin vase scufundate, ca să ştie că substanţele organice moi ale corpului omenesc erau primele care dispăreau, consumate repede de creaturile ce sălăşluiau pe fundul mării. Apoi urmau oasele ce se dizolvau în cele din urmă în frigul îngheţat al apei sărate. Cât ar părea de ciudat, îmbrăcămintea se dezintegra ultima, mai ales jachetele de piele pentru zbor şi bocancii. Cu timpul chiar şi acestea urmau să dispară, cât şi întregul avion.

— Văd ţinta, îl anunţă pe Sandecker aflat în avionul C-5, ce zbura deasupra capului în noapte.

— În ce stare e? se înapoie rapid vocea depersonalizată a lui Sandecker.

— O aripă este avariată rău. Coada e ruptă, dar fuselajul principal e intact.

— Bomba este în partea din faţă. Va trebui să-l aşezi pe *Marele Ben* într-un unghi unde marginea principală a aripii se lipeşte de fuselaj. Apoi execută tăierea pe acoperişul bombardierului.

— Şansa a fost o doamnă în seara asta, zise Pitt. Aripa din dreapta e smulsă, oferind o cale de acces uşoară. Pot să găsesc o poziţie perfectă pentru secţionarea cluasoanelor dintr-o parte.

Pitt manevră DSMV-ul până când braţele de manipulare ale acestuia ajunseră deasupra părţii din faţă a avionului, unde se afla bomba. Îşi vârî mâna într-un stimulator în formă de mănuşă care controla electric braţele metalice şi selectă un disc multidirecţional de tăiere a metalelor din cele trei scule cuplate la încheietura manipulatorului din stânga. Folosind sistemul de parcă era o extensiune a mâinii sau braţului său, măsură tăietura pe un monitor care proiecta vederi inferioare ale componentelor structurale ale avionului.

Putea îndeplini dificila operaţiune controlând-o pe video din mai multe unghiuri închise, în loc de a se baza pe vederea directă prin parbrizul transparent. Aşează discul pe carcasa de aluminiu a avionului şi programă în computer dimensiunile şi adâncimea tăieturii. Apoi puse aparatul în funcţiune şi îl urmări atacând trupul *Demonilor lui Dennings* la fel de precis ca bisturiul unui chirurg.

Dinţii fini ai discului rotitor secţionară aluminiul îmbătrânit al carcasei aparatului cu uşurinţa unei lame ce taie un aeromodel din lemn de balsa. Nu ieşiră scântei, nici urme roşii de încălzire în urma frecării. Metalul era prea moale şi apa prea îngheţată.

Traversele de sprijin şi mănunchiurile de cabluri fură tăiate eficient la rândul lor. Când tăierea se sfârşi, cincizeci de minute mai târziu, Pitt întinse manipulatorul opus. Încheietura acestuia era dotată cu un ansamblu de gheare mari cu degete ca nişte cleşti.

Gheara muşcă prin stratul de aluminiu în cluasonul de structură, cleştii se strânseră şi braţul trase uşor în sus şi în jos, rupând o mare parte din acoperişul şi partea laterală ale avionului. Cu multă grijă, Pitt direcţionă manipulatorul pe un unghi de nouăzeci de grade şi foarte uşor coborî resturile desprinse pe fund fără să ridice un nor orbitor de mâl.

Acum realizase o deschidere ce măsura trei sau patru metri. Bomba de tip „Grăsanul”, cu numele de cod „Respiraţia Mamei”, era clar vizibilă dintr-o parte, atârnând sinistru şi în siguranţă de un inel de legătură enorm şi proptele ajustabile.

Pitt trebui încă să-şi croiască drum prin secţiunile tunelului de deasupra compartimentului bombei care făcea legătura între carlingă şi compartimentul mitraliorului. O parte din el fusese parţial îndepărtat, ca şi pasarelele compartimentului bombei, în aşa fel încât imensa bombă să poată fi strecurată în pântecul avionului. Trebui, totodată, să îndepărteze şinele de ghidare care erau instalate ca aripile bombei să nu fie împiedicate în timpul lansării.

Din nou operaţia merse perfect. Restul obstacolelor fură curând lăsate să cadă în vârful grămezii de rămăşiţe adunate deja într-o parte. Etapa următoare în acţiunea de îndepărtare a bombei era cea mai riscantă.

„Respiraţia Mamei” părea să emane moarte şi distrugere. Având nouă picioare – în lungime şi cinci în diametru, dimensiunile exacte din perioada construcţiei, arăta ca un ou

urât, mare şi umflat, spoit cu rugină, cu aripioare la un capăt şi un fermoar pe mijloc.

— În regulă, trec la desprinderea bombei, îi raportă Pitt lui Sandecker.

— Va trebui să foloseşti ambele manipulatoare pentru a o scoate şi a o transporta, zise Sandecker. Cântăreşte aproape cinci tone.

— An nevoie de un braţ pentru a tăia inelul şi proptelele ajustabile.

— Presiunea este prea mare pentru un singur manipulator. Nu poate susţine bomba fără a se deteriora.

— Sunt conştient de asta, dar va trebui să aştept până când apuc să tai cablul inelului, înainte de a putea înlocui discul de tăiat cu o gheară. Numai atunci voi putea încerca ridicarea.

— Aşteaptă, ordonă Sandecker. Verific şi-ţi dau de ştire imediat.

În timp ce aştepta, Pitt puse discul de tăiat la locul lui şi fixă gheara pe toarta de ridicare de lângă inel.

— Dirk?

— Vorbiţi, domnule amiral.

— Lasă bomba să cadă.

— Repetaţi.

— Taie cablurile inelului şi lasă bomba să cadă. „Respiraţia Mamei” este o bombă tip implozie şi rezistă la şocuri puternice.

Tot ce văzu Pitt, în timp ce fixa cu privirea oribila monstruozitate ce se bălăbănea la câţiva metri distanţă, fu erupţia rotundă de foc constant repetată în filmele documentare.

— Eşti acolo? întrebă Sandecker, nervozitatea descifrându-i-se în voce.

— E adevărat sau e zvon? răspunse Pitt.

— Eveniment istoric.

— Dacă auziţi o bubuitură subacvatică grozavă, să ştiţi că mi-a stricat ziua.

Pitt trase adânc aer în piept, îl dădu afară, închise inconştient ochii şi orienta discul de tăiat pentru a secţiona cablurile inelului. Pe jumătate ruginite după aproape cincizeci de ani de şedere sub apă, cablurile cedară repede sub atacul dinţilor discului şi voluminoasa bombă căzu pe uşile închise ale compartimentului, singura explozie venind din partea mâlului acumulat pe suprafaţa acestora.

Timp de un minut, singuratic şi sinistru, Pitt stătu acolo mut,

aproape simţind tăcerea, în timp ce aştepta ca sedimentul să dispară şi bomba să îşi facă din nou apariţia.

— N-am auzit nici o bubuitură, îl anunţă Sandecker cu un calm enervant.

— Veţi auzi, domnule amiral, zise Pitt formulând un gând raţional, veţi auzi.

70

Speranţa creştea. În mai puţin de două ore de la lansare *Marele Ben* se târa pe fundul oceanului cu „Respiraţia Mamei” prinsă ferm în cleştii manipulatorilor săi. Ca în ultimele minute ale meciului, când rezultatul final şi scorul se aflau încă în dubiu, tensiunea din interiorul aeronavei C-5 Galaxy şi din Casa Albă creştea în intensitate pe măsură ce operaţiunea se apropia de punctul ei culminant.

— Are optsprezece minute avans faţă de plan, zise Giordino încetişor şi totul pare în regulă.

— „Ca omul ce pe un drum pustiu păşeşte cu teamă şi groază”, cită Sandecker absent.

Giordino îl privi ironic.

— Ce-a fost asta, domnule amiral?

— Coleridge. Sandecker zâmbi apologetic. *Balada bătrânului marinar.* Mă gândeam la Pitt, acolo jos, singur în adâncurile oceanului, cu milioane de vieţi apăsându-i pe umăr, la câţiva centimetri de incinerarea instantanee…

— Ar fi trebuit să fiu cu el, zise Giordino cu amărăciune.

— Ştim toţi că l-ai fi încuiat tu pe el, dacă te-ai fi gândit la asta mai întâi.

— E adevărat. Giordino ridică din umeri. Dar nu m-am gândit. Şi acuma el priveşte moartea în faţă, în timp ce eu stau aici ca un manechin în vitrină.

Sandecker privi spre hartă la linia roşie ce indica drumul lui Pitt pe fundul oceanului spre B-29 şi de acolo la locul detonării.

— Va reuşi şi va scăpa viu şi nevătămat, murmură el. Dirk nu e tipul de bărbat să moară uşor.

Masuji Koyama, expertul lui Suma în detectare defensivă, stătea în spatele operatorului de la radarul de supraveghere şi le indica o ţintă lui Yoshishu, Tsuboi şi Takeda Kurojima, care erau adunaţi în jurul Lui.

— Un foarte mare avion de transport al Aviaţiei Militare Americane, explică el. Mărirea la computer arată că e vorba de un C-5 Galaxy capabil să transporte o încărcătură utilă extrem de grea la mari distanţe.

— Zici că se comportă foarte ciudat? zise Yoshishu.

Koyama aprobă din cap.

— S-a apropiat din sud-est pe un traseu către baza aviatică americană de la Shimodate, un coridor de trafic aerian folosit de avioanele lor militare care trec de la şaptezeci până la o sută de kilometri de insula noastră. În timp ce îl urmăream, am observat un obiect detaşându-se de el şi căzând în ocean.

— A fost aruncat din avion?

— Da.

— Ai putea să-l identifici? întrebă Tsuboi.

Koyama negă din cap.

— Tot ce pot să vă spun este că părea să cadă încet, de parcă ar fi fost paraşutat.

— Vreun dispozitiv senzorial submarin poate? se gândi Kurojima, directorul Centrului Dragonului.

— E posibil, deşi părea prea mare pentru un senzor sonic, foarte ciudat, cugetă Yoshishu.

— De atunci, continuă Koyama, avionul a rămas deasupra zonei, zburând tot timpul în cerc.

Tsuboi îl privi.

— Cât timp?

— Aproape patru ore.

— Ai interceptat transmisiunile sonore?

— Câteva semnale scurte, dar au fost deformate electronic.

— Un avion spotter, rosti scurt Koyama de parcă ar fi avut o revelaţie.

— Ce e aia avion spotter? întrebă Yoshishu.

— Un aparat cu echipament sofisticat de detectare şi comunicare, explică Koyama. Sunt folosite drept centre de comandă zburătoare, pentru a coordona asalturile militare.

— Preşedintele e un mincinos ordinar, şuieră brusc Tsuboi. A aşternut o pânză de fum şi a jucat teatru pentru a trage de timp. E clar acum, are de gând să lanseze un atac armat asupra insulei.

— Dar de ce să se manifeste atât de vizibil? zise Yoshishu încet. Agenţii secreţi americani cunosc foarte bine capacitatea noastră de a detecta şi observa ţinte de interes la acea distanţă.

Koyama privi la reflectarea avionului pe ecranul radarului.

— Ar putea fi o misiune de cercetare electronică a sistemelor noastre defensive.

Chipul lui Tsuboi împietri de mânie.

— Voi deschide canalul de comunicare cu Preşedintele şi îi voi

cere să îl retragă din apele noastre.

— Nu, am un plan mai bun. Buzele lui Yoshishu se despărţiră într-un zâmbet sumbru şi îngheţat. Un mesaj pe care Preşedintele îl va înţelege.

— Care e planul tău, Korori? întrebă Tsuboi respectuos.

— Foarte simplu, răspunse Yoshishu cu o candoare lipsită de orice emoţie. Îl distrugem.

În răstimp de şase minute, două rachete sol-aer Toshiba cu infraroşii ţâşniră din lansatoarele lor, îndreptându-se spre echipajul lui C-5 Galaxy care nu bănuia nimic. Aeronava lipsită de apărare, înfiorător de vulnerabilă, nu era dotată cu sisteme de avertizare a atacului. Îşi vedea de treaba ei, urmărind progresul *Marelui Ben,* învârtindu-se în cerc deasupra oceanului, într-o binecuvântată ignoranţă faţă de teroarea distrugătoare ce se îndrepta spre corpul ei imens.

Sandecker intrase în compartimentul comunicaţiilor pentru a transmite un raport la Casa Albă, în timp ce Giordino rămase în biroul lor. Giordino stătea aplecat peste birou, studiind raportul unui geolog marin despre canalul subteran pe care Pitt trebuia să-l traverseze pentru a ajunge în siguranţă pe coasta Japoniei.

Schiţă distanţa poate pentru a cincea oară, când prima rachetă lovi aeronava şi explodă cu un uruit cumplit. Şocul şi unda de presiune îl aruncară pe Giordino la podea. Stupefiat, de abia se ridicase pe coate, când a doua rachetă străpunse partea de jos a compartimentului de marfă şi făcu o imensă gaură, căscată în pântecele fuselajului.

Sfârşitul ar fi fost rapid şi spectaculos, dar prima rachetă nu explodă la primul contact. Străbătu partea din mijlocul avionului, între cluasoane şi străpunse compartimentul de marfă, explodând când penetra coastele structurii exterioare. Forţa majoră a exploziei fu astfel revărsată în aerul nopţii de afară, salvând avionul de a fi rupt în bucăţi. Chiar dacă a trecut de şoc, se gândi Giordino, probabil aparatul se va prăbuşi. Nu putea rămâne în aer. Dar se înşela în ambele privinţe. Marea aeronavă C-5 Galaxy nu era în pragul morţii. Ca prin miracol scăpase de flăcări şi numai unul din sistemele de control ale zborului era avariat. În ciuda avariilor căscate, aparatul rămase solid în aer.

Pilotul dirija aeronava mutilată într-un plonjon larg, înainte de a o aduce în poziţie orizontală la mai puţin de treizeci de metri deasupra oceanului pe direcţie sud, îndepărtându-se de insula

Soseki. Motoarele funcţionau normal şi cu excepţia vibraţiilor şi a rezistenţei aerului, intensificate de găurile din fuselaj, prima grijă a pilotului fu să nu piardă controlul profundorului.

Sandecker o porni spre cabina de comandă, însoţit de tehnicianul de zbor, pentru a evalua stricăciunile. Îl găsiră pe Giordino, croindu-şi drum cu precauţie pe mâini şi genunchi prin compartimentul de marfă. Agăţându-se de un cluason, aruncă o privire preocupată, prin deschizătura căscată, la oceanul care trecea prin faţa lor ca argintul-viu.

— Să fiu al naibii dacă sar, strigă el peste urletul vântului haotic care vuia prin avion.

— Nici eu nu prea am chef, zbieră Sandecker drept răspuns. Tehnicianul de zbor privi avaria, uimit şi înspăimântat.

— Ce mama dracului s-a întâmplat?

— Ne-au lovit două rachete sol-aer, ţipă Giordino spre el.

Giordino se îndreptă spre Sandecker şi îi făcu semn să o ia în faţă pentru a scăpa de furia vântului. Se îndreptară spre carlingă, în timp ce tehnicianul de zbor începu să inspecteze stricăciunile din partea inferioară a pântecului aparatului. Îi găsiră pe piloţi luptându-se calmi cu manetele de control şi discutând liniştiţi, de parcă executau un caz de urgenţă după manual într-un simulator de zbor.

Giordino se întinse obosit pe podea, mulţumit de a fi încă în viaţă.

— Nu-mi vine să cred că pasărea asta uriaşă încă zboară, mormăi el vesel. Aduceţi-mi aminte să-i pup pe proiectanţi.

Sandecker se aplecă deasupra consolei între piloţi şi le relată pe scurt stricăciunile. Apoi întrebă:

— Ce şanse avem?

— Încă dispunem de ceva energie electrică şi hidraulică şi de suficient control pentru a manevra, răspunse comandantul de zbor, maiorul Marcus Turner, un texan solid şi rumen în obraji, de obicei vesel şi glumeţ, dar acum încordat şi mohorât. Dar explozia trebuie să fi tăiat conductele ce vin de la rezervorul principal de combustibil. Acele indicatoare au coborât drastic în numai două minute.

— Poţi să rămâi în zbor în afara razei de acţiune a rachetelor?

— Nu.

— Asta poate să fie un ordin din partea şefului tău, zise Sandecker sever.

Turner nu păru fericit, dar nici nu depuse armele.

— Fără lipsă de respect, domnule amiral, dar avionul ăsta poate să plesnească la cusături în orice secundă. Dacă doriţi să muriţi, asta e treaba dumneavoastră. Datoria mea este să-mi salvez echipajul şi nava. Ca marinar profesionist ce sunteţi, ştiţi despre ce vorbesc.

— Te înţeleg, dar ordinul meu rămâne în picioare.

— Dacă aeronava rezistă şi economisim combustibil, zise Turner imperturbabil, am putea să aterizăm pe aerodromul Naha din Okinawa. Acolo e cea mai apropiată pistă lungă care nu se află propriu-zis în Japonia.

— Okinawa nici nu se discută, anunţă Sandecker scurt. Ieşim din raza sistemelor de apărare ale insulei şi rămânem într-o zonă ce permite comunicarea cu omul meu de pe fundul oceanului. Operaţiunea asta e prea vitală pentru securitatea naţională pentru a fi abandonată. Menţine-ne în aer cât de mult poţi. În caz extrem dirijează aparatul în ocean.

Faţa lui Turner se înroşise şi transpiraţia începu să-i curgă şiroaie dar reuşi să zâmbească încordat.

— În regulă, domnule amiral, dar aţi face mai bine să vă gândiţi cum ajungeţi înot la ţărmul cel mai apropiat.

Apoi de parcă ar fi fost nevoie să se mai pună paie pe foc, Sandecker simţi o mână pe umăr. Se întoarse repede. Era operatorul de comunicaţii. Îl privi pe Sandecker şi scutură din cap cu un gest neputincios, care însemna veşti proaste.

— Îmi pare rău, domnule amiral, dar staţia de radio s-a defectat. Nu putem transmite sau recepţiona.

— Asta încheie socotelile, zise Turner. Nu realizăm nimic dacă ne învârtim în zbor cu staţia de radio moartă.

Sandecker îl privi pe Giordino, mâhnirea şi suferinţa citindu-se clar pe ridurile adâncite de pe chipul amiralului.

— Dirk nu va şti. Va crede că a fost abandonat.

Giordino privi impasibil prin parbriz spre un punct, undeva între oceanul negru şi cerul întunecat. Simţea o durere sfâşietoare în inimă. Era pentru a doua oară în ultimele săptămâni când încerca sentimentul că pierduse pe cel mai bun prieten al său. În cele din urmă ridică privirile şi, ciudat lucru, zâmbi.

— Dirk nu are nevoie de noi. Dacă cineva reuşeşte să detoneze bomba şi să-l parcheze pe *Marele Ben* pe ţărm, el va fi acela.

— Şi eu am mizat pe el, zise Sandecker cu totală convingere.

— Spre Okinawa? întrebă Turner cu mâna încleştată pe maneta de control.

Foarte încet, cu multă dificultate, de parcă s-ar fi luptat cu diavolul pentru sufletul său, Sandecker îl privi pe Turner şi aprobă dând din cap.

— Okinawa.

Marea aeronavă pluti spre o nouă direcţie şi dispăru în beznă. Câteva minute mai târziu sunetul motoarelor sale se stinse, lăsând în urmă un ocean tăcut şi pustiu, cu excepţia unui singur om.

71

Cu bomba atârnând grotesc de manipulatoare, *Marele Ben* stătea în echilibru pe marginea şanţului submarin, lat de zece kilometri şi adânc de doi. În interior, Pitt fixă mohorât cu privirea panta care cobora în beznă.

Geofizicienii selectaseră un punct la vreo mie două sute de metri în josul marginii şanţului, ca fiind locul optim de unde explozia să declanşeze o alunecare de teren care, la rândul ei, să provoace unda seismică marină. Dar povârnişul era cu peste cinci procente mai abrupt decât sugeraseră fotografiile din satelit. Şi mai rău, mult mai rău, stratul superior de sediment, care forma laturile şanţului, avea consistenţa argilei uleioase.

Pitt activase o sondă telescopică în mâl şi era departe de a fi satisfăcut de rezultatele testului geologic care se citeau pe ecranul computerului. Îşi dădu seama de pericolul situaţiei sale. Era foarte greu să previi alunecarea vehiculului masiv pe mâzga alunecoasă, până în fundul şanţului. Şi o dată ce se hotăra şi trecea cu *Marele Ben* de margine, nu mai exista cale de întoarcere. Scoabele şenilelor nu vor găsi un teren suficient de solid pentru a urca DSMV-ul înapoi pe pantă şi a-l trece peste margine într-un loc sigur înainte de explozie. După amorsarea bombei, se hotărî să continue pe o direcţie în diagonală, în jos, de-a lungul marginii povârnişului, ca un schior ce traversa o pantă acoperită cu zăpadă. Singura lui şansă, aproape inexistentă, era să folosească gravitaţia, pentru a spori viteza şi să-l împingă pe *Marele Ben* dincolo de ghearele avalanşei, înainte ca amândoi să fie surprinşi de forţa ei, măturaţi şi îngropaţi pentru următoarele zece milioane de ani.

Pitt îşi dădu seama cât de fină este limita între supravieţuire şi moarte. Se gândi crispat că legea lui Murphy nu intra niciodată în vacanţă. Îi era dor să-l aibă pe Giordino lângă el şi se întreba de ce încetaseră comunicările din partea lui C-5 Galaxy. Trebuia să existe un motiv serios. Giordino şi Sandecker nu l-ar fi părăsit niciodată fără o cauză obiectivă. Acum era prea târziu pentru explicaţii şi prea devreme pentru a spune adio.

Locul i se părea sinistru şi pustiu, fără nici o voce omenească care să-i ridice moralul. Simţi cum îl cuprinde oboseala în mari valuri ameninţătoare.

Se prăbuşi în scaun, dispărându-i orice urmă de optimism. Examină coordonatele locului de detonare şi privi pentru ultima oară la ceas.

Apoi prelua controlul manual al *Marelui Ben,* băgă în viteză şi lansă imensul vehicul cu formă de tractor în jos pe povârnişul abrupt.

Impulsul crescu rapid după prima sută de metri şi Pitt începu să se îndoiască dacă putea opri DSMV-ul înainte ca acesta să ajungă în fundul şanţului. Descoperi repede că acţionarea frânelor nu-i încetinea viteza. Fricţiunea nu exista între şenile şi noroiul alunecos. Imensa bestie mecanică începu să gliseze pe suprafaţa lunecoasă ca un camion de viteză sau un semitrailer, care merge iute ca fulgerul în jos, pe o şosea abruptă.

Bomba rotundă se clătina sălbatic în strânsoarea manipulatoarelor.

Deoarece atârna direct în faţa ochilor săi, Pitt nu putea evita să privească răul întruchipat în bombă fără să-l identifice, cu ochiul minţii, ca pe instrumentul propriei sale morţi iminente.

Deodată alt gând înspăimântător i se ivi în minte. Dacă scăpa maşina de sub control şi aceasta o lua în jos pe pantă, s-ar fi putut să nu o mai restabilească niciodată. Înţepeni, cuprins de o teamă disperată, nu de moarte, ci că ar putea să nu îndeplinească misiunea.

Pitt se mişca rapid acum, fără să-i pese că îşi asumase un risc care nu i-ar fi trecut prin cap nici unui om sănătos. Băgă în marşarier şi se folosi de energia suplimentară. Şenilele se zvârcoliră în spate prin nămolul alunecos şi *Marele Ben* încetini leneş ajungând să se târască.

Un nor de mâl înghiţi vehiculul, când acesta se opri în cele din urmă. Aşteptă răbdător să revină vizibilitatea înainte de a avansa alţi cincizeci de metri, apoi angaja DSMV-ul în marşarier, oprindu-l din nou după o anumită distanţă. Continuă aceste serii de manevre, până când redobândi un control ferm şi simţi interacţiunea dintre şenile şi nămol. Mişcările lui de control deveniră acum precipitate. Fiecare minut care trecea îi sporea disperarea. În cele din urmă, după aproape treizeci de minute de efort intens pentru a aduce masivul DSMV pe direcţia dorită, computerul de navigaţie îi semnală că dobândise destinaţia dorită. Din fericire, descoperi un mic prag lat, proiectat în afara pantei. Opri sistemele de alimentare cu energie şi parcă.

— Am ajuns la locul detonării şi voi începe amorsarea bombei,

anunţă el prin telefonul de comunicaţii, în speranţa foarte slabă că Sandecker şi Giordino ar putea să asculte încă, undeva deasupra.

Pitt nu pierdu mult timp cu coborârea braţelor manipulatorului şi aşezarea bombei în sedimentul moale, îndepărtă ghearele şi înlocui cleştii cu unelte de lucru. Încă o dată îşi vârî mâna în spaţiul de control al manipulatorului şi, foarte grijuliu, folosi un disc de tăiere a metalului pentru a îndepărta panoul din coada conică care acoperea compartimentul principal de detonare.

Compartimentul dinăuntru conţinea patru unităţi radar şi un barometru pentru supravegherea presiunii. Dacă bomba ar fi fost lansată conform planului, unităţile radar şi-ar fi trimis semnalele la apropierea ţintei de pe sol. Apoi, la o altitudine predeterminată, o citire concomitentă a două unităţi ar fi trimis semnalul de declanşare a sistemului de detonare montat pe partea din faţă a sferei de implozie. Al doilea sistem de armare era barometrul destinat să închidă circuitul de lansare la o altitudine prestabilită.

Totuşi, circuitele semnalelor de lansare nu puteau fi închise în timp ce avionul era în zbor. Acestea trebuiau să fie acţionate de întrerupătoare dotate cu ceas care nu erau puse în funcţiune până când bomba nu se desprindea din lăcaşul ei, căzând spre ţintă. Altminteri *Demonii lui Dennings* ar fi fost distrus de o mare de foc circulară, provocată prea devreme.

După ce panoul fu îndepărtat, Pitt ataşă o cameră video miniaturizată în capătul manipulatorului din stânga. Descoperi repede dispozitivul de armare barometric şi se concentră asupra lui. Construit din alamă, oţel şi cupru, acesta prezenta semne de coroziune, dar era încă intact. În continuare, Pitt cuplă o mână subţire cu trei cleşti în capătul unui manipulator. Braţul fu flexat înapoi către partea din faţă a DSMV-ului, unde cleştii deschiseră capacul din plasă masivă al unei lăzi de scule şi scoaseră un ciudat obiect din ceramică care arăta ca o mică minge de fotbal dezumflată. O farfurie de cupru era fixată pe fundul concav, înconjurată de un material pliabil de fixare. Aspectul era decepţionant. Obiectul era de fapt un foarte sofisticat computer presurizat, umplut cu un amestec inert ca un chit, format din plastic şi acid. Învelişul ceramic ce acoperea substanţa caustică fusese conceput să se potrivească exact deasupra dispozitivului de armare barometric şi să formeze un sigiliu prin care apa nu putea pătrunde.

Pitt manevră braţul manipulatorului şi aşeză containerul în jurul dispozitivului. O dată ce acesta fu fixat la locul său, trase delicat un dop micuţ care permise apei oceanului să se strecoare foarte încet în container. Când chitul inert dinăuntru intra în contact cu apa, se activa din punct de vedere chimic şi devenea extrem de caustic şi coroziv.

După corodarea farfuriei de cupru – grosimea acesteia era calculată pentru un interval de o oră – compusul acid urma apoi să atace cuprul din barometru, creând în cele din urmă o sarcină electrică, care urma să declanşeze semnalul de armare şi să detoneze bomba.

Când Pitt retrase manipulatoarele şi îl mişcă uşor în spate pe *Marele Ben,* îndepărtându-l de monstruozitatea ce zăcea ca o umflătură hidoasă în noroi, aruncă o privire rapidă ceasului digital din consola cu aparate.

Făcuse o cursă strânsă. „Respiraţia Mamei” urma să explodeze cu o întârziere de patruzeci şi opt de ani, dar timpul de detonare era modificat.

— Ceva veşti? întrebă nerăbdător Preşedintele din Biroul Oval.

— Ne confruntăm cu o inexplicabilă defecţiune a sistemului de comunicaţie, raportă Jordan din cabinetul de lucru.

— Am pierdut legătura cu amiralul Sandecker?

— Mă tem că da, domnule Preşedinte. Am încercat orice mijloc aflat la dispoziţia noastră, dar n-am reuşit să restabilim contactul cu aeronava.

Preşedintele simţi, cuprinzându-l, o teamă paralizantă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu putem decât să presupunem. Ultima informaţie de la *Pyramider* arăta că avionul a rupt legătura cu DSMV-ul şi se îndrepta către insula Okinawa.

— Asta nu are nici o logică. De ce ar părăsi Sandecker misiunea, după ce Pitt a reuşit să scoată bomba din *Demonii lui Dennings.*

— N-ar părăsi-o, dacă Pitt n-ar avea un accident serios, punându-l în situaţia de a nu putea duce la bun sfârşit detonarea.

— Atunci s-a terminat, zise Preşedintele împovărat.

Când Jordan răspunse, în vocea lui se observă sunetul dogit al înfrângerii.

— Nu vom cunoaşte întreaga poveste până când amiralul nu

restabileşte contactul.

— Care sunt ultimele veşti privind căutarea automobilelor-capcană?

— Agenţii FBI-ului au descoperit şi neutralizat alte trei, toate în metropole importante.

— Dar şoferii umani?

— Toţi sunt fanatici sinucigaşi ai lui Suma şi ai Dragonilor de Aur dispuşi să-şi sacrifice vieţile. Totuşi, n-au opus nici un fel de rezistenţă şi n-au făcut nici o încercare de a detona bombele când agenţii FBI i-au arestat.

— Cum de au fost atât de docili şi înţelegători?

— Ordinele lor erau să detoneze bombele în vehiculele respective numai când primeau un semnal codificat de la Centrul Dragonului.

— Câte mai sunt încă ascunse în oraşele noastre?

Urmă o pauză tensionată şi apoi Jordan răspunse încet:

— Zece.

— Sfinte Dumnezeule!

Şocul fu urmat de un sentiment intolerabil de spaimă şi neîncredere.

— Nu mi-am pierdut încrederea în Pitt, zise Jordan liniştit. Nu există nici o dovadă că n-a reuşit să introducă sistemele de detonare în bombă.

O speranţă uşoară reveni în privirile Preşedintelui:

— Cât de curând vom afla?

— Dacă Pitt a reuşit să se conformeze orarului, explozia ar trebui să se petreacă în următoarele douăsprezece minute.

Preşedintele privi la ceas cu un chip lipsit de expresie. Când vorbi, vocea îi sună atât de încet încât Jordan de-abia desluşi cuvintele.

— Ţine pumnii strânşi, Ray şi roagă-te. E tot ce ne-a mai rămas de făcut.

72

Când aliajul acid reacţionă în contact cu apa sărată, roase încet prin farfuria de cupru şi atacă dispozitivul barometric de amorsare. Acţiunea acidului asupra suprafeţei de cupru determină curând o sarcină electrică care făcu legătura între contacte şi închise circuitul de explozie.

După aproape cinci decenii, detonatoarele, fixate în treizeci de puncte diferite, din jurul pântecului bombei, acţionară şi declanşară fenomenul incredibil de complicat al exploziei care constă în neutroni ce penetrează plutoniul înconjurător determinând reacţia în lanţ. Aceasta fu urmată de fisiune, în urma căreia rezultară milioane şi milioane de grade şi kilograme de presiune. Mingea gazoasă de foc de pe fundul oceanului se mări şi ţâşni în sus, spărgând suprafaţa lichidă şi aruncând o imensă coloană de apă care fu pulverizată în aerul nopţii de unda de şoc. Deoarece apa este incompresibilă, formează un mediu aproape perfect pentru transmiterea undelor de şoc. Călătorind cu aproape doi kilometri pe secundă, frontul de şoc îl ajunse din urmă şi îl surprinse pe *Marele Ben,* în timp ce vehiculul înainta din greu de-a lungul povârnişului şanţului, la numai opt kilometri distanţă, cu patru kilometri mai puţin decât era calculat, din cauza deplasării chinuitor de încete a vehiculului prin noroi. Unda de presiune izbi uriaşul DSMV ca un ciocan pneumatic lovind într-o tobă de oţel, dar acesta primi lovitura cu rezistenţa dură a unui fundaş ofensiv de la Los Angeles Rams, care blochează un atacant. Chiar atunci, când şocul energetic şi zidul furibund de mâl învolburat învăluiră DSMV-ul, blocând orice vizibilitate, Pitt simţi doar triumf. Orice teamă de eşec dispăru o dată cu explozia. Bazându-se orbeşte pe informaţiile sonarului, conduse mai departe vehiculul prin volbura de sediment în necunoscut. Rula pe o terasă lungă care se afla la mijlocul marelui povârniş, dar înaintarea era doar cu câţiva kilometri mai rapidă decât fusese pe pantele abrupte. Adeziunea între şinele tractorului şi noroi era doar nesemnificativ îmbunătăţită. Orice încercare de a conduce imensul monstru mecanic pe o linie dreaptă devenea imposibilă. Acesta derapa pe peretele povârnişului ca un camion pe o şosea acoperită cu gheaţă.

Pitt îşi dădea perfect de bine seama că viaţa lui atârnă de un

fir de aţă şi că era angajat într-o cursă fără şanse de a scăpa din faţa iminentei alunecări de pământ. Şansa lui de a fi ajuns din urmă era un pariu pe care nu l-ar fi refuzat nici un bookmaker care se respectă. Toată frica dispăruse, ceea ce îi mai rămăsese fiind obstinaţia lui hotărâtă de a supravieţui.

La suprafaţă, nevăzută în beznă, coloana de apă se ridică la două sute de metri şi căzu înapoi. Dar în adâncuri, sub fundul şanţului, undele de şoc forţară o alunecare verticală a crustei pământului. Succesiunea de şocuri determină modificări ale scoarţei, provocând totodată un cutremur de magnitudine ridicată.

Nenumăratele straturi de sediment formate în milioane de ani se mişcară în faţă şi în spate, trăgând lava grea a insulei Soseki în jos, ca pe o piatră în nisipurile mişcătoare. Protejată de sedimentul moale şi elastic, marea masă a insulei păru să rămână imună la undele de şoc iniţiale în timpul primelor minute ale cutremurului. Dar apoi începu să se cufunde în ocean, apa ridicându-se pe pereţii palisadei.

Insula Soseki continuă să se afunde până când straturile de noroi din partea de jos se comprimară şi masa de rocă plutitoare îşi încetini coborârea şi se stabili treptat la un nou nivel. Acum valurile nu se mai striveau de baza stâncilor, ci loveau colţurile ascuţite ale acestora şi clipoceau peste copacii din spate.

La câteva secunde după explozie şi loviturile seismice ce îi urmară, o porţiune imensă din peretele din partea de est a şanţului se cutremură şi se înclină ameninţător. Apoi cu un uruit tunător, sute de milioane de tone de noroi alunecară şi se revărsară pe fundul şanţului. Se născu o undă de energie cu o presiune incredibilă, care se repezi spre suprafaţă formând un perete muntos de apă sub suprafaţa oceanului. Luase naştere destructibilul tsunami.

Ridicat numai la o înălţime de un metru la suprafaţa oceanului, acesta îşi acceleră rapid viteza la cinci sute de kilometri pe oră şi se rostogoli spre vest. Irezistibil, înfricoşător în forţa lui distrugătoare; nu există o putere mai nimicitoare pe faţa pământului. Şi la numai douăzeci de kilometri depărtare, insula Soseki, care se scufunda, stătea chiar în drumul lui. Scena fusese pregătită pentru dezastru.

Moartea Centrului Dragonului era iminentă.

Tsuboi, Yoshishu şi oamenii lor erau încă în camera de control

defensiv, urmărind zborul spre sud al mutilatului C-5 Galaxy.

— Lovit cu două rachete şi încă zboară, zise Yoshishu uluit.

— S-ar putea să se prăbuşească, totuşi… Tsuboi se întrerupse brusc când simţi, mai degrabă decât auzi, uruitul îndepărtat când explodă „Respiraţia Mamei”.

— Auziţi? întrebă el.

— Da, foarte slab ca un sunet îndepărtat de tunet, zise Koyama, fără să întoarcă ochii de la monitorul radarului. Probabil zgomotul unui tunet reverberat prin sistemul de ventilaţie.

— Îl simţi şi tu?

— Simt o vibraţie uşoară, răspunse Yoshishu.

Kurojima ridică din umeri indiferent. Japonezii sunt obişnuiţi cu mişcarea pământului. În fiecare an, mai mult de o mie de mişcări seismice sunt înregistrate pe insulele principale şi nu trece o săptămână în care cetăţenii Japoniei să nu fie martorii unor cutremure de pământ.

— O vibraţie a pământului. Ne aflăm în apropierea unei falii seismice. Avem cutremure tot timpul. Nu-i nici un motiv de îngrijorare. Insula e formată din rocă solidă, iar Centrul Dragonului a fost proiectat să reziste la cutremure.

Obiectele nefixate din încăpere zăngăniră slab când energia pe sfârşite a bombei traversă centrul insulei. Apoi unda de şoc din falia suboceanică izbi insula cu forţa unui berbec gigantic de asalt. Întregul Centru al Dragonului păru să se zgâlţâie şi să se balanseze în toate direcţiile. Pe chipul tuturor apăru surpriza, apoi surpriza făcu loc neliniştii şi, în sfârşit, nelinişte, spaimei.

— Acesta este violent, zise Tsuboi nervos.

— N-am avut niciodată parte de unul atât de intens, rosti Kurojima şocat, pe când îşi îndreptă spatele şi se sprijini cu mâinile întinse de un zid.

Yoshishu stătea destul de liniştit, de parcă l-ar fi supărat ceea ce se întâmpla.

— Trebuie să mă scoţi de aici, ceru el.

— Aici suntem mai în siguranţă decât în tunel, ţipă Koyama peste tumultul în creştere.

Acei care nu se ţineau de ceva fură aruncaţi la podea când unda de şoc muşcă din roca de lavă, ondulând sedimentul adânc de jos. Centrul de control fu zdruncinat mai sălbatic acum, când insula se muta încoace şi încolo în timpul imersiunii în nămol. Echipamentul care nu era fixat începu să se rostogolească pe jos.

Tsuboi se trase într-un colţ şi îl fixă amorţit cu privirea pe

Kurojima.

— Se pare că ne scufundăm..

— Probabil insula se stabilizează, strigă Kurojima înspăimântat.

Ceea ce oamenii îngroziţi din Centrul Dragonului nu ştiau şi nici n-ar fi putut şti, era că tsunami, cu masa titanică, era numai la două minute în spatele undei de şoc.

Pilotat manual de Pitt, *Marele Ben* se târî ca o broască ţestoasă prin nămol, alunecând din ce în ce mai mult spre fundul şanţului. Şenilele tractorului îşi pierdeau permanent aderenţa, trimiţând DSMV-ul pieziş, în josul povârnişului, până când, tot îngrămădind sub ele mâlul, săpară în adâncime şi reuşiră să funcţioneze normal.

Pitt se simţea ca un orb ce conducea tractorul într-o lume oarbă, singurele indicaţii fiind câteva taste, aparate de măsură şi un ecran cu câteva cuvinte colorate. Îşi cântări şansele, evaluând situaţia din afară aşa cum era ea prezentată de scanner-ul cu sonar şi laser şi ajunse la concluzia că, atât timp cât rămânea înnămolit în sediment, singura lui salvare depindea de un miracol. Potrivit calculelor geofizicienilor, nu ajunsese suficient de departe pentru a scăpa de efectele anticipate ale alunecării de teren.

Totul depindea de găsirea unui teren solid sau a unei structuri stabile de stâncă, care să reziste desprinderii de peretele şanţului. Chiar şi atunci, hopul cel mai greu de sărit era şanţul însuşi.

Se afla pe latura defavorabilă. Pentru a ajunge în siguranţă pe ţărmul japonez, ar fi trebuit să traverseze cu marele vehicul fundul şanţului şi să urce pe povârnişul opus.

El nu vedea, iar scanner-ul nu putea să-i spună că nu există teren tare sau povârnişuri line pentru ca DSMV-ul să-şi croiască drum cu ghearele spre un teren plat. Întinsul şanţ de pe fundul oceanului se adâncea şi o cotea spre sud-est, fără să ofere vreo şansă de salvare pe o distanţă de peste opt sute de kilometri. Şi, prea târziu, scanner-ul îi indică puternica alunecare seismică de teren mărindu-se de-a lungul laturii de răsărit a şanţului, întocmai ca nisipul ce se adună într-o clepsidră şi apropiindu-se de el cu o viteză incredibilă. Marele Ben se zbătea încă să înainteze prin mâlul moale când avalanşa îl prinse din urmă. Pitt simţi pământul alunecând sub vehicul şi ştiu că pierduse cursa.

Sunetul acestuia veni ca tunetul unei cascade într-o încăpere faianţată. Văzu degetul morţii îndreptându-se spre el să-l atingă, îi rămase timp doar să-şi încordeze trupul, înainte ca uriaşul val de noroi să înghită DSMV-ul şi să-l ducă cu sine departe, spre viciul negru de jos, ascunzându-l sub linţoliul mâlului amorf.

Oceanul arăta de parcă înnebunise de tot, când atotputernicul tsunami se ridică în noapte ca o uriaşă şi turbată forţă nimicitoare. Gonea prin beznă, înălţându-se şi mai mult când veni în contact cu apele joase ale insulei, atingând dimensiuni ce depăşeau imaginaţia omenească.

Când frontul lancei de apă încetini, datorită frecării cu fundul ţărmului, apa din spate năvăli, ridicându-se cu o viteză uluitoare la înălţimea unei clădiri cu opt etaje. Mai întunecat decât noaptea însăşi, cu creasta explodând ca artificiile într-o explozie fosforescentă, cu urletul biciuind suprafaţa oceanului ca un bubuit îngrozitor, coşmarul mamut se înălţă ca vârful unui munte şi se aruncă asupra palisadelor deja scufundate ale insulei lipsite de apărare. Copleşitorul val al morţii şi distrugerii izbi şi mătură din cale fiecare copac, fiecare fir de vegetaţie, cât şi clădirile de deasupra insulei, ca pe nişte scobitori în timpul unui ciclon. Nimic din ce a fost creat de natură sau de om nu rezistă forţei catastrofale mai mult decât ai clipi din ochi. Miliarde de litri de apă raseră totul în drumul lor. Insula fu împinsă încă şi mai jos, parcă apăsată de o mână gigantică. O mare parte din forţa astronomică a fenomenului tsunami fu slăbită de lupta împotriva masei de pământ. Se ivi o contraforţă care trimise cea mai mare parte a valului devastator înapoi în imensitatea oceanului. Energia rămasă trecu mai departe şi izbi principala insulă Honshu a Japoniei, unda scăzând la atingerea coastei până la înălţimea de un metru şi provocând distrugeri minore câtorva aşezări de pescari, dar nu victime omeneşti.

Când se potoli, tsunami-ul născut din explozia „Respiraţiei Mamei” lăsă insula Soseki şi Centrul Dragonului înecate sub oceanul agitat, încât niciodată să nu se mai ridice la suprafaţă.

În adâncuri, sub insulă, şocurile de după cutremur continuară. Acestea sunau ca răpăitul unei canonade puternice, în acelaşi timp, nenumărate tone de apă neagră se revărsară zgomotos prin conductele de aerisire şi puţul ascensorului, apăsate de greutatea enormă de deasupra.

Râuri întregi ţâşniră din spărturile deschise în acoperişul de beton şi prin fisurile căscate în roca vulcanică de deasupra din cauza tensiunilor create de insula ce se scufunda.

Întregul Centru al Dragonului fu brusc inundat de zgomotul apei căzând în cascadă de sus. Şi în spatele zgomotului se auzi tunetul puternic şi profund al apei ce exploda în încăperile şi coridoarele etajelor superioare. Propulsat de presiunea fantastică, torentul se azvârli în inima complexului, împingând o masă imensă de aer în faţa sa.

Acum totul era numai panică şi confuzie. Sutele de muncitori ai complexului înţeleseseră rapid că toţi cei aflaţi pe insulă erau sortiţi unei morţi sigure şi înfiorătoare. Nimic nu-i putea salva, nu aveau unde fugi pentru a scăpa de inundaţie. Tunelul fusese rupt în două când insula se deplasase în jos, apa oceanului revărsându-se prin tunel către Edo City la celălalt capăt.

Urechile lui Tsuboi vuiau din cauza presiunii aerului. Un bubuit, enorm venea din afară şi îşi dădu seama că, era o masă de apă ce îşi croia drum spre camera de control defensiv. Nu avu timp să reacţioneze. În clipa aceea, un torent brusc de apă izbucni în cameră. Nu avu timp să fugă, nici măcar să strige. În ultimele momente, îşi văzu mentorul – bătrânul şi hainul arhiepiscop al crimei, Yoshishu – smuls de lângă coloana de care se agăţase, ca o muscă măturată de jetul unui furtun de udat grădina.

Cu un ţipăt slab dispăru în mijlocul trombei de apă. Furia domină toate celelalte sentimente ale lui Tsuboi. Nu simţi teamă faţă de durere sau moarte, numai o furie îndreptată împotriva elementelor ce-i refuzau lui conducerea noului imperiu. Cu Suma şi Yoshishu morţi, totul i-ar fi aparţinut lui. Dar era numai halucinaţia trecătoare a unui muribund.

Tsuboi se simţi supt şi aruncat în şuvoiul de apă ce trecea furios prin coridor. Presiunea îi vârî pumnale în urechi. Plămânii îi fură comprimaţi până în pragul exploziei. Şi apoi fu izbit de un zid ce îi zdrobi trupul. Trecuseră numai opt minute de când „Respiraţia Mamei” explodase, nu mai mult. Distrugerea Centrului Dragonului era încheiată. Proiectul Kaiten nu mai exista şi insula pe care oamenii din timpuri străvechi o cunoşteau sub numele de Ajima era acum doar o movilă acoperită de apele oceanului.

73

Pentru Preşedinte şi mult-uşuraţii săi consultanţi din Consiliul Naţional de Securitate, vestea distrugerii totale a Centrului Dragonului fu întâmpinată cu zâmbete obosite şi câteva aplauze lipsite de entuziasm. Erau cu toţii prea epuizaţi pentru o sărbătorire plină de veselie, Martin Brogan, directorul CIA, compara situaţia cu o noapte de aşteptare la spital când soţia îi născuse primul copil. Preşedintele coborî în cabinetul de lucru pentru a-i felicita personal pe Ray Jordan şi Don Kern. Jubila şi strălucea de mulţumire, ca semnalul luminos de pe aeroport.

— Oamenii voştri au făcut o treabă extraordinară, zise Preşedintele strângând viguros mâna lui Jordan. Naţiunea vă e îndatorată.

— Echipa MAIT e cea care merită onorurile, zise Kern. Într-adevăr au realizat imposibilul.

— Dar nu fără sacrificii, murmură Jordan încetişor. Jim Hanamura, Marv Showalter şi Dirk Pitt; a fost o operaţie costisitoare.

— Nici o veste despre Pitt? întrebă Preşedintele.

Kern negă din cap.

— Se pare că nu încape îndoială că el şi DSMV-ul au fost măturaţi de alunecarea de teren seismică şi îngropaţi.

— Nici un semn despre el de la *Pyramider?*

— În timpul primei traversări a satelitului după explozie şi cutremur, turbulenţa a fost atât de intensă încât camerele de luat vederi nu au putut detecta nici o imagine a vehiculului.

— Poate îl puteţi depista la următoarea traversare, zise Preşedintele optimist. Dacă există chiar şi cea mai mică şansă ca el să fie în viaţă, vreau să organizăm o operaţiune de salvare de mare anvergură ca să-l recuperăm, îi datorăm imens lui Pitt şi n-am de gând să-i întorc spatele.

— Vedem noi, promise Jordan.

Dar deja gândurile i se îndreptaseră spre alte proiecte.

— Ce veşti aveţi despre amiralul Sandecker?

— Aeronava de supraveghere a fost lovită de rachetele lansate de la Centrul Dragonului. Pilotul a reuşit să aterizeze în siguranţă pe aerodromul Naha din Okinawa. Conform rapoartelor iniţiale, avionul a fost avariat destul de serios şi sistemul de

comunicaţii a fost distrus.

— Au fost pierderi omeneşti?

— Nici una, răspunse Kern. A fost un miracol că au supravieţuit numai cu câteva răni uşoare şi vânătăi.

Preşedintele dădu din cap gânditor.

— Cel puţin acum ştim de ce au întrerupt contactul.

Secretarul de stat Douglas Oates făcu un pas în faţă.

— Alte veşti bune, domnule Preşedinte, zise el zâmbind.

Echipele de cercetare sovietice şi europene au reuşit să descopere împreună aproape toate automobilele-capcană ascunse pe teritoriile lor.

— Trebuie să mulţumim echipei MAIT că le-au localizat, explică Kern.

— Din nefericire faptul nu ne-a ajutat prea mult în final, zise Jordan.

— Statele Unite au constituit principala ameninţare pentru Proiectul Kaiten, nu alianţa europeană sau statele din blocul răsăritean.

Preşedintele îl privi pe Jordan.

— S-au mai găsit şi altele pe teritoriul nostru?

— Şase.

Directorul CIA interveni sec.

— Acum cât mai avem şi noi timp să respirăm, ar trebui să dăm de urma celorlalte fără nici un risc pentru securitatea naţională.

— Tsuboi şi Yoshishu?

— Probabil înecaţi.

Preşedintele părea mulţumit şi chiar aşa se şi simţea. Se întoarse şi îi privi pe toţi cei prezenţi în încăpere.

— Domnilor, anunţă el, din partea poporului american recunoscător, care nu va şti niciodată că l-aţi salvat de la dezastru pe muchie de cuţit, vă mulţumesc.

Criza se sfârşise, dar deja izbucnise alta. În după-amiaza aceea, izbucniseră luptele la graniţa dintre Iran şi Turcia şi sosiseră primele rapoarte despre un avion militar cubanez MIG-25 care doborâse un avion de linie american, înţesat de turişti care se întorceau din Jamaica.

Căutarea unui singur om dispăru imediat din preocupări, în faţa acestei scuze. Tehnologia de captare a imaginilor de la bordul satelitului *Pyramider* fu îndreptată spre evenimente mondiale de mai mare importanţă. Urmau să se scurgă aproape

patru săptămâni înainte ca ochii satelitului să se îndrepte din nou spre oceanul din apropierea Japoniei.

Dar nu se descoperi nici urmă a *Marelui Ben.*

74

19 noiembrie 1993
Cotidianul The Washington Post

„S-a anunţat astăzi că Dirk Pitt, directorul Proiectelor Speciale ale Agenţiei Naţionale de Cercetări Marine şi Subacvatice, e dat dispărut şi probabil decedat în urma unui accident în apropierea coastei japoneze.

Recunoscut pentru succesele sale pe uscat şi sub mare, care includ descoperirea epavei bizantine precolumbiene Serapis de lângă Greeland, a incredibilului depozit secret de la Biblioteca din Alexandria şi a comorii *La Dorada* din Cuba, printre altele Pitt a condus operaţiunile de ridicare la suprafaţă a *Titanicului.*

Fiu al senatorului George Pitt din California şi al soţiei sale Susan, Pitt s-a născut şi a crescut la Newport Beach, California. A absolvit Academia Militară de Aviaţie, unde a jucat fundaş în echipa de fotbal Falcon şi s-a situat al doisprezecelea din clasa sa. Devenind pilot, Pitt a rămas în serviciul activ timp de zece ani, urcând până la gradul de maior. Apoi a devenit angajat permanent al NUMA la cererea amiralului James Sandecker.

Ieri, amiralul a afirmat concis că Pitt a fost un bărbat curajos şi inventiv. În timpul carierei sale, a salvat multe vieţi, inclusiv pe cea a lui Sandecker însuşi şi a Preşedintelui în timpul unui incident din golful Mexic. Lui Pitt nu i-au lipsit niciodată ingeniozitatea sau creativitatea. Nici un proiect nu i s-a părut prea greu de îndeplinit. A fost un om pe care nu-l uiţi uşor.”

Sandecker stătea sprijinit de Stutz în hangarul lui Pitt şi privea trist necrologul din ziar.

— A făcut atât de mult, pare o nedreptate să-i condensezi viaţa în atât de puţine cuvinte.

Giordino, cu chipul lipsit de orice expresie, se plimba în jurul bombardierului Messerschmitt Me-262A-la aparţinând de Luftwaffe. Ţinându-se de cuvânt, Gert Halder privise în altă parte când Pitt şi Giordino scoseseră pe furiş avionul din bunker, îl

urcaseră într-un camion cu prelată şi aranjaseră să fie dus la bordul unui vas de transport danez cu direcţia Statele Unite. Doar două zile mai târziu vasul ajunsese în Baltimore, unde Giordino aşteptase să transporte avionul la hangarul lui Pitt din Washington. Acum aparatul stătea pe trenul său de aterizare pe trei roţi în mijlocul celorlalte maşini clasice ale colecţiei lui Pitt.

— Dirk ar fi trebuit să fie aici să-l vadă, zise Giordino cu amărăciune.

Îşi trecu mâna peste botul fuselajului cu pete verzi şi vopsit în gri deschis, apoi se uită la gurile tunului cu patru ţevi de treizeci de milimetri care ieşeau din capota din faţă.

— I-ar fi plăcut să-l mângâie.

Era un moment pe care nici unul dintre ei nu îl anticipase şi nu şi l-ar fi putut imagina niciodată. Sandecker se simţea de parcă ar fi pierdut un fiu, Giordino un frate.

Giordino se opri şi ridică privirea spre apartamentul de deasupra automobilelor şi avioanelor clasice.

— Ar fi trebuit să fiu în DSMV împreună cu el.

Sandecker îl privi.

— Atunci şi tu ai fi fost dat dispărut sau poate mort.

— Voi regreta întotdeauna că n-am fost cu el, zise Giordino amărât.

— Dirk a murit în ocean. E locul pe care şi l-ar fi dorit.

— Ar fi putut să stea aici cu noi acum, dacă unul din manipulatoarele *Marelui Ben* ar fi fost dotat cu o cupă în loc de discuri de tăiere, persistă Giordino în părerea sa.

Sandecker scutură obosit din cap.

— Faptul că îţi laşi imaginaţia să o ia razna nu îl va aduce înapoi.

Ochii lui Giordino se ridicară spre apartamentul lui Pitt.

— Mă tot gândesc că nu trebuie decât să-l strig şi va coborî.

— Acelaşi gând mi-a trecut şi mie prin minte, admise Sandecker.

Deodată uşa apartamentului se deschise şi pe moment înţepeniră, apoi se relaxară, când Toshie îşi făcu apariţia ducând o tavă pe care erau ceşti şi un ceainic. Cu o incredibilă graţie şi supleţe ea coborî delicat şi unduitor scara circulară de fier şi alunecă către Sandecker şi Giordino.

Sandecker îşi încreţi sprâncenele încurcat.

— Pentru mine e un mister cum l-ai linguşit pe Jordan să ţi-o dea în custodie.

— Nu e nici un mister, rânji Giordino. E o afacere. Mi-a făcut-o cadou în schimbul tăcerii mele privind Proiectul Kaiten.

— Ai noroc că nu ţi-a ambalat picioarele în ciment şi nu te-a aruncat în Potomac.

— A fost un bluf.

— Ray Jordan nu-i un prostovan, zise Sandecker sec.

Ştia asta.

— OK, deci a fost un dar pentru serviciile făcute.

Toshie aşează tava pe capota Stutz-ului lângă amiral.

— Doriţi o ceaşcă de ceai, domnilor?

— Da, mulţumesc, zise Sandecker ridicându-se.

Toshie se aşează delicat în genunchi şi îndeplini o scurtă ceremonie a ceaiului înainte de a le oferi ceştile aburinde. Apoi se ridică şi fixă admirativ cu privirea Messerschmitt-ul.

— Ce avion frumos, murmură ea neluând în seamă murdăria, pneurile lăsate şi vopseaua decolorată.

— Îl voi aduce la starea lui originală, zise Giordino încetişor, imaginându-şi cum arăta ponositul avion când era nou. Ca o favoare pentru Dirk.

— Vorbeşti de parca va învia, zise Sandecker mohorât.

— Nu e mort, murmură Giordino inexpresiv. Oricât era de tare, ochii i se umeziră.

— Pot să te ajut? întrebă Toshie.

Giordino îşi şterse ochii şi o privi curios.

— Scuză-mă, frumoasă domnişoară, să mă ajuţi la ce?

— Să repari avionul.

Giordino şi Sandecker schimbară priviri inexpresive.

— Eşti mecanic? întrebă Giordino.

— L-am ajutat pe tata să-şi construiască şi să-şi întreţină barca de pescuit. A fost foarte mândru când i-am reparat motorul defect.

Chipul lui Giordino se lumină.

— Un tovarăş venit din rai.

Se opri şi se uită la rochia cenuşie pe care o primise Toshie, când fusese eliberată din custodia lui Jordan.

— Înainte ca tu şi cu mine să începem să desfacem în bucăţi bebeluşul ăsta, te duc la cele mai scumpe boutique-uri din Washington şi-ţi cumpăr o garderobă nouă.

Ochii lui Toshie se măriră.

— Ai mulţi, mulţi bani, ca domnul Suma?

— Nu, mormăi Giordino cu părere de rău, doar o grămadă de

cărţi de credit.

Loren zâmbi şi făcu semn din mână, pe deasupra mulţimii aşezate la mese, când şeful de sală al elegantului restaurant Twenty-One Federal din Washington o conduse pe Stacy spre masa ei prin sufrageria din lemn alb şi marmură. Stacy avea părul legat la spate cu o eşarfă mare şi era îmbrăcată mai puţin formal, într-un pulover din lână de Caşmir, pe gât, de culoarea pâinii de ovăz, sub un şal de lână cenuşie şi pantaloni la culoare.

Loren purta o jachetă de stofă ecosez de lână peste o bluză kaki şi o fustă de lână. Spre deosebire de majoritatea femeilor care ar fi rămas aşezate, ea se ridică şi îi întinse mâna lui Stacy.

— Îmi pare bine că ai venit.

Stacy zâmbi cald şi îi luă mâna lui Loren.

— Întotdeauna mi-am dorit să mănânc aici. Îţi sunt recunoscătoare că mi-ai oferit ocazia.

— Vrei să bem ceva împreună?

— Vântul tăios de afară m-a îngheţat. Cred că mi-ar plăcea un manhattan chiar acum, să scoată frigul din mine.

— Mă tem că eu una n-am putut să aştept. Am luat deja un martini.

— Atunci cred că n-ar fi rău să mai iei unul, pentru a ţine piept frigului la plecare, râse prietenos Stacy.

Chelnerul le luă comanda şi se îndreptă spre barul elegant. Loren îşi puse la loc şerveţelul în poală.

— N-am găsit o ocazie potrivită să îţi mulţumesc pe Wake Island, eram toţi atât de grăbiţi.

— Dirk este cel căruia toţi îi suntem îndatoraţi.

Loren întoarse capul. Crezuse că plânsese destul după aflarea veştilor despre moartea lui Pitt, dar îşi simţi din nou ochii plini de lacrimi.

Zâmbetul lui Stacy păli şi o privi pe Loren cu simpatie.

— Îmi pare atât de rău de Dirk. Ştiu că voi doi aţi fost foarte apropiaţi.

— De-a lungul anilor capriciile soartei nu ne-au ocolit, dar niciodată nu ne-am îndepărtat prea tare unul de celălalt.

— V-aţi gândit vreodată la căsătorie? întrebă Stacy.

Loren negă scurt din cap.

— Subiectul nu a intrat niciodată în discuţie. Dirk nu era tipul de bărbat care putea fi posedat. Iubita lui era marea, iar eu aveam cariera mea în Congres.

— Ai avut noroc. Avea un zâmbet devastator şi ochii lui verzi… Dumnezeule, înmuiau orice femeie.

Brusc Loren deveni nervoasă.

— Te rog să mă ierţi. Nu ştiu ce mi-a venit, dar trebuie să ştiu.

Ezită, de parcă i-ar fi fost teamă să continue şi începu să se joace cu o linguriţă.

Stacy o privi pe Loren drept în ochi.

— Răspunsul e nu, minţi ea. Am venit la el acasă într-o noapte târziu, dar am făcut-o la ordinul lui Ray Jordan, care dorea să-i transmită instrucţiuni lui Dirk. Nu s-a întâmplat nimic. Am plecat douăzeci de minute mai târziu. Din acel moment până când ne-am despărţit la Wake Island, relaţiile au fost strict de serviciu.

— Ştiu că asta ar putea să sune ca o prostie. Dirk şi cu mine ne-am văzut fiecare de drumul lui când era vorba de a ne întâlni cu alţi bărbaţi sau femei, dar am vrut să fiu sigură că am fost singura către sfârşit.

— Ai fost mult mai profund îndrăgostită de el decât ai crezut, nu-i aşa?

Loren încuviinţă uşurel din cap.

— Da, mi-am dat seama de asta prea târziu.

— Vor mai fi şi alţii, zise Stacy încercând să fie veselă.

— Dar nici unul să-l poată înlocui.

Chelnerul se întoarse cu băuturile. Stacy ridică paharul.

— Pentru Dirk Pitt, un om minunat.

Ciocniră.

— Un om minunat, repetă Loren, în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraz. Da… aşa a fost.

75

În sufrageria unei case conspirative undeva la ţară, în Maryland, Jordan şedea la masă, luând prânzul cu Hideki Suma.

— Pot să te ajut cu ceva pentru a-ţi face şederea mai plăcută? întrebă Jordan.

Suma se opri, savurând aroma delicată a supei cu tăiţei şi a raţei cu praz, dublate de ridichi şi icre. Vorbi fără să ridice privirea.

— Mi-ai putea face un serviciu.

— Da?

Suma dădu din cap spre agentul de securitate care păzea la uşă şi la tovarăşul acestuia care servea la masă.

— Prietenii tăi nu-mi dau voie să-l întâlnesc pe bucătar. E foarte bun. Aş vrea să-i prezint complimentele mele.

— Ea şi-a făcut ucenicia la unul din cele mai elegante restaurante japoneze din New York. O cheamă Natalie şi acum lucrează pentru guvern în cadrul Serviciului de Misiuni Speciale. Şi nu, îmi pare rău, dar nu pot să te prezint.

Jordan examina chipul lui Suma. Nu citi pe el nici un fel de ostilitate şi nici frustrare în a fi izolat într-un loc foarte bine păzit, nimic altceva decât o mulţumire supremă. Pentru un om care fusese subtil drogat şi apoi obligat să suporte orele lungi de interogatoriu timp de peste patru săptămâni, nu arăta nimic din toate acestea. Ochii îi erau încă la fel de duri ca onixul sub claia de păr încărunţit. Dar era aşa cum ar fi trebuit să fie. Trecut prin sugestia posthipnotică din partea anchetatorilor experţi ai lui Jordan, Suma nu-şi amintea şi nici nu-şi dădea seama că oferise unei echipe întregi de ingineri şi oameni de ştiinţă curioşi o comoară de date tehnice! Mintea îi fusese sondată şi cercetată minuţios, de parcă acest lucru ar fi fost făcut de hoţi profesionişti care, după ce cercetează o casă, lasă totul aşa cum au găsit.

Trebuie să fie, se gândi Jordan, una din puţinele ocazii când agenţii secreţi americani obţineau de fapt secrete industriale străine care ar putea să se dovedească profitabile.

— O tristeţe, ridică din umeri Suma, aş fi vrut să o angajez la plecare.

— Nu va fi posibil, zise Jordan cu sinceritate.

Suma îşi termină supa şi împinse farfuria într-o parte.

— Nu puteţi continua să mă ţineţi aici ca pe un criminal de drept comun. Nu sunt un ţărănoi pe care l-aţi arestat în şanţ. Cred că ar fi înţelept din partea voastră să mă eliberaţi imediat.

Nu era o cerere imperativă, ci pur şi simplu o ameninţare voalată, din partea unui om care nu fusese informat că puterea lui incredibilă dispăruse o dată cu anunţarea morţii sale în întreaga Japonie. Ceremoniile avuseseră loc şi deja spiritul lui era înhumat la Yasukuni. Suma habar nu avea că, pentru lumea din afară, el nu mai exista. Nu i se spusese nici despre moartea lui Tsuboi şi Yoshishu sau despre distrugerea Centrului Dragonului. Tot ce ştia el era că automobilele-capcană ale Proiectului Kaiten erau încă ascunse în siguranţă.

— După tot ce ai încercat, zise Jordan tăios, ai noroc că nu te afli în faţa unui tribunal internaţional pentru crime împotriva umanităţii.

— Am dreptul divin de a proteja Japonia.

Vocea domoală, autoritară îi sună lui Jordan de parcă ar fi venit dintr-un amvon. Tâmplele lui Jordan se înroşiră de enervare.

— În afară de faptul de a fi cea mai insulară societate de pe pământ, problema Japoniei cu restul omenirii este că importanţii voştri oameni de afaceri nu dispun de morală şi nici de principii de fair play în înţelesul occidental al cuvântului. Tu şi alţii ca tine din conducerea corporaţiilor trăiesc cu credinţa că pot să facă altor naţiuni ceea ce voi n-aţi permite altora să vă facă vouă.

Suma ridică o ceaşcă cu ceai şi o goli.

— Japonia e o societate extrem de onorabilă. Tradiţiile noastre de loialitate sunt foarte vechi.

— Sigur, pentru voi în defavoarea altora, cum ar fi cetăţenii japonezi de altă naţionalitate.

— Nu vedem nici o diferenţă între un război economic şi unul militar, răspunse Suma politicos. Considerăm naţiunile industriale ca pe nişte simpli competitori pe un vast câmp de bătălie, unde nu există reguli de comportament şi nici tratate economice în care poţi să ai încredere.

Nebunia, combinată cu realitatea crudă a situaţiei, îi păru lui Jordan brusc ridicolă. Înţelese că era inutil să încerce să-l convingă pe Suma. Poate că nebunul avea dreptate. În ultimă instanţă America *ar putea* ajunge să fie împărţită în naţiuni separate, în funcţie de rasă.

Îşi şterse gândul neplăcut din minte şi se ridică de la masă.

— Trebuie să plec, anunţă el scurt.

Suma îl privi stăruitor.

— Când pot să mă întorc la Edo City?

Jordan îl privi gânditor timp de o clipă.

— Mâine.

— Îmi place ideea, zise Suma. Te rog, fă în aşa fel ca unul din avioanele mele particulare să mă aştepte la Dulles Field.

Tipul obraznic, gândi Jordan.

— Voi aranja totul prin ambasada voastră.

— Bună ziua, domnule Jordan.

— Bună ziua, domnule Suma. Sper că mă vei ierta pentru inconvenientele suferite.

Buzele lui Suma se strânseră într-o dungă subţire şi ameninţătoare şi îl privi chiorâş pe Jordan, cu ochii pe jumătate închişi.

— Nu, domnule Jordan, nu te iert. Fii sigur că vei plăti un preţ scump pentru captivitatea mea.

Apoi Suma păru să-l concedieze pe Jordan şi îşi turnă altă ceaşcă cu ceai.

Kern îl aştepta, când Jordan trecu de uşile blindate ce separau holul de intrare de camera de zi.

— Ţi-a plăcut prânzul?

— Mâncarea a fost bună, dar compania scârboasă. Dar ţie?

— Am ascultat în timp ce mâncam în bucătărie. Natalie mi-a făcut un hamburger.

— Ce noroc pe tine.

— Dar prietenul nostru?

— I-am spus că va fi eliberat mâine.

— Am auzit. O să-şi amintească să-şi facă bagajele.

Jordan zâmbi.

— Gândul ăsta va fi şters în timpul interogatoriului din seara aceasta.

Kern dădu din cap încet.

— Cât timp crezi că îl mai putem ţine aşa?

— Până când vom afla absolut tot ce ştie, fiecare secret, fiecare amintire din materia lui cenuşie.

— Asta ar putea să ne ia un an sau doi.

— Ei şi?

— Ce facem după ce-l stoarcem de tot?

— Ce vrei să spui?

— Nu-l putem ţine ascuns de lume pentru totdeauna. Iar dacă

îi dăm drumul şi îi permitem să se întoarcă în Japonia, ne vom frânge gâturile.

Jordan îl privi pe Kern fără nici cea mai mică urmă de schimbare în expresie.

— Când Suma nu ne va mai putea oferi nimic, Natalie o să-i pună în supa cu tăieţei ceva mai mult condiment.

— Îmi pare rău, domnule Preşedinte, dar aşa cum se spune în idiomul vostru occidental, am mâinile legate.

Preşedintele privi peste masa din sala de conferinţe la omuleţul zâmbitor cu păr alb tuns scurt şi ochi căprui sfidători. Părea mai degrabă comandantul militar al unui dur batalion de infanterie, decât liderul politic al Japoniei.

Primul-ministru Junshiro, care venise la Washington într-o vizită de stat oficială, şedea flancat de doi din miniştrii săi şi de cinci consilieri. Preşedintele se afla în partea opusă însoţit numai de translator.

— Şi mie îmi pare rău, domnule prim-ministru, dar dacă credeţi că puteţi pur şi simplu să ştergeţi cu buretele tragediile din ultimele săptămâni, înseamnă că aveţi gânduri ascunse.

— Guvernul meu nu răspunde de presupusele acţiuni ale lui Hideki Suma, Ichiro Tsuboi şi Korori Yoshishu. Dacă, aşa cum îi acuzaţi dumneavoastră, s-au aflat într-adevăr în spatele bombelor nucleare care au explodat în statul Wyoming şi în ocean, au acţionat în favoarea propriilor interese secrete.

Această întâlnire între şefii de state nu urma să fie una agreabilă. Junshiro şi cabinetul lui se opuseseră oricăror investigaţii şi reacţionaseră indignaţi, de parcă serviciile secrete occidentale inventaseră întreaga tragedie.

Privirea dură a Preşedintelui măsură cealaltă latură a mesei. Japonezii nu puteau niciodată negocia fără un comitet.

— Dacă aţi fi atât de amabil să cereţi miniştrilor şi consilierilor, cu excepţia translatorului, să părăsească camera, v-aş fi recunoscător. Luând în consideraţie natura delicată a discuţiei noastre, cred că va fi benefic să o purtăm în particular.

Chipul lui Junshiro se întunecă când i se traduse propunerea. Era clar că nu-i plăcu ce auzi. Preşedintele zâmbea, dar în privire nu i se citea nici un fel de umor.

— Mă văd obligat să vă rog să reconsideraţi propunerea. Sunt convins că putem realiza mai mult în prezenţa consilierilor mei.

— După cum vedeţi, răspunse Preşedintele arătând spre masa

de mahon cu formă ovală, eu nu am consilieri.

Primul-ministru rămase încurcat, aşa cum se aşteptase Preşedintele. Conversă într-o japoneză răstită şi rapidă cu oamenii care îl înconjurau vociferându-şi obiecţiile.

Interpretul Preşedintelui zâmbi uşor.

— Nu le place, murmură el. Nu sunt obişnuiţi să facă afaceri în stilul ăsta. Consideră că sunteţi nerezonabil şi foarte nediplomatic.

— Poate barbar?

— Tonul lor e aşa, domnule Preşedinte, numai tonul lor e aşa.

În cele din urmă Junshiro se întoarse spre Preşedinte.

— Trebuie să protestez împotriva acestui protocol neobişnuit, domnule Preşedinte.

Când auzi traducerea, Preşedintele răspunse pe un ton rece.

— M-am săturat de jocul ăsta, domnule prim-ministru. Ori pleacă oamenii dumneavoastră, ori plec eu.

După un moment de gândire, Junshiro aprobă adânc din cap.

— Cum doriţi.

Apoi le făcu semn consilierilor să iasă. După ce se închise uşa, Preşedintele îşi privi interpretul şi zise:

— Tradu exact cum îţi spun, fără amabilităţi, fără dulcegării, în cuvinte directe.

— Am înţeles, sir.

Preşedintele îl fixă cu o privire dură pe Junshiro.

— Ei bine, domnule ministru, realitatea e că dumneavoastră şi membrii cabinetului aţi fost perfect în cunoştinţă de cauză şi aţi aprobat neoficial construirea unui arsenal nuclear de către Suma Industries. Un proiect finanţat parţial de o organizaţie criminală cunoscută sub numele de Dragonii de Aur. Acest program la rândul său a dus la iniţierea Proiectului Kaiten, un hidos plan de şantaj internaţional, conceput în secret şi mascat acum de minciuni şi negări ipocrite. Aţi ştiut despre aceasta încă de la început şi totuşi aţi acoperit-o prin tăcerea şi neintervenţia dumneavoastră.

De îndată ce auzi traducerea, Junshiro izbi cu pumnul în masă plin de mânie şi indignare.

— Nu e adevărat nimic din ce aţi spus. Acuzaţiile acestea absurde nu au nici o bază.

— Informaţiile primite din partea mai multor servicii secrete nu lasă nici o urmă de îndoială privind implicarea dumneavoastră. Aţi aplaudat în secret în timp ce gangsteri

cunoscuţi ai lumii interlope construiau ceea ce ei au numit „noul imperiu”. Un imperiu bazat pe şantaj economic şi nuclear.

Junshiro păli, dar nu zise nimic. Văzu înscrisul de pe perete, pe care îl citea ca pe un dezastru politic şi o uriaşă pierdere a cinstei obrazului.

Preşedintele îşi menţinu privirile aţintite asupra lui.

— Nu avem nevoie de făţărnicie în discuţia asta. Va exista totdeauna un conflict esenţial între interesele americane şi cele japoneze, dar nu putem exista unii fără ceilalţi.

Junshiro îşi dădea seama că Preşedintele îi aruncase o frânghie şi o apucă.

— Ce propuneţi?

— Pentru a vă salva naţiunea şi poporul de şocul şi ruşinea unui scandal, dumneavoastră demisionaţi. Încredere între guvernul dumneavoastră şi al meu nu mai există. Răul făcut e irecuperabil. Numai un nou prim-ministru şi un cabinet de oameni oneşti şi decenţi, fără legături cu lumea interlopă, vor determina un statut reînnoit de cooperare mutuală între cele două ţări ale noastre. Sperăm că atunci vom beneficia de o strânsă conlucrare pentru rezolvarea diferenţelor noastre culturale şi economice.

— Evenimentul va rămâne secret?

— Vă promit că toate datele despre Centrul Dragonului şi Proiectul Kaiten vor rămâne sub cheie din acest moment.

— Şi dacă nu demisionez?

Preşedintele se lăsă pe spate şi întinse mâinile.

— Atunci va trebui să prezic că oamenii de afaceri japonezi ar trebui să se pregătească pentru o recesiune.

Junshiro se ridică în picioare.

— Să înţeleg, domnule Preşedinte, că ameninţaţi să închideţi piaţa americană tuturor bunurilor japoneze?

— Nu trebuie să fac asta, răspunse Preşedintele.

Chipul i se schimbă în mod curios. Ochii săi albaştri îşi pierdură scânteierea de mânie, ce fu înlocuită cu o expresie gânditoare.

— Pentru că dacă se aude că o bombă nucleară japoneză a fost introdusă în Statele Unite şi a explodat unde zburdă căprioarele şi antilopele... se opri pentru efect. Mă îndoiesc foarte serios că cetăţenii americani se vor mai gândi vreodată să vă cumpere produsele.

76

2 noiembrie 1993
Insula Marcus

Departe de traseul turistic mult circulat, la o mie o sută douăzeci şi cinci de kilometri sud-est de Japonia, insula Marcus se află într-o izolare virgină. Un atol de corali încreţit, fără insule vecine, ţărmurile ei au forma unui triunghi perfect, fiecare latură măsurând aproape un kilometru şi jumătate lungime.

În afara scurtei notorietăţi dobândite în timpul când a fost bombardată de forţele navale americane în al doilea război mondial, puţini oameni au auzit vreodată de insula Marcus, până când un întreprinzător japonez a descoperit din întâmplare plajele ei pustii. I-a apreciat potenţialul ca o destinaţie selectă pentru japonezii sătui de iarnă şi a construit prompt o staţiune turistică de lux.

Proiectată în stilul contemporan polinezian, atmosfera sătească includea terenuri de golf, un cazinou, trei restaurante cu săli de cocktail-uri şi ringuri de dans, un teatru, un imens bazin de înot în formă de lotus şi şase terenuri de tenis. Întinsul complex cu terenurile de golf şi aerodromul acopereau întreaga insulă.

Când construcţia staţiunii fu încheiată şi personalul angajat, întreprinzătorul aduse pe calea aerului o armată de jurnalişti care se bucurară din plin de confortul material gratuit şi se întoarseră acasă pentru a-i face reclamă. Staţiunea se populă imediat cu turişti dornici de aventură, amatori de locuri exotice şi îndepărtate. Dar în locul unui influx de japonezi, turiştii năvăliră din alte zone ale coastei Pacificului şi curând plajele insulei de un alb lăptos satinat fură înţesate de australieni, neozeelandezi, taiwanezi şi coreeni.

Insula de vacanţă deveni repede şi un tărâm al întâlnirilor amoroase şi o Mecca pentru tinerii căsătoriţi, care se bucurau de nenumăratele activităţi sportive sau pur şi simplu hoinăreau şi făceau dragoste în bungalow-urile săteşti împrăştiate printre palmieri.

Brian Foster din Brisbane ieşi din apa albastră şi se îndreptă pe plajă către soţia lui, Shelly, care moţăia într-un şezlong. Nisipul fin îi ardea tălpile goale şi soarele după-amiezii târzii strălucea pe stropii de apă ce i se scurgeau de pe trup. În timp ce se ştergea cu prosopul, privi înapoi spre apă.

Un cuplu coreean, Kim şi Li Sang, care ocupa bungalow-ul apropiat, lua lecţii de surf cu una din gazdele atente ale staţiunii, în spatele lor, Edward Cain din Wellington se căţăra pe recif, în timp ce proaspăta lui soţie, Moira, plutea pe o saltea în apropierea lui.

Foster îşi sărută soţia şi o bătu uşor pe pântece. Se lungi pe nisip lângă ea, îşi puse ochelarii de soare şi privi leneş la oamenii din apă.

Familia Sang avea dificultăţi în stăpânirea tehnicii şi coordonării necesare conducerii schiului nautic cu pânză: păreau să piardă mult timp pentru recuperarea schiului şi ridicarea pânzei, după ce-şi pierdeau echilibrul şi cădeau în apă.

Foster îşi îndreptă atenţia spre familia Cain, admirând-o pe Moira, care se întoarse pe spate fără să cadă de pe saltea. Aceasta purta un costum de baie auriu dintr-o bucată, care îi scotea în evidenţă formele rotunjite.

Deodată ceva îi atrase privirea lui Foster la intrarea canalului care străbătea reciful de corali şi se îndrepta spre întinderea oceanului. Ceva se întâmpla sub apă. Era sigur că un obiect sau vreo creatură marină producea o agitaţie sub apă. Nu vedea ce era, ci doar că părea să se mişte pe lângă recif către lagună.

— E ceva acolo, zise el repede sărind în picioare.

O rupse la fugă spre apă şi începu să strige şi să arate către canal. Ţipetele şi gesturile lui agitate atraseră repede şi pe alţii şi, curând, o mulţime de oameni de la bazinul din apropiere şi din restaurante se adună pe plajă.

Instructorul de surfing al familiei Sang îl auzi pe Foster şi urmări cu privirea degetul întins al australianului. Observă agitaţia care se apropia din ocean şi îi chemă repede pe soţii Sang să vină la mal. Apoi sări pe un schi nautic cu pânze şi începu să traverseze laguna avertizând soţii Cain, care se îndreptau liniştiţi în direcţia fantomei necunoscute ce părea să aibă intenţia să invadeze laguna.

Edward Cain, cu soţia care plutea în apropierea lui, înota fericit, fără să bănuiască vreo primejdie, admirând prin vizor grădina de corali, încântat de culorile vii şi de bancurile

mişcătoare de peşti fosforescenţi.

Auzi un bâzâit venit de la distanţă, dar crezu că era probabil un turist cu barca pe apă. Apoi, de parcă ar fi făcut o mişcare precisă, peştii din jur se îndepărtară brusc şi dispărură. Cain simţi pe piele suflul fricii. Primul gând care îi trecu prin cap fu că un rechin pătrunsese în lagună.

Cain îşi ridică capul deasupra apei căutând cu privirea o coadă tăioasă spintecând apa. Din fericire nu văzu nimic. Tot ceea ce remarcă era un schi nautic cu pânză alunecând spre el şi pe nevastă-sa care moţăia pe saltea. Auzi ţipetele de pe plajă, se întoarse şi spionă mulţimea de turişti şi angajaţi care mişcau agitaţi din mâini, arătând spre canal. O vibraţie uruind păru să agite marea şi îşi băgă capul sub apă ca o raţă. Ce naiba mai era şi asta? se întrebă el. Prin vidul turcoaz, cam la cincizeci de metri, un imens obiect nedefinit, acoperit de mâl verde şi maroniu se ridica la suprafaţă. Apucă colţul saltelei soţiei sale şi începu să înoate nebuneşte către un colţ al recifului care se ridica deasupra oceanului. Femeia nu-şi dădu seama de intenţia lui se agăţă de saltea, crezând că vrea să facă pe glumeţul şi să-o răstoarne în apă.

Obiectul sinistru îi ignoră şi trecu de recif, intrând în lagună şi îndreptându-se direct spre plajă. Ca un monstru indescriptibil desprins din filmele de groază cu aventuri subacvatice, acesta se ridică uşor din lagună. Mulţimea uluită a turiştilor se dădu la o parte când obiectul imens, cu apa şiroindu-i pe laturi şi nisipul vibrând sub greutatea lui, se deplasă între doi palmieri şi rămase nemişcat.

Într-o tăcere deplină toţi rămaseră împietriţi, cu privirile aţintite spre el. Văzură acum că era un imens vehicul mecanic care se deplasa pe şenile late, cu o cabină mare, în formă de trabuc, situată în partea superioară.

Două braţe mecanice se ridicară în aer ca antena mobilă a unei insecte uriaşe. Colonii de crustacee erau agăţate de crevasele părţii exterioare care era îmbrăcată într-un veşmânt de mâl şi noroi întărit, acoperind ca un linţoliu parbrizul cândva transparent. Se auzi un troncănit înfundat când bocaportul din acoperiş fu desigilat şi dat pe spate.

Un cap ciudat, cu o claie de păr negru şi barbă mare, îşi făcu încet apariţia. Chipul era supt şi slăbit, iar ochii adânciţi în găvanele încercănate scânteiau intens cu sclipiri verzi. Aceştia priviră în jur spre publicul stupefiat şi se opriră asupra unui tânăr

care ţinea o tavă rotundă în ambele mâini. Apoi buzele se desfăcură într-un zâmbet larg şi vocea se auzi răguşită.

— Nu-i aşa că eşti chelner?

— Da,... sir.

— Asta-i bine. După un regim cu sandwich-uri şi cafea în ultima lună, sunt gata să înfulec o salată de crabi şi o tequila cu cuburi de gheaţă.

Patru ore mai târziu, revenit miraculos la viaţă, Pitt dormea cel mai plăcut şi reconfortant somn pe care îl cunoscuse vreodată.

Sfârşit.

Cuprins

PARTEA a III-a Insula Ajima.....4
31.....5
12 octombrie 1993 Bielefeld, Germania de Vest.....5
32.....9
33.....19
34.....26
35.....31
36.....39
37.....47
38.....54
39.....59
40.....66
41.....70
42.....79
43.....85
44.....92
45.....101
46.....109
47.....117
48.....126
49.....132
50.....140
51.....145
52.....148
53.....156
54.....162
55.....168
56.....174
57.....181
58.....188
PARTEA a IV-a „Respiraţia mamei”.....194
59.....195

20 octombrie 1993 Washington, D.C......195
60.....200
61.....204
62.....209
63.....217
64.....221
65.....227
66.....234
67.....238
68.....242
69.....249
70.....254
71.....260
72.....265
73.....271
74.....274
19 noiembrie 1993 Cotidianul The Washington Post 274
75.....279
76.....285
2 noiembrie 1993 Insula Marcus.....285
Cuprins.....289